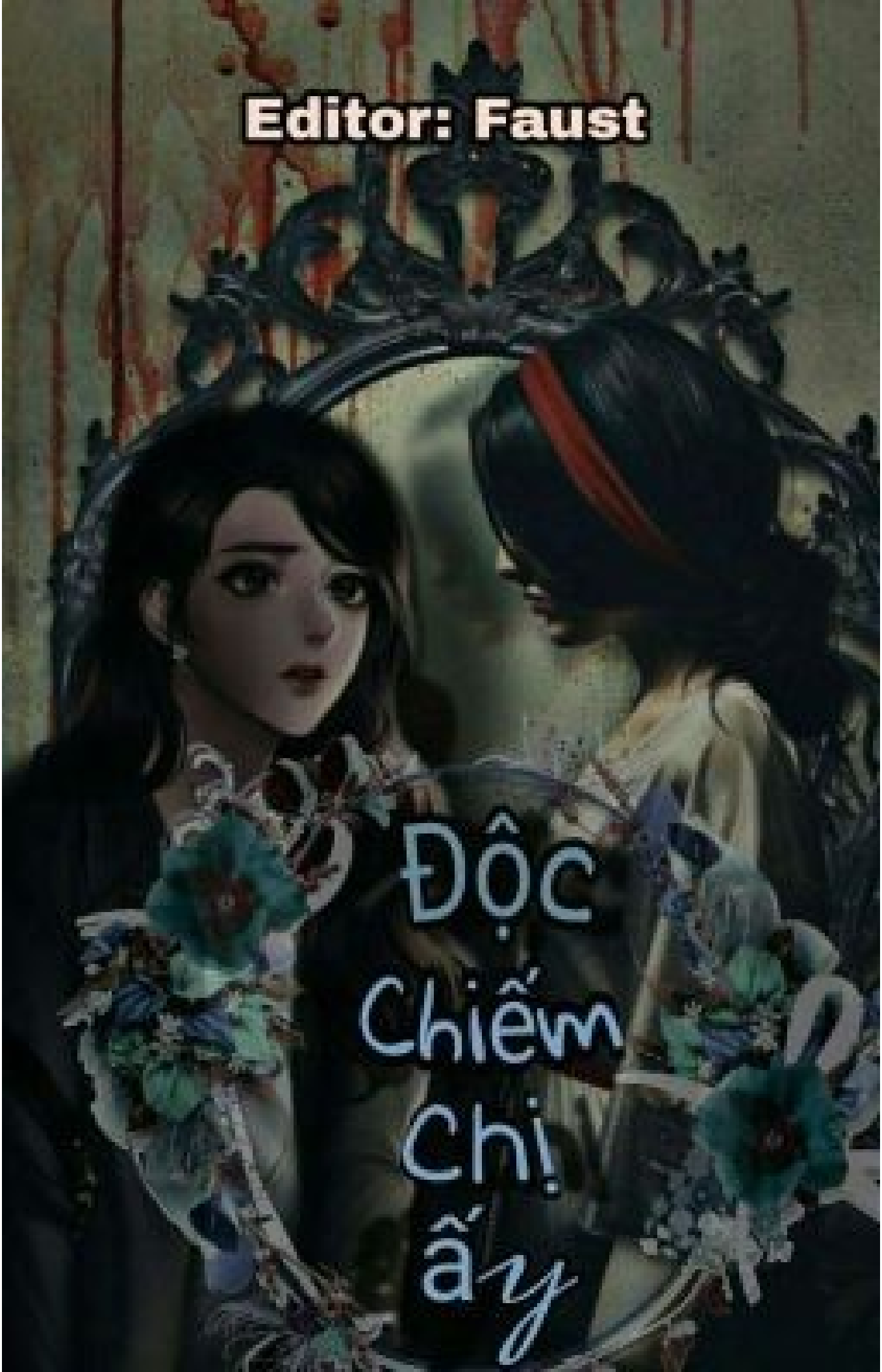
Editor: Faust
Độc Chiếm Chị ấy

Mục lục

Chương 1: Tiểu Cô Nương
Chương 2: Cho Ma Đi Nhờ Xe
Chương 3: Tiểu Nha Đầu Phúc Hắc
Chương 4: Đi Xem Mắt
Chương 5: Mang Về Nhà
Chương 6: Nhiệt Độ Cơ Thể
Chương 7: Báo Mộng
Chương 8: Đau Bụng Kinh
Chương 9: Cảm Ơn Em
Chương 10: Phim Kinh Dị
Chương 11: Em Cũng Sợ
Chương 12: Nắm Vạt Áo Sẽ Mềm Lòng
Chương 13: Chụp Ảnh Tự Sướng
Chương 14: Thực Tập Sinh
Chương 15: Năm Mới Vui Vẻ
Chương 16: Lo Lắng
Chương 17: Hình Phạt Từ Âm Phủ
Chương 18: Bạn Gái Cũ
Chương 19: Giọng Nói Ngọt Ngào
Chương 20: Đừng Sợ
Chương 21: Hôn
Chương 22: Bóng Ma Dưới Tán Cây
Chương 23: Ghen
Chương 24: Ninh An Yêu Ôn Dư Nhiễm
Chương 25: Biệt Độ Dài X3
Chương 26: Món Quà Sinh Nhật
Chương 27: Đáp Lại Tình Cảm
Chương 28: Tâm Trạng Khi Yêu
Chương 29: Hôn Chưa Đủ
Chương 30: Nụ Hôn Dài 3 Phút
Chương 31: Ma Ám
Chương 32: Ngất Xỉu
Chương 33: Có Gì Đó Không Ổn
Chương 34: Sự Nghi Ngờ
Chương 35: Nụ Hôn Kịch Liệt
Chương 36: Em Muốn Về Nhà Chị
Chương 37: Ngủ Chung
Chương 38: Thật Lòng Quan Tâm
Chương 39: Hoang Mang
Chương 40: Tai Nạn Xe Hơi
Chương 41: Tiểu Cô Nương Là Ma
Chương 42: Sợ Hãi
Chương 43: Trừ Tà

Chương 44: Đều Là Giả Dối
Chương 45: Đưa Cơm
Chương 46: Bị Người Khác Ăn
Chương 47: Ngất Xỉu Lần Nữa
Chương 48: Dây Chuyền Ngọc Bội
Chương 49: Bởi Vì Em Thích Chị
Chương 50: Món Đồ Từ Chợ Ma
Chương 51: Hợp Tác
Chương 52: Trận Pháp
Chương 53: Em Biết Chị Luyến Tiếc Em
Chương 54: Thẳng Thắn Nói Ra
Chương 55: Lên Giường
Chương 56: Ở Nhà Chờ Chị Về
Chương 57: Xử Lý Xong Mọi Chuyện
Chương 58: Trở Về
Chương 59: Khăn Tắm
Chương 60: Ngủ
Chương 61: Ninh An Khi Còn Sống
Chương 62: Quá Khứ Của Ninh An
Chương 63: Em Muốn Hôn
Chương 64: Ác Mộng
Chương 65: Ra Mắt Phụ Huynh
Chương 66: Ghen
Chương 67: Lời Thổ Lộ Đầu Tiên
Chương 68: Hoàn Toàn Văn

Chương 1: Tiểu Cô Nương

DTV-EBOOK

Editor: Ôn Dư Nhiễm là nàng, Ninh An là cô.

Cát Thiên Hải đang làm ăn gặp khó khăn, muốn nhờ nàng giúp đỡ..

—— Điều này đều đã được nằm trong dự định.

Cát Thiên Hải gãi đúng chỗ ngứa, mang theo một tiểu cô nương có đôi mắt sáng cùng hàm răng trắng đến cầu xin nàng.

—— đây là ngoài dự định

Lúc ấy, Ôn Dư Nhiễm đi vòng qua người phục vụ, thản nhiên không chút để ý, trực tiếp đi vào phòng bao riêng, liền nhìn thấy một tiểu cô nương ngồi ở bên cạnh Cát Thiên Hải.

Đôi giày cao gót làm bằng da dưới chân Ôn Dư Nhiễm từng chút một dừng lại.

"Ôn tổng!" Căn bản Cát Thiên Hải đang xụ mặt nói chuyện với tiểu cô nương, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy nàng đến, liền vội vàng chào đón

Khuôn mặt hắn đầy tươi cười, cúi người, cực kỳ nhiệt tình:

"Đã lâu không gặp, Ôn tổng thật là càng ngày càng có khí chất

phong đạm!"

"Cát thúc thúc." Ôn Dư Nhiễm không nóng không lạnh cùng hắn bắt tay.

Nhưng tầm mắt từ từ rơi vào trên người tiểu cô nương kia.

Cát Thiên Hải nhanh chóng phản ứng lại và giới thiệu:

"Đây là cháu gái tôi, họ Ninh, gọi là Ninh An."

Ninh An buộc tóc đuôi ngựa, cúi thấp đầu không nói gì, làn da trắng đến quá mức, hai sợi tóc đen nhánh tự nhiên rũ xuống trước bả vai gầy guộc. Quần áo chỉnh tề sạch sẽ, thoạt nhìn có vẻ vẫn còn là học sinh, một bộ dáng ngoan ngoãn hướng nội.

Trong giới thượng lưu, tính hướng của Ôn Dư Nhiễm cũng không phải là điều bí mật gì.

Cát Thiên Hải đến cầu giúp đỡ, còn mang theo một tiểu cô nương trẻ đẹp như vậy, ý tứ không thể rõ ràng hơn.

Ánh mắt của Ôn Dư Nhiễm đảo quanh trên người Ninh An hai vòng, sau đó liền thu lại, tỏ thái độ lạnh lùng.

Trong phòng ăn đang có máy sưởi, Ôn Dư Nhiễm thản nhiên cởi áo khoác da màu đen trên người, người phục vụ nhanh chóng cầm lấy, treo lên giá áo khoác cho nàng.

Bên trong Ôn Dư Nhiễm mặc một chiếc áo len dài mỏng được thiết kế riêng, lộ ra đường cong mềm mại. Trên vành tai là khuyên tai bạch kim của nhà thiết kế nổi tiếng, đơn giản mà lạnh lùng và cũng rất có khí chất.

Mái tóc xoăn mềm mại của nàng được xử lý đến tinh xảo ưu nhã. Đôi lông mày nhạt, trong mắt không có cảm xúc gì.

Cát Thiên Hải không thể nhìn ra được suy nghĩ của Ôn Dư Nhiễm, không biết nàng đối với tiểu cô nương là hài lòng hay không hài lòng, trong lòng hắn có chút thấp thỏm, lại thấy Ninh An vẫn luôn im lặng, liền bắt đầu sốt ruột mà nháy mắt ra hiệu với tiểu cô nương.

Ninh An dường như vẫn đang ngẩn người, không có phản ứng lại.

Cát Thiên Hải nóng nảy, lặng lẽ dùng cánh tay của mình chọc tiểu cô nương một cái.

Lúc này Ninh An cứng ngắc ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Ôn Dư Nhiễm một cái, sau đó lại cúi đầu xuống, thấp giọng thốt lên một câu:

"Ôn Tổng"

Ôn Dư Nhiễm phát hiện ngón tay của tiểu cô nương này vẫn luôn vặn vặn mép bàn ăn, đầu ngón tay của đều trắng bệch, thần sắc có vẻ như là đang bệnh.

Phản ứng này khiến Ôn Dư Nhiễm cảm thấy có chút buồn cười.

.....

Khi các món ăn được dọn ra, Cát Thiên Hải mở một chai rượu màu đỏ.

Ninh An vẫn cúi thấp đầu, không nói lời nào, cũng không chạm vào ly rượu, ngồi ngay ngắn như pho tượng.

Cát Thiên Hải không thể lại bắt ép tiểu cô nương trước mặt Ôn Dư Nhiễm, vì vậy chỉ có thể bỏ qua Ninh An, một bên kính rượu,

một bên sốt sắng cùng Ôn Dư Nhiễm lôi kéo làm quen.

Từng những câu hàn huyên chào hỏi từ từ lướt qua, chậm rãi đến gần chủ đề chính.

" Ôn tổng quả thật rất có năng lực, rất cao tay, mới hơn hai mươi tuổi mà có thể quản lý một tập đoàn lớn như vậy. Nếu tôi có một phần mười của Ôn tổng thì sẽ không đến mức giống như bây giờ..."

Cát Thiên Hải thở dài liên tục, nói rằng lúc trước đã nhìn nhầm giá cả thị trường. Hiện tại tồi tệ đến mức không có mặt mũi gặp người ta. Hợp đồng đã thương lượng trước đó nói huỷ liền huỷ. Thật vất vả mới có một hạng mục tử tế được chấp nhận, thì tài chính lại bị chặt đứt. Lúc trước có nhiều tài nguyên, hiện tại bây giờ lại ảm đạm. Bạn nhậu thì chạy sạch sẽ, tuổi lớn rồi cũng không biết phải làm sao, thật sự không biết phải làm thế nào mới tốt. Hắn một bên than thở, một bên che mặt lại nhìn về phía Ôn Dư Nhiễm, hy vọng nàng có thể niệm tình một chút, ra tay giúp hắn một phen.

Nhưng Ôn Dư Nhiễm vẫn luôn im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng lên tiếng, cũng chỉ là không đau không ngứa mà an ủi.

Ôn Dư Nhiễm đang xem xét.

"Gửi than trong tuyết" cũng là một loại đầu tư nhân tình, nàng đang cân nhắc giữa rủi ro cùng với hồi báo.

Sau khi nóng xong mười câu cuối, Cát Thiên Hải cũng không chắc sẽ có lời hứa hẹn từ nàng, trong lòng nôn nóng lên.

Cát Thiên Hải nghiến răng, hung hăng trừng mắt nhìn Ninh An liếc mắt một cái:

"Ninh An, nâng ly rượu lên kính Ôn tổng đi."

Trong một lúc trầm mặc.

"Được." Ninh An thấp giọng mà đáp ứng một tiếng.

Ôn Dư Nhiễm nhướng mi, nhẹ nhàng nhìn về phía Ninh An.

Ninh An dừng lại một lúc lâu, cuối cùng cũng đứng dậy, cầm ly rượu lên, chậm rãi đi đến trước mặt Ôn Dư Nhiễm.

Tiểu cô nương mang đôi giày thể thao màu trắng, vóc dáng cao gầy với kiểu tóc buộc hai đuôi ngựa màu đen bóng bẩy

Ôn Dư Nhiễm mỉm cười: "Nào có ai cúi đầu kính rượu như vậy?"

Sau khi giọng nói rơi xuống, cũng không có động tĩnh.

Sau vài giây, Ninh An rốt cuộc cũng từng chút một ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt.

Một đôi mắt cũng đen bóng bẩy.

"Ôn tổng, em kính chị." Giọng nói của Ninh An rất cứng ngắc, tựa như là phải tốn rất nhiều sức lực mới nói ra được lời này.

Tư thế cầm ly rượu của tiểu cô nương rất chuẩn, chỉ là quá dùng sức niết lên, xương ngón tay đều trắng bệch, cô đem ly rượu chuyển lên môi, ngửa đầu nâng ly lên, chất lỏng màu đỏ tươi từ từ chìm xuống.

Chẳng mấy chốc, ly rượu đã cạn.

Ninh An đặt ly rượu xuống, nhìn về phía Ôn Dư Nhiễm.

Ôn Dư Nhiễm cười khẽ một tiếng, sau đó ung dung thong thả uống cạn ly rượu vang đỏ của mình, xem như kết thúc lần kính

rượu này. Cát Thiên Hải ở bên cạnh thở phào nhẹ nhõm.

"Bao nhiêu tuổi rồi?" Ôn Dư Nhiễm hỏi cô.

"Mười chín." Ninh An thấp giọng mà đáp.

"Học đại học?"

"Vâng, sinh viên năm hai."

Ôn Dư Nhiễm gật đầu, suy nghĩ bay đến nơi khác, không nói gì nữa.

Ninh An trở lại chỗ ngồi của mình.

Bầu không khí rơi vào khoảng lặng ngắn ngủi.

Cát Thiên Hải lại bắt đầu nháy mắt ra hiệu với Ninh An.

Ninh An không để ý đến.

Cát Thiên Hải chỉ có thể ho khan một tiếng, rồi tự nói:

"Ninh An hiện tại đang học ở đại học S, thành tích thật sự không tồi."

Sở dĩ hắn nói câu này, là bởi vì biết rằng Ôn Dư Nhiễm cũng đã từng học ở đại học S.

Nhưng Ôn Dư Nhiễm cũng không có trả lời.

Cát Thiên Hải dừng lại một chút, rồi nhân cơ hội nói thêm:

"Thật ra đứa nhỏ Ninh An này rất đáng thương. Ba sinh bệnh nặng, hình như là một khối u, cũng không biết có chữa được không..."

Hắn nói, Ôn Dư Nhiễm lắng nghe.

Chất lỏng màu đỏ còn lại trên thành ly rượu dồn xuống hội tụ ở phía dưới.

Ôn Dư Nhiễm nhìn chằm chằm vào ly rượu, không nói một lời nào.

Trong lòng lại rất rõ ràng.

5 năm trước, ba của Ôn Dư Nhiễm lâm bệnh, lẽ ra Ôn Dư Nhiễm đang theo học tại đại học S, nhưng buộc phải bỏ học giữa chừng, tiếp quản công việc kinh doanh của gia tộc.

Ôn Dư Nhiễm luôn có hai nỗi tiếc nuối trong lòng.....việc học đại học chưa hoàn thành xong và người ba đã qua đời vì bệnh

Cho nên, Cát Thiên Hải mới mang theo một tiểu cô nương đang học ở đại học S, và cũng có một người ba đang bị bệnh.

Tấn công người trước, tấn công tâm sau.

Cát Thiên Hải tâm tư thật sự rất sâu.

Chỉ là phần tâm tư này tính toán đến ba của nàng chết vì bệnh, sau khi nhìn thấu, nàng liền xem thường hắn.

Nếu nói vừa rồi, Ôn Dư Nhiễm có tâm tình giúp đỡ Cát Thiên Hải ba phần, còn bây giờ chính là một phần cũng không.

Vừa lúc, di động của Ôn Dư Nhiễm vang lên.

"Xin lỗi, tôi đi ra ngoài nghe điện thoại."

Ôn Dư Nhiễm đứng dậy, rời khỏi gian phòng, dẫm giày cao gót đi ra bên ngoài nhà hàng.

Gió lạnh tạt vào mặt, cơn say nhẹ tan biến.

Nàng trả lời điện thoại.

Đó là em trai nàng, Ôn Cừ, giọng nói yếu ớt,mang theo một tia uỷ khuất làm nũng.

"Chị, em gặp rắc rối....."

Ôn Dư Nhiễm liếc mắt nhìn thời gian, bây giờ đã hơn chín giờ tối, lúc này Ôn Cừ đang ở trong buổi tự học vào buổi tối.

"Chuyện gì?" Ôn Dư Nhiễm hỏi.

"Cô giáo nói phải mời phụ huynh... là, là chuyện chép bài tập về nhà. Cô giáo rất tức giận và nói rằng nên xử lý nghiêm..."

"Chép bài tập?" Nàng nhíu hạ mi.

"Vâng... Em cho bạn tốt mượn bài tập chép, bạn tốt của em lại cho bạn tốt của nó mượn, bạn tốt của nó lại cho bạn tốt mượn... Cuối cùng bài tập của nửa lớp đều giống hệt nhau.... " Giọng nói của Ôn Cừ càng ngày càng nhỏ.

Ôn Dư Nhiễm bật cười: "Đừng khẩn trương, em gọi cho trợ lý của chị đi, hỏi anh ta có rảnh thì đi đến đó một chuyến."

.....

Sau khi cúp điện thoại, Ôn Dư Nhiễm đột nhiên cảm thấy một chút mệt mỏi, xoa xoa huyệt thái dương, đứng trong gió lạnh trong vài phút, rồi mới quay trở lại phòng ăn trước đó.

Khi đến trước cửa, một giọng nói nhỏ vang lên từ phía sau bức tường truyền đến.

"Mày có phải là đồ ngốc không? Tại sao lại như vậy, chủ động một chút sẽ chết sao? Ba mày vẫn đang nằm trên giường bệnh, không muốn cứu vớt sao? Ôn Dư Nhiễm chỉ là một cô gái, đâu có thể làm gì mày đâu, cmn mày sợ cái rắm gì, còn không phải là... "

Ôn Dư Nhiễm dừng chân lại.

Không vội sốt ruột đi vào.

Giọng nói của Cát Thiên Hải vẫn luôn tiếp tục, giải thích công đạo là những thứ không hề tồn tại, thuyết phục tiểu cô nương hãy nắm bắt lấy cơ hội để lấy tiền, thuận tiện nói giùm hắn một vài lời nói tốt đẹp

Có lẽ bởi vì uống rượu nên hắn có lẽ không biết mình đang nói cái gì nữa, âm lượng cũng không kiểm soát được, lời nói của càng ngày càng trở nên bẩn thỉu cùng thái quá.

Rất lâu Ninh An không có trả lời.

Ôn Dư Nhiễm lắng nghe một lúc rồi dứt khoát bước vào.

Cát Thiên Hải nhìn thấy nàng đi vào, lập tức tỉnh táo lại, sắc mặt khó coi mà ho khan vài tiếng:

"Ôn tổng đã trở lại rồi..."

Ôn Dư Nhiễm không nhìn hắn, ánh mắt dừng lại ở trên người Ninh An.

Ninh An thay đổi vị trí.

Ban đầu là ngồi bên cạnh Cát Thiên Hải, bây giờ đã chuyển sang

vị trí bên cạnh Ôn Dư Nhiễm.

Tiểu cô nương vẫn nặng nề cúi đầu không nói gì, nhưng vị trí cũng đã đủ để giải thích rất nhiều.

Ôn Dư Nhiễm không muốn lãng phí thêm thời gian nữa.

"Vừa rồi trợ lý gọi điện đến. Hạng mục có chút vấn đề, bây giờ cần phải gấp rút đi qua đó, hôm nào lại cùng thúc thúc ăn cơm." Ôn Dư Nhiễm sắc mặt không thay đổi mà nói dối.

Vừa nói, nàng vừa rót cho mình một ly rượu đầy rồi uống cạn, xem như là sự tử tế cuối cùng.

Sắc mặt của Cát Thiên Hải đột nhiên tái nhợt, hắn há miệng thở dốc, chật vật nói:

"Ông tổng.....Cô xem dự án kia....."

"Đó làm việc riêng của thúc thúc, tôi sẽ không nhúng tay vào." Ôn Dư Nhiễm híp mắt cười một chút, tốc độ nói thong thả, đọc từng chữ rõ ràng:

" Chúc thúc thúc vận khí thay đổi, tiền đồ sáng lạng."

Nói xong, Ôn Dư Nhiễm đặt ly rượu xuống, cầm lấy áo khoác da từ trên giá áo xuống, xoay người rời đi.

Giày da bước ở trên mặt đất, đôi chân thon dài mảnh khảnh được quấn lấy bởi đôi tất màu đen, không nhanh không chậm bước đi, bảy phần ưu nhã, ba điểm điểm đạm, bóng dáng yểu điệu.

Cát Thiên Hải tức giận đến mức môi đều run lên, cổ họng hắn đập vài phát, lời nói thô thục đi lên bên miệng, lại nuốt trở xuống.

Bên cạnh, Ninh An không biết từ khi nào ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm bóng lưng của Ôn Dư Nhiễm một hồi lâu.

.....

Ôn Dư Nhiễm một bên đi ra ngoài, một bên gọi điện thoại cho tài xế.

Tài xế cho biết anh ta đang ở bãi đậu xe cách đó một trăm mét, anh ta sẽ đến trong khoảng hai phút nữa.

Vì vậy, nàng cúp điện thoại, mặc thêm áo khoác, đứng ở ngã tư chờ đợi.

Ôn Dư Nhiễm dự đoán được sẽ có người đuổi theo ra ngoài..... nàng chính là cọng rơm cứu mạng của Cát Thiên Hải, nên cũng phải tranh thủ chiến đấu đến giây cuối cùng.

Tuy nhiên, nàng không ngờ rằng người đuổi theo ra tới, không phải là Cát Thiên Hải, mà là Ninh An.

Tiểu cô nương chạy vội ra tới, áo khoác cũng chưa mặc, đầu tóc có chút hơi rối.

Sau một hồi co quắp, Ninh An đứng yên ở trước mặt Ôn Dư Nhiễm, thấp giọng mà kêu:

" Ôn tổng."

Bên ngoài không khí lạnh lẽo, tiểu cô nương chỉ mặc một chiếc áo len dệt kim màu trắng, nhưng cũng không hề run rẩy, như thể hoàn toàn không sợ lạnh.

Khuôn mặt cũng vẫn là trắng nõn, không hề có nửa phần đỏ

ửng.

Tửu lượng của tiểu cô nương không tồi.

Ôn Dư Nhiễm hỏi cô: "Cát Thiên Hải bảo em đuổi theo ra đây?"

Tiểu cô nương gật đầu.

"Em có phải là cháu gái của ông ta không?"

"Không phải, hôm qua mới nhận." Tiểu cô nương thẳng thắn thành thật trả lời.

"Tại sao lại biết ông ta?"

"Ông ta thiếu gia đình của em một khoản tiền. Sau khi ba em bị bệnh, em muốn tìm nhờ ông ta lấy lại số nợ, ông ta nói không có tiền trả, nhưng có thể đưa em đi gặp người hảo tâm. Sau đó thì em liền đến đây. "

Đây là câu nói dài nhất mà tiểu cô nương đã nói từ trước đến giờ, có trật tự rõ ràng, hoàn toàn không chút do dự.

Có vẻ như cô cũng giống nàng là bị đã lừa gạt tới.

Ôn Dư Nhiễm nghe, nhưng không thể nào tin.

Lúc này một chiếc xe ô tô dừng ở ven đường, tài xế của Ôn Dư Nhiễm đã tới.

Ôn Dư Nhiễm nhìn thoáng qua Ninh An lần cuối.

Biểu hiện của Ninh An tại bàn ăn thật sự là không đạt tiêu chuẩn, bây giờ Cát Thiên Hải lại nổi nóng, nếu như Ôn Dư Nhiễm để cô trở về, kết cục của cô cũng sẽ không quá tốt đẹp.

Cát Thiên Hải tuy rằng nghèo túng, nhưng vẫn có khả năng hành hạ một tiểu cô nương.

Tất nhiên, những điều này không liên quan gì đến Ôn Dư Nhiễm.

Ôn Dư Nhiễm không có tâm tình xen vào việc của người khác, trong lòng chỉ có một chút đồng tình, liền chuẩn bị xoay người lên xe.

Nhưng vừa xoay người được một nửa, nhưng gặp phải lực cản.

Động tác dừng lại.

Tầm mắt nàng nhìn xuống ——

Thì ra là Ninh An bắt được vạt áo khoác của nàng.

Ôn Dư Nhiễm nhíu mày, kéo một cái.

Không động đậy.

Ninh An bắt lấy rất chặt, còn cứng hơn so với lúc nãy dùng lực niết lấy ly rượu, dùng sức đến xương ngón tay có chút khẽ run rẩy

Bàn tay này trông rất gầy, sao lại có thể khỏe như vậy?

Ôn Dư Nhiễm nhướng mắt.

Chỉ thấy đôi mắt đen sáng ngời đen bóng của tiểu cô nương đang nhìn mình không chớp mắt.

Giống như một đứa trẻ cầu xin đồ ngọt.

- ------

Editor: Hiện tại em đang chuẩn bị cho việc mỗi ngày up một chương, nên em sẽ up chương 1 lên trước, một tuần sau em mới chính thức up truyện.

Mọi người có thể lưu lại truyện này, khi nào em chính thức up truyện thì sẽ có thông báo hiện lên. ^^

Đừng quên bình chọn cho em nha. Hihi.

Chương 2: Cho Ma Đi Nhờ Xe

DTV-EBOOK

Ôn Dư Nhiễm tinh tế mà nhìn vào đôi mắt này.

Tiểu cô nương quả nhiên là một cô gái rất ưa nhìn, cũng khó trách khi ở trên bàn ăn nàng luôn liếc nhìn nhiều lần.

Vừa mới chỉ một bữa cơm, Ninh An đã lưu lại ấn tượng nàng cho nàng-------có chút ngốc, nhút nhát, kỹ năng giao tiếp không tốt, chưa hiểu sự đời và không có nguyên tắc gì.

Ngoại trừ bề ngoài ưa nhìn, dường như không tìm được lời ca ngợi nào khác.

Ôn Dư Nhiễm không ngừng suy nghĩ, sau khi định thần lại, phát hiện Ninh An vẫn còn đang yên lặng nhìn mình.

Đôi tay trắng nõn ấy vẫn đang nắm lấy vạt áo khoác của nàng.

Giống như bộ dáng của đứa trẻ túm lấy vạt áo của nàng đòi đồ ăn vặt.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Cuối cùng, Ôn Dư Nhiệm nhẹ nhàng thở ra và nói một câu.

"Lên xe đi." Nàng nói.

Ninh An sững người một giây, sau đó buông tay.

Lông mi nhấp nháy hai lần.

Trên ghế phụ có thuốc lá và rượu, không thể nào ngồi được.

Tài xế đã mở cửa xe sau, đang đợi ở bên cạnh.

"Lên xe." Ôn Dư Nhiễm lặp lại một lần nữa.

Ninh An gật đầu, hạ thấp người, ngoan ngoãn ngồi vào trong xe, sau đó di chuyển hướng đến vị trí trong cùng.

Ôn Dư Nhiễm ngồi xuống bên cạnh Ninh An.

Xe khởi động.

" Trước tiên đưa đứa nhỏ này đến đại học S." Ôn Dư Nhiễm nói với người tài xế.

Ninh An nghe thấy những lời này, cúi đầu xuống thấp giọng nói nhỏ: "Thời gian mở cổng của đại học S đã qua rồi."

"Cho nên thì sao?"

" Cho nên bây giờ em không thể về phòng ngủ được."

Ôn Dư Nhiễm cười khẽ một tiếng, nhìn vào điện thoại.

Bây giờ là 21: 34.

Việc kiểm soát ra vào ký túc xá của trường trung học hiếm khi đóng sớm như vậy, huống chi là đại học?

Không thể quay lại trường học.

Nó có nghĩa là có thể đến khách sạn, hoặc cũng có thể đến nhà

của Ôn Dư Nhiễm.

Một lời nói dối trắng trợn.

Ám chỉ rõ ràng.

Chỉ còn chờ Ôn Dư Nhiễm thuận nước đẩy thuyền.

Sau khi Ninh An nói xong những lời đó, liền rơi vào im lặng, sống lưng thẳng tắp, rõ ràng là đang căng thẳng.

Tóc đuôi ngựa lủng lẳng ngoan ngoãn mà rũ xuống ở phía trước, lộ ra một mảnh da thịt nhỏ trên cổ, trắng đến chói mắt.

Ôn Dư Nhiễm dùng ngón tay vén lấy một sợi tóc của mình, thản nhiên vòng quanh ở đầu ngón tay, đồng thời dùng khóe mắt nhìn sườn mặt của tiểu cô nương.

Không thể giải thích được, Ôn Dư Nhiễm không có bất kỳ một ý nghĩ thô tục nào.

Nàng chỉ nghĩ đến em trai của mình.

Em trai của nàng so này tiểu cô nương này nhỏ hơn hai tuổi.

Em trai của nàng vì sao chép bài tập, mà đang lo lắng không biết có bị lão sư phê bình hay không, còn Ninh An đang rất lo lắng vì đến lấy lòng một người phụ nữ xa lạ.

Đều là học sinh, nhưng khác biệt lớn như vậy, bất quá là bởi vì đầu thai sai chỗ rồi.

Đó chỉ là một suy nghĩ thoáng qua.

"Ba của em thật sự bị bệnh?" Ôn Dư Nhiễm hỏi.

"Vâng."

"Thiếu tiền?"

Ninh An dừng lại một chút.

Vài giây sau, mới đáp: "Xem như là vậy."

" Ba của em tên là gì?" Ôn Dư Nhiễm lại hỏi.

"Ninh Ngọ Hâm."

"Nằm ở bệnh viện nào?"

"Bệnh viện trung tâm thành phố."

"Phòng bệnh hào?"

Đến đây Ninh An do dự một chút rồi nói: "Không nhớ rõ."

"Không sao cả."

Nói xong, Ôn Dư Nhiễm đã soạn một tin nhắn văn bản và gửi nó đi.

Dù sao cũng là chuyện nhỏ không tốn sức gì, nàng luôn luôn làm mọi việc một cách chu đáo, không ngại đưa Phật tiễn đến Tây Thiên.

"Tôi đã sắp xếp cho ba của em ở bên kia. Em ngoan ngoãn trở lại trường học, sau này tập trung vào việc học." Ôn Dư Nhiễm nhẹ giọng nói.

Ninh An quay đầu đi, dường như có chút không hiểu được.

Qua hơn nửa ngày, Ninh An mới tìm ra được phản ứng thích

hợp ở trong đầu, mở miệng nở ra một nụ cười biết ơn.

Có một má lúm đồng tiền nhợt nhạt hiện lên ở bên má trái.

Một tiểu cô nương trên mặt không có cảm xúc bỗng nhiên bật cười, biểu hiện nên là vô cùng vui mừng mới phải.

Nhưng Ôn Dư Nhiễm mơ hồ cảm giác được vẻ vui mừng kia vừa nổi lên trên mặt, thoáng chốc liền bị thổi bay.

Ôn Dư Nhiễm xoa xoa huyệt thái dương, nàng cho rằng nàng là rộng lượng nhất, không ngờ lại để ý đến chuyện này.

Trong bóng đêm đen nhánh, chiếc xe vẫn tiếp tục vững vàng đi về phía trước, cuối cùng dừng lại trước lối vào cổng chính của đại học S.

"Xuống xe." Ôn Dư Nhiễm nói.

"Cửa cổng ra vào kí túc xá đã đóng, em không thể quay lại phòng ngủ." Tiểu cô nương không chịu đi xuống, tiếp tục lý do hoang đường này.

Ôn Dư Nhiễm nhàn nhạt nói: "Đó là chuyện của em."

Ninh An từ trong bóng tối ngẩng đầu nhìn lên, thần sắc ảm đạm, như thể đang thất vọng.

Cô nhích lại gần cửa một chút, đột nhiên nhỏ giọng hỏi một câu: " Ôn tổng, chị có thể cho em số điện thoại được không?"

Ôn Dư Nhiễm không chút do dự, đọc dãy số điện thoại của thư ký.

Tiểu cô ngương không dùng bút ghi lại, cũng không mở điện

thoại ra, chỉ ngồi nghe, như thể cô có thể dùng đầu nhớ kỹ.

Có lẽ trí nhớ rất tốt. Ôn Dư Nhiễm thầm nghĩ.

"Cảm ơn."

Sau khi nghe xong dãy số, Ninh An thấp giọng cảm ơn, rồi sau đó ngoan ngoãn mở cửa xuống xe.

Nửa người của cô được ánh đèn đường mờ ảo chiếu vào, thân thể đơn bạc uyển chuyển nhẹ nhàng, như thể sẽ bị gió thổi bay bất cứ lúc nào.

"Bang", cửa xe khép lại.

Tài xế buông phanh đạp ga. Xe tiếp tục lao về phía trước.

.....

Một lúc sau, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy có chút nóng.

Cũng đúng, bên trong xe có máy sưởi, nàng vẫn chưa cởi áo khoác, không nóng mới là lạ.

"Giảm nhiệt độ máy sưởi thấp xuống một chút." Ôn Dư Nhiễm ra hiệu cho tài xế.

Tài xế điều chỉnh máy sưởi theo lời nàng, còn nói thầm nói một câu: "Máy sưởi quả thật bật rất cao. Tại sao lúc vừa rồi mình không cảm thấy nóng?"

Bên trong xe rất yên tĩnh, Ôn Dư Nhiễm nghe thấy lời nói thầm của tài xế, trong đầu bất giác nhảy ra một vài cảnh quay kinh điển từ các bộ phim kinh dị, đầu ngón tay hơi run lên.

Một lát sau, nàng lắc đầu, cảm thấy chính mình thực buồn cười.

Đều đã lớn người rồi, còn suy nghĩ vớ vẩn cái gì cũng không biết nữa?

.....

Về đến nhà.

Ôn Dư Nhiễm cởi hết quần áo, rải vài cánh hoa hồng vào nước ấm của bồn tắm, sau đó ngửa ra nằm vào trong nước.

Nước ấm thấm vào thân thể lả lướt hấp dẫn, bề mặt chất lỏng mềm mại nhấp nhô, thần kinh mệt mỏi dần dần thả lỏng, đại não cũng trở nên tỉnh táo rất nhiều.

Ở trong đầu nàng cẩn thận đem chuyện của tiểu cô nương lướt qua một lần.

Một số chi tiết khá kỳ quặc, rồi lại đứt quãng, không liên kết với nhau.

Sau một hồi suy nghĩ, nàng không muốn hao phí tinh lực cho những chuyện vặt vãnh như vậy nữa, suy nghĩ của nàng chuyển hướng sang việc của công ty.

.....

Ngày hôm sau, khi tài xế đến đón nàng, giao cho Ôn Dư Nhiễm một chiếc điện thoại di động.

"Đây là chiếc điện thoại này do tiểu cô nương ngày hôm qua đánh rơi trong ô tô. Nó bị chèn trong khe hở của ghế, sáng hôm nay tôi mới phát hiện." Tài xế nói cho nàng.

Ôn Dư Nhiễm nhướng mày, nâng điện thoại lên nhìn.

Đã hết pin, không bật lên được.

Phần thân máy của chiếc điện thoại di động nhỏ, là một thương hiệu chưa từng nghe nói đến, trên đó còn treo một mặt dây chuyền.

Mặt dây chuyền có chút thú vị, nó là một hạt châu màu nâu, với những hoa văn kỳ quái được chạm khắc lên trên hạt --------hình hai con người được vẽ bằng những nét đơn giản, trong đó một người có bàn tay bị biến dạng, một bên được bao bọc gắt gao bởi một người khác.

Màu sắc cổ điển, kiểu dáng kỳ lạ, cũng không biết đã mua nó từ quầy hàng nào.

Ôn Dư Nhiễm một bên thưởng thức hạt châu, một bên thầm nghĩ: Khả năng cao là tiểu cô nương cố ý làm rơi điện thoại.

Nếu đánh rơi điện thoại, liền có cớ để đến lấy, cũng liền gặp lại đường sống.

Cách làm khuôn khổ cũ rích, cũng giống như những gì một tiểu cô nương 18-19 tuổi sẽ làm được.

Ôn Dư Nhiễm cũng không muốn cùng bọn trẻ chơi trò chơi, sau khi đến trụ sở tập đoàn, liền trực tiếp đưa điện thoại di động của tiểu cô nương cho thư ký, yêu cầu thư ký giải quyết vấn đề, còn nàng đi thẳng vào phòng họp.

Một hạng mục lớn đang trong giai đoạn hoàn thiện, Ôn Dư Nhiễm không dám qua loa một chút nào, tập trung tinh thần xử lý công việc và ra quyết định.

Chạng vạng lúc 6 gời 50, sự việc vẫn chưa được giải quyết xong, Ôn Dư Nhiễm đến căn tin công ty để tiết kiệm thời gian.

Trong căn tin rải rác một vài nhân viên rải rác gật đầu chào hỏi với nàng.

Đã qua giờ ăn, căn tin chỉ còn lại một ít đồ ăn thừa, Ôn Dư Nhiễm cũng không để ý lắm.

Lúc này, em trai Ôn Cừ gọi điện thoại tới.

"Chị!" Tiếng chị kêu lên rất ngọt ngào, âm cuối hướng lên trên.

"Chuyện gì?" Ôn Dư Nhiễm chốnh đầu, làm mình thả lỏng một chút.

"Chị, trợ lý của chị thật lợi hại, nói không quá vài câu liền khiến lão sư nguôi giận, cám ơn chị!" Thanh âm của Ôn Cừ cười hì hì, lộ ra vài phần lấy lòng.

"Về sau, đừng cho người khác chép bài tập, cố gắng học hành chăm chỉ. Sau khi vào đại học, sẽ có chút nhẹ nhàng hơn."

Ôn Cừ im lặng trong một lát, đột nhiên hỏi: "Nhưng mà vào đại học có phải là rất nguy hiểm hay không?"

"Hửm?"

"Không phải là trường đại học S của thành phố chúng ta đang có chuyện xảy ra sao? Cảnh sát đã phong toả tin tức để điều tra, cho đến chiều nay mới đưa ra tin mới. Mọi người đang bàn tán khắp nơi... "

Khi nghe thấy ba chữ "Đại học S", Ôn Dư Nhiễm trong lòng giật mình.

Hai chị em nói thêm vài câu, rồi cúp máy.

Ôn Dư Nhiễm tiếp tục ăn cơm của mình.

Căn tin của công ty được trang bị TV treo tường, đang phát tin tức. Trước đó tâm trí của Ôn Dư Nhiễm vẫn còn đang suy nghĩ về việc của công ty, nàng hoàn toàn không để ý đến TV.

Hiện tại, nàng biết được trường cũ của mình xảy ra chuyện, liền phân tâm sự chú ý của mình lên TV.

Có rất nhiều tin tức được phát qua.

"... Lúc 23 giờ 03 phút tối ngày 4/1, tức là cách đây 3 ngày, một người đàn ông vì trả thù xã hội, khi say rượu lái xe vào khuôn viên trường Đại học S, ác ý tông vào 4 sinh viên. Ba người trong số đó họ bị thương, tính chất vô cùng ác liệt... Ban đầu tin tức được hong tỏa, báo chí chỉ đưa tin như một vụ tai nạn giao thông thông thường, chưa gây chú ý. Vào buổi sáng hôm nay, phía cảnh sát mới công bố tin tức chính thức... An ninh của đại học S đã được siết chặt... Nhà trường cho biết đang hoàn toàn phối hợp với cảnh sát điều tra. Do vụ tai nạn ngoài ý muốn xảy ra, thời khoá biểu của sinh viên đã được tạm thời điều chỉnh, tất cả các lớp học vào buổi tối đã bị đình chỉ, tất cả mọi người và phương tiện không được phép vào trường sau 21h tối... quy định tạm thời này bị một số giáo viên và sinh viên phản đối..."

Giọng nói đơn điệu của MC xoay vòng quanh tai.

Rốt cuộc cùng với mình cũng không có liên quan, Ôn Dư Nhiễm nghe xong một lát, có chút thất thần.

Cho đến khi nàng nghe được "Tất cả mọi người và phương tiện không được phép vào trường sau 21h tối", ngón tay dừng lại một chút.

Đại học S, sau 21h tất cả mọi người không được phép vào trường.

Thật đúng chính là đóng cổng ra vào, lúc sau 21h...

Bất giác, khuôn mặt trắng nõn cùng với đôi đuôi ngựa mềm mại của tiểu cô nương xuất hiện trong lòng Ôn Dư Nhiễm.

Cho nên, tiểu cô nương không nói dối.

Nói cách khác, ngày hôm qua sau khi tiểu cô nương được yêu cầu xuống xe, căng bản hoàn toàn không thể quay lại phòng ngủ.

Một cô gái 19 tuổi không nơi ở và không có điện thoại di động, phải trải qua một đêm như thế nào?

Ôn Dư Nhiễm đè ép áp mi lại, loại trừ ý nghĩ đa sầu đa cảm của mình, trong lòng vẫn còn cảm thấy vài phần thẹn ý mềm mại.

.....

Trên đường trở lại văn phòng, Ôn Dư Nhiễm gặp thư ký trong thang máy.

Vì thế, nàng thuận miệng hỏi thư ký: "Có tiểu cô nương nào gọi đến không?"

Thư ký trả lời: "Ôn tổng, hôm nay tôi không nhận được bất kỳ cuộc gọi phù hợp điều kiện nào. Tôi đã sạc điện thoại di động mà sếp đưa cho. Đặt nó bên cạnh người và không nhận được bất kỳ cuộc gọi nào. "

Ôn Dư Nhiễm gật đầu, không nói chuyện nữa.

Trong lòng vẫn còn hụt hẫng.

Nhưng cảm xúc đến cũng nhanh rồi đi cũng nhanh, dấu vết của

thẹn ý cùng với lo lắng cũng nhanh chóng tan thành mây khói trong công việc phức tạp.

Editor: Tình huống cho ma đi nhờ xe vào ban đêm, Ôn tổng đã được trải nghiệm. ^^

Em bắt đầu up truyện nha mọi người, chương này đủ 30 bình chọn em sẽ up chương tiếp theo.

Bình chọn của mọi người chính là để em có động lực edit hoàn bộ này.^^

Chương 3: Tiểu Nha Đầu Phúc Hắc

DTV-EBOOK

Khi rời khỏi công ty, thời gian đã là 8 giờ tối.

Cũng không tính là quá muộn.

Theo thói quen, Ôn Dư Nhiễm giao xe cho tài xế, rồi tự mình đi bộ dọc theo bờ sông trở về.

Đèn đường cùng với ánh đèn thuyền hòa quyện vào nhau, bầu trời trên đỉnh đầu như biển sâu, gió mang theo hơi ẩm giống như sóng biển tạt vào mặt, hết đợt này đến đợt khác, trong gió xen lẫn tiếng động mơ hồ, bóng cây che phủ dừng ở bên chân, từ từ lay động.

Cuối con đường phía trước tối đen như mực, cuối con đường phía sau cũng tối đen như mực.

Một sự cảnh giác không thể diễn tả ập vào trong lòng, trong lòng cảm thấy có chút sởn cả gai ốc.

Ôn Dư Nhiễm bước chân nhanh hơn.

Đường vành đai này rất gần khu người giàu, ít người đi bộ nhưng được giám sát chuyên sâu, an ninh cực kỳ tốt.

Không có gì xảy ra cho đến khi về đến nhà.

.....

Hôm nay công tác quá mệt mỏi, đầu giống như là bị rút cạn, nàng đi tắm rồi ngủ sớm.

Giấc mộng về đêm thật hỗn loạn.

Có lẽ ban ngày nghĩ gì, ban đêm mơ thấy cái đó, cảm giác áy náy mơ hồ lúc ban ngày, tiếp tục kéo vào trong giấc mơ.

Trong mơ, hình ảnh tiểu cô nương xuống xe không ngừng thoáng hiện, đèn đường chiếu sáng nửa người.

Trong mơ, tiểu cô nương không rời đi, mồ hôi ướt đẫm, đôi môi đỏ tươi mềm mại như da thịt.

Trong mộng……

Tỉnh dậy khỏi giấc mơ.

Ôn Dư Nhiễm trợn trắng mắt, xốc chăn lên, từ trên giường bò dậy, nửa tỉnh nửa mơ mang giày bông đi đến bên cửa sổ.

Những ý nghĩ tà niệm không thể giải thích được vẫn còn sót lại trong đầu, sôi sục hết cái này đến cái khác.

Chỉ đổ thừa là do tiểu cô nương quá xinh đẹp. Nàng thầm nghĩ như vậy.

Nàng vừa nghĩ, vừa kéo bức rèm cửa ra.

Ánh mặt trời chiếu vào khiến mọi tâm tư đều phai nhạt.

Còn rất nhiều công việc chất đống trong công ty, buổi tối còn có xã giao.

Lịch trình bận rộn đan xen bên trái lẫn bên trái, Ôn Dư Nhiễm

nhanh chóng quên mất tiểu cô nương.

.....

Một lần nữa nhớ đến tiểu cô nương kia, là vào buổi chiều ngày hôm sau.

Khi đó, hạng mục lớn kia của Ôn Dư Nhiễm vừa mới kết thúc thành công, những việc quan trọng khác đều có người phụ trách đáng tin cậy theo dõi, nàng cũng không cần quá lo lắng.

Vì thế nàng liền rất nhàn rỗi.

Ôn Dư Nhiễm lái xe lang thang không mục đích đi trên đường trong một lúc, cuối cùng đậu vào một bãi đậu xe trống trải ngoài trời.

Sau khi tắt lửa, nàng đốt một điếu thuốc, tự hỏi nên đi chỗ nào,

Khói thuốc lập tức bốc lên nghi ngút trong xe, Ôn Dư Nhiễm hạ cửa kính xe xuống để mùi khói thuốc bay ra ngoài.

Kính chiếu phản chiếu gương mặt của nàng, trang dung tinh xảo, ngũ quan lập thể xinh đẹp, đôi mắt thon dài lộ ra vẻ lạnh lùng cùng mệt mỏi.

Đánh golf, spa, bida, du ngoạn, leo núi, cắm hoa, quán bar, xem phim, mua sắm.....

Trong đầu hiện ra rất nhiều hoạt động giải trí phong phú, vừa có tao nhã vừa có thô tục, Ôn Dư Nhiễm chăm chú suy nghĩ, cảm thấy không có hứng thú với bất cứ loại nào.

Những bằng hữu có thể liên lạc được trong danh bạ, chỉ đơn giản là liên quan đến công việc cùng với những người thân tín, nàng không muốn nhìn thấy bất kỳ người nào trong số họ.

Khi công việc kết thúc, đã đến lúc để thư giãn, nhưng đi đâu bây giờ?

Đi cùng ai đây?

Nàng bị bối rối bởi hai câu hỏi khó này.

Lúc này, ba cô gái mặc đồng phục học sinh kéo tay nhau đi ngang qua bãi đậu xe.

Ôn Dư Nhiễm thấy vậy, lặng lẽ dập thuốc.

Sau khi khói tan hết, nàng đóng cửa kính xe lại, vuốt sửa lại mái tóc xoăn dài mềm mại của mình trong kính chiếu hậu.

Trong kính chiếu hậu, có thể thấy một cô gái mang giày thể thao đang nhảy nhót chơi bóng, thắt bím tóc treo lủng lẳng.

Ôn Dư Nhiễm tập trung, trong lòng nhớ đến tiểu cô nương tên Ninh An kia--------—

Bím tóc đen đuôi ngựa, khuôn mặt trắng nõn cùng với đôi mắt sáng.

Nhút nhát, nhưng có chút lớn mật.

Tửu lượng rất tốt, không sợ lạnh, trí nhớ tốt.

Rất cẩn thận, không để lộ tâm tư quá phận.

Nhưng không biết cách giao tiếp, sống nội tâm, khi nói chuyện rất căng thẳng.

Có một chút kỳ quái cùng mâu thuẫn.

Ôn Dư Nhiễm như đang vẽ một bức tranh, phác hoạ ra những chi tiết rải rác trong trí nhớ bằng màu sắc mà nàng muốn.

Có lẽ bởi vì sự áy như có như không quấy phá, những lời đó vốn dùng để bắt bẻ cùng với đánh giá mang ý nghĩa xấu, bây giờ đều đã bị nhạt nhòa, chỉ còn lại những chi tiết sinh động đứt quãng, chậm rãi vẽ nên một con người sống động.

- ----------

Ba phút sau, điện thoại của Ôn Dư Nhiễm vang lên.

Là thư ký gọi đến.

"Ôn tổng, tiểu cô nương mà sếp nhắc đến vừa gọi điện đến, cô ấy nói là đến lấy điện thoại di động. Còn có... cô ấy nói sếp đã giúp đỡ ba của cô ấy, muốn mời sếp đi ăn cơm, đích thân cảm ơn sếp." Thư ký chính thức báo cáo.

Thật ra, nếu lần trước không phải Ôn tổng đích thân nhắc đến tiểu cô nương này, thì thư ký cũng sẽ không bao giờ quấy rầy Ôn tổng với những lời mời tầm thường như vậy.

Ôn Dư Nhiễm nghe xong, ngẩn ra một giây.

Nếu đổi thời gian nhận được cuộc gọi này vào lúc khác, Ôn Dư Nhiễm khẳng định là đều lười đi để ý.

Nhưng nó lại xảy ra vào lúc này cùng với tâm trạng hiện tại bây giờ.

Nàng nhắm mắt lại, có thể nghe thấy trái tim vững vàng của mình đang đập nhịp nhàng.

Suy nghĩ của con người luôn thiên biến vạn hoá rối rắm phức tạp.

Có một số điều xảy ra rất tình cờ, chúng vừa lúc đụng phải ý tưởng kia vào thời khắc đó, liền trở thành sự thật.

Ôn Dư Nhiễm mơ hồ suy nghĩ, mở miệng nói với thư ký: "Con bé dùng số nào để gọi cho cô? Gửi qua đây."

"Vâng."

"Còn nữa, đem điện thoại di động của tiểu cô nương đưa đến dưới lầu công ty, tôi đi lấy. "

Thư ký rất hiệu suất rất cao, sau khi cúp máy chưa quá 20 giây liền gửi đến một tin nhắn văn bản.

Ôn Dư Nhiễm sao chép dãy số và dán vào giao diện quay số điện thoại.

Ngón trỏ do dự một lúc trên phím gọi.

Ấn xuống.

"Đô —— đô ——"

Ôn Dư Nhiễm híp mắt, kiên nhẫn chờ đợi.

Vẫn luôn tiếp tục " Đô đô " cho đến lần thứ năm, điện thoại mới được kết nối.

"Alo?"

Ninh An thấp giọng thăm dò.

Giọng điệu của Ôn Dư Nhiễm như thường lệ, nói: "Tôi nghe nói em muốn mời tôi đi ăn cơm."

"Là Ôn tổng sao?"

"Ừm." Ôn Dư Nhiễm nhàn nhạt mà đáp lại.

Ninh An ở bên kia im lặng một lúc rồi nói: "Em là muốn mời chị đi ăn cơm."

Dừng một chút, lại nói thêm một câu: "Có thể chứ?"

Ôn Dư Nhiễm nắm lấy tay lái, dứt khoát nói: "Hiện tại em đang ở đâu? Tôi đến đón em."

Ninh An báo một địa chỉ.

Dường như... còn muốn nói thêm câu gì đó, Ninh An suy nghĩ một chút rồi nói: "Chờ lát nữa gặp."

"Lát nữa gặp." Ôn Dư Nhiễm cúp điện thoại.

.....

Trước tiên Ôn Dư Nhiễm lái xe của mình đến công ty, lấy điện thoại di động của tiểu cô nương từ tay của thư ký.

Nàng tùy ý để điện thoại của tiểu cô nương lên giá đỡ phía trước, hạt châu của mặt dây chuyền lắc lư trước mắt nàng.

Dựa theo địa chỉ mà Ninh An đưa cho, Ôn Dư Nhiễm vững vàng lái xe đến một cửa hàng siêu thị bách hóa

Dòng người hối hả chậm rãi lùi về phía sau, trong đám người qua lại ở ngã tư, một tiểu cô nương cao gầy xinh đẹp đang đứng lặng lẽ ôm một chiếc túi to tướng.

Đôi giày thể thao màu trắng và bím tóc đen dài rất dễ thấy.

Trùng hợp rất giống trong mơ.

Ôn Dư Nhiễm chậm rãi đạp phanh lại, xe dừng lại ở trước mặt tiểu cô nương.

Một chiếc ô tô sang trọng trị giá mấy ngàn vạn đậu trước mặt một cô gái xinh đẹp ăn mặc giản dị, cảnh tượng này thật sự khiến người ta phải cân nhắc, nhiều người qua đường đã giảm tốc độ, dành những ánh mắt mới lạ hoặc là ánh mắt khinh miệt mà nhìn.

Tiểu cô nương cúi thấp đầu, bước lên xe, ngồi ở trên ghế phụ.

Sau khi vừa đóng cửa xe lại, một giọng nói lanh lảnh từ một người qua đường truyền vào:

"Đây nhất định là bao nuôi... Là một đứa trẻ xinh đẹp, thật đáng tiếc..."

Ôn Dư Nhiễm khẽ nhíu mày, nhìn về phía Ninh An.

Chỉ nhìn thấy Ninh An vững vàng ngồi ở trên ghế phụ, mặt không chút cảm xúc, như thể vừa rồi không có nghe thấy lời nói đó. Hai tay ôm một cái túi to, chắc là vừa mới đi mua sắm trở về.

Ninh An nhận thấy được ánh mắt của Ôn Dư Nhiễm, ngẩng đầu lên, khóe môi nở ra nụ cười, trên má trái lộ ra một cái lúm đồng tiền nhỏ.

.....

Đây là một giai đoạn rất thắng lợi. Ninh An ôm cái túi đặt lên đầu gối, thầm nghĩ

Bắt lấy vạt áo, lợi dụng việc cổng trường đóng cửa tạo ra cảm

giác áy náy cho nàng, để được nàng đồng cảm, cố tình đánh rơi điện thoại di động, canh chuẩn thời gian gọi điện thoại đến...

Vừa có chiêu ngoài sáng, vừa có chiêu trong tối, một vòng thủ sẵn một vòng, cuối cùng đã thúc đẩy cho lần gặp nhau này.

Chưa bao giờ có bất kỳ sự trùng hợp nào, chỉ có chấp niệm ngày đêm tơ tưởng cùng dùng hết tâm tư tạo nên.

Cô đã vẽ ra một bản đồ, sau đó chuyên tâmđi từng bước một, tỉnh táo kiên định mà tiếp cận mục tiêu.

Editor: đọc đến đây tự nhiên lo cho Ôn tổng quá, tưởng đâu trên tay, ai ngờ đâu dưới tay tiểu bạch thỏ. hí hí. ^^

.....

Tiếng động cơ trộn lẫn với âm thanh của máy sưởi bên trong xe vang lên, sự im lặng đơn điệu kéo dài trong năm giây.

"Ôn tổng." Ninh An giọng nói trầm thấp, phá tan sự im lặng.

Ôn Dư Nhiễm hỏi: "Em muốn mời tôi đi ăn tối ở đâu?"

Ninh An im lặng trong một lúc, dường như không nói nên lời.

Tiểu cô nương không có tiền nên không được đến những nơi quá xoa hoa.

Ôn Dư Nhiễm cho rằng cô ngượng ngùng không dám mở miệng.

"Không sao cả, tôi ăn cơm không quan tâm đến gì cả." Ôn Dư Nhiễm mỉm cười nói.

Ninh An thấp giọng đáp lại.

Rồi sau đó phun ra hai từ: "Em muốn..."

Ôn Dư Nhiễm kiên nhẫn chờ đợi.

Ninh An dừng lại dừng lại hai giây mới nói xong những lời còn lại: "Em muốn đến nhà chị, có được không?"

Vừa lúc là đèn đỏ, phanh lại có chút gấp, Ôn Dư Nhiễm bởi vì quán tính nghiêng người về phía trước một đoạn ngắn, cuối cùng bị dây an toàn kéo lại vào ghế điều khiển.

Nàng lướt qua những lời nói của tiểu cô nương trong đầu nhiều lần, cảm thấy có chút vớ vẩn, nàng cười mỉa mai hỏi: "Ý của em là gì?"

"Em muốn mời chị ăn cơm, nhưng không có đủ tiền để đến một nơi đủ tốt, nên em muốn tự mình nấu cơm cho chị ăn. "Ninh An không nhanh không chậm mà giải thích.

Vừa nói vừa gom cái túi lớn trên đầu gối lại: "Đồ ăn em đều đã mua hết rồi."

Thì ra cái túi kia là túi chứa đồ ăn đã mua.

Ôn Dư Nhiễm tính tính, từ lúc bắt đầu gọi điện thoại cho tiểu cô nương đến khi đón tiểu cô nương lên xe mất khoảng 13 phút.

Mười ba phút mua xong đồ ăn, còn phải đi bộ đến ngã tư, có chút hơi vội vàng.

Câu hỏi này chỉ lưu lại trong đầu của Ôn Dư Nhiễm trong một cái chớp mắt, nhanh chóng tan biến.

"Em mời khách, tại sao lại không về nhà của em?" Ôn Dư Nhiễm nhẹ giọng hỏi.

"Bởi vì chữa bệnh cho ba, nên đã đem nhà đi bán, em đã không có nhà." Ninh An nói rất chậm, từng chữ đều rõ ràng, sau khi nói xong, cô lại thấp giọng nói thêm một câu: "Đến nhà chị, có thể chứ? "

Giọng nói bình tĩnh vững vàng, như một dòng nước suối, nhuộm màu trong veo.

Ôn Dư Nhiễm vuốt ve hoa văn tinh xảo trên vô lăng, nhẹ nhàng thở ra.

"Được rồi." Ôn Dư Nhiễm nghe thấy giọng nói của chính mình.

Dù sao thì chính mình cũng có rất nhiều bất động sản, chọn một nơi mà mình không thường ở, cũng sẽ không làm bại lộ bất kỳ sự riêng tư nào.

.....

Sau khi đưa ra quyết định, Ôn Dư Nhiễm hành động rất nhanh chóng. Khi kết thúc đèn đỏ, nàng quay lại một cái ngã tư, lái xe về phía một tiểu khu.

Nửa giờ sau, cũng đã đến nơi.

Trước khi xuống xe, Ôn Dư Nhiễm bỗng nhiên nhớ tới lời nói thầm lần trước của tài xế, trong lòng hơi căng thẳng, sau một lúc cẩn thận cảm nhận được, nàng phát hiện độ ấm bên trong xe cũng không phải bởi vì Ninh An mà giảm xuống.

Ôn Dư Nhiễm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cười thầm chính mình đã thất thố, mở ra mảnh chân dài bước xuống xe.

Thuận tay trả lại điện thoại di động cho tiểu cô nương.

"Điện thoại của em."

"Cảm ơn."

"Mặt dây chuyền hạt châu trên điện thoại ở đâu vậy?" Khi trả lại điện thoại, Ôn Dư Nhiễm thuận miệng hỏi.

"Mua ở quầy hàng." Ninh An cúi thấp đầu trả lời.

Ôn Dư Nhiễm đáp lại, đi về phía trước.

Đi được vài bước, chuông điện thoại vang lên.

Ôn Dư Nhiễm lấy điện thoại di động của mình ra, nhìn trên màn hình, phát hiện là một dãy số xa lạ.

Nghĩ đến cái gì đó, Ôn Dư Nhiễm quay đầu lại, liền nhìn thấy Ninh An ở phía sau một tay cầm túi, tay kia đùa nghịch mặt dây chuyền kiểu cũ trên điện thoại.

Ninh An ngẩng đầu nói: "Điện thoại di động vừa rồi dùng để nói chuyện với chị là mượn bạn cùng lớp, hiện tại số điện thoại này mới là của em."

Nói xong, Ninh An bình tĩnh nhìn nàng bằng ánh mắt rất thật, giống như đang muốn nói, nếu chị không lưu số của em, em sẽ tiếp tục nhìn chằm chằm vào chị.

Ôn Dư Nhiễm cười khẽ một tiếng, mở nhật ký cuộc gọi ra, lưu số của cuộc gọi nhỡ gần nhất là "Tiểu Nha Đầu".

"Hài lòng chưa?" Ôn Dư Nhiễm giơ giơ điện thoại di động lên.

Ninh An gật đầu hai cái.

Cổ rất cứng đờ, cho nên động tác gật đầu có chút ngốc ngốc.

Có chút đáng yêu.

Ôn Dư Nhiễm nhìn cô, bất giác tâm tình cảm thấy tốt lên vài phần.

Editor: chương này đủ 30 bình chọn, em sẽ up chương tiếp. ^^

Chương 4: Đi Xem Mắt

DTV-EBOOK

Ôn Dư Nhiễm đi ở phía trước.

Ninh An ngoan ngoãn mà đi theo ở phía sau, cũng không biết chính mình đã được treo lên hai chữ " Đáng yêu".

Ngôi nhà này chỉ có một tầng, không lớn.

Một số nơi phủ đầy bụi bặm.

Ninh An lấy ngón tay bóp bụi, thầm nghĩ, quả nhiên không phải là ngôi nhà thường ở.

Sự ảm đạm cùng với sương mù thoáng qua trên mặt trong giây lát.

Không cần vội. Ninh An nói với chính mình.

Ôn Dư Nhiễm nhìn thấy cô vẫn luôn đứng ở gần cửa, Ôn Dư Nhiễm cho rằng Ninh An đang ngại ngùng, nghiêng đầu nói:

"Em cứ tự nhiên, đừng căng thẳng."

Ninh An gật đầu, hỏi Ôn Dư Nhiễm vài câu ngắn gọn rồi trực tiếp ôm túi đi vào phòng bếp.

.....

Ôn Dư Nhiễm ngồi trên ghế sofa, mắt nhìn chằm chằm vào màn

hình TV, lực chú ý thường xuyên bị phân tâm.

Thỉnh thoảng có tiếng vang trong phòng bếp truyền ra.

Có chút ồn ào, nhưng... cũng không khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chờ đợi như vậy cũng không cảm thấy khó chịu, Ôn Dư Nhiễm dường như đối với tiểu cô nương này ngày càng thêm kiên nhẫn.

Đợi được nửa đường, Ôn Dư Nhiễm lấy chiếc gương nhỏ đã mang theo ra, soi khuôn mặt của nàng, phát hiện lớp trang điểm đã bị trôi một chút, nàng rất có tâm tình mà trang điểm lại.

.....

40 phút sau.

Phòng bếp cửa mở, Ninh An bưng mấy mâm đồ ăn ra tới.

"Ôn tổng, ăn cơm." Ninh An kêu nàng.

Mùi thơm nồng đậm truyền đến xông vào mũi, những khoảng trống trên bàn ăn liền bị lấp đầy, Ninh An đứng ở bên cạnh bàn, buộc lại tạp dề, váy bên cạnh còn dính vết dầu mỡ.

Loại hình ảnh này rất dễ làm cho người ta ảo giác về một gia đình, suy nghĩ nhỏ vụn phút chốc trôi qua, Ôn Dư Nhiễm chậm rãi đứng dậy, đi đến trước bàn ăn ngồi xuống.

Chỉ là một vài món tự nấu, cũng không có gì đa dạng mới mẻ, khoai tây có màu vàng nâu óng ánh dưới ánh đèn, màu xanh của rau cùng với màu đỏ của ớt cay hoà quyện với thịt bằm cháy nhẹ, hương thơm xộc vào trong mũi.

Ôn Dư Nhiễm cầm đũa lên, nếm thử vài miếng, cũng không tệ lắm.

"Tay của em có chút không ổn, thật ra có thể nấu ngon hơn." Ninh An cúi đầu nói.

"Cũng không tệ lắm." Ôn Dư Nhiễm nhàn nhạt mà khen một câu.

Khi giọng nói rơi xuống, Ôn Dư Nhiễm có thể cảm giác được tiểu cô nương đang nhẹ nhàng thở ra.

Có vẻ như chỉ cần ở trước mặt nàng, tiểu cô nương luôn rất căng thẳng.

Ôn Dư Nhiễm muốn làm cho bầu không khí nhẹ nhàng hơn, thuận miệng tìm một số chủ đề. Ninh An chỉ biết theo dõi chủ đề mà nói ngắn gọn vài câu.

Ban đầu, vốn dĩ chủ đề chỉ dừng lại ở những vấn đề vụn vặt hàng ngày, sau đó chậm rãi lan rộng ra, từ thể thao đến chính trị, từ giải trí đến chứng khoán.

Sau khi tán gẫu một hồi lâu, sắc mặt Ôn Dư Nhiễm vẫn không thay đổi, nhưng trong lòng lại càng ngày càng kinh ngạc.

Vốn tưởng rằng chênh lệch 6 tuổi sẽ có khoảng cách về thế hệ, lại không ngờ rằng cho dù nói về lĩnh vực nào thì tiểu cô nương cũng có thể tiếp lời được.

Sinh viên đại học bây giờ có kiến thức rộng như vậy sao?

Cuộc trò chuyện này cuối cùng cũng kết thúc, Ôn Dư Nhiễm đặt đũa xuống.

Ôn Dư Nhiễm ăn đến hai bát cơm, nhưng Ninh An trước sau vẫn luôn trong trạng thái căng thẳng, cũng không ăn nhiều lắm.

Sau khi ăn xong, Ninh An đi thu dọn bát.

Ôn Dư Nhiễm ngồi ở trên sô pha, nhìn hình dáng mờ ảo kia trong bếp thông qua lớp kính trên cửa.

Sau khi dọn dẹp xong mọi thứ, Ninh An từ trong phòng bếp đi ra.

Sau đó bước chân nhẹ nhàng đi đến trước mặt Ôn Dư Nhiễm.

Trên trán của tiểu cô nương thưa thớt những sợi tóc mái, ngọn tóc lấp ló dưới ánh đèn đang toả sáng.

Nhìn gần hơn, làn da trắng nõn đến quá mức, giống như đang bị bệnh.

"Ôn tổng, vậy em đi đây."

"Ừm." Ôn Dư Nhiễm vô thức đáp lại.

"Tạm biệt." Tiểu cô nương nhẹ nhàng nói.

Ôn Dư Nhiễm trầm mặc một lát, nghĩ tới điều gì đó: "Lúc sau Cát Thiên Hải có đến làm phiền em nữa không?"

Ninh An lắc đầu.

Ôn Dư Nhiếm không tìm được gì khác để nói, chỉ có thể nói: "Ừm, tạm biệt."

Tiếng bước chân xa hơn một chút, sau đó là âm thanh sột soạt khi mang giày, cuối cùng là một âm thanh dứt khoát vang lên,

cửa nhà đóng lại.

Căn nhà lập tức trở nên vắng tanh.

.....

Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng thở ra, nằm ngửa lưng xuống ghế sofa, đường cong đôi chân dài trắng nõn đặt lên tay vịn sofa, cái gáy kề sát bên ngoài sofa, làn tóc xoăn màu nâu thẫm tuỳ ý mà xoã ra.

Nàng cùng trần nhà trắng bệch nhìn nhau trong một phút, đầu óc nàng trở nên tỉnh táo.

Mọi chuyện ngày hôm nay được phát lại trong đầu như một màn hình chiếu phim, một số điểm vô lý được phóng đại vào lúc này.

Tại sao lại đồng ý ăn cơm cùng với tiểu cô nương?

Tại sao lại đưa người về nhà?

Tại sao lại có kiên nhẫn như vậy?

Tại sao khi tiểu cô nương rời đi, lại có ý muốn giữ ở lại?

Một loạt ý niệm càn quét lướt qua, những suy nghĩ và hành động của mình trong ngày hôm nay quả thật là nực cười.

Ôn Dư Nhiễm vẫn không nhúc nhích mà nằm ở đó bất động, bình tĩnh mà tự hỏi.

Nhịp tim vẫn vững vàng ổn định, không có hỗn loạn.

Cuối cùng, tất cả mọi suy nghĩ đều quy tụ về một điểm -

Tiểu cô nương cố tình muốn tiếp cận nàng, cố tình một cách táo bạo.

Nếu là thế, tiểu cô nương làm như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Là vì tiền?

Hay là thứ gì khác?

.....

Ôn Dư Nhiễm cũng không biết mình đã nằm trên ghế sofa bao lâu.

Sau đó điện thoại reo lên, nàng mới chậm rãi đứng dậy khỏi ghế sofa, mở bao da trên bàn trà ra, nghe điện thoại.

"Chị ~" Là giọng nói của em trai Ôn Cừ

"Chuyện gì?"

"Trợ lý của chị nói hôm nay chị có rảnh. Mẹ bảo em gọi điện thoại cho chị, bảo chị trở về ăn tối."

"Không muốn đi."

"Chị, hôm nay em cũng đã rất vất vả rồi. Chị không muốn gặp mẹ, vậy thì gặp em không được sao?" Giọng nói của Ôn Cừ nhẹ nhàng, kéo theo giọng điệu làm nũng, khiến cho Ôn Dư Nhiễm nổi da gà.

Ôn Dư Nhiễm xoa xoa nguyệt thái dương, do dự một lát, cuối cùng vẫn đáp ứng: "Được rồi, buổi tối chị sẽ trở về."

.....

Ba vì bệnh mất sớm, vốn dĩ Ôn Dư Nhiễm sống cùng với mẹ và em trai của mình trong ngôi nhà lớn.

Nhưng vì ngày thường nàng hay có tiệc rượu, buổi tối trở về có chút muộn, em trai lại đang học cao trung, nàng sợ ảnh hưởng đến việc học tập của em trai, nên đã chuyển ra ngoài sống.

Đây đều là cái cớ để ứng phó với mẹ.

Chỉ có một lý do thật sự cho việc chuyển ra ngoài sống là từ khi nàng 24 tuổi, mẹ liền bắt đầu thúc giục nàng kết hôn. Nàng đã ngã bài, dùng cảm xúc cùng lý trí để tìm kiếm sự đồng tình từ bà ấy, nhưng tất cả là vô ích.

Mẹ của nàng vẫn luôn kiên trì, cho rằng hôn nhân được pháp luật công nhận mới là thứ cần thiết để đảm bảo cho cuộc sống hạnh phúc, một hai bắt nàng phải tìm một người đàn ông.

Nếu không cưỡng cầu được thì chỉ có thể nhẹ nhàng năn nỉ. Ban đầu Ôn Dư Nhiễm còn có thể chịu đựng được, nhưng sau đó lỗ tai của nàng thật sự không thể chịu đựng được nữa, nên đã dọn ra ngoài ở.

May mà, quyền kinh tế, quyền lên tiếng trong gia đình tất cả đều nằm trong tay của Ôn Dư Nhiễm, nói dọn liền dọn, không có chút vướng bận nào.

Thỉnh thoảng trở về ăn, chỉ cần chặn lời thúc giục kết hôn lại là được.

.....

Buổi tối, Ôn Dư Nhiễm mua một chút lễ vật, lái xe trở về Ôn gia. Vừa bước ra khỏi xe, liền nhìn thấy mẹ của nàng, Diệp Thấm Miên, đang chờ ở cửa.

Diệp Thấm Miên trước kia là người mẫu, trên mặt vẫn có thể nhìn thấy phần nào của tuổi trẻ, quần áo quý phái, khí chất không tầm thường.

Ôn Dư Nhiễm lấy ra tâm lý đối với khách hàng lớn để đối phó, vừa cười vừa kêu: "Mẹ."

"Nhiễm Nhiễm đã trở về....." Diệp Thẩm Miên mỉm cười với cô, vừa nói vừa lôi kéo nàng vào nhà.

Vẫn luôn bình thường cho đến khi trên bàn cơm, Diệp Thẩm Miên rốt cuộc cũng chọc thủng chủ đề:

"Thế nào, trong khoảng thời gian này con đã gặp được người thích hợp chưa?"

"Vẫn chưa." Ôn Dư Nhiễm vẫn duy trì tươi cười.

"Gần đây mẹ vừa mới đáp ứng cho con một buổi xem mắt, điều kiện của đối phương không tồi. Nhất định con sẽ thích, đi xem đi."

Ôn Dư Nhiễm vẫn tiếp tục duy trì tươi cười: "Con chỉ thích con gái, con sẽ không làm chậm trễ những người đàn ông ưu tú và thành đạt đó."

"Là bởi vì con thích con gái, cho nên mới nói nhất định con sẽ thích. Mẹ đã nghĩ thông suốt, dưa hái xanh không ngọt, không cần biết là nam hay nữ, Nhiễm Nhiễm thích là được. Chỉ cần ở bên cạnh con có người làm bạn, là mẹ có thể yên tâm rồi. "Diệp Thẩm Miên cười đến hòa ái dễ gần.

Ôn Dư Nhiễm có chút kinh ngạc.

Trong mấy năm qua, Diệp Thẩm Miễn vẫn luôn chấp nhất với

việc nắt nàng đưa con rể về.

Như thế nào lại liền nghĩ thông suốt?

"Buổi xem mắt mà mẹ sắp xếp cho con là một cô gái?" Ôn Dư Nhiễm nhướng mày.

Diệp Thẩm Miên tránh đi tầm mắt, trả lời: "Đúng vậy."

Ôn Dư Nhiễm nhìn về phía em trai Ôn Cừ.

Ôn Cừ vốn dĩ đang vùi đầu ăn cơm, đột nhiên cảm giác được tầm mắt đến từ hai phía của mẹ và chị, đôi đũa run lên, vội vàng gật đầu không ngừng:

"Đúng đúng đúng, đã tìm cho chị một cô gái, chị cứ yên tâm mà đi thôi. "

Diệp Thẩm Miên rèn sắt khi còn nóng, nói: " Đã hẹn buổi trưa ngày mai, chỉ ăn cơm thôi. Nếu con không thích, mẹ hứa với con sẽ không dong dài nữa. "

Ôn Dư Nhiễm trầm mặc suy nghĩ một chút.

Nếu Diệp Thẩm Miên thật sự hẹn cho nàng với một cô gái, quả thật là một bước tiến bộ rất lớn, nói như thế nào cũng phải gặp mặt một lần.

Huống hồ nàng cũng có một chút tò mò.

Ôn Dư Nhiễm đáp ứng: "Được."

Sau đó bữa cơm hoà thuận đến vui vẻ, Diệp Thấm Miên quan tâm mà hỏi han ân cần, bầu không khí cũng thoải mái rất nhiều.

.....

Ngày hôm sau vào buổi trưa, Ôn Dư Nhiễm lái xe đến địa điểm được chỉ định.

Một nhà hàng tình nhân nổi tiếng.

Bức rèm màu hồng phấn được treo trên cửa sổ từ trần đến dưới sàn, Diệp Thẩm Miên có nói là vị trí thứ hai nằm sát bên cửa sổ, tính từ bên trái qua, từ bên ngoài có thể thấy rõ vị trí đó.

Ôn Dư Nhiễm xuống xe, thông qua cửa kính trong suốt, nhìn thấy người đang ngồi chờ.

Quả thật là một cô gái.

Tóc dài ngang vai, trang điểm đậm, khung xương hơi rộng, nhìn tổng thể không quá hoà hợp cho lắm, nhưng sườn mặt rất đẹp, sống mũi cao thẳng, đôi môi căng mọng, mặc váy, vây quanh là khăn quàng cổ màu hồng.

Ôn Dư Nhiễm bước vào nhà hàng, cùng đối mặt với cô gái đó.

"Xin chào, tôi là Ôn Dư Nhiễm."

Ôn Dư Nhiễm vươn tay ra sau khi chào hỏi.

Cô gái đứng dậy, nắm lấy tay Ôn Dư Nhiễm, đáp lễ: "Xin chào."

Giọng nói thật thô.

Rõ ràng đây là một giọng nam.

Toàn bộ cánh tay của Ôn Dư Nhiễm trở nên cứng đờ, khi cụm từ "xin chào" được nói ra khỏi miệng.

Hai giây sau, nàng khôi phục bình tĩnh.

Nắm hai tay buông lỏng ra, Ôn Dư Nhiễm nhanh chóng rút tay trở về.

Đối diện với "Cô gái" đang bắt đầu giới thiệu về mình với một giọng nói thô kệch không phù hợp với vể bề ngoài.

"Tôi là nam, một chuyên gia trang điểm. Ngày thường tôi yêu thích quần áo của phụ nữ, nhưng đó chỉ là sở thích riêng tư. Hôm nay tôi ăn mặc như thế này đến gặp cô là đáp ứng theo yêu cầu của dì Diệp, hy vọng không làm cho cô sợ..."

Ôn Dư Nhiễm ở dưới gầm bàn xoa bóp cánh tay bị tê cứng.

Trên mặt còn lộ vẻ hiền lành mà nói: "Thế nào sẽ vậy?"

"Cô gái" gật đầu, sửa sửa khăn quàng cổ màu hồng, thấy Ôn Dư Nhiễm có thái độ tốt, tiếp tục nói ra những gì đã chuẩn bị tốt trước đó bằng giọng nam thô bạo. ——

"Dì Diệp đã nói chuyện với tôi. Tôi vẫn luôn rất ngưỡng mộ những người nữ tính như Ôn tiểu thư. Tôi đảm bảo chỉ cần chúng ta kết hôn, tôi nguyện ý nghỉ việc, sẽ hết lòng làm việc nhà, chăm sóc con cái, toàn tâm toàn ý hỗ trợ duy trì sự nghiệp của cô."

" Đương nhiên, nếu Ôn tiểu thư không muốn có con, tôi cũng hoàn toàn tôn trọng. "

" Hơn nữa tình huống của Ôn tiểu thư có tính đặc thù. Dì Diệp nói đúng, nếu chúng ta kết hôn, xác thật phải làm chứng minh tài sản trước hôn nhân... "

Ôn Dư Nhiễm chỉ có thể tiếp tục mỉm cười.

Nàng có cảm giác mình là chủ đầu tư đang trên bàn đàm phán, đang nghe bên B thổi phồng về độ bảo đảm an toàn và phục vụ sau khi bán hàng.

Năm phút sau.

"Cô gái" nói đến mệt mỏi, cầm ly nước lên uống một hơi.

Ôn Dư Nhiễm hít một hơi thật sâu, bắt lấy cơ hội, nói rõ ra là mình bị lừa, thay mẹ của mình xin lỗi với đối phương, tỏ vẻ sự tôn trọng đối với sở thích cá nhân của anh ta, nhưng xuất phát từ tính hướng nên không thể kết giao với nhau, rốt cuộc cũng không thể xé rách mặt dưới tình huống này, toàn thân mà lui ra ngoài.

Vừa rời khỏi nhà hàng, Ôn Dư Nhiễm liền trầm mặt gọi điện thoại cho Diệp Thẩm Miên.

Diệp Thẩm Miên bắt đầu giải thích: "Nhiễm Nhiễm...mẹ cũng là vì suy nghĩ cho con, con muốn yêu thì cứ yêu đi, mẹ không ngăn cản, nhưng một mối quan hệ không có gì đảm bảo thì làm sao có thể kéo dài được? Chờ khi con già rồi, cũng chính là người chồng hợp pháp của con sẽ ở bên cạnh con. Kết hôn mới là đạo lý... Con xem, nếu con thích con gái, mẹ liền tìm cho con một người giống một cô gái, thoạt nhìn không cùng một dạng, nhưng có cái gì khác biệt... "

Ôn Dư Nhiễm lạnh lùng mà trả lời: "Đàn ông có ngực không?"

"Cũng không phải không thể....." Diệp Thẩm Miên tựa hồ đang suy nghĩ vấn đề này.

Ôn Dư Nhiễm mí mắt giật giật, nàng hoài nghi Diệp Thẩm Miên đang suy nghĩ có thể nhờ người ở bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ không chừng.

Nàng bắt lấy di động, dứt khoát cúp điện thoại.

Diệp Thẩm Miên bướng bỉnh, cố chấp đến mức đáng sợ, làm sao mà đột nhiên thay đổi quan niệm được, nàng thật bất cẩn.

Kỳ thật tất cả mọi thứ đều rất đơn giản.

Chỉ cần nàng không mềm lòng, không quay lại Ôn gia, không đồng ý đi xem mắt, Diệp Thẩm Miên cũng không có biện pháp với nàng.

Trong lòng đã có quyết định, Ôn Dư Nhiễm vừa chuyển động ngón tay, chuẩn bị cất điện thoại trở lại túi xách.

Tay lại đột nhiên dừng lại.

Vừa mới chán nản, không để ý rằng có một cuộc gọi nhỡ ---------- được gọi đến trong lúc đang xem mắt, nàng đã bật chế độ im lặng vì phép lịch sự, cho nên không nhận được cuộc gọi này.

Trên màn hình chính hiển thị:

Cuộc gọi nhỡ, từ "Tiểu Nha Đầu".

Editor: như đã đề cập ở văn án, Ninh An thật sự là ma, còn sự việc như thế nào thì từ từ sẽ rõ, hihi ^^

Chương này đủ 30 bình chọn, mai em up chương kế tiếp.

Chương 5: Mang Về Nhà

DTV-EBOOK

Ôn Dư Nhiễm nhìn chằm chằm vào cuộc gọi nhỡ trong một lúc.

Những cảm xúc còn sót lại như một mũi kim chôn dưới đáy lòng, bất giác sinh ra một chút giận chó đánh mèo.

Cát Thiên Hải đưa tiểu cô nương đến gặp nàng là để trục lợi.

Thân cận với đối phương, nguyện ý thỏa hiệp làm như vậy là chỉ vì tiền.

Ninh An?

Ngoài tiền và lợi ích,còn có thể là vì cái gì khác?

Phương thức ban đầu tiểu cô nương xuất hiện cũng không hề đơn giản. Những điều đó, vừa có vừa không cố tình tiếp cận, hướng phát triển đến mục tiêu cũng không đơn giản.

Chỉ là tiểu cô nương có chút thông minh, biết thả dây dài để câu được cá lớn.

Ôn Dư Nhiễm cúi đầu, gió lạnh tràn vào trong cổ, tay chân lạnh đến thấu xương.

Nhịp tim đều đặn.

Nàng nhìn ánh sáng trên màn hình tối đi một chút, sau đó tắt đi, khóa màn hình.

Cuối cùng, nàng không lựa chọn gọi lại.

.....

Buổi chiều, Ôn Dư Nhiễm đi đến công ty để xử lý một sự cố nhỏ tạm thời.

Sự cố chủ yếu là do xích mích với các phương tiện truyền thông địa phương. Các tư liệu cùng phương án được giao đến đều đã được đặt trên bàn. Truyện Sủng

Sự việc tuy không lớn, nhưng mối quan hệ được đề cập đến có chút rắt rối phức tạp, nếu xử lý tốt thì không có việc gì, nhưng nếu xử lý không khéo thì dễ gặp phải rắc rối lớn.

Lật xem từng trang tài liệu, nàng đều nhìn thấu hết mọi thứ, rất nhanh chóng tìm ra được vấn đề, bảo trợ lý gọi người phụ trách đang đứng đợi bên ngoài với vẻ sợ hãi tiến vào.

Khi cuộc điện thoại gọi đến, Ôn Dư Nhiễm đang làm rõ các chi tiết tình huống cùng với người phụ trách hạng mục.

Điện thoại trên bàn rung lên liên tục.

Điện thoại hiện lên người gọi, lại là "Tiểu Nha Đầu".

Ôn Dư Nhiễm luôn luôn công tư phân minh, nếu không có liên quan gì đến công việc, liền bật chế độ im lặng rồi để nó sang một bên, không hề để ý đến, tiếp tục nghe người phụ trách báo cáo.

Một lúc sau, màn hình điện thoại tự chuyển sang màu đen.

Không còn có cuộc gọi nào phía sau.

.....

Sau khi toàn bộ sự việc đều được giải quyết xong, bầu trời đã chuyển tối.

Không biết bên ngoài trời đổ mưa từ lúc nào, cơn mưa đã rửa sạch bầu trời ảm đạm, ánh sáng của các tòa nhà và biển quảng cáo mơ hồ trong màn mưa bụi.

Cửa sổ sát đất có tác dụng cách âm rất tốt, che chắn âm thanh, nhưng bằng mắt thường có thể nhìn thấy, mưa rơi càng ngày càng lớn.

Ôn Dư Nhiễm bưng ly cà phê, yên lặng chờ đợi.

Nửa giờ trôi qua, mưa cũng đã nhỏ đi rất nhiều, Ôn Dư Nhiễm rời khỏi văn phòng, đi thang máy đến bãi đậu xe dưới tầng hầm, sau đó lái xe rời khỏi công ty.

Khi xe lên dốc, vừa rời khỏi bãi đỗ xe, thì nhìn thấy một người đi ở phía trước xe.

Ôn Dư Nhiễm đột nhiên đạp phanh lại, sau đó hơi nhíu mày.

Chỉ thấy tiểu cô nương đang đứng thẳng tắp ở trong mưa, mặc một chiếc áo bông mỏng màu xanh nhạt dễ thấy, toàn thân bị nước mưa làm ướt đẫm, mái tóc ướt dính bết vào mặt, sắc mặt trắng bệch.

Ôn Dư Nhiễm nhợt nhạt mà hít vào một hơi.

Nơi này là lối ra của bãi đậu xe, không thể đổ ở chỗ này.

Ôn Dư Nhiễm hạ cửa sổ xe xuống, sau đó mở khóa cửa xe, dẫn theo thanh âm nói: "Em lên xe trước đi."

Ninh An rất nghe lời, mở cửa ghế phụ ngồi lên xe. Bộ quần áo ướt dầm dề mang theo vệt nước tiến vào làm bẩn ghế xe.

Ninh An mím chặt môi thì thào nói: "Thật xin lỗi."

Ôn Dư Nhiễm không quan tâm chuyện này, cho dù thay đệm cũng không tốn bao nhiêu tiền, sự chú ý của nàng đều ở chỗ khác.

Sau khi xe rời khỏi lối ra, Ôn Dư Nhiễm đánh tay lái, đem xe đậu ở bên đường, lạnh giọng hỏi:

"Sao em lại ở đây?"

"Em muốn gặp chị, nhưng không gọi được, nên cũng chỉ có thể đợi ở chỗ này. "

"Cát Thiên Hải tìm em?"

"Không phải." Ninh An lắc đầu.

"Gặp phải rắc rối?"

"Không phải."

"Vậy đến tìm tôi làm gì? Có việc gì sao?"

Ninh An lại lắc đầu lần nữa: "Không có việc gì."

"Vậy tôi sẽ đưa em trở lại trường học." Ôn Dư Nhiễm nén giận nói.

Kết quả, ngay sau khi những lời nói này vừa rơi xuống, vành mắt của tiểu cô nương liền đỏ hoe.

Khuôn mặt xinh đẹp không còn chút huyết sắc, mái tóc ướt đẫm rối loạn, toàn bộ đôi mắt đỏ hồng, ứa nước.

Ôn Dư Nhiễm không còn lời gì để nói.

Từ bàn đàm phán cho đến phóng viên họp báo, từ doanh nhân cáo già xảo quyệt cho đến phóng viên nhạy bén nhất, từ trước đến nay đều chưa có người nào khiến nàng đến mức không còn lời gì để nói.

Nhưng tiểu cô nương này đã làm được.

Sau một lát yên lặng.

Ôn Dư Nhiễm thấp giọng hỏi cô: "Đợi bao lâu?"

"Đã lâu."

Tiểu cô nương nhỏ giọng nói. Sau đó lại nói thêm ba chữ "Em lạnh quá."

Nói xong, còn sợ Ôn Dư Nhiễm không tin, nên dùng tay của mình chạm vào tay của Ôn Dư Nhiễm.

Vừa chạm vào liền tách ra.

Thật sự rất lạnh, lạnh đến mức khiến tim của Ôn Dư Nhiễm lỡ mất một nhịp.

Gặp mưa như vậy sẽ sinh bệnh……

Ôn Dư Nhiễm dựa vào ghế ngồi, nhìn ánh đèn màu cam của cửa hàng tiện lợi phía trước.

Trời mưa to như vậy không cầm ô che lấy người, lấy thân thể đùa giỡn, cũng chỉ có những người trẻ tuổi không có chuyện gì

làm mới cảm thấy lãng mạn.

Nhưng khi loại màn kịch nhàm chán này xảy ra trên người nàng, một cảm giác thỏa mãn kỳ lạ nảy sinh ra từ đáy lòng trống rỗng của nàng.

Nàng nghĩ đến cảnh hỗn độn trong mơ, nghĩ về những món ăn của tiểu cô nương làm, nghĩ về những cách cố tình tiếp cận, nghĩ về lúm đồng tiền trên má trái khi cô cười.

Hết khung hình này đến khung hình khác, làm gián đoạn trình tự, nhưng cũng đặc biệt rõ ràng, rõ ràng đến mức có thể miêu tả ra các chi tiết của đôi mắt.

Sợi dây căng chặt trong đầu chậm rãi buông lỏng ra.

Đó không phải là chỉ vì tiền sao?

Cũng không phải vấn đề lớn gì.

Đang suy nghĩ, Ôn Dư Nhiễm khởi động xe.

Sau đó vững vàng lái xe về phía ngôi nhà.

.....

Đây là ngôi nhà mà nàng thường ở lại nhất, có thể xem như là ngôi nhà thật sự.

Mọi thứ có liên quan đến cơ mật thương nghiệp về cơ bản đều nằm trong két sắt của công ty, nàng không có thói quen mang công việc về nhà, có đầy đủ các biện pháp bảo đảm an ninh cho tài sản.

Trong nhà không có vật gì mà không thấy.

Trên đường đi, Ôn Dư Nhiễm cẩn thận suy nghĩ một lần, cuối cùng suy nghĩ của nàng lại trôi đi, trôi về phía người của tiểu cô nương đang đông cứng.

Trong một ngày lạnh giá như thế này, không biết tiểu cô nương đã đợi bao lâu và dầm mưa trong bao lâu.

Rốt cuộc là có chút đau lòng.

Chiếc xe dừng lại

"Đây là nơi nào?"

"Nhà tôi."

Ninh An cúi đầu, bao trùm cánh tay, xuống xe đi theo sau lưng Ôn Dư Nhiễm.

Ra khỏi ga ra, Ôn Dư Nhiễm mở ô ra, Ninh An trốn vào.

Khoảng cách cánh tay thật sự rất gần, chỉ cần một cử động nhẹ, là có thể chạm vào chất liệu áo khoác của đối phương.

Trong đêm đen yên tĩnh, mỗi tiếng động nhỏ đều được phóng đại, mỗi một tấc động đậy đều có thể tác động đến thần kinh, nhiều cảm giác dày đặc đan xen lẫn nhau, rất hỗn loạn.

Một câu hỏi sau nhiều lần do dự, trằn trọc cân nhắc và nuốt nước bọt, cuối cùng vẫn hỏi ra khỏi miệng.

"Ôn tổng."

"Hửm."

"Tương lai chị sẽ kết hôn sao?"

Giọng nói của tiểu cô nương từ từ rơi xuống, vào giờ phút này có vẻ đột ngột, giọng nói rất nhỏ nhẹ, bị tiếng mưa rơi trên mép ô làm cho mơ hồ vỡ vụn.

Nhưng Ôn Dư Nhiễm vẫn nghe rõ.

"Sẽ không." Ôn Dư Nhiễm không suy nghĩ quá nhiều, trả lời đến dứt khoát.

Ninh An ngậm miệng không nói chuyện nữa, hai người lại rơi vào im lặng.

Sền sệt tiếng mưa rơi tan trong gió.

Đến trước cửa nhà.

Ôn Dư Nhiễm vươn tay mở khóa bằng dấu vân tay của mình.

"Rắc"

Là âm thanh mở khóa điện tử.

Âm thanh kia thổi qua màng nhĩ, vang vọng cả hành lang rộng rãi.

Ôn Dư Nhiễm bước vào trước, bật đèn, sau đó quay đầu lại nhắc nhở nói: "Để giày trên giá để giày."

"Ân." Ninh An nhẹ nhàng đáp lại, siết chặt ngón tay một chút.

Khuôn mặt ngoan ngoãn bị vùi trong bóng tối, hàng mi mảnh mai khẽ rung lên, cảm xúc điên cuồng xuyên qua vô số cơn ác mộng bắt đầu xao động, mơ hồ muốn chui từ dưới đất đi lên.

Đây là nhà của Ôn Dư Nhiễm.

Tầng ánh sáng sau cánh cửa giống như ánh sáng không thể chạm tới trong giấc mộng. Các ngón tay của Ninh An căng thẳng run rẩy, cô cúi đầu, từng bước kéo thân thể lạnh lẽo của mình đi theo hướng ánh sáng vào trong, đồng thời trong lòng yên lặng thì thầm-------

Đây là nhà của Ôn Dư Nhiễm.

Ôn Dư Nhiễm, đưa cô mang về nhà.

Editor: Chương này đủ 30 bình chọn, ngày mai em up chương kế tiếp

Chương 6: Nhiệt Độ Cơ Thể

DTV-EBOOK

Đây là nhà của Ôn Dư Nhiễm.

Ôn Dư Nhiễm, đưa cô mang về nhà.

Là một căn hộ chung cư đơn tầng, cũng không lớn, tổng thể trang trí đơn giản, sạch sẽ, trên kệ treo tường có trưng bày chạm khắc gỗ, cắm hoa, ngoài ban công ven sông có trồng nhiều loại cây xanh, thoạt nhìn chỉ là một căn hộ nhỏ bình thường..

Ôn Dư Nhiễm không thích ở trong căn nhà quá lớn, sống một mình cảm thấy trống trải và tẻ nhạt, thỉnh thoảng khi nghỉ phép mới đến biệt thự bên ngoài thành phố. Chỗ ở bình thường như bây giờ cũng rất tốt.

Dù gì thì đây cũng là môi trường mà nàng quen thuộc nhất, sau khi bước vào cửa, Ôn Dư Nhiễm liền cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, nàng đặt ví da xuống ghế sô pha, thoải mái bật máy sưởi rồi cởi áo khoác ra.

Quay đầu lại, nhìn thấy Ninh An đang cứng đờ đứng ở cửa ra vào.

Tiểu cô nương khi chạm phải ánh mắt của Ôn Dư Nhiễm liền lập tức cúi đầu, sau đó nhìn chằm chằm ngón chân của mình đến phát ngốc, tựa hồ đang suy nghĩ xem bộ dạng ăn mặc thế này có đúng hay không.

Nơi này là nhà của Ôn Dư Nhiễm.

Nơi này là nơi Ôn Dư Nhiễm sinh hoạt hằng ngày.

Nơi này, ở khắp nơi đều là hơi thở của Ôn Dư Nhiễm.

Cả người Ninh An cơ bắp đều căng cứng, có vài ý niệm sâu kín trong tâm hồn từ trong khe nứt nổi lên, lại bị gắt gao mà áp trở về.

Những giọt nước từ ngọn tóc ướt dầm dề nhỏ giọt xuống sàn nhà.

"Lạch cạch"

Tiếng động cực kỳ nhỏ được khuếch đại lên trong không gian yên tĩnh.

Ôn Dư Nhiễm nhận thấy được sự bối rối của cô, chậm rãi đi đến trước mặt tiểu cô nương.

Ôn Dư Nhiễm có thể rõ ràng cảm giác được khi nàng bước chân đến gần, tiểu cô nương càng lúc càng căng thẳng.

Dừng bước chân lại, giờ phút này Ôn Dư Nhiễm chỉ còn cách tiểu cô nương khoảng chừng 10 cm.

Trên làn da tái nhợt vẫn còn những vết nước mưa chưa khô, dưới ánh sáng đèn làm hiện ra vài phần yếu ớt của bệnh trạng.

Sắc mặt của tiểu cô nương quá tái nhợt...

Ôn Dư Nhiễm suy nghĩ, vươn tay ra thăm dò trán của tiểu cô nương.

Lúc này, Ninh An mới ngẩng đầu lên.

Trên khuôn mặt ngoan ngoãn an thuận kia, đôi môi không chút huyết sắc run lên.

Đôi mắt đen trắng rõ ràng, có thể nhìn thấy được áp lực cùng khắc chế đang ẩn giấu.

Mọi thứ vừa rồi đều diễn ra quá mức suôn sẻ, suôn sẻ đến mức có thể bắt đầu mong chờ một điều gì khác nữa. Ninh An nhìn bàn tay đang vươn ra của Ôn Dư Nhiễm, ý niệm lan tràn dệt thành một tấm lưới dày đặc.

Ôn Dư Nhiễm muốn làm gì?

Ôn Dư Nhiễm là muốn chủ động chạm vào cô sao?

Ninh An ở trong lòng tự hỏi, khát vọng mãnh liệt cuồn cuộn dâng trào, xen lẫn hưng phấn nhè nhẹ.

Ôn Dư Nhiễm theo lẽ thường mà thầm nghĩ, ở dưới mưa lâu như vậy, đoán chừng là bị bệnh, chắc là rất khó chịu.

Sau khi suy nghĩ, Ôn Dư Nhiễm thu tay lại nói: "Em đừng căng thẳng, tôi sẽ không chạm vào em."

Tại sao lại thu tay về?

Tiểu cô nương ngẩn người, đôi mắt chớp chớp.

Ôn Dư Nhiễm cũng đã xoay người đi vào phòng ngủ, lấy bộ đồ ngủ mớivà khăn tắm, nhét vào trong tay tiểu cô nương.

"Trước tiên em nên đi tắm nước nóng, đợi chút nữa tôi đo nhiệt độ thân thể cho em."

Đôi mắt của tiểu cô nương đôi mắt lại chớp chớp lần nữa.

"Phòng tắm ở đằng kia, có dép lê dùng một lần trong ngăn tủ phía dưới bồn rửa mặt." Ôn Dư Nhiễm chỉ hướng về phía phòng tắm.

Tiểu cô nương không nhúc nhích.

Ôn Dư Nhiễm lại chỉ chỉ đến hướng phòng tắm.

Cuối cùng, tiểu cô nương đã lựa chọn nghe lời, ngoan ngoãn ôm đồ đi vào phòng tắm.

Không cần vội.

Không thể gấp gáp.

Ninh An lại nói thầm trong lòng.

.....

Ninh An vào phòng tắm.

Sau đó là tiếng nước xôn xao, khi to khi nhỏ.

Ôn Dư Nhiễm ngồi ở trên sô pha, dùng điện thoại di động xem tin tức kinh tế tài chính, từng câu phân tích chuyên môn báo giá thị trường lướt qua màn hình điện thoại, cũng không lưu lại được gì.

Ánh đèn quá chói mắt, Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng nhắm mắt lại, xoa xoa huyệt thái dương, suy nghĩ quá hỗn loạn, chậm rãi trôi nổi không tự chủ được.

Tiếng nước văng vẳng bên tai.

Liên tục đều là tiếng nước.

Từ tiếng nước, có thể liên tưởng đến những bọt nước bắn tung tóe rơi xuống mặt sàn.

Từ bọt nước rơi xuống, có thể liên tưởng đến đôi chân trần trắng nõn và dịu dàng của thiếu nữ

.....

Cho đến khi có một chút sương mù mờ mịt bay ra, Ôn Dư Nhiễm mới nhận ra tiểu cô nương không đóng chặt cửa khi tắm.

Căn nhà không lớn, kết cấu đơn giản, có thể nhìn thẳng vào phòng ngủ chính từ góc độ của ghế sofa, sau đó có thể nhìn thẳng vào cánh cửa đang khép hờ của phòng tắm...

Tâm trí đang sắp rơi vào điểm nguy hiểm nào đó, Ôn Dư Nhiễm đột nhiên bừng tỉnh lại.

Hô hấp đã rối loạn.

Ôn Dư Nhiễm nhắm mắt lại, thắt chặt thần kinh điều chỉnh hô hấp một chút, sau khi yên tĩnh một lúc, đại não mới dần dần thanh tỉnh.

Tắm rửa không đóng cửa.

Đơn giản lại là có ý đồ.

Ôn Dư Nhiễm dựa vào ghế sô pha, tiếng nước vẫn không ngừng truyền đến bên tai.

Từ lúc ban đầu đến giờ, ám chỉ của tiểu cô nương vẫn luôn hết sức rõ ràng, cho dù có bao nhiêu quanh co lòng vòng, cuối cùng vẫn hướng đến một mục tiêu.

Nếu tiểu cô nương đã ném ra cành ô liu, mọi người cũng đều đã hiểu quy tắc.

Ôn Dư Nhiễm có thể lựa chọn thuận nước đẩy thuyền mà tiếp nhận, nàng có thể lựa chọn duy trì mối quan hệ tạm thời hoặc lâu dài, còn tiểu cô nương có thể nhận được một số tiền, một bất động sản, hoặc là một cơ hội nào đó đã cố gắng phấn đấu trong nhiều năm.

Không cần biết có xu hướng tính dục như thế nào, chỉ cần có tiền, có thế lực là có thể đổi được một tình yêu hoa đào gió xuân, đó là cách tiêu khiển trong giới thượng lưu. Ôn Dư Nhiễm cũng đã nhìn thấy rất nhiều, nhìn thôi cũng thấy mệt.

Nàng không nói ra những người đó sai ở chỗ nào, chỉ đơn giản là cảm thấy chán ghét bầu không khí như vậy.

Khi Ôn Dư Nhiễm mang tiểu cô nương về nhà, xác thật là có một loại chờ mong mờ mịt, nhưng chờ mong được mô tả trong tình huống này, không phải là một cuộc trao đổi giữa người và tiền.

Tâm tư của nàng rất đơn giản, nàng chỉ muốn có một người con gái mà mình không ghét bỏ ở bên cạnh.

Để căn nhà không còn trống vắng, khiến cho trong lòng ấm áp hơn một chút.

.....

Vài phút sau, Ninh An mặc áo ngủ bước ra khỏi phòng tắm..

Những giọt nước trong suốt dính trên làn da mềm mại, những giọt nước mờ nhạt trượt theo đường cong trên cổ tiến vào cổ áo ngủ, khuôn mặt tái nhợt vẫn cứ thiếu chút huyết sắc.

Ôn Dư Nhiễm nhìn đi chỗ khác nhẹ nhàng thở ra, cũng không nói gì, chỉ là thản nhiên đứng lên, từ trong ngăn kéo tìm được nhiệt kế.

"Trước tiên em vào phòng khách nằm một chút, đo nhiệt độ trên cơ thể." Ôn Dư Nhiễm đưa nhiệt kế qua.

Ninh An cứng đờ nhìn chằm chằm nhiệt kế.

Sau một lúc, Ninh An gật đầu, cầm lấy nhiệt kế, từng bước chậm rãi đi vào phòng khách.

"Phanh"

Một âm thanh rất nhẹ vang lên, Ninh An đóng cửa phòng khách lại.

Tại sao lại đóng cửa?

Điều này không giống như tâm tư kia của tiểu cô nương.

Ôn Dư Nhiễm một bên suy nghĩ vu vơ không có mục tiêu, một bên cố gắng tập trung vào bản tin tài chính trên điện thoại di động của mình.

Thời gian một phút một giây trôi qua, chữ trên trên điện thoại dường như vẫn vậy, nét chữ dính vào nhau, dày đặc, không có cách nào phân biệt được ý nghĩa của câu.

Vẫn là xem không tiếp thu được.

Nàng xoa huyệt thái dương, ánh mắt chuyển sang thời gian góc trên bên phải màn hình.

Chỉ mới bốn phút trôi qua, còn chưa đủ để đo xong nhiệt độ cơ

thể.

Âm thanh của kim đồng hồ di chuyển đột nhiên vang lên, có chút gắt gao.

Ôn Dư Nhiễm lại ngồi trong một lúc, trong lòng có chút nhớ đến tình trạng của tiểu cô nương, vẫn là chọn nên đi xem.

Nàng bước đến cửa phòng khách, lịch sự gõ cửa hai lần.

Không có đáp lại.

Ôn Dư Nhiễm thử xoay tay cầm, nhưng phát hiện ra rằng cửa đã bị khóa trái.

Sao lại thế này?

Ôn Dư Nhiễm cau mày. Có hệ thống điều khiển cơ học và thông minh cho khóa cửa phòng ngủ. Nàng mở khóa vân tay trực tiếp từ ngoài cửa, sau đó đẩy cửa bước vào.

Mặc dù định lực của Ôn Dư Nhiễm rất tốt, cảnh tượng bên trong cánh cửa vẫn khiến nàng kinh ngạc——

Chỉ thấy tiểu cô nương đang trên bàn cạnh giường, nhón gót, cố gắng hết sức duỗi dài cánh tay, đưa đầu kim loại của nhiệt kế cắm vào miệng máy sưởi.

Không nghĩ đến cánh cửa đang khóa trái đột nhiên mở ra, cả người tiểu cô nương đều sững sờ tại chỗ, có chút thất thần.

Ôn Dư Nhiễm nhướng mày.

Đây.....là đang muốn làm cho nhiệt kế nóng lên sao?

Một vài suy đoán thoáng qua trong đầu, rất nhanh tìm được đáp

án thích hợp nhất, cũng là đán án có khả năng nhất.

Ôn Dư Nhiễm bật cười.

Sau đó nàng dựa vào khung cửa, hàm dưới khẽ nâng lên nói với tiểu cô nương:

"Tôi không định đuổi em đi. Em không cần phải giả vờ phát sốt như vậy."

Ninh An thu cánh tay lại, thả gót chân xuống, cứng đờ mà đứng trên bàn đầu giường, im lặng không nói lời nào, chỉ chớp mắt.

Thật ra, cô chưa bao giờ nghĩ đến việc giả vờ phát sốt, cô chỉ là muốn nướng nhiệt kế đến khi đạt nhiệt độ cơ thể của người bình thường mà thôi.

Editor: chương này đủ 30 bình chọn ngày kế tiếp em up chương kế tiếp

Chương 7: Báo Mộng

DTV-EBOOK

Bầu không khí rơi vào im lặng đến kỳ lạ.

Trong sự im lặng, tầm mắt của Ôn Dư Nhiễm chuyển phương hướng.

Áo ngủ che khuất bắp chân của tiểu cô nương, phía dưới vạt áo là mắt cá chân trắng nõn. Hình dáng bàn chân rất đẹp, mượt mà trong suốt.

Ôn Dư Nhiễm rất nhanh chóng nhớ lại ý nghĩ tuỳ tiện vừa rồi, tâm tư mù mịt không nhìn thấy ánh sáng.

"Xuống, lấy dép mang vào." Ôn Dư Nhiễm rũ mắt xuống, giọng nói hơi mất tiếng.

Ninh An rất nghe lời, từ trên bàn cạnh giường nhảy xuống đất, động tác nhẹ nhàng đến quá mức.

Sau khi tiếp đất, Ninh An mang dép lê dùng một lần vào, đứng trên sàn nhà, đôi mắt nhìn chằm chằm vào mũi ngón chân của mình, giống như một đứa trẻ đang nhận lỗi.

Ôn Dư Nhiễm dùng ngón tay chống trán, trầm ngâm một lát, cảm thấy có chút mệt mỏi.

"Có bàn chải đánh răng mới trong phòng tắm. Em có thể đi ngủ bất cứ khi nào. Nếu thân thể cảm thấy không khỏe cứ trực tiếp nói với tôi, bác sĩ riêng có thể đến bất cứ lúc nào."

"Vâng." Ninh An gật đầu.

.....

11 giờ.

Khe cửa phòng khách không có ánh đèn, xem ra tiểu cô nương đã tắt đèn đi ngủ.

Ôn Dư Nhiễm cũng cảm thấy buồn ngủ nên tắt đèn trong phòng tiếp khách, tiến vào phòng ngủ chính, chuẩn bị ngủ.

Sau khi đóng cửa lại, Ôn Dư Nhiễm suy nghĩ một chút, khóa trái cánh cửa lại, rồi mới đi lên giường ngủ.

Đêm nay, nàng lại có một giấc mơ.

Trong mơ có tiếng nước xôn xao, còn có khe cửa phòng tắm kia.

Khe cửa mà nàng không dám nhìn vào, bây giờ đã hoàn toàn mở ra, hình bóng mỏng manh của tiểu cô nương được in trên tấm kính mờ ảo.

Nước theo từ trên đầu chảy xuống sàn nhà, khuếch tán ra tạo thành những tia nước, giữa tia nước là một đôi chân trần trắng nõn và mềm mại.

Hướng lên trên một chút.....

Hình ảnh trong mơ đứt gãy lại mơ hồ, những loại cảm xúc bất đồng đan xen lên nhau, tựa hồ như cánh cổng được mở ra để nước rơi khỏi vách đá.

Editor: cánh cổng, nước, vách đá. IQ 200 mới hiểu. ^^

.....

Ngày hôm sau.

Ôn Dư Nhiễm xoa xoa đầu tỉnh dậy, đầu có chút đau.

Nàng chống đầu đi đến bên cửa sổ, kéo bức rèm cửa ra, để ánh nắng mặt trời tràn vào.

Trời còn rất sớm, ánh sáng thưa thớt, vừa đủ soi sáng phòng ngủ, nhưng vẫn không thể tiêu tan những suy nghĩ còn sót lại trong giấc mơ.

Trong tháng này, nàng đã có hai lần mơ như vậy.

Hơn nữa đối tượng vẫn là cùng một người.

Ôn Dư Nhiễm đi vào phòng tắm, vặn vòi nước, dùng nước lạnh tạt lên mặt, vào mùa đông nhiệt độ nước rất thấp, cực kỳ lạnh, tạt vào lên mặt để cho đầu óc thông thoáng một chút.

Nàng híp mắt, kéo khóe miệng nhìn vào trong gương.

Người phụ nữ trong gương cũng đang kéo khóe miệng, bên tai vẫn còn một chút phiếm hồng.

Ám chỉ của tiểu cô nương rất rõ ràng, khung cảnh trong giấc mơ càng ám chỉ rõ ràng hơn, căn bản là đôi bên tình nguyện.

Có một điều gì đó ở trong lòng không thể giải thích được, cố tình tự vẽ ra một cái cấm phù cho nguyên tắc của chính mình.

Ôn Dư Nhiễm rửa mặt một lần nữa, đem những đống lộn xộn ném ra khỏi đầu, đảo mắt nhìn xung quanh đánh giá phòng tắm một chút, phát hiện bộ quần áo ẩm ướt mà ngày hôm qua tiểu

cô nương thay đã biến mất.

Nàng cau mày, đi ra ngoài, phát hiện cửa phòng khách đang mở.

Trong phòng khách trống rỗng, ga trải giường phẳng phiu, chăn bông được gấp gọn gàng nhưng người đã không thấy.

Tiểu cô nương đã đi rồi.

Trên bàn cạnh giường, có một tờ giấy ghi chú được đè dưới ngọn đèn, viết ------

Em có việc đi trước, cảm ơn Ôn tổng.

:)

Có khuôn mặt tươi cười được vẽ dưới những dòng chữ, cũng không biết đã rời đi khi nào.

Ôn Dư Nhiễm suy nghĩ, cảm thấy hơi đau đầu không giải thích được.

Ngày hôm qua không biết chính mình nghĩ như thế nào, lo cho tiểu cô nương bị mắc mưa sẽ sinh bệnh, nên liền mang tiểu cô nương về nhà. Đều đã dẫn người về nhà và cái gì cũng chưa làm.

Về sau sẽ phải dùng thái độ như thế nào, duy trì khoảng cách như thế nào. Những chuyện đó trong lòng Ôn Dư Nhiễm cũng chưa tính đến.

Nàng híp mắt nhìn thời gian, nghĩ đến sáng nay còn phải tranh thủ đến công ty, liền quyết định gác lại những vấn đề râu ria này sang một bên.

.....

Sau khi Ôn Dư Nhiễm đến công ty, trước tiên đã gọi vài người giám sát đến để mở một cuộc họp nhỏ, sau đó đơn giản mà theo dõi tiến độ của một số hạng mục, cũng chưa có vấn đề gì lớn.

Sau khi trở lại văn phòng, nàng mở ra hộp thư, bắt đầu đọc tài liệu báo cáo mới được gửi đến.

Với ba tiếng gõ "phanh-phanh-phanh", trợ lý mới được phép chấp thuận bước vào, đưa một cốc cà phê mới pha, liền chuẩn bị rời đi.

Ôn Dư Nhiễm cầm cốc cà phê lên nhấp một ngụm, gọi trợ lý đang chuẩn bị đẩy cửa rời đi: "Chờ một chút."

Trợ lý trong lòng cảm thấy căng thẳng, lẽ nào cà phê không hợp khẩu vị, nhanh chóng cẩn thận nhớ lại có khả năng sơ sót trong quá trình pha chế. Đồng thời nhanh chóng lên ý nghĩ sẵn trong đầu, chuẩn bị kiểm điểm bản thân bất cứ lúc nào.

Ôn Dư Nhiễm ném ra câu thứ hai: "Hỏi cô một chuyện."

Khi trợ lý vừa nghe không phải cà phê, thầm nghĩ, chuyện này hẳn là liên quan đến công việc, lại ở trong đầu nhớ lại những hạng mục và những đối tác gần đây. Khi chắc chắn rằng đối với những tình huống đại khái đều đã nhớ kỹ trong lòng, sau đó điều chỉnh lại trạng thái tốt nhất để chuẩn bị đối ứng với vấn đề.

Lúc này, cuối cùng Ôn Dư Nhiễm cũng đưa ra vấn đề trọng tâm: "Tôi nhớ rằng cô có một người em gái đang học đại học. Cô nghĩ gì về khái niệm tình yêu của sinh viên đại học bây giờ?"

A?

Người trợ lý sững sờ trước vấn đền này trong một giây.

Ôn Dư Nhiễm giải thích một cách tự nhiên: "Em trai của tôi sắp

vào đại học, cũng chưa có yêu đương gì. Tôi có chút lo lắng về sau khi vào đại học, nó sẽ bị mắc sai lầm."

Trợ lý lúc này mới hiểu ra, nghĩ ngợi rồi đáp. "Tôi nghe em gái của tôi nói rằng, khi em ấy yêu đương chỉ nhìn hiện tại, không quan tâm đến tương lai, ở bên nhau ngày nào thì hay ngày đó. Rất nhiều bạn học của em ấy dường như cũng nghĩ như vậy."

Ôn Dư Nhiễm sắc mặt không thay đổi gật đầu.

"Lần trước, tôi có sắp xếp một bệnh nhân họ Ninh, cô còn nhớ không?" Ôn Dư Nhiễm lại ném thêm một vấn đề.

Trợ lý bị tốc độ di dời chủ đề làm cho trở tay không kịp, nhưng nhanh chóng phản ứng lại, mở quyển sổ trên tay ra, lật vài trang, lật đến đúng số trang, tìm đúng thông tin.

"Người mà sếp đang nói đến là một bệnh nhân tên Ninh Ngọ Hâm, năm nay 45 tuổi, có một khối u não. Tôi đã sắp xếp một bác sĩ chuyên môn, hơn nữa dựa theo yêu cầu của sếp, tất cả các chi phí y tế sẽ được trừ vào tài khoản của sếp."

Ôn Dư Nhiêm lại hỏi: "Có thông tin nào khác nữa không?"

Trong lúc sắp xếp, trợ lý đã tìm hiểu về bối cảnh của người này, trả lời:

"Ba mẹ ông ấy đã mất, vợ ông ấy vì khó sinh mà chết. Hiện tại ông ấy có một cô con gái 19 tuổi tên là Ninh An. "

" À, đúng rồi " Trợ lý vừa nghĩ ra điều gì đó, tiếp tục nói:

" Bác sĩ mà tôi sắp xếp đã báo cáo với tôi về phương pháp điều trị, và nói rằng tình trạng của ông ấy hiện rất ổn định, nhưng chính là rất đáng thương. Một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi. Bị

bệnh nặng nằm ở bệnh viện cũng không có người đến thăm. "

Tay Ôn Dư Nhiễm đang nắm con chuột, dừng lại một chút.

Không ai đến thăm.

Điều này có nghĩa là Ninh An chưa từng đến thăm ba của mình.

Ôn Dư Nhiễm nhớ lại một chút, lúc ấy ở trên xe, thời điểm nàng hứa sẽ giúp tiểu cô nương giải quyết chuyện này, nụ cười của tiểu cô nương không tính là chân thành.

Là bởi vì tình cảm ba con không tốt sao?

" Cô đi tra Ninh An một chút." Ôn Dư Nhiễm nói.

Sau khi nói xong, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy chính mình để ý quá nhiều đến tiểu cô nương, liền nói thêm một câu:

"Việc này không vội."

Trợ lý nhanh chóng đáp ứng, một bên đồng ý, một bên cân nhắc ý tứ của lão tổng.

19 tuổi..... Chắc là đang học đại học.....

Vừa rồi lão tổng mới hỏi về khái niệm tình yêu của sinh viên đại học, ngay sau đó lập tức muốn điều tra một nữ sinh viên đại học...

Lại suy xét đến tính hướng của lão tổng.....

Trợ lý cảm thấy rằng mình đã nắm được trọng điểm, ngay lập tức đem nhiệm vụ điều tra, liệt kê vào hạng mục công việc quan trọng, hoàn toàn bỏ qua câu "Việc này không vội" kia

.....

Công việc không nhiều lắm.

Sau khi trợ lý rời đi, Ôn Dư Nhiễm nhanh chóng điều chỉnh trạng thái của mình và hoàn thành xong việc trong tay.

Sau đó, nàng lười nhác ngả người dựa vào ghế xoay, lướt điện thoại một lát.

Trong lúc vô tình, Ôn Dư Nhiễm thoáng thấy một chấm đỏ trên biểu tượng của phần mềm WeChat của mình, nàng nhấp vào.

【 Người dùng Naw đã yêu cầu thêm bạn. 】

Đối phương có ghi chú là "Ninh An".

Ồ, tiểu cô nương đã thêm WeChat của nàng.

Đầu ngón tay của Ôn Dư Nhiễm ở trên nút dừng lại một lúc, cuối cùng vẫn là chọn "Đồng ý".

【 Bạn đã thêm Naw, bây giờ các bạn có thể bắt đầu trò chuyện. 】

Ôn Dư Nhiễm nhìn chằm chằm vào chỗ trống của giao diện trò chuyện, chờ đợi tiểu cô nương gửi câu nói đầu tiên đến.

Ba phút sau.

Giao diện trò chuyện vẫn trống rỗng.

Ôn Dư Nhiễm cau mày, lập tức đóng phần mềm WeChat, đảo mắt đi đọc tin tức kinh tế tài chính.

Một bên xem, một bên chú ý đến thanh thông báo, cũng không

biết chính mình đang đợi cái gì.

Đã hơn mười phút trôi qua, bản tin tài chính càng thêm nhàm chán, Ôn Dư Nhiễm dứt khoát dùng máy tính chơi trò "Dò mìn", một bên dò, một bên thỉnh thoảng nhìn sang điện thoại.

Sau khi trạng thái giằng co này kéo dài trong một đoạn thời gian dài, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy có gì đó không ổn, cho rằng bản thân quá nhàn rỗi, vì thế lại cưỡng chế lật bản kế hoạch hạng mục ra, bắt đầu xem xét lại.

Ôn Dư Nhiễm rất nhanh chóng đọc vào.

Quả nhiên, chỉ cần nàng bắt đầu làm việc, là có thể chuyên tâm.

.....

Mãi cho đến buổi sáng ngày hôm sau, WeChat không có bất kỳ tin tức nào từ tiểu cô nương.

Nói cách khác, kể từ khi lần đó mang tiểu cô nương về nhà trở về sau, tiểu cô nương cũng không chủ động liên lạc với nàng.

Loại ý thức này khiến nàng cảm thấy hơi khó chịu.

Cảm giác mong chờ có vài phần mới mẻ ban đầu đã gần như tan biến, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy rằng lực chú ý của mình cũng nên thu lại.

Nhưng từ tận đáy lòng, vẫn là có quan tâm đến-------

Tại sao ngày đó không nói lời nào mà bỏ đi?

Tại sao thêm WeChat nhưng không nói một câu nào?

Ôn Dư Nhiễm một bên đang trang điểm trước gương, một bên không biết là cố ý hay vô tình mà nghĩ về điều đó.

Lúc này điện thoại vang lên.

Ôn Dư Nhiễm để bút chì kẻ mày xuống, híp mắt đi đến phòng khách, lấy điện thoại từ trong túi, nhìn thoáng qua.

Cuộc gọi hiện lên "Diệp Thấm Miên".

Một tia thất vọng mỏng manh từ đáy lòng xẹt qua, Ôn Dư Nhiễm đè áp mi xuống.

Mới sáng sớm, mẹ đã gọi đến làm có chuyện gì?

"Mẹ." Ôn Dư Nhiễm trả lời điện thoại với ngữ khí không tốt, cảm giác ám ảnh về buổi đi xem mắt " cô gái" kia, vẫn còn mù mịt trong lòng nàng.

Mỗi lần nói chuyện với Diệp Thấm Miên, nhất định phải đôi ba câu nhắc đến chuyện thúc giục kết hôn. Ôn Dư Nhiễm xoa xoa huyệt thái dương, cố gắng điều chỉnh tốt trạng thái, chuẩn bị đối phó với sự tra tấn thúc giục kết nhân từ mẹ của mình.

Chỉ nghe thấy giọng nói của DiệpThẩm Miên lộ ra một tia mệt mỏi:

"Nhiễm Nhiễm a... Gần đây con có bận không? Khi nào trở về? Chúng ta tâm sự..."

"Mẹ nói cái gì?"

Ôn Dư Nhiễm nhàn nhạt đáp lại một câu,

Diệp Thấm Miên nói: "Gần đây mẹ đã nghĩ thông suốt, nếu con không muốn kết hôn thì sẽ không kết hôn, sau này mẹ thật sự sẽ

không ép buộc con nữa."

"Phải không?" Ôn Dư Nhiễm thản nhiên đáp lại, hoàn toàn không tin, nghĩ đến lần này Diệp Thấm Miên không chừng lại muốn chơi mánh khóe nào nữa đây.

Diệp Thấm Miên thở dài giải thích: "Mẹ thật sự đã nghĩ thông suốt, trong hai đêm qua, ông ngoại con báo mộng cho mẹ, ông ấy nói ở dưới âm phủ tìm quỷ sai tính cho con một quẻ, tính ra số mệnh của con không thích hợp để kết hôn, sau khi kết hôn vận mệnh chắc chắn sẽ gập ghềnh, bảo mẹ tôn trọng ý kiến của con. Đúng rồi, ông ngoại của con còn nói rằng ông ấy ở dưới rất tốt, bảo chúng ta không cần phải lo lắng...."

Ôn Dư Nhiễm nhướng mày: "Báo mộng?"

Diệp Thấm Miên khẳng định nói: "Đúng vậy, thật sự là báo mộng. Những giấc mơ mẹ gặp phải trong hai ngày qua đều giống hệt nhau, hơn nữa đặc biệt rất rõ ràng. Mẹ chưa từng có một giấc mơ tà môn rõ ràng như vậy. Chắc là sau khi tảo mộ lần trước, ông ngoại của con nhớ chúng ta, cho nên mới đến đây báo mộng..... "

Tiếp theo, Diệp Thấm Miên mô tả chi tiết cho nàng, nói giấc mơ đó chân thật đến cỡ nào và thiêng liêng như thế nào.

Sau khi cúp máy, Ôn Dư Nhiễm vẫn còn chút hoảng hốt.

Nàng biết Diệp Thấm Miên từ nhỏ lớn lên ở nông thôn, sau này được đào để làm người mẫu, cho nên từ trong xương cốt có chút mê tín.

Nhưng nàng không ngờ rằng Diệp Thấm Miên thế nào lại thật sự thay đổi quan niệm vì chuyện vớ vẩn như thế này.

Ôn Dư Nhiễm thuyết phục Diệp Thấm Miên trong hai năm,

nhưng cũng không thuyết phục được đối phương.

Kết quả là bây giờ Diệp Thấm Miên chỉ tuỳ tiện nằm mơ, liền đồng ý nàng sẽ không kết hôn.

Nếu sớm biết Diệp Thẩm Miên dễ dàng bị lừa gạt như vậy, lúc trước nàng nên thuê một đạo sĩ giả đến bịa chuyện, như vậy mới không phải chịu khổ sở vì chuyện thúc giục kết hôn trong thời gian lâu như vậy.

Ôn Dư Nhiễm khẽ cười một tiếng, tâm tình rất tốt.

.....

Tâm trạng tốt này vẫn luôn kéo dài trong suốt buổi sáng.

Bữa trưa thản nhiên ăn xong, điện thoại đặt trên bàn rung lên bần bật.

Một lúc sau, điện thoại lại rung lên.

Ôn Dư Nhiễm đặt đũa xuống, thản nhiên cầm điện thoại lên mở khóa màn hình,

Tiểu cô nương kia mất tích hơn một ngày, cuối cùng cũng đã gửi tin nhắn WeChat đến.

【Naw】: Ôn tổng.

【Naw】: Hai ngày này thế nào?

【Naw】: Tâm trạng đang rất tốt sao? [đáng yêu.jpg]

Editor: chương này đủ 30 bình chọn ngày kế tiếp em up chương kế tiếp

Chương 8: Đau Bụng Kinh

DTV-EBOOK

Ôn Dư Nhiễm nhìn vào ba tin nhắn WeChat này, ngón tay nghịch đuôi tóc, cười cười.

Mất tích một ngày, sau đó lại gửi tin nhắn. Cũng không biết đó có phải là trò quỷ của tiểu cô nương dùng để trêu chọc người ta hay không.

Ôn Dư Nhiễm nhìn màn hình, chỉ thản nhiên mà trả lời một câu.

【 Ôn Dư Nhiễm 】: Cũng không tệ lắm.

Tâm tình đang tốt sao?

Cũng không tệ lắm.

Câu " Cũng không tệ lắm" này, rõ ràng không phải là một câu trả lời hay, nó gần như phá hỏng khả năng kéo dài đề tài.

Ôn Dư Nhiễm cũng không rõ chính mình có phải cố ý làm vậy hay không, nhưng nàng thật sự muốn nhìn xem tiểu cô nương tiếp theo sẽ nói như thế nào.

Mười phút sau.

Ninh An vẫn chưa trả lời, cuộc trò chuyện hoàn toàn bị cắt đứt tại đó.

Có vẻ như tiểu cô nương thật sự chỉ là đến hỏi tâm tình của nàng có tốt hay không thôi.

Không thể phủ nhận, trong lòng Ôn Dư Nhiễm có vài phần chờ mong, tưởng rằng sẽ có thể nhìn thấy bộ dáng của tiểu cô nương nỗ lực tìm đề tài để tán gẫu cùng với mình, thật sự không nghĩ đến kết quả tiểu cô nương cũng không đáp lại.

Ôn Dư Nhiễm cười thầm cười vì sự ngây thơ của mình, thế là bữa cơm lại ăn đến không có mùi vị.

.....

Trong buổi chiều, trợ lý bước vào văn phòng với một chiếc túi da trâu mỏng.

" Ôn tổng, sếp yêu cầu tôi kiểm tra thông tin của Ninh An. Việc này tôi dùng con đường hợp pháp nhanh nhất để điều tra ra." Trợ lý đưa túi da trâu cho Ôn Dư Nhiễm.

Ôn Dư Nhiễm ở trong lòng tán thưởng hiệu suất của trợ lý, sau đó rũ mắt mở túi da trâu, lấy ra một chồng tài liệu hơi mỏng.

Đồng thời, trợ lý cũng tóm tắt ngắn gọn một chút tình huống.

"Mẹ của Ninh An mất sớm, được ba nuôi dưỡng từ nhỏ, hiện tại đang đi học ở đại học S, sinh viên năm hai, lớp ưu tú tài chính chuyên nghiệp, giảng dạy mẫu giáo, trợ giảng đại học, có thể trực tiếp tham gia làm đồ án nghiên cứu sinh..."

Ôn Dư Nhiễm có chút ngoài ý muốn.

Trong khoảng thời gian này, từ lần đầu tiên gặp mặt đến lúc nấu ăn, cho đến lúc đứng ở trong mưa, Ninh An dường như luôn có rất nhiều thời gian để thong thả, tâm tư cũng không tập trung ở

việc học, nhìn sơ qua giống như một sinh viên đại học không có tiến bộ, rất rảnh rỗi.

Không nghĩ đến tiểu cô nương sẽ ưu tú như vậy.

Xem ra câu nói "Thành tích của con bé rất tốt" của Cát Thiên Hải là thật sự.

Bên này, trợ lý tiếp tục nói: "... Tháng 6 năm trước, Ninh Ngọ Hâm, cũng chính là ba của Ninh An, được chẩn đoán mắc bệnh u não, đã bán hết tất cả tài sản lấy tiền mặt để điều trị..."

"Từ khi học đại học đến nay, Ninh An vẫn luôn sống ở trong ký túc xá của trường. Nhưng vào tháng 2 năm trước, Ninh An đột nhiên chuyển ra khỏi ký túc xá, thuê một gian phòng ở gần trường, sống một mình, không có ở cùng người khác, tôi cảm thấy chuyện này có chút hơi lạ... "

Sinh viên đại học không muốn ở ký túc xá, đó là chuyện bình thường. Có thể là do không thể hòa hợp với bạn cùng phòng của mình, cũng có thể liên quan đến thói quen sinh hoạt của bản thân.

Nhưng một cô gái có người ba đang bị bệnh, gia cảnh không tốt, đột nhiên chuyển ra khỏi ký túc xá của trường để sống, còn phải sống một mình, không muốn ở cùng ai. Đúng là có chút hơi lạ....

Ai mà biết tiểu cô nương nghĩ gì, có lẽ là tính cách hướng nội, sống thu mình, chỉ muốn ở một mình.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy chuyện này không phải trọng điểm, cho nên cũng không nghĩ nhiều.

Sau một hồi suy nghĩ, đã bay đến nơi khác.

Thuê nhà..... Không sống ở trong ký túc xá.....

Cánh cổng ký túc xá kia.....

Suy nghĩ của Ôn Dư Nhiễm nhanh chóng chuyển sang trọng tâm mới------

Còn nhớ rõ rằng lúc trước tiểu cô nương nói trường học có gác cổng lối ra vào, không chịu xuống xe. Ôn Dư Nhiễm còn từng cảm thấy áy náy vì đã hiểu lầm chuyện gác cổng kia.

Nhưng mà, nếu tiểu cô nương căn bản không sống trong ký túc xá của trường thì việc kiểm soát cổng ra vào là vô nghĩa.

Cho nên việc kiểm soát ra vào cổng hiển nhiên cũng là một chiêu trò mà tiểu cô nương dùng để tiếp cận nàng.

Ôn Dư Nhiễm nhàn nhạt khẽ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tiểu cô nương mới 19 tuổi, mà có nhiều suy nghĩ cẩn thận như vậy, nói dối mặt mũi không đổi sắc, cũng không biết học ở đâu.

.....

Trong chiếc túi da trâu chỉ có vài trang giấy, ngoài thông tin mà trợ lý nói, còn viết về các trường tiểu học, sơ trung và cao trung mà tiểu cô nương đã theo học, còn có học bổng đã nhận được, các hoạt động tình nguyện khác nhau đã tham gia và những quỹ hội đã tài trợ cho cô.

Bất quá chỉ là lý lịch của một sinh viên nghèo bình thường, cũng không có gì đặc biệt. Cảm giác thần bí vô hình được bỏ xuống, tiểu cô nương không thể bất thường hơn nữa.

Ôn Dư Nhiễm cũng không biết tại sao mình lại có kiên nhẫn nói chuyện về tiểu cô nương lâu như vậy.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời chói chang, ánh nắng ấm áp đã làm những đám mây chuyển sang màu vàng. Nhưng dù sao cũng chỉ là giữa tháng giêng, dù ánh mặt trời có chói chang nhưng nhiệt độ cũng không cao lắm, chiếu vào trên tay cũng vẫn còn cảm thấy lạnh.

Trợ lý đã rời đi.

Ôn Dư Nhiễm qua loa lật mấy trang giấy tiếp theo, nhanh chóng chạm tới phía dưới, lật xong cảm thấy có chút không thú vị, liền đem tài liệu bỏ vào trong một chiếc túi da trâu.

Theo trực giác, tiểu cô nương hẳn là có điều gì đó bất thường mới đúng, chẳng hạn như một động cơ đặc thù để tiếp cận nàng.

Nhưng kiếu quả điều tra cũng không có chỗ nào bất thường.

Có vẻ như tiểu cô nương thật sự chỉ là bởi vì thiếu tiền, nên mới tính kế tiếp cận nàng.

Nàng nhẹ nhàng thở ra, đặt chiếc túi da trâu sang một bên, rồi cầm điện thoại lên, lắc qua lắc lại không có mục đích.

Cho đến bây giờ vẫn không có tin nhắn WeChat mới nào.

Tâm tình tốt trước đây đã hoàn toàn tiêu tán.

Ôn Dư Nhiễm ngồi trên ghế xoay với vẻ mặt lãnh đạm, mơ hồ không mấy vui vẻ.

.....

Những điều càng không vui vẫn tiếp tục xảy ra ở phía sau.

Buổi chiều, Ôn Dư Nhiễm vốn dĩ rất nhàn nhã, đều đã chuẩn bị tan sở, kết quả có một cuộc điện thoại gọi đến, trực tiếp thay đổi

hành trình của Ôn Dư Nhiễm.

Bởi vì có một số sai lầm trong thông tin trước đó, một đối tác tai to mặt lớn đã đến Thành phố C trước, mà Ôn Dư Nhiễm lúc này mới nhận được tin tức. Cũng may là vẫn còn đủ thời gian, sau khi nghe cuộc điện thoại xong, nàng lập tức nhờ trợ lý thu xếp việc tiếp đón cùng tiệc chiêu đãi.

Tiệc chiêu đãi được bố trí trong một nhà hàng cao cấp, từ món ăn đến cách phục vụ đều vô cùng tươm tất, rượu vang phục vụ cũng là từ những nhà máy rượu nổi tiếng, có nhiều năm.

Lão tổng của đối tác, đặc biệt có thể uống rượu.

Mà lúc trước Ôn Dư Nhiễm đã luyện qua uống rượu, tửu lượng cũng không tồi.

Một ly vang đỏ và rượu trắng được rót đầy bưng lên, Ôn Dư Nhiễm đều uống đến cực kỳ sảng khoái, lễ nghĩa đầy đủ, nói chuyện rất cẩn thận.

Cuối cùng hai người trò chuyện đến vui vẻ, tiếp đãi lần này diễn ra thuận lợi.

Chỉ là khi về nhà đã hơn mười một giờ.

.....

Ngay khi bước vào nhà, Ôn Dư Nhiễm liền đi vào nhà vệ sinh.

Lúc ở trên xe đã cảm thấy không thoải mái, bụng dưới vô cùng đau đớn, lúc này nàng cũng không quá kinh ngạc khi nhìn thấy vết máu tươi.

Ngày mùa đông mà uống nhiều rượu như vậy, lại gặp phải đau

bụng kinh.

Nàng đều chịu đủ.

Ôn Dư Nhiễm ấn bụng xuống, miễn cưỡng ra khỏi nhà vệ sinh, kéo ngăn tủ lấy thuốc ra, tự cho mình ăn hai viên ibuprofen, sau đó nằm dài ra trên sô pha, hàm răng hơi khẽ run.

Nàng thả lỏng đưa tay sờ trán, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Lúc này nên cần chuyển hướng lực chú ý.

Nàng nghĩ, lấy điện thoại ra tìm kiếm xem những đoạn phim hay hoặc truyện cười vui nhộn, ngày thường nàng đều không có tâm tình xem mấy thứ này, nhưng bây giờ chỉ có thể tìm những nội dung dễ hiểu lại thú vị như thế này để phân tán cơn đau đớn.

Lăn lộn nhìn qua nhìn lại một hồi, Ôn Dư Nhiễm đã sớm có chút mệt mỏi, những mẫu truyện cười cùng đoạn phim đó, thật khó lại có lực hấp dẫn

Nàng vô thức vuốt điện thoại của mình, cuối cùng cũng không biết như thế nào lại vuốt lên WeChat.

Ôn Dư Nhiễm dừng lại ở đoạn " Cũng không tệ lắm" trong lịch sử trò chuyện cùng với Naw

Giờ phút này đau đớn đã liên luỵ đến thần kinh, ánh đèn chói lọi chiếu vào đôi mắt rất khó chịu, trong căn phòng trống trải, cảm giác cô tịch mãnh liệt từ sâu bên trong đáy lòng đi theo những vết nứt len lỏi ra ngoài, trạng thái lúc này khác biệt quá lớn so với thường ngày, lý trí đều đã bị hao mòn.

Có một tầng ý thức sâu sắc đã chi phối bản thân, gửi một tin nhắn đến tiểu cô nương.

【 Ôn Dư Nhiễm 】: Có ở đó không?

Tin nhắn như đá chìm đáy biển.

Cho đến khi màn hình điện thoại tự động chuyển sang màu đen, bên kia vẫn không có hồi âm.

Chắc là đã ngủ rồi……

Hơn mười một giờ, đi ngủ cũng là bình thường thôi, Ôn Dư Nhiễn cũng không biết tại sao mình lại cảm thấy thất vọng như vậy.

Cảm giác thất vọng không thể giải thích được, nó không chỉ hiện ra mà còn đang lớn dần. Không bao lâu sau, toàn bộ trái tim đều đã bị thất vọng chiếm cứ, cảm xúc theo cơn đau liên tục không ngừng lên men.

Lúc này, điện thoại rung lên vài cái.

Thanh thông báo hiển thị tin nhắn mới.

【Naw】: Đây

【Naw】: Đây

【Naw】: Em đây!

Ôn Dư Nhiễm nhìn dòng chữ trên màn hình, khoé miệng cong lên cười một chút.

Ánh đèn vẫn loá mắt, nhưng trong một cái chớp mắt, những mặt trái cảm xúc đó liền biến mất không còn thấy bóng dáng.

Ôn Dư Nhiễm dùng tay trái ấn vào bụng, dùng tay phải cố hết

sức gõ bốn chữ, sau đó bấm gửi đi.

【 Ôn Dư Nhiễm 】: Không có việc gì. . Truyện Teen Hay

Gửi đi thành công.

Sau khi gửi xong, Ôn Dư Nhiễm ngồi thẳng lên một chút, dùng gối ôm đè lên bụng dưới, sau đó chuẩn bị đặt điện thoại lên bàn trà.

Cùng lúc đó, điện thoại đổ chuông, làm cho nàng giật mình, thiếu chút nữa là đem điện thoại ném đi.

Điện thoại hiện lên "Tiểu Nha Đầu".

Ôn Dư Nhiễm mỉm cười một chút, điều chỉnh trạng thái tốt nhất, trả lời điện thoại.

Đầu bên kia điện thoại rất ồn, tràn ngập tiếng nhạc phát ra từ dàn âm thanh lớn xen lẫn tiếng cười đùa, không biết là quán bar hay KTV, chắc là đang tụ tập với các bạn cùng lớp.

Dần dần tiếng ồn càng nhỏ, dường như tiểu cô nương đã bước ra bên ngoài.

Ôn Dư Nhiễm nghe thấy bên đó gần như đã yên tĩnh, mở miệng nói: "Alo."

"Ôn tổng, làm sao vậy?" Tiểu cô nương nhẹ giọng hỏi.

"Không có gì."

Ôn Dư Nhiễm cố gắng khống chế giọng nói của mình hết mức có thể, nói một cách tự nhiên nhất có thể:

"Trên WeChat là tôi tuỳ tay gửi. Em đi chơi đi."

Hai chữ cuối cùng khiến hàm răng suýt chút nữa đánh nhau, nhưng Ôn Dư Nhiễm đã khống chế tốt. Hầu như giọng nói không nghe ra có vấn đề gì.

"Ân." Tiểu cô nương trả lời, sau đó cúp máy.

Bên tai lại hoàn toàn yên lặng, khiến nàng đến hoảng hốt.

Ôn Dư Nhiễm co lại trên sô pha, trong đầu có một mớ hỗn độn không rõ ràng, chỉ có đau đớn là rõ ràng nhất.

Những loại thuốc giảm đau vừa nuốt vào có thể hữu ích, cũng có thể vô dụng, nàng đã không còn phân biệt được nữa. Cứ như bị kim thép đâm vào bụng dưới, lần lượt đâm vào dây thần kinh, sau khi uống nhiều rượu thì dạ dày cũng không thoải mái, trên người đau nhức đến kinh khủng

Ôn Dư Nhiễm không biết mình đã chịu đựng nó trong bao lâu, khoảng hai mươi phút, hoặc nửa giờ, hoặc lâu hơn.

Thời điểm khi cảm giác đau gần như chết lặng, điện thoại lại vang lên.

Màn hình nhấp nháy, lại là "Tiểu nha đầu".

Ôn Dư Nhiễn chống đỡ mò lấy điện thoại, trả lời cuộc gọi: "Alo."

Lần này không gian bên kia điện thoại rất yên tĩnh, cũng không có tiếng động.

"Ôn tổng."

Ôn Dư Nhiễm có chút vô lực, căng thẳng nói: "Em cứ việc chơi đi, không có việc gì thì đừng gọi lại đây."

Sau khi nói xong, Ôn Dư Nhiễm xê dịch đến hướng sô pha, chuẩn bị cúp máy.

Đầu dây bên kia im lặng trong một lúc.

Sau đó, giọng nói của tiểu cô nương vang lên ----

"Ôn tổng, em đang ở cổng tiểu khu của chị, nhân viên bảo vệ không cho em vào. Chị có thể gọi nói một tiếng với nhân viên bảo vệ không?"

Giọng nói của tiểu cô nương vẫn rất nhỏ nhẹ, rụt rè, giống như sương sớm rơi xuống mặt hồ, nghe rất êm tai.

Editor: chương này đủ 30 bình chọn, mai sẽ up chương kế tiếp.

Chương 9: Cảm Ơn Em

DTV-EBOOK

Ôn Dư Nhiễm ngây ngẩn cả người.

Nàng rũ mắt xuống, nhìn chằm chằm vào hoa văn loang lổ trên sàn gỗ, một lúc lâu sau mới trả lời "Được".

Sau khi cúp máy, Ôn Dư Nhiễm gọi cho bảo vệ.

Âm thanh lạch cạch của chiếc đồng vô cùng rõ ràng, thời gian từng phút từng giây trôi qua.

"Đinh linh!"

"Đinh linh!"

Là tiếng chuông cửa.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy thân thể như dính vào sô pha không đứng dậy nổi, vì thế nàng dùng phần mềm nhà thông minh trên điện thoại di động, để có thể điều khiển từ xa mở khóa cánh cửa.

Cửa mở.

Có âm thanh của nhựa plastic cọ xát truyền đến, dường như là chiếc vỏ bọc giày đi mưa.

Sau đó là tiếng bước chân nhẹ nhàng, gần hơn một chút.

"Ôn tổng."

Tiểu cô nương đứng yên ở bên ghế sô pha.

Ôn Dư Nhiễm vén gối ôm, ngẩng đầu nhìn tiểu cô nương.

Ánh đèn chiếu xuống, hai cột tóc đuôi ngựa đen nhánh nằm trên chiếc áo len trắng, tóc mái dài ngang trán phản chiếu bóng ở nửa dưới, có thể thấy cổ áo sơ mi màu hồng nhô ra khỏi chiếc áo len trắng.

Tiểu cô nương cũng đang nhìn nàng, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm vào Ôn Dư Nhiễm, dường như muốn nhìn rõ từng chi tiết.

Ôn Dư Nhiễm biết sắc mặt của mình hiện tại hẳn là rất khó nhìn, trên trán vẫn còn mồ hôi lạnh chưa khô, thân thể cuộn tròn ở trong góc sô pha, cố sức ngẩng đầu nhìn Ninh An.

Trạng thái bị nhìn chằm chằm thế này khiến Ôn Dư Nhiễm cảm thấy khó xử và có chút không thoải mái.

"Em đang chơi với bạn cùng lớp à?"

"Ân, sinh nhật bạn học."

"Đến đây làm gì?"

Tiểu cô nương suy nghĩ một lúc rồi đáp: "Lo lắng cho chị."

Thanh âm của những lời này rất bình thường, giống như giọng điệu thường ngày của tiểu cô nương, nhưng lại khiến trái tim của Ôn Dư Nhiễm mềm nhũn.

Ôn Dư Nhiễm vốn dĩ muốn khách sáo nói, tôi không sao, trời đã tối rồi, em về nhà sớm một chút đi.

Nhưng khi lời nói vừa đến bên miệng, liền không thể nói ra.

Không thể phủ nhận rằng trong tình trạng này, có người ở bên cạnh, thật sự cảm thấy dễ chịu rất nhiều.

Ôn Dư Nhiễm phun ra hai chữ: "Cảm ơn."

Tiểu cô nương không hỏi thêm điều gì, dường như đã nhận ra sự tình, còn đưa một ly nước lại đây:

"Uống chút nước ấm."

Ôn Dư Nhiễm nhận lấy ly nước, liền uống mấy ngụm.

Khi ngẩng đầu nhìn lên lần nữa, phát hiện tiểu cô nương đã rời đi, hình như là đã đi vào phòng tắm.

Nghĩ nghĩ, Ôn Dư Nhiễm rũ mi mắt xuống, cái miệng nhỏ tiếp tục uống từng ngụm nước.

Chậm rãi đã uống hết nửa ly nước, nhưng Ninh An vẫn chưa trở lại.

Tiểu cô nương đang làm gì trong phòng tắm?

Trong lòng Ôn Dư Nhiễm có chút nghi hoặc, uống một hơi cạn sạch phần nước ấm còn lại trong ly nước, thân thể ấm lên một chút, nhưng cơn đau vẫn không có chuyển biến tốt đẹp.

.....

Lúc này, tiểu cô nương đã trở lại.

Tay áo xắn đến khuỷu tay, lộ ra cánh tay ngó sen trắng nõn, trên tay ôm theo một chậu nước. Chậu nước trông rất nặng nề, nhưng bộ dáng của tiểu cô nương rất thư thái, có vẻ như sức lực

không nhỏ.

"Ngâm chân đi, sẽ tốt hơn rất nhiều." Ninh An nhỏ giọng nói.

Ôn Dư Nhiễm vừa muốn nói ở nhà có bồn ngâm chân thông minh, nhưng lại do dự, vẫn là không có nói ra.

Tiểu cô nương đem chậu nước đi lại gần. Ngâm thì liền ngâm thôi, đang suy nghĩ, Ôn Dư Nhiễm đang chuẩn bị cởi tất.

Nhưng mà, trong giây tiếp theo, hành động của tiểu cô nương làm nàng ngây ngẩn cả người----

Chỉ thấy tiểu cô nương ngồi xổm xuống ở bên chân nàng, giữ lấy mắt cá chân của nàng.

Từ góc độ nhìn của Ôn Dư Nhiễm, tư thế này gần giống như đang quỳ.

Nếu như trước đây, trạng thái như thế này sẽ khiến nàng cảm thấy khó chịu, nhưng bây giờ với tư thế này của tiểu cô nương khiến nàng cảm thấy có chút ngượng.

"Tôi sẽ tự mình làm." Ôn Dư Nhiễm không nhanh không chậm nói.

Ninh An dường như không nghe thấy, vẫn tiếp tục động tác trên tay, một tay cầm chặc cổ chân của nàng, một tay giúp nàng cởi tất giày ra.

Cách ống quần vải dệt, có chút hơi ngứa.

Ôn Dư Nhiễm thử tránh một chút.

Nhưng không thể tránh thoát.

Sức lực của tiểu cô nương quá lớn, Ôn Dư Nhiễm từ trước đến nay luôn sĩ diện, không muốn thất thố, cũng sợ làm tiểu cô nương bị thương, nên không dám giãy giụa quá nhiều.

Chỉ là nàng đã quen với việc ngồi trên ghế chỉ đạo, loại cảm giác bị người khác quản chế, khiến nàng không thoải mái.

"Tôi sẽ tự mình làm." Ôn Dư Nhiễm lặp lại, giọng điệu hoàn toàn lạnh lùng.

Khi giọng nói rơi xuống, tiểu cô nương nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn nàng từ dưới lên.

Đôi mắt hắc bạch phân minh.

Cảm xúc áp lực u ám lướt nhanh qua trong lòng Ninh An, cuối cùng bị sức kiềm chế cực kỳ mạnh mẽ đè xuống đáy lòng.

Trong một cái chớp mắt, Ninh An đã sắp xếp lại cảm xúc của mình.

Sau đó, Ninh An giơ khoé môi lên, trấn an mỉm cười một chút, với hàng mi mắt cong cong và má lúm đồng tiền ngọt ngào trên má trái.

"Chị bây giờ không thoải mái, đừng lộn xộn, được không?" Giọng nói của tiểu cô nương rất mềm mại, rất nhẹ nhàng, tựa như lông chim thổi qua.

Ngay cả khi không thoải mái, cũng sẽ không đến mức không thể tự cởi tất.

Câu nói trấn an này của tiểu cô nương, căn bản hoàn toàn không thuyết phục.

Nhưng Ôn Dư Nhiễm cũng không biết chính mình là đang bị cái gì, thật sự liền không nhúc nhích.

Ninh An lại cúi đầu xuống, từng chút một cởi tất cho nàng, sau đó nắm lấy cổ chân của nàng, đem hai chân của nàng ngâm vào trong nước, động tác vô cùng ôn nhu chậm rãi.

Từ phía trên cao có thể nhìn thấy hàng mi thanh mảnh và cong vút của tiểu cô nương khẽ run lên, ngón tay cũng rất đẹp, trắng nõn đến tinh tế, khớp xương sạch sẽ, nhưng bàn tay lại có chút lạnh khiến Ôn Dư Nhiễm lạnh đến nhíu mi lại.

Rất nhanh, nước ấm đã thấm vào chân, xua đi cảm giác lạnh như băng kia.

Ôn Dư Nhiễm không thường xuyên đi giày cao gót, hình dáng chân còn rất đẹp, dưới ánh sáng của đèn phản chiếu trắng như trăng.

Bàn tay của tiểu cô nương dừng lại ở trên mắt cá chân thêm vài giây, cuối cùng mới chậm rãi buông ra.

"Các bạn cùng lớp vẫn đang đợi em, em đi trước." Ninh An đứng dậy.

Hàng lông mi thon dài che giấu dục vọng lộ liễu trong mắt.

Ôn Dư Nhiễm thở dốc một hơi, trầm mặc một lát, mới nói: "Tạm biệt."

"Tạm biệt."

Tiếng giày tròng vào vỏ bọc nhựa plastic vang lên quanh quẩn ở trong không gian, rất nhanh có tiếng bước chân, chỉ trong chốt lát sau liền đi đến cạnh cửa

Rồi sau đó là tiếng đóng cửa nhẹ nhàng.

.....

Trong chậu nước như là có chứa năng lượng, một dòng ấm áp cuồn cuộn không ngừng truyền đến lòng bàn chân, cảm giác này cùng cảm giác ngâm chân lúc bình thường không giống nhau.

Dần dần bụng dưới có vẻ đã đỡ đau hơn.

Việc ngâm chân thật sự có hiệu quả? Nàng nhướng mày thầm nghĩ.

Khi nước trong chậu nguội đi, bụng dưới đã không còn đau nữa. Ôn Dư Nhiễm lau chân, xả hết nước khiến cả người dễ chịu hơn rất nhiều.

Chỉ là tiểu cô nương đi rồi, trong nhà yên tĩnh hơn một chút, chỉ còn lại tiếng kim đồng hồ chuyển động, một tia ấm áp vừa mới dâng lên lại bị dập tắt.

Khi Ôn Dư Nhiễm mở TV lên, trong nhà rốt cuộc cũng có tiếng ồn ào, nhưng trong lòng luôn cảm thấy có chút trống trải.

Tiểu cô nương không phải là hao hết tâm tư để muốn vào nhà của mình sao?

Hôm nay là một cơ hội thật tốt, đi cái gì?

Hai vấn đề này quả thật như là trống rỗng mà xuất hiện, ấu trĩ đến hết thuốc chữa, Ôn Dư Nhiễm tự giễu bản thân vài lần, sau đó gạt những suy nghĩ này ra khỏi đầu và bắt đầu hết sức tập trung xem TV.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Chờ đến khi Ôn Dư Nhiễm nhận ra được thời điểm, hắn đã gần hơn một giờ khuya.

Đại não một mớ hỗn loạn, buồn ngủ đến mức không mở mắt ra được, Ôn Dư Nhiễm mới thỏa hiệp đi tắm rửa, rồi đi ngủ.

Trước khi đi ngủ, nàng liếc nhìn điện thoại.

Có một vài tin nhắn WeChat chưa đọc, trước đó bị âm thanh của TV che lấp, không nghe thấy.

Tất cả các tin nhắn chưa đọc đến từ "Naw".

【Naw】: Hiện tại thế nào?

(thời gian gửi 00:27)

【Naw】: Tốt hơn chút nào không?

【Naw】: Ngủ rồi sao?

(thời gian gửi 00:35)

【Naw】: Chắc là đã ngủ.

【Naw】: Ngủ ngon! [mộng đẹp.jpg]

(thời gian gửi 00:47)

Năm tin nhắn chưa đọc, khoảng cách thời gian được cách ra rất nhiều lần.

Ôn Dư Nhiễm nhìn dòng chữ trên màn hình và gần như có thể hình dung ra tiểu cô nương đang cầm điện thoại di động chờ tin

nhắn trả lời.

Một sợi dây trong lòng bị dao động, toàn bộ thân thể đều trở nên ấm áp hơn một chút.

Nàng bất giác cong khoé miệng, gõ một chuỗi văn bản và bấm gửi.

【 Ôn Dư Nhiễm 】: Đã tốt hơn nhiều, ngủ ngon.

Sau khi gửi thành công, ngón tay vẫn dừng ở trên giao diện.

Nàng nghĩ nghĩ, sau đó là một câu khác.

【 Ôn Dư Nhiễm 】: Cảm ơn em.

Editor: chương này đủ 30 bình chọn, mai sẽ up chương kế tiếp

Chương 10: Phim Kinh Dị

DTV-EBOOK

.....

Buổi tối hôm đó, Ôn Dư Nhiễm thật sự ngủ rất say.

Trong giấc mộng mơ hồ, thời điểm tiểu cô nương đứng lên, bị nàng nắm tay kéo lại, sau đó tiểu cô nương ở lại ngồi bên cạnh nàng.

Không có suy nghĩ gì thêm, trong mơ hai người ngồi yên rất lâu, hàn huyên nói chuyện, nụ cười của tiểu cô nương rất đẹp.

Cảnh tượng trong mơ rất bình yên và an ổn.

Buổi sáng ngày hôm sau,mãi đến rạng sáng, Ôn Dư Nhiễm mới rời giường.

Tinh thần cũng không tệ lắm.

Ôn Dư Nhiễm thản nhiên đi vào phòng tắm, dùng khăn tẩy trang rửa mặt, sau đó xoay người ném khăn tẩy trang vào trong thùng rác.

Khi quay người lại, tầm mắt vô thức bay đến cái chậu nước nằm trong góc.

Ký ức đêm qua mãnh liệt tràn ngập trong tâm trí, còn sót lại một chút xúc cảm mờ nhạt ở nơi mắt cá chân, ấn tượng càng ngày càng rõ ràng.

Ngày hôm qua nàng đau bụng kinh, tiểu cô nương đến đây, chuẩn bị cho nàng một chậu nước để ngâm chân, sau đó nàng cũng đã tốt lên...

Lúc đó Ôn Dư Nhiễm đau đến muốn sinh bệnh, đầu óc choáng váng, có rất nhiều tình tiết mơ hồ.

Bây giờ đại não đã tỉnh táo, ký ức hiện lên như thủy triều, có một số điểm rõ ràng đến kỳ lạ -----

Khi một người bình thường vào trong nhà người khác, đều sẽ không tự tiện sử dụng chậu nước. Ai mà biết đó là chậu để ngâm chân hay là chậu giặt đồ, hoặc thậm chí có thể là chậu dùng để làm việc gì khác

Nhưng tiểu cô nương không hỏi một tiếng, lấy đúng chậu nước dùng để rửa chân.

Tiểu cô nương làm sao mà biết được?

Ngoài ra... tác dụng của chậu ngâm chân cũng rất thần kỳ...

Ôn Dư Nhiễm đang định suy nghĩ miên man thì điện thoại vang lên.

Là điện thoại của trợ lý.

"Alo, Ôn tổng, tôi không phải cố ý quấy rầy sếp, nhưng hiện tại có việc rất khẩn cấp, sếp có thể đến công ty một chuyến không..."

Trong phút chốc, mọi suy nghĩ đều bị vứt ra sau đầu, Ôn Dư Nhiễm một bên cầm điện thoại di động nghe trợ lý báo cáo tình hình, một bên đánh răng cùng thay quần áo.

Trợ lý nói rằng có mâu thuẫn giữa công ty chi nhánh với người tiêu dùng, công ty chi nhánh xử lý không tốt, không báo cáo kịp thời, kết quả đã ồn ào trở thành một tin tức lớn, bộ phận quan hệ công chúng đã bắt đầu xử lý khẩn cấp, bây giờ yêu cầu nàng cần phải ra quyết sách.

Những vấn đề liên quan đến hình ảnh của doanh nghiệp, đều là những vấn đề lớn, phải xử lý tranh chấp, xoa dịu truyền thông, mặt sau còn đề cập đến trách nhiệm xử phạt và điều động nhân sự lãnh đạo chi nhánh.

Chỉ cần nàng bận rộn, mọi nghi ngờ nàng đều quên hết.

.....

Vào buổi tối, Ôn Dư Nhiễm kiệt sức mà nằm trên giường, trợn tròn đôi mắt phát ngốc trong một lúc, sau đó thuận tay lấy điện thoại di động ra.

Có một vài tin nhắn WeChat từ "Naw", lúc đó rất bận vẫn luôn không có thời gian để xem.

【Naw】: Chào buổi sáng!

【Naw】: Hôm nay cuối tuần, Ôn tổng có rảnh không?

【Naw】: Có thể cùng nhau đi ra ngoài chơi không?

【naw】: [mắt lấp lánh.jpg]

- ------Những tin nhắn này đều được gửi vào buổi sáng.

Chỉ cần vuốt ngón tay, có thể xem lịch sử trò chuyện của ngày hôm qua, Ôn Dư Nhiễm có thể dễ dàng nhớ lại sự ấm áp đó.

Mơ hồ nhớ đến những nghi vấn sáng nay, những manh mối rời rạc kia giống như những hạt châu rơi rụng, không tìm được sợi dây kết nối, Ôn Dư Nhiễm cũng không còn để tâm vào chuyện vụn vặt, tuỳ tay gửi một tin nhắn.

【 Ôn Dư Nhiễm 】: Mấy ngày nữa tôi mới rảnh, tôi đi ngủ trước đây.

Ba giây sau, điện thoại rung lên.

【Naw】: Ôn tổng khi nào rảnh thì gọi điện thoại cho em. [chờ mong.jpg]

【Naw】: Ngủ ngon.

Ôn Dư Nhiễm híp mắt, đầu ngón tay ở trên điện thoại xoay một vòng.

Nàng thay đổi tư thế, đem lịch sử trò chuyện lướt lên trên, cho đến thông báo "bạn bè đã được thêm thành công" lúc ban đầu.

Trong tất cả các mẩu tin nhắn trò chuyện, tiểu cô nương luôn nhắn vài câu liên tiếp, lời lẽ đầy cảm xúc. So ra thì những câu trả lời của nàng quá mức lạnh lùng.

Ôn Dư Nhiễm nhìn màn hình, trong lòng cảm thấy có vài phần xin lỗi, nhưng cũng không thể nói gì khác, vẫn nên là từng bước mà đáp ứng.

【 Ôn Dư Nhiễm 】: Ngủ ngon.

Sau khi gửi xong, Ôn Dư Nhiễm ném điện thoại sang một bên rồi tắt đèn.

.....

Trong vài ngày kế tiếp, trong công ty có một số chuyện, Ôn Dư Nhiễm vẫn còn một vài việc lặt vặt, rất bận rộn.

Sau khi làm thêm giờ hoặc tiệc tùng mỗi tối, theo thói quen Ôn Dư Nhiễm sẽ mở WeChat khi nàng sắp đi ngủ.

Trò chuyện với "Naw" trong một lúc, thỉnh thoảng nói về những tin tức gần đây, hoặc nói về cuốn sách mà tiểu cô nương đọc gần đây, kết thúc bằng câu "chúc ngủ ngon".

Việc này khiến Ôn Dư Nhiễm cảm thấy rất thoải mái.

.....

Sau khi thời gian bận rộn đã qua.

Thứ tư, lịch trình của Ôn Dư Nhiễm trống, vừa lúc thời tiết tốt, ánh mặt trời chói chang, nhiệt độ có dấu hiệu ấm dần lên.

Ôn Dư Nhiễm ngồi trong xe gọi điện thoại cho tiểu cô nương.

"Alo."

"Ôn tổng?" Tiểu cô nương nhẹ nhàng mà hô lên.

Ôn Dư Nhiễm lên tiếng, hỏi: "Hôm nay em có tiết học không?"

"Không có tiết học."

Tiểu cô nương nói bốn chữ này rất lưu loát rõ ràng.

Thật sự không có có tiết học sao?

Ôn Dư Nhiễm lướt qua mép cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài, giấy poster nằm ngang được dán trên tường, đang tuyên truyền về sự chính trực và lòng tin. Ôn Dư Nhiễm nhìn nó, cười khẽ một

tiếng.

"Ra ngoài được không?" Ôn Dư Nhiễm cười hỏi.

"Được." Ninh An đáp.

Tiểu cô nương trên WeChat thật sự rất đáng yêu, còn tiểu cô nương trên thực tế thì lại quá hướng nội. Ôn Dư Nhiễm thầm nghĩ.

Ôn Dư Nhiễm hỏi địa chỉ, sau đó lái xe đến cổng phía Tây Nam của trường đại học S.

Hôm nay, tiểu cô nương mặc chiếc áo khoác mỏng màu xanh nhạt, thắt bím tóc thấp và đeo theo một chiếc ba lô nhỏ.

Ninh An cởi ba lô ra, ngồi xuống bên cạnh ghế phụ, sau đó ôm ba lô vào trong ngực, cúi đầu xuống, bộ dáng ngoan ngoãn nhu thuận.

"Em có mang theo điện thoại di động không?" Ôn Dư Nhiễm hỏi.

Ninh An sửng sốt một giây, gật gật đầu: "Có mang theo."

Nói xong, Ninh An lấy điện thoại di động không nhãn hiệu kia của mình ra.

Trên điện thoại trụi lủi, cái gì cũng không có.

"Hạt châu lúc trước treo trên điện thoại đâu rồi?" Ôn Dư Nhiễm thuận miệng hỏi.

Nàng rất ấn tượng với mặt dây chuyền hạt châu kia, nhớ rõ rằng hoa văn trên đó rất lạ.

"Bạn học nói nó xấu, nên em đã ném nó đi." Ninh An đáp.

Câu hỏi vừa rồi chỉ là thuận miệng nói, hoàn toàn không có trọng điểm gì cả, Ôn Dư Nhiễm cũng không nói về chủ đề này nữa, mà duỗi tay đưa ra một chiếc hộp.

Ôn Dư Nhiễm cằm hơi nâng lên: "Cái này cho em."

Ninh An bất động vài giây, đưa tay ra, tiếp nhận -------- đó là điện thoại di động mới nhất của một nhãn hiệu cao cấp nổi tiếng.

Ôn Dư Nhiễm nhàn nhạt mà thầm nghĩ, tiểu cô nương ở cạnh mình nhiều ngày như vậy, cũng không thu được gì, cũng không có oán hận gì, cũng coi như lòng kiên nhẫn rất tốt.

Chỉ thấy tiểu cô nương cẩn thận dùng ngón tay ôm lấy chiếc hộp, chậm rãi ngẩng đầu lên mỉm cười với Ôn Dư Nhiễm, trong nụ cười ẩn chứa niềm vui thật sự.

"Em thật sự rất vui." Ninh An nói.

Ôn Dư Nhiễm nhìn thấy niềm vui hiện rõ trong mắt tiểu cô nương, trong lòng phỏng đoán đã tìm được căn cứ chứng thực.

Quả nhiên là tiền đi.

"Tháng sau là sinh nhật của em." Ôn Dư Nhiễm vẫn nhớ ngày tháng được tìm thấy trên thông tin:

"Nghĩ kỹ muốn cái gì, có thể nói cho tôi biết."

Mắt của Ninh An sáng rực lên sau khi nghe lời này.

Ôn Dư Nhiễm hiểu rõ, không nhìn Ninh An nữa, khởi động xe, trên đường lái xe tâm tình rất bình tĩnh.

Bất kỳ nỗ lực nào cũng mong được đáp lại.

Đạo lý này Ôn Dư Nhiễm đã hiểu từ rất sớm, cho nên hiện tại nàng cũng không quá ngạc nhiên khi được xác minh.

.....

Ôn Dư Nhiễm lái xe đến gần trung tâm thương mại, xuống xe.

Vốn dĩ đang định đưa tiểu cô nương đi mua sắm, nhưng tiểu cô nương có vẻ như không hứng thú, hoàn toàn không có ý chủ động bước vào cửa hàng.

"Em muốn chơi trò gì?" Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng thở ra, đem quyền quyết định giao cho Ninh An.

Ninh An không có ý tưởng, chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn thấy trên đó có rạp chiếu phim, liền nói: "Xem phim."

Vì vậy, Ôn Dư Nhiễm liền đưa Ninh An vào trong rạp chiếu phim.

Quyết định đột xuất, không có đặt vé trước. Các nàng liền đi đến chỗ bán vé.

Nhân viên bán vé giới thiệu một chút: "Đây là một bộ phim hài kịch mới được phát hành, đang rất hot... còn có một bộ phim lãng mạn, điểm đánh giá rất cao... Cuối cùng, đây là một bộ phim kinh dị được chiếu lại, bây giờ giá chỉ còn một nửa."

Ngày thường Ôn Dư Nhiễm rất hiếm khi đến rạp chiếu phim, xem cái gì cũng không quan trọng, giao quyền lựa chọn cho Ninh An.

Ninh An một lần nữa đưa ra lựa chọn, Ninh An quay đầu lại

nhìn chằm chằm Ôn Dư Nhiễm hỏi:

" Ôn tổng bình thường có xem phim kinh dị không?"

"Có xem qua mấy bộ." Ôn Dư Nhiễm đáp.

Tiểu cô nương lại hỏi: "Vậy Ôn tổng có sợ ma không?"

"Không sợ." Ôn Dư Nhiễm sắc mặt không đổi nói.

Ninh An nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định nói:

"Chúng ta xem cái này, có thể chứ?"

Ngón tay tiểu cô nương chỉ chính xác vào bộ phim kinh dị chiếu lại.

Ôn Dư Nhiễm mí mắt giật giật, trong lòng khẽ thắt lại, há miệng thở dốc, chưa kịp nói lời từ chối.

Trong ngày thứ 4 có rất ít người xem phim, mua được chỗ thích hợp cũng rất dễ, soát vé xong, các nàng đi vào rạp với lượng khán giả thưa thớt, ngồi xuống hàng ghế đối diện với màn hình.

Vài đoạn quảng cáo được chiếu trên màn hình, Ôn Dư Nhiễm nhìn xung quanh vài lần, phát hiện sảnh xem phim rất vắng vẻ, chỉ có vài người ngồi thưa thớt.

Ôn Dư Nhiễm khẽ nhíu mày, một lát sau mới thoải mái trở lại. Hiện tại rất sáng, bầu không khí của phòng chiếu phim vẫn còn tính trong sáng.

Đã đến giờ chiếu phim.

Ánh đèn trên đỉnh đầu lập tức dập tắt.

Bộ phim mở đầu bằng một đám tang, tiếng nhạc tang bi thương xuất hiện, màn ảnh quét qua những gương mặt đang khóc, cuối cùng dừng ở trên người nhân vật chính. Tiếp theo là các nghi thức tang lễ bình thường, xen lẫn một vài cuộc trò chuyện, không có gì khác ngoại trừ bầu không khí trang nghiêm.

Ôn Dư Nhiễm ngồi thẳng lưng một chút, sửa lại tóc, cố gắng thả lỏng hết mức có thể.

Bối cảnh trong phim bước vào đêm, nhân vật chính bắt đầu gặp nhiều sự kiện tâm linh khác nhau. Trong không gian trống rỗng có mái tóc dài lộ ra ngoài cuốn lấy hai chân. Một cơn ác mộng rất vật vã, cuối cùng mở mắt ra, chỉ thấy máu đỏ tươi chạy dọc theo mép tường chậm rãi trượt xuống, nhân vật chính run rẩy lấy tay sờ sờ ở phía sau, sờ lên một cái gối đầy máu...

Trên màn hình chiếu phim, một đôi đồng tử co rút lại vì sợ hãi đến tột độ.

Ôn Dư Nhiễm âm thầm dùng ngón tay nắm lấy tay vịn ghế ngồi, mím môi cố nén bình tĩnh, trong lòng đã có chút hối hận rồi.

Đúng lúc này, Ôn Dư Nhiễm cảm giác được tay mình bị thứ gì đó bắt lấy.

Trong lòng giật mình.

Ôn Dư Nhiễm có chút cứng đờ quay đầu lại, phát hiện tiểu cô nương đang nắm chặt cánh tay phải của mình, có thể cảm nhận được áp lực xuyên thấu qua lớp áo khoác len.

"Em sợ quá....." Tiểu cô nương nhỏ giọng nói.

Ôn Dư Nhiễm thở phào nhẹ nhõm, có chút bất đắc dĩ, đành để

tiểu cô nương nắm lấy đi.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy tốt hơn rất nhiều sau khi cảm nhận được sự hiện diện của ai đó bên cạnh.

Phim chậm rãi bước vào cao trào, âm nhạc càng lúc càng trở nên ma mị và âm trầm, một ma nữ đầu tóc bù xù, khóe mắt có vết máu, khuôn mặt đen nhẻm bò xuống từ trần nhà, những nơi đi qua đều dính đầy vết máu, ma nữ bò đến trước mặt nhân vật chính. Vén mái tóc dài lên, há hốc mồm, trong miệng cũng không có một cái răng nào...

"Thật đáng sợ....."

Tiểu cô nương không biết từ khi nào đã nhấc tay vịn ghế ở giữa lên, ôm lấy toàn bộ cánh tay của Ôn Dư Nhiễm, thân thể co rúm lại.

Ninh An cắn chặt môi, đôi mắt hắc bạch phân minh loé lên tia nước, bộ dáng giống như sắp khóc.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy có chút chen chúc, nhưng nhìn bộ dạng của tiểu cô nương, cũng không có đẩy ra.

Hơn nữa bị Ninh An nháo đến như vậy, Ôn Dư Nhiễm cũng không còn sợ như vậy nữa.

Kế tiếp.

Không quá vài phút, tiểu cô nương sẽ nhỏ giọng mà nói một câu ——

"En rất sợ....."

"Thật là đáng sợ....."

"Đây là cái gì a..... Em thật sự rất sợ....."

Mỗi lần nói xong, tiểu cô nương liền siết chặt về phía Ôn Dư Nhiễm một chút.

Đến cuối cùng, cả người của tiểu cô nương đều dựa trên người nàng.

Editor: Chương này đủ 30 bình chọn ngày mai em sẽ up chương tiếp theo.

Chương 11: Em Cũng Sợ

DTV-EBOOK

.....

Đoạn phim trên màn hình vẫn tiếp tục, vết máu biến mất, hình ảnh miêu tả cánh đồng tối tăm và u ám.

Trong sảnh rạp chiếu phim hầu như không có ánh sáng.

"Tối quá..... Em sợ....."

Cánh tay Ninh An luồn đến thắt lưng của Ôn Dư Nhiễm, cách lớp vải bông áo len, Ninh An mơ hồ có thể cảm nhận được vòng eo căng chặt của Ôn Dư Nhiễm. Mùi nước hoa lưu lại trên đầu mũi.

Những gì ngày đêm tơ tưởng, bây giờ đã được ôm trong vòng tay.

Khoảng cách này quá gần, gần đến mức muốn chọc thủng lưới đánh cá để nhảy lên bờ, may mà bóng tối đã che giấu hết thảy cảm giác muốn sở hữu trong đôi mắt ẩm ướt.

Ôn Dư Nhiễm cũng không ngốc.

Chiêu giả vờ sợ hãi của tiểu cô nương khá đơn giản, có thể dễ dàng nhìn thấu. Khi tiểu cô nương nói "Em sợ" đến lần thứ ba, Ôn Dư Nhiễm đã hoàn toàn không tin chút nào.

Chỉ là, loại thân mật yếu thế này cũng không có tính khó chịu,

cho nên vừa rồi mới không từ chối.

Lúc sau, cánh tay của tiểu cô nương mềm mại không xương, có chút quá làm càn.

Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng hít vào một hơi: "Được rồi."

Tiểu cô nương cứng đờ.

"Đủ rồi, thu tay trở về đi." Ôn Dư Nhiễm lạnh giọng nói.

Cánh tay trên eo cứng đờ trong vài giây, cuối cùng do dự mà thu trở về.

Dường như có một chút hoàn toàn không tha.

Trên màn hình, trong cánh đồng vốn tối tăm, đã có người châm lửa đốt, hình ảnh đột nhiên sáng ngời lên.

Với sự hỗ trợ của ánh đèn trên màn hình, Ôn Dư Nhiễm quay đầu qua.

Chỉ thấy tiểu cô nương bên cạnh đang cúi đầu xuống, thu nhỏ lại như một quả bóng, có vẻ như rất uỷ khuất.

Ôn Dư Nhiễm nhịn không được, khóe miệng cười một chút.

Tình tiết đằng sau của bộ phim ngày càng rùng rợn, hiểm trở ở khắp nơi, không ai có thể trốn thoát, không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra giây tiếp theo, tất cả cái chết đều thuộc về số mệnh, ẩn số còn kinh hoàng hơn cả quỷ hồn.

Giai điệu kéo dài như dao cắt xé ở bên tai, khán giả rải rác ở hàng ghế đầu thỉnh thoảng phải há hốc mồm, thậm chí còn la hét chói tai.

Những khán giả này mới thật sự sợ hãi, còn tiểu cô nương giả vờ sợ hãi, một chút cũng không giống. Ôn Dư Nhiễm không khỏi thầm nghĩ.

Bây giờ, mọi sự chú ý của Ôn Dư Nhiễm đã thoát ly khỏi bộ phim, việc chạm vào phần eo tạo nên cảm xúc mơ hồ vẫn còn chút tàn lưu, có chút ngứa ngứa.

Hàng nghìn suy nghĩ nhảy loạn trong đầu.

.....

Bộ phim kết thúc.

Khi đèn trên đầu bật sáng, Ôn Dư Nhiễm vẫn không có phản ứng gì, nàng nhìn danh sách sản xuất chế tác đang cuộn trên màn hình, hoàn toàn không thể nhớ bộ phim này nói về cái gì.

Đây là lần đầu tiên nàng xem một bộ phim kinh dị bị thất thần như vậy.

Ôn Dư Nhiễm híp mắt, liền thích ứng với môi trường sáng sủa có chút thoáng, sau đó đứng dậy nói với tiểu cô nương: "Đi thôi."

Ninh An đi theo bên cạnh nàng, cúi thấp đầu, suốt quãng đường không nói gì.

Làm cho Ôn Dư Nhiễm nghĩ rằng nàng đã làm điều gì đó có lỗi với tiểu cô nương.

Tiếp theo, Ôn Dư Nhiễm đưa Ninh An đến một nhà hàng xa hoa, Ninh An ăn thật sự rất ít.

"Ăn không quen?" Ôn Dư Nhiễm hỏi.

Tiểu cô nương lắc đầu nói: "Không phải, bình thường em ăn cơm không nhiều."

"Vậy thì ăn gì?"

"Ăn đồ ăn vặt."

Ôn Dư Nhiễm hiểu được.

Ngày nay, hầu hết sinh viên đại học đều ăn bữa chính rất ít, thay vào đó là ăn khuya và ăn rất nhiều đồ ăn vặt.

Sau đó, hai người thỉnh thoảng tán gẫu vài câu, tiểu cô nương nói chyện ngắn gọn, nhưng lời nói quá ít, giống như nói nhiều thêm một chữ sẽ rất khó khăn

Rõ ràng ở trên WeChat rất hoạt bát. Ôn Dư Nhiễm thầm nghĩ.

.....

Mùa đông, trời tối rất sớm, ăn cơm chiều xong, sắc trời cũng đã tối một nửa.

Ôn Dư Nhiễm lên xe, cầm tay lái, không có vội vã lao thẳng về hướng đại học S, mà quay đầu hỏi tiểu cô nương đang ngồi trên ghế phụ.

"Em thuê phòng ở đâu?"

Câu này trực tiếp làm rõ----- tôi biết em không sống ở ký túc xá trường học, và tôi cũng biết rằng em đã gạt tôi về việc gác cổng.

Tiểu cô nương thoạt nhìn rất bình tĩnh, không có sự xấu hổ vì bị vạch trần, cũng không có sự bất mãn nào vì bị mạo phạm đến quyền riêng tư của mình, chỉ là ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của

Ôn Dư Nhiễm.

"Ở khu dân cư đối diện ngay cổng phía Tây Nam của đại học S."

Ôn Dư Nhiễm nhíu mày, nhìn kỹ biểu hiện của tiểu cô nương.

Không nhìn ra một khe hở nào.

Rõ ràng tư liệu điều tra của tiểu cô nương nằm trong tay của mình, cho dù có bí ẩn đến đâu cũng hẳn là bong ra từng mảnh sạch sẽ mới đúng.

Nhưng vẫn có rất nhiều khoảnh khắc khiến Ôn Dư Nhiễm cảm thấy mình không thể nhìn thấu tiểu cô nương này.

Nhẹ nhàng thở dài, Ôn Dư Nhiễm khởi động xe, lái về đi về hướng kia.

.....

Đến khu dân cư mà tiểu cô nương đã chỉ, Ôn Dư Nhiễm dẫm lên phanh, chiếc xe chầm chậm dừng lại.

Tòa nhà dân cư trông rất cũ nát, cơ sở vật chất an ninh cũng khá tệ, con đường bên trong thậm chí không có đèn đường.

Bầu trời đã tối đen.

Đèn xe chiếu sáng con đường nhỏ phía trước, trên mặt đất có vài tờ rơi bị giẫm đạp, ánh đèn mơ hồ có thể chiếu sáng hai cây cột điện mỏng manh.

"Đến rồi, xuống xe đi." Ôn Dư Nhiễm ra hiệu nói.

Ninh An cúi đầu, thật cẩn thận mở cửa xe, mở ra một khe hở.

Hai chân thò ra một chút rồi lại thu vào.

Ninh An quay người lại, mở to một đôi mắt ngấn nước, nhỏ giọng nói:

"Không có đèn, em sợ."

Ôn Dư Nhiễm khẽ cười một tiếng.

Hoàn toàn không tin.

Nếu là căn nhà thường ở, ngày nào cũng phải trở về, làm sao có thể bắt đầu sợ hãi khi ở trước mặt nàng?

"Em thật sự sợ... Hôm nay mới xem phim ma, hành lang lại tối om như vậy..." Ninh An càng nói càng nhỏ giọng.

Giây tiếp theo.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy vạt áo của mình bị bắt lại.

Chỉ thấy Ninh An đang nắm lấy vạt áo của nàng, ngẩng đầu lên, hàm răng cắn chặt môi, hai mắt đen bóng như ngâm trong nước.

Cực kỳ giống đứa trẻ tìm nàng xin đồ ngọt.

Nắm lấy vạt áo -------- lại là chiêu khi vừa mới gặp nhau.

Ôn Dư Nhiễm vô cùng tỉnh táo.

Nhưng chính là dáng vẻ này, đánh vào đôi mắt đó. Cũng giống như mỗi lần em trai của nàng làm như vậy với nàng, nàng đều khó có thể từ chối.

Vẫn là nhịn không được, mềm lòng.

Nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi, sau đó từ trong miệng phun ra hai chữ.

"Được rồi."

Nói xong, Ôn Dư Nhiễm cùng tiểu cô nương bước xuống xe, sau đó khóa cửa xe lại.

Hành lang thật sự rất tối, nhiều công tắc kích hoạt bằng giọng nói đã bị hỏng, có chút không nhìn thấy rõ đường đi.

Tìm thời gian cấp cho tiểu cô nương một nơi ở tốt hơn.

Khi Ôn Dư Nhiễm nghĩ về điều đó, nàng cẩn thận dò dẫm từng bậc thang. Bóng tối luôn có thể khơi dậy trí tưởng tượng của con người về nỗi sợ hãi. Đi được mấy bước, trong lòng Ôn Dư Nhiễm cảm thấy có chút bối rối.

Lúc này, cổ tay áo được nắm thật chặt.

Là tiểu cô nương.

Tiểu cô nương lôi kéo tay áo của nàng, hướng dẫn đi lên trên, giữ cho đôi chân vững vàng.

Ôn Dư Nhiễm đáy lòng thả lỏng không ít.

Tiểu cô nương rõ ràng đã quen với việc đi lại, nhưng lại muốn giả vờ sợ hãi.

Mà bây giờ người thật sự sợ hãi đang đi cùng với người giả vờ sợ hãi này.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy tình huống trước mắt có chút buồn

cười.

Đã đến tầng 3

Ninh An dừng lại ở trước cửa nhà.

"Tôi đi đây, tạm biệt." Ôn Dư Nhiễm nói.

Dưới chân muốn di chuyển, nhưng lại phát hiện tay áo của mình vẫn bị tiểu cô nương giữ chặt.

Ôn Dư Nhiễm khẽ nhíu mày, lạnh lùng nói: "Buông tay."

Trong hành lang tối tăm, tiểu cô nương cúi thấp đầu, ngón tay nắm chặt tay áo của nàng.

Một chút ý tứ buông tay cũng không có.

"Trong nhà trống không, em cũng sợ."

Tiểu cô nương nhỏ giọng nói, rất mềm mại.

Editor: Chương này đủ 30 bình chọn ngày mai em up chương tiếp theo.

Chương 12: Nắm Vạt Áo Sẽ Mềm Lòng

DTV-EBOOK

.....

Giọng nói rơi xuống, hành lang chìm vào im lặng tĩnh mịch.

Tầm nhìn tối đen như mực, nhưng phần còn lại của tri giác đã được phóng đại, giọng nói nhẹ nhàng của tiểu cô nương như gần kề tai nàng, thâm nhập trái tim nàng.

Ôn Dư Nhiễm lại không nhúc nhích.

Có thể dùng lại cùng một chiêu trò, nhưng nếu dùng quá nhiều sẽ trở nên nhàm chán.

Năm lần bảy lượt được một tấc lại muốn tiến một thước, khiến nàng cảm thấy giống như bị dắt mũi.

Loại cảm giác này làm nàng có chút không vui.

Ôn Dư Nhiễm nhàn nhạt mà nói: "Tôi không đi vào, đừng lãng phí thời gian."

Tiểu cô nương vẫn nắm chặt như cũ.

"Buông tay."

Ôn Dư Nhiễm lặp lại một lần nữa.

Khi giọng nói biến mất, hành lang an tĩnh trở lại, Ôn Dư Nhiễm

chỉ có thể nghe thấy tiếng hô hấp và nhịp tim của chính mình.

Sự im lặng kéo dài trong năm giây.

Cuối cùng, tiểu cô nương cũng chịu buông tay ra.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy loại cảm giác áp bách rất nhỏ trên người đã biến mất.

"Tạm biệt."

Giọng nói của tiểu cô nương rất nhẹ và trầm thấp.

Ôn Dư Nhiễm trả lời: "Ân, tạm biệt."

Sau khi nói tạm biệt xong, Ôn Dư Nhiễm đưa tay lên, động tác ưu nhã vén sợi tóc bên tai, xoay người muốn rời đi.

Ánh mắt đập vào hành lang tối đen.

Hành lang kia giống như lối vào vực thẳm, như thể trong giây tiếp theo sẽ có một con ma hài hước nào đó nhảy ra từ bên trong đó.

Trí tưởng tượng của con người là vô hạn, sẽ không ngừng đào sâu và phát triển, tưởng tượng một chút, liền có thể nhớ đến ma nữ trong phim kinh dị mới xem hôm nay...

Ôn Dư Nhiễm dưới chân do dự.

Tầng hai không có đèn, chỉ có đèn ở tầng một miễn cưỡng có thể sử dụng được, Ôn Dư Nhiễm đành phải một mình đi xuyên qua tầng hai tối tăm.

Ôn Dư Nhiễm híp mắt, ngừng một lát, mới chậm rãi nâng lên

chân.

"Ôn tổng."

Ninh An ở sau người kêu nàng: "Nếu chị nói sợ, em có thể cùng chị đi xuống."

Ôn Dư Nhiễm thu khóe miệng, không muốn trả lời câu hỏi này.

Ninh An biết nàng đang cam chịu, một lần nữa nắm lấy cổ tay áo của nàng, sau đó đi đến trước mặt nàng.

Mặc dù không còn mặt mũi, nhưng Ôn Dư Nhiễm cũng yên tâm nhẹ nhàng thở ra, trong lòng không còn sợ hãi nữa, liền để tiểu cô nương dẫn nàng đi như vậy.

Chậm rãi, đi xuống dưới từng bước.

Ôn Dư Nhiễm vừa đi, vừa cười ở trong lòng.

Trong hơn 20 năm qua, đây là lần đầu tiên Ôn Dư Nhiễm gặp phải một cảnh tượng xấu hổ và hoang đường như vậy------- nàng bồi tiểu cô nương đi lên lầu, cuối cùng lại được tiểu cô nương dẫn xuống.

Hai người thật là rảnh rỗi đến mức không có chuyện gì để làm.

Quá nhàm chán.

Sau khi Ôn Dư Nhiễm xuống lầu, liền đi lên xe.

Mà Ninh An vẫn luôn đứng ở đầu cầu thang, nhìn chằm chằm chiếc xe kia đi xa.

.....

Về đến nhà, Ôn Dư Nhiễm sau khi tắm xong, liền dùng điện thoại di động để kiểm tra thư điện tử trong công việc.

Sau khi vuốt vài lần, ngón tay liền mở WeChat lên một cách vô thức.

【Naw】: Cảm ơn chị vì món quà, đã bắt đầu dùng ~

【Naw】: [hình ảnh]

Vòng tròn loading xoay hai vòng, hình ảnh liền được hiển thị ra.

Đó là một bức ảnh chụp. Ảnh chụp chính là chiếc điện thoại mà hôm nay Ôn Dư Nhiễm đã tặng cho tiểu cô nương. Ngoài ra còn có một chiếc ốp lưng trên điện thoại, chắc là tiểu cô nương đã đeo nó vào, là một bộ dáng hoạt hình đáng yêu, mặt trên còn có ký hiệu gương mặt tươi cười được vẽ bằng nét bút đơn giản.

Một chiếc điện thoại di động cao cấp với khí chất sang trọng, được trang trí thành một hình dáng đáng yêu.

Ôn Dư Nhiễm có chút dở khóc dở cười.

Sau một hồi trò chuyện vài câu đơn giản, Ôn Dư Nhiễm chuẩn bị đi ngủ.

Bất kể là những cảnh quay kinh khủng của phim kinh dị trên màn ảnh, hay là một số chi tiết nhỏ vụn không thoải mái, đều không để lại quá nhiều dấu vết.

Trong đầu chỉ còn lại hình ảnh chiếc điện thoại đáng yêu của tiểu cô nương, tiến vào trong giấc ngủ êm đềm.

.....

Sáng ngày hôm sau, Diệp Thấm Miên gọi điện thoại cho Ôn Dư

Nhiễm, bảo nàng trở về nhà Ôn gia ăn một bữa cơm.

Ôn Dư Nhiễm do dự một chút, cuối cùng cũng đồng ý, buổi trưa sẽ lái xe trở về.

Vừa nhìn thấy Diệp Thấm Miên, Ôn Dư Nhiễm gần như phản xạ có điều kiện mà bắt đầu nghĩ cách đối phó với những lời thúc giục kết hôn.

Nhưng sự thật là từ lúc vào nhà cho đến khi ăn cơm xong, Diệp Thấm Miên chỉ nói chuyện ở trong nhà, hoàn toàn không có ý định thúc giục chuyện kết hôn.

Xem ra Diệp Thấm Miên thật sự đã bị chuyện ông ngoại báo mộng thuyết phục

Không bị sự thúc giục kết hôn làm phiền, bữa ăn này đặc biệt rất thoải mái.

Trong khi ăn cơm, Ôn Dư Nhiễm nhận thấy em trai Ôn Cừ của mình đang nhìn về phía mình.

Sau khi ăn cơm xong, Ôn Cừ kéo nàng ra ban công với danh nghĩa là quan tâm đến cuộc sống gần đây của chị gái.

Ôn Cừ kéo dài âm điệu nói: "Chị....."

"Có chuyện gì vậy?" Ôn Dư Nhiễm lười biếng dựa vào ban công thủy tinh, nhìn những hạt ngọc lục bảo màu xanh lục đầy đặn nằm trên giàn hoa, giọng điệu có chút thất thần.

Còn có thể làm sao nữa?

Chỉ cần em trai nói chuyện với giọng điệu này, nhất định là có chuyện muốn nhờ vả.

Ôn Dư Nhiễm trong lòng biết rõ ràng, chờ Ôn Cừ mở miệng.

"Chị... chị có thể cho em mượn trợ lý của chị nữa không..."

"Em lại làm gì rồi?"

"Không phải, ân, buổi chiều có họp phụ huynh... Gần đây em đã làm lạc đề trong bài thi ngữ văn cuối tháng, nên không dám cho mẹ đi.... " Ôn Cừ vẻ mặt chột dạ.

Ôn Dư Nhiễm nghe xong, suy nghĩ một chút, cũng không vội vàng đáp lại, xoay người suy nghĩ lịch trình gần đây của mình, hôm nay vẫn còn rảnh rỗi.

"Chị sẽ cùng em đi."

"Hả?"

"Có vấn đề sao?" Ôn Dư Nhiễm nhìn nó một cái.

Nó lập tức ngậm miệng lại, lắc đầu, đương nhiên không có vấn đề gì.

.....

Khi đến trường học, Ôn Dư Nhiễm nghe lão sư tổng kết bài kiểm tra, phát hiện ra rằng Ôn Cừ thật sự không nói dối, ngoại trừ điểm ngữ văn từ vách đá ngã xuống, các môn khác đều khá cao.

Để tránh cho Ôn Cừ quá nổi bật, hôm nay Ôn Dư Nhiễm ăn mặc đơn giản, không đeo bất kỳ trang sức gì, nàng ngồi bên cạnh học sinh giống như những phụ huynh khác, trông giống như một mỹ nhân quạnh quẽ bình thường, thỉnh thoảng lại có nam sinh nhìn đến hướng bên này.

Ôn Dư Nhiễm không quá để ý.

Khi lão sư nói sẽ có giờ giải lao giữa chừng, rất đông phụ huynh đã tập trung quanh bục giảng, khi phụ huynh không còn ở bên người, thì bọn học sinh liền thả lỏng, bắt đầu có một số người nhỏ giọng bàn tán xôn xao.

"Đó là ai vậy? Còn trẻ như vậy, không giống như đã làm mẹ?"

"Tao đã nhìn thấy mẹ của Ôn Cừ, không trẻ như vậy, chắc là chị của nó."

"Rất xinh đẹp."

"Ân, xác thật không tồi!"

" Cắt, để tao nói, vẫn là chị gái lần trước được giới thiệu đến từ đại học S, xinh đẹp hơn, chị ấy tên là gì nhỉ? "

Ôn Dư Nhiễm tuổi còn trẻ, địa vị cao, đi dọc đường nghe đủ loại bình luận, vốn dĩ hoàn toàn không quan tâm.

Nhưng khi nghe thấy "Chị gái đại học S", một cái gì đó chợt loé qua, nàng híp mắt, chăm chú lắng nghe.

Vừa lúc, có một nam sinh bên cạnh tiếp tục cuộc đối thoại và trả lời câu hỏi—

"Tao nhớ rất rõ, tên là Ninh An, chính là an bình đảo ngược."

Trái tim lỡ một nhịp.

Ôn Dư Nhiễm nhăn mi, ngón tay dừng tại.

Tiểu cô nương đã đến đây để tuyên truyền giảng giải?

Tại sao là nơi này?

Tại sao vừa lúc là trường học của Ôn Cừ, vừa lúc là lớp học của Ôn Cừ?

"Ôn Cừ." Ôn Dư Nhiễm gọi em của mình.

"Chị, có chuyện gì?"

Ôn Dư Nhiễm dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bàn gỗ bên cạnh, đặt câu hỏi:

"Em biết Ninh An sao?

Giọng điệu của câu hỏi này giống như một câu trần thuật.

"Hả?.....biết, có biết," Ôn Cừ ấp úng đáp.

"Có nói chuyện qua sao?"

" Nói, có nói chuyện qua "Ôn Cừ đánh vài cái chướng ngại, cuối cùng cũng đem lời nói trôi chảy:

" Khoảng một tháng trước, chị Ninh An có đến đây làm tuyên truyền. Lúc ấy sau khi tuyên truyền kết thúc, có rất nhiều người muốn hỏi thêm chị ấy, ngày hôm đó em cũng có một số vấn đề về đại học muốn hỏi, vì vậy em liền đi hỏi chị ấy... Sau đó, đã không còn liên lạc... "

"Vậy em khẩn trương như vậy làm gì?"

" Cũng.....cũng không có gì.....Chính là ngày hôm đó, sau khi hỏi xong vấn đề, liền không thể giải thích được, bắt đầu nói chuyện tiếp, ân..... chủ yếu, chủ yếu là nói chuyện đến chị.....Cái kia....chị, chị không biết chị ấy sao... "

Ôn Cừ càng nói càng thấp giọng, càng nói càng chột dạ.

Ôn Dư Nhiễm, không trả lời câu hỏi của nó, mà nhìn chằm chằm vào kết cấu trên bàn gỗ, ngón tay thoáng dùng sức.

Nàng tiếp tục hỏi: "Nói đến chuyện gì vậy?"

Ôn Cừ luôn luôn vừa sợ, vừa tín nhiệm người chị này, khi bị hỏi về vấn đề này, sau một lúc do dự, cắn răng mở miệng nói ra sự thật.

"Cũng không nói gì, chỉ là.....em nói với chị ấy rằng em có một người chị đặc biệt tốt. Tuy rằng thoạt nhìn có vẻ hơi quá mức bình tĩnh, nhưng chỉ cần chọc đúng điểm, liền rất dễ dàng mềm lòng. Ví dụ như.....khi còn nhỏ em muốn mua đồ vật gì đó, chỉ cần nắm lấy vạt áo của chị gái, chị gái nhất định sẽ mềm lòng, hì hì, tóm lại, chị gái của em là một người chị rất tốt! "

Nếu đã nói, thì chắc chắn sẽ nói những lời tốt đẹp, Ôn Cừ đánh bóng trau chuốt ngôn ngữ vài lần, nói xong liền có chút ngượng ngùng.

Vốn tưởng rằng khi nghe nhiều lời hoa mỹ như vậy, chị gái hẳn là nên vui vẻ mới đúng, nhưng Ôn Cừ đã sớm phát hiện ra điều gì đó không ổn.

Ôn Dư Nhiễm chỉ ngây người nhìn chằm chằm vào nơi nào đó, vẻ mặt lãnh đạm trầm tĩnh.

Chìm sâu vào trong suy nghĩ.

—— Khi muốn đồ vật gì đó, chỉ cần em nắm lấy vạt áo của chị gái, chị gái chắc chắn sẽ mềm lòng.

Những lời nói này, tiểu cô nương đã thật sự đã lợi dụng đến triệt

để.

Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng đè nén xuống một chút, nhíu mày lại.

Editor: Chương này đủ 30 bình chọn, ngày mai em sẽ up chương tiếp theo...

Chương 13: Chụp Ảnh Tự Sướng

DTV-EBOOK

.....

Lúc ban đầu, nếu không phải tiểu cô nương nắm lấy vạt áo của nàng, Ôn Dư Nhiễm căn bản sẽ không bao giờ để tiểu cô nương lên xe.

Nếu tiểu cô nương không lên xe, thì nàng và Ninh An cũng sẽ không có giao thoa, tiếp theo cũng sẽ không có nhiều chuyện phát sinh.

Nắm lấy vạt áo, là mấu chốt rất quan trọng, và tiểu cô nương đã nắm bắt được cơ hội.

Cũng không biết tiểu cô nương đã suy nghĩ về nàng bao lâu, mà chuẩn bị đầy đủ như vậy.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy có một chút bực bội nhỏ, quay đầu lại, tiếp tục hỏi: "Còn gì nữa?"

"Hả?" Ôn Cừ vốn nghĩ rằng mình đã vượt qua bài kiểm tra, nhưng không ngờ chị gái mình lại bắt đầu truy vấn.

"Không chỉ có như vậy đi, em còn nói cái gì nữa?"

Ôn Dư Nhiễm một bên hỏi, một bên nhìn chăm chú vào vẻ mặt của Ôn Cừ, trong lòng ngập ngừng.

"Ách..." Ôn Cừ nhấp nháy đôi mắt, liên tục xoa đầu, ngẩng đầu

dùng khoé mắt nhìn Ôn Dư Nhiễm.

Nó cho rằng chị gái và Ninh An chắc là có xung đột, lần này chị gái tự thân đến chất vấn mình. Vì thế giọng nói của Ôn Cừ càng thêm chột dạ.

"Cái kia..... Em còn nói một số chuyện, chính là..... chính là em than thở một chút, nói chị tương đối cường thế, chán ghét mất kiểm soát, thích người khác tỏ ra yếu thế, thích người biết nghe lời, yên tĩnh, vân vân.....Chính là như vậy....." Ôn Cừ xoa xoa đầu, một bên nỗ lực cố gắng tìm những từ dễ nghe nhất có thể, một bên trong lòng bồn chồn.

Ôn Dư Nhiễm nheo lại mắt.

Ôn Cừ suýt chút nữa khóc kêu lên: "Chị, chị là tốt nhất, em thật sự không có nói cái gì nữa..."

Ôn Dư Nhiễm còn chưa kịp nổi giận với em trai, có một chút mắc cười, liền nhìn đi chỗ khác, sau đó lấy tay xoa xoa huyệt thái dương, cũng không có tức giận, nhưng lại cảm thấy hơi khó chịu.

Nàng hiểu rất rõ ràng về bản thân của mình, thói quen làm việc của nàng đôi khi sẽ được đưa vào cuộc sống hàng ngày một cách vô thức, em trai nàng nói không sai, tính cách của nàng có chút cường thế, chán ghét mất kiểm soát, thích nghe lời.

Những tâm cơ của tiểu cô nương, chỉ cần còn nằm trong giới hạn cho phép, không khiến cho người ta chán ghét, thậm chí có chút mới mẻ thú vị.

Nhưng chỉ cần vượt qua giới hạn, điều đó khiến cho nàng không thoải mái.

Giống như hiện tại.

Rất lâu trước khi nàng và tiểu cô nương gặp nhau, tiểu cô nương đã đem tâm tư tính kế đến trên người nhà của nàng, thâm nhập đến quá mức. Nàng cảm thấy có chút cách ứng.

.....

"Vâng vâng, nghỉ nghơi đến đây được rồi, mời tất cả phụ huynh quay trở lại chỗ ngồi của mình, đừng bàn tán nữa, các bạn học sinh cũng im lặng, chúng ta tiếp tục cuộc họp phụ huynh, bắt đầu sớm rồi nghỉ sớm, xin mọi người vui lòng hợp tác....."

Sau khi lão sư lên giọng hô vài câu, trong phòng học dần trở nên yên tĩnh, lão sư bước lên bục giảng, và tiếp tục ppt trước đó.

"... Đề thi lần này nhìn chung là rất tốt, nhưng có một số học sinh đứng đầu rõ ràng là phát huy không bình thường. Tôi nghĩ đó vẫn là vấn đề về thái độ. Ví dụ, một nam sinh họ Ôn lần trước cho người khác chép bài tập, lần thi ngữ văn này còn lạc đề, sau khi trở về phụ huynh nhất định phải giáo dục cẩn thận... "

Ôn Cừ ngồi bên cạnh cuối thấp đầu xuống phía dưới bàn.

Ôn Dư Nhiễm khi nghe thấy những lời này, mới hoàn hồn trở lại, ý thức được mình vẫn đang tham gia cuộc họp phụ huynh, cho nên cố gắng hết sức để điều chỉnh trạng thái của mình, đem lực chú ý trở lại, chăm chú nghe phân tích tổng kết của lão sư.

Về phần tiểu cô nương, cứ để đó trước đi.

Dù sao đối với mình cũng không phải là người quá quan trọng, để sau này nghĩ lại cũng không sao.

.....

Vào buổi tối ở Ôn gia, sau khi ăn cơm xong, Ôn Dư Nhiễm dành một chút thời gian để nói chuyện với Ôn Cừ về những tình huống gần đây, giáo dục lại một phen. Còn phải bồi Diệp Thẩm Miên một lát..

Khoảng mười giờ, Ôn Dư Nhiễm mới trở về nhà của mình.

Sau đó điều chỉnh hệ thống sưởi như quy trình, cởi áo khoác và bật TV.

TV chuyển sang một bộ phim mà lần trước chưa xem xong, các hình ảnh không ngừng chập chờn, hiệu ứng âm thanh và nhạc nền sôi động khiến căn nhà trở nên sống động.

Nhưng trong nhà vẫn là quá quạnh quẽ.

Ôn Dư Nhiễm đột nhiên cảm thấy có chút cô đơn, thậm chí bắt đầu cân nhắc có nên chuyển về Ôn gia hay không, vừa suy nghĩ, vừa tự mình bước ra ban công, cửa kính sát đất ngăn cách âm thanh ồn ào của TV ở bên trong.

Gió lạnh từ bên ngoài thổi vào khiến nàng co rúm lại một chút.

Điện thoại trong túi quần rung lên.

Trên màn hình khóa hiển thị ---- có tin nhắn WeChat chưa đọc từ "Naw".

Cảm giác còn sót lại trong lòng vẫn rất rõ ràng, Ôn Dư Nhiễm phớt lờ tin nhắn và suy nghĩ bắt đầu trôi dạt.

Tiểu cô nương rốt cuộc là người như thế nào?

Trăm phương ngàn kế cố tình tiếp cận và lấy lòng nàng, hao hết tâm tư như vậy, chỉ để ở bên cạnh một kim chủ, hoàn toàn

không phù hợp với khuôn mặt đơn thuần ngoan ngoãn tốt đẹp đó.

Ôn Dư Nhiễm đã quen với việc này trên thương trường và đã nhìn thấy rất nhiều thứ, không phải là nàng không chịu được bị tính kế, chỉ là nàng không thể chịu được quyền chủ động nằm trong tay đối phương.

Nghĩ tới đó, Ôn Dư Nhiễm cất điện thoại vào trong túi, lấy ra một điếu thuốc và bật lửa, châm một điếu, ánh sáng ngọn lửa phản chiếu nửa khuôn mặt.

Điện thoại lại rung lên.

Lại là một tin nhắn WeChat khác từ "Naw".

Ôn Dư Nhiễm vẫn không nhìn nó.

Dù sao tiểu cô nương cũng không phải là người quá quan trọng. Nàng đem những lời này niệm ở trong lòng.

Ôn Dư Nhiễm hầu như không có nghiện thuốc lá mà chỉ thỉnh thoảng hút một điếu. Điếu thuốc trong miệng và sau đó di chuyển ra xa, sương khói mù mịt tản ra bên ngoài.

Một điếu thuốc sắp cháy hết, nàng dập tắt điếu thuốc trong chiếc gạt tàn ở trên ban công.

Trên tay trống vắng.

Trong lòng cũng có chút trống vắng.

Lúc này điện thoại lại rung lên.

Ôn Dư Nhiễm gần như vô thức lấy điện thoại ra bằng tay trái, bật điện thoại lên, rồi sau đó vô thức mà mở WeChat ra.

Sau khi Ôn Dư Nhiễm có phản ứng lại, giao diện trò chuyện đã hiển thị ở trước mắt nàng.

【Naw】: Năm mới sắp đến.

【Naw】: Ôn tổng chuẩn bị cho Tết Âm Lịch như thế nào?

【Naw】: [lăn lộn.jpg]

Ôn Dư Nhiễm nặng nề mà nhìn chằm chằm vào giao diện trò chuyện, ngón tay dừng ở trên ô nhập chữ một lúc lâu, rồi thu trở lại.

Trong lòng kiềm chế lại

Không muốn trả lời.

Lại có một tin nhắn WeChat mới đến.

【Naw】: Ôn tổng ngủ rồi sao?

【Naw】: Ngủ ngon sớm a……[ủy khuất.jpg]

【Naw】: Ngủ ngon!

【Naw】: [hình ảnh]

Hình ảnh rất nhanh được tải xong, nhìn vào ảnh nhỏ, mơ hồ là ảnh chụp tự sướng.

Ôn Dư Nhiễm liền bấm vào mà không cần suy nghĩ nhiều----

Chỉ thấy trong bức ảnh, tiểu cô nương hình như vừa mới tắm xong, ăn mặc rất mỏng manh, nụ cười trên môi rất thuần khiết

đến ngọt ngào, trên cổ là một mặt dây chuyền bằng ngọc được buộc với sợi dây tơ hồng. Ba cúc áo được cởi ra, bờ vai trắng nõn mềm mại lộ ra, bím tóc đen rũ lên trên vai, khiến cho làn da tái nhợt càng thêm chói mắt.

Ôn Dư Nhiễm "Lạch cạch" một tiếng, khóa màn hình điện thoại lại, nhanh chóng thu vào trong túi, đè nén mi mắt lại.

Dường như trong lòng có một chiếc lông vũ đang chạm vào, khẽ cào vào đỉnh quả tim, có chút hơi ngứa.

Nàng lật tay châm điếu thuốc, trong làn sương khói, những hình ảnh dục niệm cùng với ham muốn trong giấc mơ, dần dần hiện lên rõ ràng, như là đàn cá mắc lưới tìm được kẽ hở của lưới đánh cá để chen chúc chạy ra ngoài. Cho dù có làm thế nào cũng không thể áp trở về được.

Thật là kinh khủng.

Ôn tổng thật là ngạo kiều, miệng thì cứng, nhưng trong lòng đã mềm rồi ^^

Editor: chương này đủ 30 bình chọn, mai em up chương tiếp theo.

Chương 14: Thực Tập Sinh

DTV-EBOOK

.....

Giấc mơ đêm đó, không hề ngoài ý muốn, rơi vào hướng ẩm ướt kiều diễm.

Ở trong mơ, tiểu cô nương không chỉ cởi ba cúc áo, nơi trắng đến chói mắt không chỉ có mỗi bờ vai nõn nà.

So với những cảnh hỗn độn trong mơ trước đó, giấc mơ này rõ ràng hơn một chút, dục vọng mông lung liên tục kéo dài đến sáng sớm.

Buổi sáng ngày hôm sau.

Ánh nắng thưa thớt bao trùm cả phòng ngủ, nhưng suy nghĩ nào đó cũng không thể bị ánh mặt trời xua đuổi.

Nhìn vào bức tường trắng, là có thể liên tưởng đến làn da trắng nõn nà.

Là do đã độc thân quá lâu sao?

Ôn Dư Nhiễm xoa xoa trán đi ra ban công, xuyên qua tấm kính có thể nhìn thấy ông lão đang tập thể dục buổi sáng và đứa trẻ đang ngáp dài đằng xa. Nhiệt độ hôm nay không cao, sau khi kính ban công được mở ra, liền có gió lạnh cùng hơi ẩm tiến vào trong cổ.

Cơ thể bị làm lạnh một chút

Những suy nghĩ lung tung rối loạn đó cũng dần dần tan sạch sẽ.

Sau khi bản thân đã hoàn toàn tỉnh táo, Ôn Dư Nhiễm trở lại phòng ngủ, thay quần áo, rửa mặt, trang điểm xong chuẩn bị lái xe đến công ty một chuyến.

.....

Cũng đã hai ngày không đến công ty, đã tích tụ rất nhiều công việc, tuy không gấp nhưng phải làm, trong hộp thư có một bức thư chưa đọc, một chồng văn kiện cần phải ký tên, còn có vài giám sát đang muốn gặp.

Nhưng hiệu suất ngày hôm nay có chút hơi thấp.

Có một số ý nghĩ không liên quan đến công việc xuất hiện từ góc khuất, dẫn nguồn năng lượng có hạn đi đến nơi khác.

Lần thứ hai thất thần.

Ôn Dư Nhiễm ấn huyệt thái dương và mở WeChat ra, có một tin nhắn chưa đọc từ "Naw" ở bên trong.

【Naw】: Chào buổi sáng! [thái dương.jpg]

Căn bản trong vài ngày qua, tiểu cô nương và nàng vẫn luôn nói "Chào buổi sáng" và "Chúc ngủ ngon" với nhau.

Nhưng lúc sáng nay và tối hôm qua, Ôn Dư Nhiễm đều không có hồi âm. Bởi vì sau khi nghe những lời của em trai, trong lòng nàng dường như có một nút thắt.

Chính nàng không quan tâm đến người ta, cũng không biết tiểu

cô nương sẽ nghĩ như thế nào?

Suy nghĩ trong một lúc đã biến mất.

Ôn Dư Nhiễm đặt điện thoại sang một bên, hít một hơi thật sâu, để đầu óc thả lỏng trong chốc lát, sau đó mới chậm rãi tập trung chú ý vào văn kiện trên bàn.

Hiệu suất cùng lực chú ý sẽ thay đổi tùy theo tình trạng thể chất và tâm lý của một người, mà Ôn Dư Nhiễm từ trước đến nay luôn luôn là người rất giỏi tự điều tiết trạng thái.

Nhưng hôm nay, nàng so với ngày thường phải mất nhiều thời gian hơn mới khôi phục hiệu suất làm việc trở lại bình thường.

.....

Phần còn lại của công việc diễn ra rất thuận lợi, nhưng chỉ là trong quá trình này có một chuyện.

Ở công ty có một nữ thực tập sinh mới đến, khi nói chuyện phiếm cùng với đồng nghiệp, thì biết được tính hướng của Ôn Dư Nhiễm. Cảm thấy chính mình có lẽ có cơ hội, nên tranh thủ lúc hành lang trên tầng không có ai, mang một tách cà phê Starbucks đến gõ cửa văn phòng của Ôn Dư Nhiễm.

Ôn Dư Nhiễm cứ nghĩ là trợ lý gõ cửa, nên cho người vào.

Kết quả là một cô gái ăn mặc mát mẻ từ bên ngoài bước vào.

Lúc đó, Ôn Dư Nhiễm đang ngồi sau chiếc máy tính xách tay ở bàn làm việc, với mái tóc xoăn mềm mại buông xõa tự nhiên, trên người là một bộ âu phục nữ được thiết kế riêng, đơn giản nhưng ưu nhã.

Nàng ngẩng đầu lên, liếc nhìn thực tập sinh một cái: "Ai cho cô

vào đây?"

"Là……là trợ lý Tiếu bảo em vào. Đây là cà phê mà trợ lý Tiếu nhờ em mua cho sếp!" Khuôn mặt của thực tập sinh đã đỏ bừng, nói dối trăm ngàn chỗ hở.

Ôn Dư Nhiễm không có kiên nhẫn: "Đi ra ngoài."

"Vậy em đem cà phê để lên bàn của sếp."

Thực tập sinh cũng không biết lấy dũng khí từ đâu ra, vừa nói chuyện vừa cắm đầu đi về phía trước, mặc kệ Ôn Dư Nhiễm có phản ứng gì, liền đem cà phê đặt lên trên bàn làm việc.

Bởi vì tay không vững nên có vài giọt cà phê rơi lên giấy văn kiện mà Ôn Dư Nhiễm đang đọc.

Khuôn mặt của Ôn Dư Nhiễm không chút biểu cảm, nhìn chằm chằm vào những giọt cà phê màu nâu trên giấy.

"Ôn tổng, cái kia, có một bức thư để ở bên ngoài ống hút. Nếu sếp có thời gian, có thể xem qua một chút, xem một chút thôi cũng được... Em đi trước..." Thực tập sinh đỏ mặt nói.

"Cô tên gì?"

Ôn Dư Nhiễm đột nhiên đặt câu hỏi.

Thực tập sinh mặt càng đỏ hơn: "Em tên Liễu Doanh, là thực tập sinh mới đến của bộ phận tiêu thụ, Ôn tổng……"

"Được rồi, đi ra ngoài đi." Ôn Dư Nhiễm mỉm cười nhẹ đối với thực tập sinh.

Thực tập sinh bị nụ cười này làm cho đầu óc choáng váng, mà đi ra ngoài.

Cửa phòng làm việc đóng lại, Ôn Dư Nhiễm thu cười, chậm rãi thong thả đặt bút trên tay xuống.

Sau đó gọi cho người của bộ phận nhân sự.

"Liễu Doanh của bộ phận tiêu thụ, bắt đầu từ ngày mai không cần đến đi làm. Hơn nữa, ai đã đưa người này đến, tôi cần một lời giải thích."

Sau đó nàng lại gọi điện thoại, yêu cầu trợ lý in ra một bản kế hoạch khác và đem lên đây. Thuận tay ném văn kiện dính cà phê vào máy nghiền giấy.

Về phần ly cà phê đặt ở góc bàn, dù sao nằm ở góc khuất, cũng không đáng ngại, Ôn Dư Nhiễm chưa từng nghĩ đến việc sẽ cầm lấy nó.

.....

Sau đó thời tiết lại bắt đầu ảm đạm, có những hạt mưa nhỏ, độ ẩm không khí sền sệt, làm cho người ta cảm thấy có chút khó chịu.

Bữa trưa ăn qua loa, buổi chiều thẳng đến 6 giờ tối, công việc vẫn chưa kết thúc.

Ôn Dư Nhiễm vừa mới ký vào một phần văn kiện, có chút mệt mỏi, liền dựa lưng vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lúc này di động vang lên.

Màn hình hiện lên "Tiểu nha đầu".

"Alo, tôi đang làm việc."

Sau khi Ôn Dư Nhiễm tiếp điện thoại liền nói như thế..

Bên kia có lời thì thầm gì đó.

Nhưng trong lòng Ôn Dư Nhiễm có vài phần xen lẫn mệt mỏi, còn có những ý niệm trong giấc mơ kia, khiến nàng theo bản năng mà trốn tránh, Ôn Dư Nhiễm không cẩn thận nghe, nên liền cúp điện thoại.

Khoảng nửa giờ sau, điện thoại lại vang lên, người gọi vẫn là "Tiểu Nha Đầu".

Ôn Dư Nhiễm không tiếp.

Mãi cho đến khi tự động cúp máy, tiếng chuông điện thoại ngừng lại, văn phòng yên tĩnh trở lại.

Ba phút sau, điện thoại rung lên.

Điện thoại di động rung kéo dài từ mặt bàn đến đầu ngón tay, rồi hướng đến chỗ sâu hơn.

Ôn Dư Nhiễm nhàn nhạt nghĩ rằng, tin nhắn WeChat hoặc SMS vào lúc này, chỉ có thể là về công việc.

Khi lý do cũng đã đầy đủ, Ôn Dư Nhiệm do dự trong một chút, rồi mở máy ra.

Không phải là tin nhắn SMS, mà là tin nhắn WeChat đến từ "Naw".

Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng thở ra, nếu đã mở điện thoại lên, cũng liền thuận tay mở WeChat.

【Naw】: Ôn tổng, đã làm việc xong chưa?

【Naw】: Đã ăn cơm chưa?

【Naw】: Em mang cơm đến cho chị, được không? [mắt lấp lánh.jpg]

【Naw】: Hiện tại, em đang ở dưới lầu của công ty, không vào được... T_T

【Naw】: T_T

Ôn Dư Nhiễm đang nhíu mày cũng buông lỏng ra, trong lòng cũng mềm đi một chút.

Quả nhiên bụng đang rất đói.

Lại nhìn đến biểu cảm cuối cùng kia, Ôn Dư Nhiễm trong vô thức tưởng tượng ra bộ dáng uỷ khuất khóc sướt mướt của tiểu cô nương, nàng nhịn không được, khoé miệng hơi cong lên một chút.

Cùng một cách cố tình tiếp cận, cùng một tâm cơ tính toán cẩn thận, Ôn Dư Nhiễm cũng không thể giải thích được, vì sao thực tập sinh kia lại khiến nàng phản cảm như vậy. Có vẻ như tiểu cô nương đã dùng đúng cách, đi đúng đường.

Ôn Dư Nhiễm chống trán, suy tư một lúc, rồi gọi điện thoại cho thư ký.

"Đem cơm mang vào là được, bảo tiểu cô nương kia về đi."

Bên ngoài trời đang mưa.

Mưa lớn rơi trên cửa sổ kiểu Pháp, bầu trời bên ngoài thật sự rất tối.

Ôn Dư Nhiễm dừng lại một chút, nhìn hạt mưa rơi bên ngoài cửa sổ:

"Quên đi, để cho tiểu cô nương vào đi."

Trên bàn cũng không có tài liệu quan trọng, thiết bị theo dõi và máy gây nhiễu trong công ty rất đầy đủ, cũng không đến mức trang bị máy nghe trộm, mang tiểu cô nương vào văn phòng làm việc, cũng không phải là quá mạo hiểm.

Ôn Dư Nhiễm một bên tự hỏi, một bên cúp điện thoại, sau đó nhắm hai mắt lại, bắt đầu chờ đợi.

Trong lòng có một tia chờ mong mờ mịt không thể giải thích được.

Có ba tiếng gõ cửa vang lên

"Mời vào."

Cửa mở.

Thư ký dẫn tiểu cô nương vào văn phòng, rồi sau đó thư ký ý thức được mà rời đi.

"Ôn tổng."

Tiểu cô nương đứng ở cửa, dùng hai tay vặn vặn hộp giữ nhiệt bằng kim loại kia, cúi thấp đầu, tóc và quần áo có chút ướt, hạt mưa trên má lăn vào cổ áo, lại không dùng ô che mưa nữa phải không?

Làn da trắng nõn trên cổ, làm liên tưởng đến giấc mơ đêm qua.

Ôn Dư Nhiễm híp mắt, trấn định tinh thần, đứng dậy khỏi bàn

làm việc, nâng cằm ra hiệu với tiểu cô nương.

"Ngồi đi."

Tiểu cô nương ngoan ngoãn ngồi xuống, sau đó ngẩng đầu lên, dùng hai tay cầm hộp giữ nhiệt đến trước mặt Ôn Dư Nhiễm, đôi mắt đen bóng bẩy, giống như một đứa trẻ đang chờ mong được khen ngợi.

Ôn Dư Nhiễm ở trong lòng cười một tiếng, tia ngăn cách cuối cùng cũng tan thành mây khói. Nàng bảo tiểu cô nương đặt hộp giữ nhiệt xuống chiếc bàn thấp bên cạnh, nàng thu dọn giấy tờ trên bàn làm việc một chút,

"Cái ly kia, là ly cà phê sao?" Tiểu cô nương đột nhiên hỏi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bàn làm việc của Ôn Dư Nhiễm.

Ôn Dư Nhiễm dừng tay lại, nhìn vào ly cà phê kia, nhíu mày nói:

"Ừm, là do một thực tập sinh đưa, vẫn chưa uống."

"Em có thể uống không?"

"Đã lạnh rồi, nếu muốn uống thì cứ lấy đi."

Tiểu cô nương thật sự đứng lên, đi đến trước bàn làm việc, cầm lấy ly cà phê.

Trên ống hút cà phê có một tờ giấy màu hồng được cuộn lại.

Editor: chương này đủ 30 bình chọn mai em up chương tiếp theo

Chương 15: Năm Mới Vui Vẻ

DTV-EBOOK

.....

Ninh An cúi đầu, cầm lấy ly cà phê lên, ngồi trở lại trên ghế.

Bím tóc bị ướt một nửa rủ xuống, che khuất một nửa khuôn mặt, Ninh An giơ tay lên, cổ tay áo khoác len che khuất đi tầm nhìn bên cạnh.

Ở bên trong bóng đen, Ninh An rút tờ giấy hồng kia ra, từng chút một mở ra.

Tờ giấy rộng khoảng ba ngón tay, cuộn bốn vòng, chữ viết trên giấy rất nhỏ, nét chữ mềm mại uyển chuyển.

Rõ ràng là chữ của con gái.

Ninh An nhìn từng chữ một với tốc độ cực kỳ chậm-------

Có thể Ôn tổng không biết em, nhưng em thật sự bị Ôn tổng hấp dẫn, em muốn gặp chị và muốn nói chuyện cùng với chị. Nhưng em luôn ngượng ngùng, cho nên mới viết một bức thư.

Buổi tối, em có thể may mắn được cùng ăn tối với chị không?

by Liễu Doanh

Phía dưới còn để lại một dãy số điện thoại.

Ninh An nhìn chăm chú vào tờ giấy, ánh mắt khoá chặt vào cái tên được viết ở dòng cuối cùng kia, khuôn mặt trong bóng tối không chút biểu cảm.

Sau đó, Ninh An đưa tờ giấy vào lòng bàn tay mà nghiền nát. . Truyện Full

Động tác rất dứt khoát và dùng sức.

.....

Ở bên kia, Ôn Dư Nhiễm đã dọn dẹp xong các văn kiện của mình, từ bàn làm việc đi vòng qua, ngồi xuống bàn thấp bên cạnh.

Ninh An mở hộp giữ nhiệt ra, dọn đồ ăn ra xong, dùng hai tay đưa chiếc đũa cho nàng.

Hai cổ tay của tiểu cô nương kề sát nhau ở trước mắt nàng, tái nhợt và mảnh mai, như thể khi gập lại sẽ bị đứt đoạn.

Ôn Dư Nhiễm rũ mắt xuống, cầm lấy chiếc đũa, ngón tay vừa lúc chạm vào đầu ngón tay của tiểu cô nương, vừa chạm vào liền tách ra. Cảm giác lạnh lẽo và hơi ngứa vẫn còn sót lại ở đầu dây thần kinh.

"Em đã ăn chưa?"

"Đã ăn." Tiểu cô nương đáp.

Đồ ăn vẫn còn nóng, tỏa ra mùi thơm phức kích thích vị giác, Ôn Dư Nhiễm quả thật rất đói bụng, cũng không có khách sáo gì, bắt đầu ăn cơm.

Mùi hương của đồ ăn tràn ngập trong miệng, hương vị rất ngon,

nhưng Ôn Dư Nhiễm từ nhỏ đã được dạy dỗ nghiêm khắc, cho dù có đói bụng, tư thế cũng rất điềm đạm không chút hoang mang, thong dong ưu nhã.

Trong lúc đang ăn cơm, Ôn Dư Nhiễm nhướng mắt nhìn Ninh An.

Chỉ thấy tiểu cô nương đang cúi đầu cầm ly cà phê kia trên tay, từ góc độ của Ôn Dư Nhiễm, không thể nhìn rõ vẻ mặt của tiểu cô nương.

Khi đã ăn gần no, Ôn Dư Nhiễm để đũa xuống, tiểu cô nương đứng dậy dọn dẹp bàn ăn sạch sẽ, hai tay mang theo hộp cơm đi ra cửa.

"Em đi đây."

"Ừm."

"Ôn tổng, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Ninh An xoay người, mở cửa bước ra khỏi phòng làm việc, thư ký đứng chờ ở cửa dẫn cô ra khỏi công ty.

Sau khi tiểu cô nương rời đi, Ôn Dư Nhiễm trở lại bàn làm việc, tiếp tục giải quyết những công việc còn lại.

Thức ăn nóng làm cho bụng đầy ngọt ngào, cơ thể ấm lên không ít, thậm chí trong lòng cũng nổi lên một tầng ấm áp.

Tâm trạng rất tốt, hiệu suất công việc được cải thiện rất nhiều.

.....

Hai ngày sau ở cửa thang máy, Ôn Dư Nhiễm nhìn thấy Liễu Doanh

Dựa theo yêu cầu của Ôn Dư Nhiễm, Liễu Doanh đã bị sa thải, lần này cô ấy quay trở lại công ty là để làm thủ tục.

Liễu Doanh thoạt nhìn trạng thái có vẻ không tốt, không trang điểm, ánh mắt vô hồn, có thâm quầng mắt, quần áo xộc xệch, thấy Ôn Dư Nhiễm cũng không nói gì, như thể là bị đả kích rất mạnh.

Tuổi còn trẻ, còn rất nhiều cơ hội. Nhưng khi mất đi công việc thực tập liền có dáng vẻ thế này, toả ra năng lượng kém cỏi như thế, xem ra sa thải là đúng.

Ôn Dư Nhiễm thầm nghĩ.

Sau đó, khi Ôn Dư Nhiễm đang ăn cơm ở trong nhà ăn, nghe được nữ nhân viên trẻ tuổi đang bát quái, nói rằng Liễu Doanh đột nhiên chuyển đến một thành phố khác.

Ôn Dư Nhiễm vô tình nghe được, cũng không ghi nhớ trong lòng.

.....

Kể từ lúc đưa cơm lần đó, Ôn Dư Nhiễm và tiểu cô nương đã khôi phục lại liên lạc trên WeChat, có vài lần công việc quá bận, Ôn Dư Nhiễm không kịp ăn tối, tiểu cô nương liền mang đồ ăn đến đây.

Dần dần, Ôn Dục Nhiễm đã hoàn toàn quen với sự tồn tại của tiểu cô nương, cho dù không có chủ đề để nói, ngẫu nhiên nói vài câu cũng làm lòng người yên bình.

Nếu như nửa ngày không có tin nhắn WeChat của tiểu cô nương, Ôn Dư Nhiễm sẽ cảm thấy khó chịu, cũng may là tình huống này cũng rất ít khi xảy ra.

Có một lần khi tiểu cô nương mang đồ ăn đến, Ôn Dư Nhiễm hỏi một câu:

"Sao em có nhiều thời gian nhàn rỗi thế?"

Tiểu cô nương chớp chớp mắt nói: "Bởi vì đã đến kỳ nghỉ đông."

Ôn Dư Nhiễm liếc nhìn ngày tháng, mới nhớ rằng kỳ nghỉ đông đã trôi qua được một tuần, chẳng qua là em trai nàng phải học bù ở trường trung học, cho nên nàng mới không nhận ra điều đó.

.....

Hai ngày sau, hầu hết các nhân viên của công ty đều nghỉ trở về quê ăn tết, Ôn Dư Nhiễm làm hoàn thiện một số công việc, chuẩn bị tốt mọi thứ, liền rời khỏi công ty, sau đó lái xe trở về Ôn gia.

Nhiệt độ không khí lại giảm xuống vài độ, trên mặt đất bắt đầu hình thành lớp băng dày, mơ hồ có những hạt tuyết mỏng rơi xuống.

Ôn Cừ kết thúc buổi học bù, dì giúp việc cũng đã về quê đón năm mới, ở Ôn gia chỉ còn lại ba người Diệp Thấm Miên, Ôn Cừ, Ôn Dư Nhiễm. Lúc ban ngày có vài người thân và bạn bè đến thăm.

Trong thành phố không thể châm ngòi đốt pháo hoa, cho nên Diệp Thấm Miên liền trang trí cửa sổ màu đỏ, câu đối màu đỏ, chúc phúc màu đỏ, trong nhà liền một chuỗi màu đỏ nối liền một chuỗi màu đỏ, tuy rằng có ít người, nhưng cũng có vài phần

không khí ăn tết.

Vào ngày 30 giao thừa, đến lúc ăn bữa cơm đoàn viên.

Trước khi ăn bữa cơm đoàn viên, Diệp Thấm Miên sẽ đặt một vòng chén lên bàn, mỗi chén chỉ chứa một ít cơm, sau đó rót một ít rượu trắng vào trong ly, trong miệng lẩm bẩm nói những lời gì đó, có ý nghĩa là chiêu đãi những người thân đã khuất.

Thói quen này là do Diệp Thấm Miên đem từ nông thôn mang lên đây, vẫn luôn kéo dài cho đến bây giờ, tuy rằng có chút mê tín nhưng cũng không phiền phức lắm, mọi người cứ để bà ấy thoải mái làm.

"Ma thật sự có thể đến ăn sao?" Em trai bò lên ghế sô pha, dựa lưng vào nhìn về phía bên này.

"Đó chỉ là tập tục mà thôi, một chút tâm ý đối với người đã khuất, đừng suy nghĩ lung tung." Ôn Dư Nhiễm nhẹ giọng đáp.

Ôn Cừ vẫn còn đắm chìm trong thế giới của chính mình, liền hỏi:

"Vậy nếu một con ma không có người thân, chẳng phải là rất đáng thương sao?"

"Ừm."

Ôn Dư Nhiễm thuận miệng đáp.

Thật ra cũng không hợp lý về mặt logic, nếu người thân của ma chết rồi thì cũng có thể đoàn tụ ở cõi âm, như thế nào sẽ có một con ma không có người thân?

.....

Sau khi trên bàn đã được dọn sạch, sau đó liền ăn cơm.

Tay nghề nấu nướng của Diệp Thấm Miên vốn dĩ rất tốt, nhưng bởi vì ngày thường có dì giúp việc nấu cơm, cho nên tay nghề của bà ấy đã xuống cấp rất nhiều, nhưng có rất nhiều món ăn được bày ra trên bàn, nhìn màu sắc có vẻ rất được.

Một bữa cơm đoàn viên vô cùng hài hòa, trước đây còn lo lắng chuyện thúc giục chuyện kết hôn, bây giờ vấn đề này đã được giải quyết, Diệp Thấm Miên thỉnh thoảng gắp đồ ăn cho nàng, hỏi thăm vài câu về công việc.

Tuy rằng không có nhiều người nhưng cũng rất hài hòa vui vẻ, không khí trong nhà tràn ngập náo nhiệt.

Sau khi ăn cơm xong, điện thoại di động của Ôn Dư Nhiễm vang lên.

"Tiểu nha đầu" gọi đến.

Ôn Dư Nhiễm thong thả trả lời điện thoại, xoay người đi ra ban công.

Nếu là cuộc gọi vào đêm giao thừa, cho nên lời chào thăm hỏi nhất dịnh là như thế này.

Ôn Dư Nhiễm rất tự nhiên mà nói một câu "Năm mới vui vẻ" vào điện thoại.

Giọng nói rơi xuống đất, người nhận ở bên kia rất yên tĩnh.

Thậm chí không thể nghe thấy tiếng thở.

Ôn Dư Nhiễm nhướng mày, gió có chút hơi lạnh, nàng thuận tay túm cổ áo lại, chờ đợi trong chốc lát.

Ngay khi nàng đang hoài nghi rằng tín hiệu có vấn đề, chuẩn bị lấy điện thoại xuống kiểm tra, giọng nói nhẹ nhàng yếu ớt của tiểu cô nương ở bên kia cuối cùng cũng vang lên--------

- --

"Ôn Dư Nhiễm, năm mới vui vẻ."

Câu nói này được nói ra rất nhỏ và nhẹ nhàng, mang theo một âm rung nhẹ.

Ôn Dư Nhiễm sửng sờ trong một giây.

Đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy tiểu cô nương gọi họ tên đầy đủ của mình.

.....

Editor: đừng nói là thực tập sinh bị Ninh An dọa chạy đi

Chương này đủ 30 bình chọn, ngày kế tiếp em sẽ up chương tiếp theo.

Chương 16: Lo Lắng

DTV-EBOOK

.....

Đã nhiều năm như vậy, người ngoài đều gọi nàng là " Ôn tổng", các trưởng bối gọi nàng bằng nhũ danh, Ôn Cừ gọi nàng là "Chị", Ôn Dư Nhiễm đã lâu không nghe thấy họ tên đầy đủ của mình.

Ôn Dư Nhiễm cũng không cảm thấy tiểu cô nương có ý tứ bất kính, chỉ đơn giản là cảm thấy có một tia kỳ quái.

"Em đang ở đâu?" Ôn Dư Nhiễm hỏi.

"Em ở nhà." Giọng nói của tiểu cô nương rất nhỏ nhẹ.

Ôn Dư Nhiễm phản ứng lại, rồi sau đó thuận miệng hỏi:

"Đã ăn bữa cơm đoàn viên chưa?"

Bên kia không nói chuyện.

Không nói lời nào có nghĩa là không muốn trả lời, có lẽ đã chọc đến chỗ đau của người ta.

Ôn Dư Nhiễm rất nhanh chóng ý thức được vấn đề, thay đổi tư thế, nửa người dựa vào khung cửa, đổi đề tài nói:

"Gọi đến cho tôi là có việc gì sao?"

"Chính là..... muốn tâm sự cùng với chị....."

Giọng nói của tiểu cô nương ở bên kia rất nhỏ nhẹ và yếu ớt, âm điệu rất thấp gần giống như đang khẩn cầu.

Những lời cuối cùng, thanh âm run rẩy truyền ra rõ ràng từ tai nghe, thanh tuyến giọng nói cũng không ổn định.

Tim của Ôn Dư Nhiễm đập lỡ một nhịp.

Với giọng nói như thế này, tám mươi phần trăm là đã gặp phải chuyện gì, có lẽ là thất bại trong việc gì đó, có lẽ là vấn đề gia đình, có thể là bị cái gì đó thương tổn, cũng có thể là đang xúc động muốn tâm sự……

Giọng nói của tiểu cô nương như đánh vào trái tim của nàng, mở ra một khe hở, làm lộ ra một tia đau lòng.

Cảm giác đau lòng lướt qua.

Ôn Dư Nhiễm nhanh chóng ổn định tâm lý, trở lại trạng thái lãnh đạm:

" Nếu em có chuyện gì, chỉ cần ở trong phạm vi khả năng của tôi, tôi đều có thể giúp."

Nếu là hình thức giúp đỡ bình thường, bỏ ra một ít tiền hoặc tìm một chút quan hệ, chuyện nhỏ không tốn sức gì, nàng sẽ giúp.

Nhưng nếu là tìm kiếm sự an ủi, liền có chút phiền phức. Rốt cuộc hai người cũng không thân đến nỗi để bày tỏ tình cảm, hơn nữa nàng cũng thiếu sự cộng hưởng cảm xúc với sinh viên ở độ tuổi đó.

Hy vọng tiểu cô nương là ở vế trước.

Nhưng sau đó, Ninh An cũng không đề cập đến tình trạng hiện tại.

"Không có việc gì, em chỉ muốn cùng chị nói chuyện phiếm." Giọng nói yếu ớt của tiểu cô nương lộ ra một chút ý cười.

Nụ cười này tiếp thêm lửa cho sự lo lắng mờ mịt.

Ôn Dư Nhiễm có chút bực bội, không được tự nhiên mà thay đổi tư thế, nàng duỗi thẳng chân phải mảnh mai của mình, chân trái chạm xuống đất, hơi ngẩng đầu lên, có thể nhìn thấy vầng trăng mờ ảo.

"Nói chuyện phiếm cái gì?"

Tiểu cô nương im lặng trong một lúc, nhẹ nhàng chậm rãi nói:

"Em cảm thấy bộ phim kinh dị vừa xem lần trước khá hay."

"Phải không, tôi không nhớ rõ cốt truyện nữa."

"Thật ra Ôn tổng rất sợ ma sao? "

"....." Ôn Dư Nhiễm không biết nên nói cái gì tiếp theo.

" Một tổng tài sợ ma . Nếu ở bên ngoài nói ra như vậy chắc mất mặt lắm."

"..... Vậy thì sao?"

"Vậy thì chị nên xem thêm nhiều phim kinh dị nữa. Nếu xem nhiều, chị sẽ không sợ nữa. Điện thoại của em có rất nhiều phim kinh dị, gửi qua cho chị, được không? "

"....."

Ôn Dư Nhiễm vẫn luôn không muốn thừa nhận rằng mình rất sợ ma. Tiểu cô nương lại nói rõ ràng như vậy, nếu là lúc bình thường thì có lẽ nàng đã cúp điện thoại.

Nhưng hiện tại giọng nói của tiểu cô nương quá yếu ớt, giống như đang nói chuyện phiếm để di dời một nỗi đau nào đó.

Đau bụng kinh sao?

Ôn Dư Nhiễm ở trong lòng suy đoán.

"Em gửi qua đi." Ôn Dư Nhiễm thuận theo nói.

"Vậy lát nữa em sẽ gửi cho chị một bộ sưu tập phim kinh dị. Em đã sưu tập những bộ này từ lâu rồi. Những bộ được sắp xếp ở đầu tiên là kinh khủng nhất, nên có thể xem trước."

"Ừm....." Ôn Dư Nhiễm ậm ừ đáp.

" Ôn tổng, đi vào nhà ma cũng rất vui, chúng ta lần sau đi đi."

"....."

Ôn Dư Nhiễm thầm nghĩ, nếu hiện tại cảm xúc tâm tình của tiểu cô nương không tốt, có thể mình sẽ cố gắng tận lực làm theo lời của tiểu cô nương nói.

Những chủ đề lúc sau càng ngày càng kỳ quái, Ôn Dư Nhiễm cũng không thể nhớ rõ chính mình đã đáp ứng với biết bao nhiêu yêu cầu kỳ quái.

Nhiều lần nàng có ý tưởng muốn cúp điện thoại, nhưng khi giọng nói yếu ớt ở bên kia điện thoại vang lên, Ôn Dư Nhiễm liền rút ngón tay ở trên nút cúp máy trở về.

Dù sao những yêu cầu kỳ quái đó, đáp ứng là một chuyện, còn làm hay không lại là một chuyện khác.

Liền như vậy, cứ hết câu này đến câu khác, thời gian một phút một giây mà trôi qua, Ôn Dư Nhiễm đã đổi tay điện thoại nhiều lần.

Mãi cho đến khi Ôn Dư Nhiễm cảm thấy lỗ tai không thể chịu đựng được nữa, mới nói:

"Đến đây được rồi, tôi cúp máy."

Tiểu cô nương yên lặng khoảng ba giây.

"Tạm biệt." Giọng nói mơ hồ mỏng manh của tiểu cô nương.

Sau khi nói câu tạm biệt, Ôn Dư Nhiễm liền quyết đoán cúp điện thoại, sau đó bước ra khỏi ban công đi vào phòng khách.

.....

Diệp Thấm Miên và Ôn Cừ đang ngồi trên ghế sofa xem đêm Gala mùa xuân.

Nghe thấy Ôn Dư Nhiễm đi ra, Diệp Thấm Miên từ trên ghế sô pha xoay người lại, trên mặt lộ ra một mặt nạ màu trắng.

"Con gọi điện thoại cho ai vậy?" Diệp Thấm Miên cố ý hỏi.

"Một người bạn."

"Là một cô gái phải không?"

Ôn Dư Nhiễm nhìn Diệp Thấm Miên một cái, cũng ngồi xuống ghế sô pha, sau đó thành thật trả lời: "Đúng vậy."

Diệp Thấm Miên dùng tay ấn vào mặt nạ, để mặt nạ dính chặt vào, cẩn thận kiểm soát biên độ của việc há hốc miệng, nói:

"Ngay cả khi con không kết hôn, cũng nên đưa bạn gái về nhà, để mẹ nhìn xem có hợp hay không. Nếu không có hôn nhân trói buộc, rất dễ dàng bị lung lay, càng phải cẩn thận khi về già không có người ở cùng với con... "

Ôn Dư Nhiễm đi vào bằng tai trái, đi ra bằng tai phải, trong lòng lại nghĩ đến những chuyện khác.

Lời tạm biệt yếu ớt của tiểu cô nương vẫn còn mờ nhạt trong đầu nàng.

Thời điểm nàng đau bụng kinh, tiểu cô nương ở bên cạnh chăm sóc nàng.

Còn bây giờ tiểu cô nương thì sao?

Ôn Dư Nhiễm ở trong lòng cười châm chọc một chút.

Điều này đương nhiên không thể đánh đồng, dù sao nàng cũng đã tặng cho tiểu cô nương một chiếc điện thoại di động, sau đó còn muốn giúp tiểu cô nương tìm nơi ở mới, về mặt tiền bạc sẽ không bạc đãi.

Cho nên, về nguyên tắc, nàng cũng không cần quan tâm đến những chuyện khác của tiểu cô nương.

Hơn nữa, hôm nay là đêm giao thừa, một ngày đặc biệt như vậy, đương nhiên phải dành thời gian cho người nhà. Đâu ra tâm tình mà quan tâm đến người khác?

Ôn Dư Nhiễm nheo mắt lại, chuyển tầm mắt lên trên TV, xem một loạt tiết mục đa dạng.

Lại thất thần.

Rất nhiều hình ảnh chợt hiện ra trong đầu một cách không thể kiểm soát----- tiểu cô nương đưa cơm cho nàng, bất kể sáng sớm hay buổi tối tiểu cô nương đều hỏi thăm nàng, mái tóc đuôi ngựa đen nhánh, lúm đồng tiền trên mặt, nhiệt độ lạnh trên đầu ngón tay.....

Càng chi tiết thì hình ảnh càng rõ ràng, những cảm xúc mềm mại rải rác từ đáy lòng đi lên, tràn ra những dòng chảy nhè nhẹ ấm áp, xen lẫn một chút bực bội mất kiểm soát.

Sự lo lắng lúc ban đầu bắt đầu tăng lên, giọng nói yếu ớt của tiểu cô nương giống như đang ở bên tai nàng.

Ôn Dư Nhiễm hít sâu một hơi, đứng lên.

Trong lòng đã có quyết định.

"Con đi ra ngoài một chuyến, sẽ trở về trước thềm giao thừa." Ôn Dư Nhiễm nói.

Diệp Thấm Miên trông rất bình tĩnh: "Ừm, đi sớm về sớm."

.....

Ôn Dư Nhiễm cầm lấy chìa khóa xe, đi ra khỏi cửa.

Sau đó, cánh cửa được đóng lại.

Trong Ôn gia chỉ còn lại hai người Diệp Thấm Miên và Ôn Cừ.

Ôn Cừ vốn dĩ đang nhìn chăm chú vào chương trình Gala lễ hội mùa xuân trên TV và đang ghi chép. Lão sư giao bài tập về nhà, lấy " Diễn biến trong lễ hội mùa xuân" làm chủ đề văn nghị luận.

Nó xem đến mệt rã rời, hiện tại đột nhiên nhạy bén cảm giác được cái gì đó, lập tức trở nên hứng thú.

"Mẹ, chị đi ra ngoài vào lúc này, có phải có chuyện gì không?"

"Rõ ràng là như vậy," Diệp Thấm Miên đáp.

"Mẹ, mẹ nói thử xem, sau này chị sẽ cưới người ta trở về, hay là sẽ gả ra ngoài?"

Diệp Thấm Miên đối với con gái của mình hoàn toàn tự tin, không chút do dự nói:

" Với tính cách của chị con, cho dù có kết hôn cũng sẽ là bên nam ở rễ, huống chi đây là một cô gái. "

.....

Editor: chương này đủ 30 chương ngày mai sẽ up chương tiếp theo.

Chương 17: Hình Phạt Từ Âm Phủ

DTV-EBOOK

.....

Sau khi rời khỏi Ôn gia, Ôn Dư Nhiễm lái xe đến khu dân cư nơi tiểu cô nương ở.

Lúc xuống xe cũng khoảng 8 giờ tối, bầu trời đã tối đen, hai bên đường lác đác vài bóng đèn đường, mặt đường lấm lem bùn đất, đôi giày da đạp lên mặt trên có cảm giác hơi khó chịu.

Con đường nhỏ vắng người qua lại, khu vực này tuy gần trường học nhưng cũng không có nhiều người sinh sống do an ninh trật tự không tốt, nhà cửa cũng cũ kỹ.

Lúc trước có tiểu cô nương đi cùng, cũng không cảm thấy đáng sợ như vậy, bây giờ nàng đang đứng một mình ở lối vào của hành lang tối đen, chỉ cảm thấy hơi thở u ám ập vào mặt.

Ôn Dư Nhiễm gọi điện thoại cho tiểu cô nương.

"Tích ——"

"Tích ——"

"Tích ——"

Tiếng chuông điện thoại vang lên rất lâu, một tiếng nối tiếp một tiếng, như thể không thể nghe thấy.

Khi Ôn Dư Nhiễm bắt đầu có một tia không kiên nhẫn, điện thoại khó khăn lắm mới có thể kết nối trước khi cúp máy.

"Alo....."

Trong ống nghe, giọng nói của tiểu cô nương rõ ràng lại yếu hơn một bậc.

Trong cuộc điện thoại trước đó, mặc dù giọng nói của tiểu cô nương không ổn định nhưng có thể nói rõ ràng.

Nhưng trong cuộc gọi này, giọng nói đều có chút mơ hồ, âm cuối run rẩy.

"Em sao vậy? Đau bụng kinh phải không?" Ôn Dư Nhiễm áp chân mày xuống, không có cố kỵ gì, trực tiếp hỏi.

Bên kia trầm mặc trong một lúc.

Sau đó nói: "Vâng..... Đúng vậy."

"Tôi đang ở dưới lầu nhà của em." Ôn Dư Nhiễm nhìn hành lang tối om, chuẩn bị nhấc chân.

Khi vừa nói dứt lời.

"Loảng xoảng" một tiếng, tiểu cô nương ở bên kia truyền một tiếng động rõ ràng, trong giọng nói yếu ớt còn lộ ra một tia bị chấn động: "... A?"

Trong hành lang, hơi thở âm trầm thổi lên mặt, Ôn Dư Nhiễm nâng chân lên dừng một chút, nói:

" Tôi mua một số thuốc giảm đau, sẽ lập tức đi lên."

"Đừng."

Giọng nói của tiểu cô nương đột nhiên đông cứng lại.

Ôn Dư Nhiễm híp mắt, nhíu mày lại.

"Đừng lên lầu, hiện tại em không có ở nhà... Em vừa đi ra ngoài." Tiểu cô nương yếu ớt cứng ngắc mà giải thích.

Ôn Dư Nhiễm dừng lại hai giây, cảm xúc mềm mại thật vất vả mới ấp ủ trong lòng đột nhiên biến mất.

Sau vài giây, Ôn Dư Nhiễm thu chân lại, lãnh đạm trả lời một từ: "Ừ."

"Cảm ơn chị đã đến thăm em..."

"Không cần khách khí."

Ôn Dư Nhiễm nói xong, lạnh mặt cúp điện thoại.

Lý do thoái thác của tiểu cô nương quá rõ ràng, có thể là vì không muốn gặp nàng, cũng có thể là có người khác trong nhà.

Đây là lần đầu tiên nàng dùng mặt nóng dán vào mông lạnh, trải nghiệm này khá là mới mẻ.

Ôn Dư Nhiễm trở lại trên xe, đóng cửa xe lại, khởi động xe lái đi ra ngoài.

Xe chạy đến một đoạn đường có nhiều ánh sáng, Ôn Dư Nhiễm dừng lại ở một điểm đậu xe tạm thời, hạ cửa kính xe xuống, châm một điếu thuốc.

Một tia tức giận xen lẫn bực bội khó có thể giải thích, nhưng vẫn còn một chút lo lắng chưa tiêu tán, Ôn Dư Nhiễm một tay siết

chặt vô lăng, trong lòng cảm thấy lo lắng.

Một lúc sau, Ôn Dư Niễm mới bình tĩnh lại một chút, dập tắt khói, lái xe trở về nhà Ôn gia.

.....

Mà giờ phút này, ở tầng ba của tòa nhà dân cư cũ nát.

Mùi máu tươi trộn lẫn với mùi thối nát thấm đẫm trên bức tường xám xịt, một bàn tay gầy guộc cầm chắc chiếc điện thoại di động đang bật sáng.

Ôn Dư Nhiễm hẳn là đã trở về. Ninh An thầm nghĩ.

Có một thứ gì đó không xác định được, vừa mới chuyển vào tòa nhà này.

Nếu là lúc bình thường, cô nhất định có thể bảo vệ Ôn Dư Nhiễm, nhưng hôm nay thì không hoàn toàn.

Mỗi năm vào ngày giỗ, những hồn ma còn lưu lại trên nhân gian phải chịu đựng sự đau khổ của cái chết, năng lực bị suy giảm đáng kể như một hình phạt cho việc không muốn đầu thai.

Nỗi đau đớn xuyên tim sẽ lan tỏa từ sâu bên trong hồn phách, như thể cái chết lặp đi lặp lại hàng ngàn lần.

Vừa rồi cô kìm lòng không được, gọi điện thoại cho Ôn Dư Nhiễm, thật sự chỉ muốn nói chuyện phiếm, nhưng không ngờ rằng Ôn Dư Nhiễm sẽ đến. Bất ngờ lớn ngoài ý muốn, niềm vui sướng gần như nhảy ra khỏi từ ngực của cô, nhưng thật tiếc hiện tại cô không thể gặp Ôn Dư Nhiễm.

Ôn Dư Nhiễm có vẻ như rất tức giận, có lẽ cô lại cách mục tiêu

xa thêm vài bước.

Nhưng may mắn thay ngày vẫn còn dài, chứ không phải là chỉ còn vài ngày.

Ninh An thu mình trong góc nghiêm túc mà chịu đựng.

Điện thoại do Ôn Dư Nhiễm tặng, đang dừng lại ở giao diện "Phát ghi âm" ——

"..... Nói chuyện phiếm gì vậy... Phải không? Tôi không nhớ rõ cốt truyện... Vậy thì sao?... Ừm..... Em bị sao vậy... Đau bụng kinh phải không?... Tôi đang ở dưới lầu nhà em... Tôi mua thuốc giảm đau rồi sẽ lập tức lên ngay..... Không cần khách khí... "

Ninh An đưa điện thoại di động đến bên tai.

Trong lúc ghi âm, giọng nói lãnh đạm của Ôn Dư Nhiễm từng tiếng chui vào bên trong tai.

Cô tham lam mà lắng nghe, như thể người đó đang ở bên cạnh.

Nếu nghĩ theo cách này, thì sẽ không còn đau như vậy nữa.

.....

Thời điểm Ôn Dư Nhiễm trở lại Ôn gia, vẫn chưa đến 9 giờ, văn nghị luận của Ôn Cừ vẫn chưa viết xong.

Nếu là đi gặp bạn gái nhỏ, về nhà vào lúc này đúng là quá sớm.

"Sao con về sớm vậy?" Diệp Thấm Miên đã lấy mặt nạ xuống, cầm cuốn sách chăm sóc sức khỏe đang đọc ở trước TV, vừa đọc vừa hỏi.

"Không thấy được người." Ôn Dư Nhiễm thuận miệng đáp.

"Bị leo cây?"

"Cũng không phải."

Ôn Dư Nhiễm trả lời qua loa vài câu, sau đó lên lầu đi vào phòng ngủ của mình.

Trên giá sách có mấy quyển sách, Ôn Dư Nhiễm quyết định tìm cho mình vài việc để làm, tùy tiện cầm cuốn sách lấy xuống, ép buộc chính mình đọc.

Cuốn sách này viết về lịch sử chiến tranh, viết rất hài hước, thông dụng dễ hiểu, nhưng một đám chữ ô vuông cố tình lắc lư như nước chảy, trong đầu cũng không lưu lại dấu vết gì.

Ôn Dư Nhiễm dứt khoát đặt sách xuống và nhắm mắt lại.

Rốt cuộc trong lòng vẫn là đang nghĩ về tiểu cô nương.

Có lẽ, tiểu cô nương chỉ là sĩ diện, mới không cho nàng đi lên. . Truyện Đông Phương

Hoặc có thể, tiểu cô nương thật sự đã đi ra ngoài.

Suy nghĩ của nàng rất thất thường, bất tri bất giác bắt đầu tìm cớ cho tiểu cô nương, nỗi đau lòng và sự lo lắng còn sót lại, thỉnh thoảng vẫn cứ sôi sục lên.

Còn về cơn giận khi bị cự tuyệt đã dần dần tiêu tán.

Ôn Dư Nhiễm mở điện thoại di động ra, nhắn tin WeChat cho tiểu cô nương.

【 Ôn Dư Nhiễm 】: Đã ổn hơn chưa?

Nàng rất ít khi chủ động nhắn tin cho tiểu cô nương, trong lòng có một tia khẩn trương không thể giải thích được.

Sau khi gửi qua, Ôn Dư Nhiễm không ngừng nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại, chờ đợi tin nhắn trả lời.

Mười phút trôi qua.

Không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy điện thoại đang rung, giao diện trò chuyện vẫn còn ở đó.

Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng thở ra.

Hôm nay là đêm giao thừa, hẳn là nên ở bên cạnh người nhà, mà chính mình lại dành quá nhiều tâm tư trên người tiểu cô nương.

Suy nghĩ về điều đó, Ôn Dư Nhiễm đặt cuốn sách trở lại kệ sách, dọc theo cầu thang làm bằng gỗ đi xuống lầu.

Buổi Gala lễ hội mùa xuân vẫn còn đang phát trên TV, hai người ngồi trên ghế sô pha đang cười rất vui vẻ, Ôn Dư Nhiễm cũng tham gia vào, vừa xem TV vừa trò chuyện với Diệp Thấm Miên cùng Ôn Cừ.

Trong lúc nói chuyện phiếm, Diệp Thấm Miên đã bắt đầu dò hỏi tin tức của tiểu cô nương, Ôn Dư Nhiệm đáp lại như nước chảy ròng ròng, nhưng chủ đề vẫn luôn bị giới hạn ở đó, khiến Ôn Dư Nhiễm chuyển hướng lực chú ý không thành công.

Kết quả, cho đến khi ngủ, trong đầu Ôn Dư Nhiễm vẫn luôn nghĩ về tiểu cô nương.

Tiểu cô nương vẫn chưa trả lời WeChat.

Ôn Dư Nhiễm do dự một chút, liền gửi thêm một tin nhắn cho tiểu cô nương

【 Ôn Dư Nhiễm 】: Ngủ ngon.

Sau một lú chờ đợi, quả nhiên vẫn là không có phản hồi.

Ôn Dư Nhiễm cố nén tức giận trong lòng xuống, đặt điện thoại sang một bên, tắt đèn bàn, trong phòng chìm vào bóng tối im lặng.

Trong bóng tối, có nhiều thứ mờ đi, chỉ có cảm xúc là càng ngày càng rõ ràng hơn.

Nàng nằm xuống giường, nhắm mắt lại thầm nghĩ ----

Nếu tiểu cô nương trả lời tin nhắn trước khi nàng tỉnh dậy, thì nàng sẽ tha thứ cho tiểu cô nương.

.....

Editor: Vì yêu một người mà ở lại nhân gian chịu đau khổ. Thử hỏi tấm chân tình này lớn đến cỡ nào?

Chương này đủ 30 bình chọn, mai em sẽ up chương tiếp theo.

Chương 18: Bạn Gái Cũ

DTV-EBOOK

.....

Vào buổi sáng hôm sau, cho đến khi mặt trời kéo ra một tia ánh sáng vàng từ khe hở của bức rèm. Ôn Dư Nhiễm mới tỉnh dậy.

Hôm qua ngủ muộn, ngủ cũng không an ổn, bây giờ đầu óc có chút rối loạn.

Ôn Dư Nhiễm híp mắt, chống thân thể đi xuống chiếc giường mềm mại, sờ soạng mở điện thoại lên, liền thấy thời gian hiển thị là 9 giờ sáng.

Ánh sáng vàng hắt ra từ khe hở của bức rèm làm chói đôi mắt. Nàng giơ tay lên che ánh sáng, im lặng trong một lúc, đầu óc bắt đầu có chút tỉnh táo.

Ôn Dư Nhiễm nhớ đến sự khác thường của tiểu cô nương vào ngày hôm qua, nhớ đến tin nhắn WeChat hiếm khi nàng chủ động gửi, nhưng chưa được hồi đáp.

Không biết bây giờ tiểu cô nương đã trả lời tin nhắn WeChat chưa.

Ôn Dư Nhiễm nắm lấy điện thoại, ngón tay theo quán tính mà lướt, sau đó nhấp vào WeChat.

Chỉ có một tin nhắn mới ——

【Naw】: Đã không sao rồi.

Ôn Dư Nhiễm nhìn bốn chữ này trong một lát, tâm tình cảm thấy có chút phức tạp.

Nhân tiện muốn xem tiểu cô nương trả lời tin nhắn là khi nào, liền dùng ngón tay trượt lên một chút, thời gian gửi hiện ra trên màn hình là: 04:18

Tin nhắn của tiểu cô nương được gửi vào lúc 4 giờ rạng sáng hôm nay.

Ôn Dư Nhiễm nhíu mày, trong lòng vừa mới an tâm được một chút, liền có một tia lo lắng cùng bực bội không rõ bò đi lên.

Đến bốn giờ vẫn chưa ngủ, là vì cái gì?

Đau bụng kinh đến mức không ngủ được sao?

Đã không sao rồi ---có thể là thật sự đã hoàn toàn ổn, cũng có thể là ổn hơn một chút, cũng có thể là càng tồi tệ hơn, mà lời nói này cũng có thể chỉ là một lời nói khách sáo.

Nhưng nếu tiểu cô nương đã nói "Đã không sao rồi", nàng cũng không biết lấy thân phận gì để hỏi lại lần nữa.

Hơn nữa hiện tại quan hệ giữa nàng và tiểu cô nương thật sự rất khó định nghĩa, bao dưỡng không giống bao dưỡng, bạn bè cũng không giống bạn bè, người yêu cũng không giống người yêu, vị trí này rất khó xử.

Nghĩ đến đây, tia bực bội trong lòng lại bùng lên.

Ôn Dư Nhiễm xoa xoa huyệt thái dương, quyết định không thèm hao tâm tổn sức nghĩ đến những chuyện râu ria này nữa.

Ôn Dư Nhiễm thu hồi lại những suy nghĩ lung tung rối loạn, trước tiên đi xuống ăn bữa sáng.

Trong phòng khách gặp Ôn Cừ đang nghịch điện thoại di động, liền hỏi: "Mẹ đâu?"

"Bên ngoài hoa viên." Ôn Cừ đáp.

Vì vậy, Ôn Dư Nhiễm đi ra hoa viên bên ngoài toà nhà, để bồi Diệp Thấm Miên đi dạo quanh sân và tâm sự.

Quá trình như thế này rất ăn khớp với kế hoạch --- dựa theo kế hoạch, không nên đi đâu trong dịp năm mới, thư giãn ở nhà và dành thời gian cho người nhà, thay vì lãng phí tinh lực cho người ngoài.

Còn những suy nghĩ khác, nàng đều cố tình ép vào đáy lòng, không muốn nghĩ nữa.

Ở bên cạnh, Diệp Thấm Miên vừa cắt tỉa cành lá, vừa giới thiệu những bông hoa mà bà ấy trồng cho Ôn Dư Nhiễm biết, nói rằng loài cây này rất mỏng manh và khó dưỡng, cái cây kia đã bị sương giá và không biết có thể cứu được hay không.

Kiểu trò chuyện như thế này khá thoải mái, nhưng nó quá bình đạm đến mức khiến nàng bị phân tâm vài lần, mỗi lần phân tâm nàng lại đi về một hướng khác.

"Nhiễm Nhiễm, ngày hôm qua con ngủ không ngon sao?" Diệp Thấm Miên hỏi.

"Có chút chút."

"Ngày thường đi làm cũng đủ mệt mỏi rồi. Hiếm khi được nghỉ ngơi, đừng nghĩ ngợi lung tung. Chỉ cần tập trung thư giãn là

được, vạn lần cũng đừng giống như ba của con. Trong đầu đều là công việc, cuối cùng khiến cho thân thể kiệt sức.

" Con biết. "Ôn Dư Nhiễm dừng lại một chút, nói:

" Con không có suy nghĩ đến công việc, mẹ đừng lo lắng. "

Diệp Thấm Miên không hỏi nàng tại sao lại thất thần, mà dựa theo chủ đề nói về người ba đã mất vì bệnh của Ôn Dư Nhiễm, sẵn tiện nói về chuyện trước kia.

"Mẹ nhớ rõ trước kia con từng có rất nhiều bạn bè, thích đi ra ngoài chơi với bạn cùng lớp, nhưng sau này khi tiếp quản công ty, cả người đều trở nên thành thục, dè dặt với mọi người bên ngoài, thậm chí đến bạn thân cũng không có..."

"Từ một học sinh đến lúc làm việc, ai rồi cũng sẽ thay đổi. "Ôn Dư Nhiễm từ dưới đất nhặt lên một cánh hoa mai, lăn qua lộn lại mà đánh giá, thản nhiên trả lời.

Ký ức của nàng thật sự rất ít, không có chuyện xưa gì để nói.

"Ồ, cũng phải." Diệp Thấm Miên dừng lại một chút, nghĩ đến điều gì đó, tiếp tục nói:

"Nói đến đây, mẹ nhớ rằng trước đây con cùng với Điền Tiểu Hinh tình cảm rất tốt, lại còn công khai vì con bé, về sau như thế nào lại chặt đứt mối quan hệ?"

Điền Tiểu Hinh có thể xem như là mối tình đầu của Ôn Dư Nhiễm, hai người là bạn học đại học, có cùng sở thích và hoàn cảnh gia đình giống nhau.

Trong lúc yêu nhau, Ôn Dư Nhiễm rất giỏi về việc điều tiết mối quan hệ, mọi việc đều được sắp xếp ổn thỏa, hai người hầu như

không có cãi nhau.

Mọi thứ đều bình lặng không chút gợn sóng, rất trọn vẹn.

Bây giờ nghĩ lại, một chút ký ức cũng đều không có, cho nên khó quên hay là lưu luyến cũng không còn quan trọng nữa.

"Bọn con đều nghĩ rằng không còn thích hợp nữa, cho nên chia tay trong hòa bình. Còn về phần công khai, con biết rất rõ ràng về tính hướng của mình, sớm muộn gì cũng phải công khai, cũng không thể nói là vì ai."

Diệp Thấm Miên tiếp tục truy vấn nói: "Còn hiện tại thì sao?"

"Hiện tại?" Ôn Dư Nhiễm không hiểu ý của bà ấy.

Diệp Thấm Miên nói: "Hôm qua mẹ có nói chuyện với Điền gia, nghe nói hai ngày nay Điền Tiểu Hinh đã trở về nước, các con không có liên lạc sao?"

Ôn Dư Nhiễm nghe xong, nhướng mày.

Cuối cùng nàng cũng hiểu tại sao Diệp Thấm Miên lại muốn hướng đến chủ đề này.

Tám mươi phần trăm Diệp Thấm Miên vẫn đang tò mò ai đã khiến cho Ôn Dư Nhiễm đi ra ngoài vào đêm giao thừa.

Vừa lúc đụng phải Điền Tiểu Hinh mới về nước, Diệp Thấm Miên tưởng rằng nàng và Điền Tiểu Hin đã nối lại tình xưa, lúc này mới quay đầu lại hỏi thử.

"Con rất hiếm khi liên lạc với Điền Tiểu Hinh, vẫn luôn là bạn bè bình thường." Ôn Dư Nhiễm thản nhiên trả lời.

Những lời này phá vỡ đường lui tiếp tục bát quái của Diệp Thấm

Miên, Diệp Thấm Miên chán nản thở dài, lộ ra vẻ thất vọng.

Đề tài dừng lại ở chỗ này.

Mà một khi cuộc trò chuyện dừng lại, Ôn Dư Nhiễm lại bắt đầu vô thức nghĩ về tiểu cô nương, và không thể dừng lại.

Ôn Dư Nhiễm ngập tràn lo lắng và bực bội trong lòng, nhưng không thể vứt mặt mũi, lại đi chủ động liên lạc.

Rốt cuộc mối quan hệ của hai người cách nhau một tầng bao dưỡng, nhưng thật chất cũng không có làm gì, Ôn Dư Nhiễm không lấy quan điểm bạn bè mà an ủi, cũng không lấy tư cách người yêu mà dò hỏi.

Chuyến đến thăm ngày hôm qua hơi vượt quá giới hạn, bây giờ nghĩ đến liền cảm thấy không thích hợp.

Nàng chẳng những quan tâm đến thăm tận cửa, mà còn bị cự tuyệt ở dưới lầu, hoàn toàn mất hết mặt mũi.

Đã nói rõ ràng rằng chỉ cần tiểu cô nương trả lời tin nhắn, nàng sẽ tha thứ cho tiểu cô nương.

Nhưng nàng đợi lâu như vậy, tiểu cô nương chỉ trả lời bốn chữ khô khan, câu "ngủ ngon" cũng không có nói.

Ôn Dư Nhiễm nghĩ như thế nào cũng đều cảm thấy trong lòng không ổn.

Như vậy đi.

Chỉ cần tiểu cô nương có thể gọi điện thoại cho nàng trước bữa ăn trưa, nàng sẽ thật sự tha thứ cho tiểu cô nương.

.....

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Thời điểm Ôn Dư Nhiễm tỉnh dậy cũng đã là 9 giờ, sau khi rửa mặt, ăn xong bữa sáng, lại cùng Diệp Thấm Miên ở trong sân lâu như vậy, khi trở lại trong nhà thì đã hơn 11 giờ.

Nàng đi vào thư phòng, thất thần đọc sách trong một lúc rồi nhìn đồng hồ, đã 12 giờ.

Trong suốt thời gian đó, cũng không có cuộc điện thoại nào gọi đến.

"Nhiễm Nhiễm! Xuống lầu ăn cơm trưa!"

- -------Chỉ cần tiểu cô nương gọi điện thoại đến đây trước bữa ăn trưa, nàng sẽ thực sự tha thứ cho tiểu cô nương.

Bây giờ đã đến giờ ăn cơm trưa, cũng không có tin tức gì.

Quên đi.

Ôn Dư Nhiễm áp sự bực bội của mình xuống, đem điện thoại nhét vào túi xách, chuẩn bị xuống lầu ăn cơm.

Nàng bước đến cửa thư phòng.

Lúc này, di động vang lên.

Trên màn hình sáng lên, ba chữ lóe lên: "Tiểu nha đầu".

.....

Editor: chương này đủ 30 bình chọn ngày mai em up chương tiếp theo.

Chương 19: Giọng Nói Ngọt Ngào

DTV-EBOOK

.....

Không lẽ nào thật sự gọi đến.

Ôn Dư Nhiễm cúi đầu nhìn xuống " Tiểu nha đầu" đang nhấp nháy trên màn hình, trong lòng thoáng qua một tia ngạc nhiên khó có thể phát hiện.

"Alo." Ôn Dư Nhiễm trả lời điện thoại.

"Ôn tổng."

Giọng nói của tiểu cô nương đã khôi phục trở lại bình thường, hoàn toàn không còn cảm giác yếu ớt như ngày hôm qua.

Thoạt nhìn thật sự rất tốt.

Giọng điệu của Ôn Dư Nhiễm vẫn lãnh đạm: " Gọi điện thoại đến làm gì?"

"Báo bình an, sợ Ôn tổng lo lắng" Một nụ cười nhợt nhạt được ngâm trong giọng nói:

"Ôn tổng có lo lắng cho em không?"

Ôn Dư Nhiễm cau mày lại, trả lời: "Không có."

"Ồ."

Tiểu cô nương có vẻ rất suy sút.

"Ngày hôm qua em đi đâu vậy?" Ôn Dư Nhiễm làm lơ tâm trạng đang suy sút của tiểu cô nương, thay đổi tư thế, rồi sau đó hỏi một câu.

"Ban đầu vốn dĩ em ra ngoài mua đường đỏ, nhưng sau đó gặp được bạn cùng lớp trên đường, được bạn học mời đến nhà chơi."

Câu trả lời này khó có thể xác định được vấn đề, điều này có giải thích hoàn hảo cho việc tại sao tiểu cô nương bị đau bụng kinh mà vẫn đi ra ngoài.

Cho nên, quả nhiên là ngày hôm qua có người khác chăm sóc.

Không biết là bạn học nào?

Mối quan hệ như thế nào? Ở lại đó bao lâu?

Nhưng nếu hỏi cho rõ thì đã vượt quá giới hạn.

Ôn Dư Nhiễm luôn cảm thấy có gì đó khó chịu trong lòng.

Sau một lúc nàng nhíu mày lại, không suy nghĩ nữa, tuỳ ý đáp lại bằng một tiếng "ừm".

Sau khi tiếng " Ừm" rơi xuống, giọng nói nhỏ nhẹ của tiểu cô nương phát ra từ ống nghe:

"Bây giờ em đang ở nhà."

"Vậy thì sao?"

"Vậy thì, nếu như Ôn tổng nguyện ý muốn, thì có thể đi qua

đây."

Giọng của tiểu cô nương không lớn, giống như là lột da quả vải, nhè nhẹ tiến vào lỗ tai nghe rất êm tai.

"Hiện tại tôi không rảnh."

Ôn Dư Nhiễm nhìn ra bên ngoài cửa sổ, kìm nén một tia dao động vừa mới trỗi dậy, lãnh đạm mà trả lời.

Đương nhiên là hiện tại không rảnh, nàng còn phải bồi mẹ và em trai, đợi lát nữa nó không chừng có thể sẽ có người thân, bạn bè đến thăm, những lời này hoàn toàn là đúng.

"Trong mấy ngày nữa em vẫn luôn ở nhà."

Giọng nói của tiểu cô nương như ngâm trong nước đường, tiếp tục lả lướt đến bên tai Ôn Dư Nhiễm.

Ôn Dư Nhiễm bất giác cong khoé miệng, một chút khó chịu trong lòng cũng đều tan thành mây khói.

Rồi sau đó, Ôn Dư Nhiễm không nóng không lạnh mà trả lời: "Để nói sau đi."

.....

" Nhiễm Nhiễm! Ăn cơm!"

Ở dưới lầu Diệp Thấm Miên lại thúc giục thêm lần nữa.

Ôn Dư Nhiễm cúp điện thoại, xoay người đi xuống lầu, nhẹ nhàng bước lên cầu thang xoắn ốc được làm bằng gỗ đỏ.

Đương nhiên là tâm tình của nàng đang rất tốt.

Diệp Thấm Miên cũng nhận thấy tâm tình của Ôn Dư Nhiễm đang rất tốt nên bắt đầu dò hỏi:

"Sắc mặt tốt như vậy, có tin tức gì tốt sao?"

Ôn Dư Nhiễm mỉm cười một chút, bất động thanh sắc mà đáp:

"Hai ngày nay không có làm việc, được thả lỏng, tâm tình tự nhiên cũng sẽ tốt lên."

Diệp Thấm Miên không tin, hỏi:" Đừng gạt mẹ, nói thật đi, có phải là Điền Tiểu Hinh không? "

Ôn Dư Nhiễm nhướng mày: "Điền Tiểu Hinh?"

Chuyện này liên quan gì đến Điền Tiểu Hinh?

"Hôm nay mẹ lại nói chuyện điện thoại cùng với Điền gia, nói rằng Điền Tiểu Hinh khi trở về nước liền muốn gặp con, muốn mời con ăn cơm. Thật ra ngày hôm qua con đi ra ngoài chính là đi tìm con bé phải không? Chuyện này cũng không là chuyện mất mặt gì, cứ nói thẳng ra đi, không sao đâu." Diệp Thấm Miên một bên gắp đồ ăn, một bên cố gắng dụ dỗ Ôn Dư Nhiễm nói ra.

Ôn Dư Nhiễm giật giật khóe miệng: "Mẹ, mẹ đừng đoán mò, Điền Tiểu Hinh chưa từng liên lạc với con."

Diệp Thấm Miên hiển nhiên vẫn là không tin.

Ôn Dư Nhiễm cũng không hề giải thích, sử dụng những kỹ năng chiếu lệ trong thương trường, nhanh chóng di dời chủ đề

.....

Buổi chiều, Điền Tiểu Hinh gọi điện thoại cho Ôn Dư Nhiễm.

Sau mấy năm không liên lạc, đối phương đã sớm thay đổi số, Ôn Dư Nhiễm sau khi trả lời điện thoại mới biết người bên kia là Điền Tiểu Hinh.

Đối với người bạn gái cũ này, Ôn Dư Nhiễm không có cảm giác gì, cũng không có một chút xấu hổ nào.

Khi trả lời điện thoại, Ôn Dư Nhiễm gần như không có gánh nặng tâm lý.

Sau khi trả lời điện thoại, nàng phát hiện Điền Tiểu Hinh cũng không có gánh nặng tâm lý.

Giọng nói trong điện thoại rất quen thuộc. Chỉ là dù sao họ cũng đã rất lâu không gặp, mối quan hệ đã trở nên lạ lẫm, cả hai người nói chuyện theo phương thức không giống bạn gái cũ, mà giống như những người quen mà ít gặp mặt.

Các chủ đề chẳng qua chỉ là "Đã lâu không gặp", "Dạo này thế nào", "Có thích ứng hay không", "Lệch múi giờ như thế nào..."……

Một vòng hàn huyên nối tiếp một vòng vô nghĩa, sau mười phút, hai người thật sự cái gì cũng chưa nói.

Mười phút sau, cuối cùng Điền Tiểu Hinh cũng đã nói một câu có đầy đủ thông tin.

"Mẹ của mình nói mình trong suốt thời gian đi du học, chỉ biết ngây ngốc ở trong tháp ngà voi, không tiếp xúc nhiều với xã hội, hiện tại mình chưa quen thuộc với hoàn cảnh trong nước, bảo mình đi theo cậu học hỏi. Cho nên mình mạo muội liên lạc với cậu. Khi nào cùng nhau ăn một bữa cơm đi?"

Chẳng trách hai ngày nay Điền gia luôn gọi điện thoại cho Diệp Thấm Miên.

Điền gia và Ôn gia luôn luôn có mối quan hệ tốt đẹp, Ôn Dư Nhiễm cũng sẵn lòng giúp đỡ.

Nghĩ đến đó, Ôn Dư Nhiễm liếc nhìn tờ lịch bên bệ cửa sổ, tính toán thời gian một chút, rồi nói:

"Trưa mai thì thế nào?"

"Được, liền tính như vậy đi, mình cảm ơn trước nha." Điền Hiểu Hinh mỉm cười nói.

Hai người nói nhiều lời lịch sự cùng lễ tiết, và cuối cùng cúp máy.

.....

Sau khi cúp điện thoại, Ôn Dư Nhiễm nhìn ngày trên lịch, trầm ngâm trong một lúc.

Thật ra, chiều nay và tối nay đều có rảnh.

Nhưng nàng không hẹn với Điền Tiểu Hinh vào hôm nay.

Bởi vì trong tiềm thức, nàng cảm thấy rằng buổi chiều hôm nay hẳn là sẽ có sắp xếp.

—— Nếu như Ôn tổng nguyện ý muốn, thì có thể đi qua đây.

Giọng nói ngọt ngào của tiểu cô nương vọng ra từ sâu bên trong lỗ tai, như thể quên lau miệng sau khi ăn vải, vị ngọt còn sót lại dẫn người ta đến vực sâu vô định.

Loại cảm giác này thật không thích hợp, như thể có thứ gì đó khó kiểm soát, không thể thoát ra khỏi lòng bàn tay và phát

triển theo một hướng bất thường, khả năng tự kiểm soát xuất sắc của nàng không có tác dụng gì trong trường hợp này.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy rằng mình nên suy nghĩ cẩn thận lại.

Một sinh viên nghèo đến vì tiền, rốt cuộc có nơi nào đáng giá để nàng tốn nhiều tâm sức như vậy?

Nàng nhắm mắt lại, lặng lẽ suy tư trong một lúc.

Khuôn mặt ngoan ngoãn và đôi mắt ngấn nước của tiểu cô nương ngày càng rõ ràng, cuối cùng trở thành một bức chân dung, rất lưu luyến không thể vứt đi được.

Cuối cùng, lần suy nghĩ này kết thúc với một giỏ đầy tâm phiền ý loạn.

Ôn Dư Nhiễm đứng dậy khỏi ghế trước khi nàng hiểu chính mình đang suy nghĩ cái gì, sau đó cầm chìa khóa xe đi ra ngoài.

.....

Trong dịp Tết Nguyên Đán, đường phố rất trống vắng, hầu như không có kẹt xe, Ôn Dư Nhiễm rất thuận lợi mà lái xe vào con đường nhỏ kia, ngừng ở dưới nhà của tiểu cô nương.

Con đường nhỏ vẫn là trống trơn, nhưng dù sao cũng là ban ngày, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, không có bóng đêm ảm đạm kinh dị.

Ôn Dư Nhiễm bước vào hành lang, có một luồng hơi lạnh ập vào mặt, dưới ánh mặt trời, hành lang đầy những mảnh vụn chất thành đống, trên bức tường cũ nát dán đầy những mẩu quảng cáo nhỏ về việc cạy ổ khoá.

Môi trường tồi tệ như vậy, cũng không biết tiểu cô nương sống ở

đây như thế nào.

Chờ khi tết Nguyên Đán kết thúc, phải tìm cho tiểu cô nương một chỗ ở mới.

Ôn Dư Nhiễm thầm nghĩ về điều đó, dưới chân đã leo lên trên cầu thang.

Đã đến tầng 3.

Trước mặt là một cánh cửa làm bằng gỗ, có vẻ như đã mục nát, như thể chỉ cần một cú đẩy nhẹ là nó sẽ ngã xuống.

Ôn Dư Nhiễm siết chặt lòng bàn tay, nâng cánh tay lên, nhẹ nhàng gõ cửa ba lần.

"Chờ một chút." Giọng nói ngọt ngào của tiểu cô nương vang lên từ bên trong cửa.

Ôn Dư Nhiễm đứng chờ ở cửa, trong lòng có chút căng thẳng rất vi diệu.

.....

Editor: Ôn tổng ngạo kiều hết sức tưởng tượng, trong lòng thích gần chết mà cứ cứng miệng ^^

Chương này đủ 30 bình chọn, ngày mai em sẽ up chương tiếp theo.

Chương 20: Đừng Sợ

DTV-EBOOK

.....

"Kẽo kẹt"

Cánh cửa gỗ cũ kỹ dán đầy quảng cáo nhỏ lắc lư vài cái, lộ ra một khe hở nhỏ, khe hở kia lại được mở rộng thêm một chút, cuối cùng lộ ra không gian bên trong cánh cửa.

Căn phòng rất tối và chật hẹp, bức rèm che kín mít, đồ đạc vương vãi trong phòng khách âm u, da ghế sô pha đều đã bị hỏng, bên trong mơ hồ lộ ra bông gòn màu trắng. Bức tường bị bong tróc rất nhiều, hoàn cảnh tương đối kém.

Tiểu cô nương đứng ở cửa, với đôi mắt to đen nhánh rất xinh đẹp, làn da trắng đến nhợt nhạt, dưới chân mang một đôi dép màu hồng.

Cùng với hoàn cảnh u ám và đổ nát ở bên trong, có chút không thích hợp.

"Ôn tổng, chị đến rồi."

Đôi mắt hắc bạch phân minh của tiểu cô nương, khi nhìn thấy Ôn Dư Nhiễm, con ngươi sáng rực lên.

Ôn Dư Nhiễm hơi tránh đi đôi mắt đầy năng lượng của tiểu cô nương.

Sau đó, nàng kìm nén tâm trạng đang rối bời bằng giọng điệu tự nhiên, mà nói:

"Ừm, sao bên trong tối thế? "

"Đang xem phim." Tiểu cô nương trả lời.

Nói xong, Ninh An xoay người đi dép lê, đi đến cửa sổ phòng khách, mở rèm cửa ra.

Ánh nắng thưa thớt lọt vào, phòng khách lập tức sáng sủa lên rất nhiều,một chút cảm giác không thoải mái cũng tan biến.

Trong căn phòng tuy cũ nát, nhưng được dọn dẹp rất sạch sẽ ngăn nắp. Ôn Dư Nhiễm gần như chưa bao giờ đến một nơi khiêm tốn như thế này để làm khách, theo thói quen muốn đổi giày, nhưng không tìm được dép lê dùng một lần hoặc là bao giày.

"Trực tiếp đi vào là được rồi." Tiểu cô nương nói.

Ôn Dư Nhiễm liền đi đôi giày da bước vào, nhìn xung quanh đánh giá căn nhà, ngoại trừ việc có chút hư hại, thì căn nhà không có gì đặc biệt.

" Ôn tổng có thể ngồi ở đó. " Tiểu cô nương chỉ chỉ vào ghế sô pha.

Ghế sô pha rất cũ. Mặc dù ngày thường Ôn Dư Nhiễm không theo đuổi quá mức xa xỉ, nhưng ít nhất ra cũng không bạc đãi với bản thân. Ghế sô pha trông cũ kỹ đến mức không giống để người ngồi.

Nàng có chút không được tự nhiên, banh mặt ngồi lên, nhưng xuất phát từ gia giáo cùng với tu dưỡng, cho nên không làm lộ

ra biểu cảm rõ ràng.

Ôn Dư Nhiễm cũng không biết chính mình đang suy nghĩ cái gì. Ăn tết nên ở nhà cùng người thân của mình, tại sao lại rảnh rỗi chạy đến đây?

Tiểu cô nương rót cho nàng một ly nước, Ôn Dư Nhiễm cầm trong tay, nhưng không uống.

"Tại sao lại sống ở chỗ như thế này?" Ôn Dư Nhiễm hỏi.

Tiểu cô nương cúi đầu đáp: "Gần trường học, chỉ có ở đây mới có giá thuê rẻ nhất."

Lý do nằm trong dự kiến.

Ôn Dư Nhiễm lên tiếng nói: "Muốn đổi chỗ ở khác không?"

Ninh An đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Ôn Dư Nhiễm, chớp mắt hai cái.

Rồi sau đó, từ trong miệng dứt khoát thốt ra hai chữ----- -

"Muốn a."

Ôn Dư Nhiễm cười một chút, nhưng trong ánh mắt lại không hề có ý cười.

Nàng đối với câu trả lời này, hoàn toàn không có chút bất ngờ nào, nói:

"Hôm nào tôi sẽ bảo trợ lý thu xếp cho em một nơi ở, hiện tại em có yêu cầu gì thì cứ nói ra đi."

Ninh An thì thào hỏi một câu: "Yêu cầu gì cũng đều có thể chứ?"

Vài phần bực bội từ trong lòng nổi lên.

Bất quá đó chỉ là một bằng chứng mới, chứng minh rằng mục đích của tiểu cô nương đến là vì tiền. Cũng không có gì mới mẻ, tại sao lại bực bội?

Ôn Dư Nhiễm lãnh đạm mà đồng ý, nói: "Có thể."

Tiểu cô nương cong đôi mắt, lúm đồng tiền bên má trái hiện ra, làn da trắng nõn đến loá mắt, nụ cười vô cùng thuần khiết ngọt ngào.

Ôn Dư Nhiễm nhìn nụ cười này, không khỏi nhíu mày lần nữa, bực bội trong lòng gia tăng lên vài phần.

Tiểu cô nương bắt đầu yêu cầu, giọng nói rõ ràng, ngữ điệu chậm rãi.

"Em muốn một căn đơn tầng, cũng không quá lớn, có khóa vân tay thông minh, có cửa sổ sát đất, gần bên sông....."

"Trên vách tường có những lời bài hát, có cây bạch đàn khô trong bình hoa trên bàn trà. Đứng trên tủ đầu giường trong phòng khách, có thể chạm đến cửa thông gió của máy sưởi... "

Thời điểm lúc ban đầu lắng nghe, Ôn Dư Nhiễm có chút thất thần, yêu cầu của tiểu cô nương càng nói càng dài, Ôn Dư Nhiễm càng ngày càng không kiên nhẫn.

Cho đến khi nghe thấy câu nói "Đứng trên tủ đầu giường của phòng khách, có thể chạm đến cửa thông gió của máy sưởi", Ôn Dư Nhiễm mới ý thức được điều gì đó, một loại suy đoán nào đó sôi trào trong đầu, trong lòng hơi dấy lên.

Trong giây tiếp theo, tiểu cô nương đem phần còn lại nói ra.

"Ôn tổng, em muốn dọn đến nhà chị, được không?"

Giọng nói của tiểu cô nương rất nhẹ nhàng, tựa như lông vũ xẹt qua, vì sợ kinh động đến chuyện gì đó.

Ôn Dư Nhiễm ngây người ra một chút, những cảm giác bực bội kia như bị ném vào bọt biển, mềm mại đến mức không thấy bóng dáng.

Tim đập lỡ một nhịp.

"Tôi đã quen sống một mình." Giọng điệu của Ôn Dư Nhiễm vẫn lãnh đạm.

Khóe miệng lại nhịn không được, thoáng kéo lên một chút.

Ôn Dư Nhiễm cũng không biết trong lời nói của tiểu cô nương có bao nhiêu thành thật, lại ẩn chứa bao nhiêu tính kế và hư tình giả ý.

Có một chút tâm cơ không được che giấu vẫn còn nằm ở đó, không chịu trỗi dậy khiến cho người ta cảm thấy rất khó chịu

"Ồ....."

Tiểu cô nương gục đầu xuống, gương mặt rơi vào bóng đen, nhỏ giọng thốt ra một tiếng.

Thoạt nhìn rất suy sút.

Ôn Dư Nhiễm nhìn dáng vẻ trầm mặc của tiểu cô nương, có một tia mềm lòng, nhưng rất nhanh chóng kiềm chế lại.

"Đổi yêu cầu khác đi." Ôn Dư Nhiễm nói.

Tiểu cô nương gục xuống lắc đầu, bím tóc đen nhánh đung đưa qua lại trước vai, đuôi tóc như đang muốn cào nát trái tim của Ôn Dư Nhiễm.

"Quên đi, em không muốn sống ở nơi khác." Tiểu cô nương nhỏ giọng nói.

Ý tưởng hoang đường sắp được nhảy ra, Ôn Dư Nhiễm gần như có xúc động muốn đáp ứng tiểu cô nương, nhưng cuối cùng nàng đã đè ép trở về.

Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng thở ra: "Vậy em còn mong muốn gì khác không?"

"Có a."

"Cái gì?"

Lại rơi vào im lặng.

Căn phòng yên tĩnh đến đáng sợ, sự yên tĩnh quỷ dị này kéo dài trong một lúc lâu.

"Vẫn chưa nghĩ ra sao?" Ôn Dư Nhiễm hỏi.

"Vâng, em muốn nhiều lắm, nhưng rất khó chọn." Tiểu cô nương cắn môi.

Ôn Dư Nhiễm đáp lại, kiên nhẫn chờ đợi, trong lòng vẽ ra một đường, chỉ cần không quá mức khác người, cho dù miệng sư tử có mở rộng ra cũng không thành vấn đề.

Lại 5 giây nữa trôi qua.

Tiểu cô nương dường như đã lựa chọn xong, ngước mắt lên, đôi mắt to tròn đen láy nhìn thẳng vào mắt Ôn Dư Nhiễm.

"Đã chọn xong?"

"Vâng, vừa rồi em vẫn chưa xem phim xong, Ôn tổng có thể xem cùng em không?"

Ôn Dư Nhiễm lại ngẩn người ra một chút.

Miệng sư tử này mở ra cũng quá nhỏ, đến mức một sợi tóc cũng không thể nhét vào.

Cũng không biết tiểu cô nương đang tính toán cái gì nữa.

"Được." Ôn Dư Nhiễm không còn lý do từ chối, chấp nhận đáp ứng.

Vì vậy, tiểu cô nương đứng dậy, đi đến bên cạnh cửa sổ, một lần nữa đóng rèm cửa lại, căn phòng trở nên u ám ngay lập tức.

Ôn Dư Nhiễm cảm nhận được có một linh cảm xấu, sắp được bắt đầu.

Sau đó, tiểu cô nương ôm chiếc máy tính xách tay đến gần, chiếc máy tính xách tay trông rất cũ và rẻ tiền, với những hình dán rõ ràng ở bên trên, không giống với phong cách của tiểu cô nương, rõ ràng là hàng second-hand.

Máy tính xách tay được đặt trên bàn trà, video trên màn hình tạm dừng ở một bức ảnh có tông màu tối, có một mảnh màu đen tuyền ở giữa màn hình.

Ghế sofa hơi hãm xuống, tiểu cô nương ngồi xuống bên cạnh nàng.

Nhấn xuống phím cách.

Video bắt đầu phát, màn ảnh kéo ra xa, thứ màu đen ở giữa màn hình hiện ra toàn cảnh — đó là mái tóc đen của một ma nữ.

Quả nhiên……

Tia linh cảm xấu được đến xác minh.

Tiểu cô nương thích xem phim ma đến như vậy sao? Lại tưởng tượng đến rạp chiếu phim lần trước?

Nhớ lại dáng vẻ của tiểu cô nương chủ động tiếp cận, kỳ thật cũng không tệ lắm.

Ôn Dư Nhiễm híp mắt thầm nghĩ.

Đây là một bộ phim kinh dị kinh điển với chất lượng hình ảnh rõ nét, diễn xuất hoàn hảo, nhạc phim, cốt truyện và cách dựng phim đều không thể bắt bẻ, ngay cả khi bắt đầu xem lúc giữa chừng, cũng có thể rất nhanh chóng bị thu hút.

Trong căn phòng tối đến đáng sợ.

Hình ảnh trên màn hình cũng tối đến đáng sợ.

Trên nghĩa trang hoang vắng không một bóng người, tiền giấy và tro tàn bay tán loạn theo gió, làn váy tái nhợt lướt qua bia mộ lạnh lẽo, tiếng hát lạnh lẽo đến thê thảm truyền đến.

Giọng hát kia cao vút không giống tiếng người, gió thổi bay mái tóc đen dày, lộ ra một khuôn mặt.

Một khuôn mặt không có tròng mắt đen.

Màn ảnh vẫn còn đang phóng to, đôi mắt đó chỉ có tròng trắng, những giọt máu đỏ lăn ra từ tròng trắng của mắt, khóe miệng

rách ra, kéo dài đến tận mang tai.

Ôn Dư Nhiễm rất nhanh chóng quên mất những chuyện khác, tim giống như đang bị siết chặt, hơi lạnh từ lòng bàn chân bò lên, lòng bàn tay đều đổ đầy mồ hôi lạnh.

"Đừng sợ..." Một giọng nói nhỏ truyền vào lỗ tai.

Ôn Dư Nhiễm cứng ngắc quay đầu lại, thấy tiểu cô nương ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh nàng, không ngờ cũng không động tay động chân, chỉ là nhẹ giọng bảo nàng đừng sợ.

"Con ma trong phim sẽ không bao giờ làm thương tổn được chị."

"Nếu con ma này không làm thương tổn chị, thì cũng không cần sợ hãi."

Giọng nói nhẹ nhàng của tiểu cô nương truyền đến bên tai, mang theo một tia hơi thở lạnh lẽo, tiến vào đáy lòng nàng.

Ôn Dư Nhiễm hít sâu một hơi.

Có một chút mất mặt.

Nhưng thật sự không còn sợ hãi nữa.

.....

Chương này đủ 30 bình chọn, ngày mai em up chương kế tiếp.

Chương 21: Hôn

DTV-EBOOK

.....

Cốt truyện phía sau ngày càng trở nên đáng sợ hơn. Tiếng hát của hồn ma và tiếng la hét kinh hoàng của mọi người trộn lẫn vào nhau, ở trong căn phòng u ám nó có vẻ đặc biệt kinh khủng.

Có lẽ là do lời tiểu cô nương an ủi có tác dụng. Ôn Dư Nhiễm dường như đã nghĩ thông suốt, chậm rãi bình tĩnh lại.

Trong màn ảnh, móng tay làm cho người ta sợ hãi của ma nữ có thể bóp chặt cổ nam chính, nhưng tóm lại nó cũng không thể vươn ra khỏi màn hình.

Đúng vậy, hồn ma trong phim không thể thương tổn đến nàng, vậy thì có gì phải sợ?

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, những hình ảnh trên màn hình chỉ để lại cho nàng những kích thích thị giác, thay vì tràn ngập sự hoảng sợ.

Một khi mất đi cảm giác nhập tâm vào bộ phim, liền khiến người xem rất dễ bị phân tâm.

Ôn Dư Nhiễm nhìn nhìn, suy nghĩ bay đến một nơi khác--------

Tại sao tiểu cô nương lại muốn lôi kéo mình xem phim kinh dị?

Nếu nói lần trước ở rạp chiếu phim là giả vờ sợ hãi, giả bộ đáng

thương, còn lần này thì sao?

Lần này, tiểu cô nương không hề giả vờ sợ hãi, cũng không có nhân cơ hội động tay động chân. Nhưng dùng một yêu cầu để đổi lấy cơ hội đều là có mục đích, đúng không?

Mục đích của tiểu cô nương là gì?

Bộ phim kết thúc.

Bộ phim lấy vòng luân hồi số mệnh làm kết cục, nếu xem từ đầu đến cuối, nhất định sẽ phải toát mồ hôi lạnh.

Nhưng Ôn Dư Nhiễm lại thất thần, chẳng những không đổ mồ hôi lạnh, ngược lại còn chìm vào trầm tư.

"Lạch cạch"

Ninh An khép máy tính xách tay lại.

"Cảm ơn các chị đã xem cùng em." Tiểu cô nương đặt máy tính xách tay lại chỗ cũ, nghiêm trang cảm ơn.

Ôn Dư Nhiễm nhàn nhạt "Ừm" một tiếng.

"Đã hơn 5 giờ chiều rồi, Ôn tổng sẽ ở lại đây ăn tối chứ?"

"À, được." Ôn Dư Nhiễm đồng ý trong vô thức.

Tiểu cô nương cười nhẹ một cái, sau đó đi vào phòng bếp.

Ôn Dư Nhiễm lặng lẽ ngồi trên ghế sofa chờ đợi.

Xem xong phim kinh dị, bức rèm cửa vẫn chưa được kéo ra, trong căn phòng chìm trong bóng tối, mơ hồ hơi thở có chút

lạnh lẽo lên men.

Bầu không khí u ám và lạnh lẽo này khiến Ôn Dư Nhiễm cảm thấy không thoải mái, vì vậy nàng bước đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa ra.

Mặt trời đã lặn xuống một nửa, ánh mặt trời cũng có chút mỏng, Ôn Dư Nhiễm lại bước đến cửa bật đèn lên, ánh sáng tràn ngập khắp căn phòng, cảm giác lạnh lẽo biến mất.

Bữa ăn đã sẵn sàng.

Trong phòng không có bàn chuyên dùng để ăn cơm, vì vậy tiểu cô nương bưng chén đĩa lên bàn trà, đây vẫn là lần đầu tiên nàng tạm chấp nhận ăn cơm như vậy, lúc đầu Ôn Dư Nhiễm có chút ghét bỏ, nhưng món ăn do tiểu cô nương làm rất ngon. Liền ăn đến quên hoàn cảnh.

Ăn cơm xong, bầu trời đã tối mịt.

Sắp đến lúc cần phải đi.

"Em đưa chị xuống lầu." Tiểu cô nương đứng lên.

Hành lang bị phong tỏa, ánh sáng mỏng manh bên ngoài không lọt vào nhiều, có chút tối.

Ôn Dư Nhiễm giẫm lên bóng lưng của tiểu cô nương, chậm rãi đi xuống lầu.

Đến lầu một.

Sau khi đi đến bậc thang cuối cùng, Ôn Dư Nhiễm nói:

" Được rồi, em đi lên đi, tạm biệt."

Nói xong câu đó, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy có một tia bất mãn kỳ lạ, giống như có gì đó đi lệch khỏi chờ mong, nhưng lại không thể hiểu nguyên cớ là tại sao.

Nàng bước vào nhà của tiểu cô nương, nhưng chỉ nói vài câu, xem nửa bộ phim và ăn một bữa cơm.

Ở nơi nào đó trong lòng luôn cảm thấy thiếu một điều gì đó.

Còn thiếu điều gì?

Lúc này, Ninh An mới chậm rãi xoay người đi đến trước mặt Ôn Dư Nhiễm.

Trong hành lang hơi tối, vẻ mặt của tiểu cô nương khó mà phân biệt được, chỉ có một đôi mắt đen láy sáng ngời, đang yên lặng nhìn chằm chằm nàng.

Khoảng cách của hai người rất gần.

Nàng theo bản năng mà lùi lại nửa bước, gót giày chạm đến bậc thang cuối cùng.

Giày da của Ôn Dư Nhiễm có gót cao, nhìn từ góc độ này, tiểu cô nương thấp hơn một tấc, bím tóc đen nhánh đẹp động lòng người, hàng lông mi thon dài khẽ run động.

Còn cặp mắt đen tròn kia, hơi ngước lên nhìn nàng, ánh mắt nhìn rất chăm chú.

Bầu không khí đình trệ.

"Em....."

Ôn Dư Nhiễm vừa hé môi phát ra được một nửa âm tiết, nửa âm

tiết sau bị cắt đứt trong không trung

Trên môi có chút lạnh.

Có gì đó rất mềm mại và lạnh lẽo chạm vào môi của nàng, trong tầm mắt chỉ còn lại đôi mi đang run rẩy của tiểu cô nương.

Hai giây sau.

Cảm xúc trên môi biến mất.

Ninh An nhón gót chân rơi xuống đất, khoảng cách giữa hai người bị kéo giãn ra.

"Tạm biệt."

Giọng nói của tiểu cô nương có chút ngớ người ra.

Không đợi Ôn Dư Nhiễm nói cái gì, tiểu cô nương đã vòng qua bên người nàng, chạy lên lầu.

Tiếng bước chân dọc theo cầu thang, dần dần đi xa hướng về phía trước.

Sau khi tiểu cô nương lên lầu, Ôn Dư Nhiễm đứng ngơ ngẩn ở nơi đó, không biết trên mặt nên hiện lên biểu cảm gì.

Ôn Dư Nhiễm liền đứng như vậy, đứng ít nhất trong hai phút.

Cuối cùng, Ôn Dư Nhiễm ý thức được rằng mình thật ngu ngốc khi đứng ở đó, liền cứng đờ mà bước ra khỏi hành lang, tìm được xe của mình.

Nàng không biết mình đang ở đâu, đang làm gì, chỉ là dựa theo bản năng mà mở ổ khóa bằng chìa khóa xe, ngồi vào ghế lái, khởi động xe lái về nhà.

Lúc gặp đèn đỏ đầu tiên, Ôn Dư Nhiễm mới đột nhiên tỉnh lại.

Sau đó, mới phát hiện mình đang lái xe theo hướng ngược lại.

Gương mặt không cảm xúc của nàng phản chiếu qua gương chiếu hậu, vẻ mặt khá bình tĩnh, nhưng bên tai lại phiếm hồng.

Ôn Dư Nhiễm ý thức được mình đã phạm phải một hành động ngu ngốc, đỡ lấy cái trán cười khẽ một tiếng.

Chính mình đây là tình huống như thế nào?

Không phải chỉ là một nụ hôn thôi sao? Đầu lưỡi thậm chí cũng chưa duỗi ra, cũng chưa cảm nhận được món cháo lưỡi, có đáng giá để mình mất hồn như vậy không?

Loại tự khuyên nhủ bản thân này rất hữu dụng, Ôn Dư Nhiễm mới khôi phục một chút ý thức, quay xe lại tại ngã tư tiếp theo, sau đó lái xe chính xác theo hướng đến Ôn gia.

Cuối cùng cũng đã không đi sai đường nữa.

Chỉ là có một cảm giác vi diệu thoang thoảng đọng lại trên môi, kéo dài từ môi đến miệng, giống như không thể nào quên được.

.....

Sau khi trở lại Ôn gia, Ôn Dư Nhiễm vì để chuyển hướng lực chú ý, nàng luôn ở cùng với em trai và mẹ của mình nói chuyện phiếm, tích cực tìm kiếm chủ đề, bộ dạng này còn tích cực hơn cả khi đầu tư hạng mục.

Ôn Cừ và Diệp Thấm Miên cảm thấy có gì đó không thích hợp, nhưng không có giáp mặt nói ra.

Mãi cho đến khi Ôn Dư Nhiễm nói chuyện đến mệt mỏi trở về phòng ngủ trên lầu, hai mẹ con mới giao tiếp.

"Mẹ, mẹ có cảm thấy chị có chút kỳ quái không?"

"Rõ ràng là như vậy."

"Chị sẽ không có chuyện gì đúng không?"

Diệp Thấm Miên trừng mắt nhìn Ôn Cừ một cái:

"Con có biết nói chuyện không vậy? Nhiễm Nhiễm rõ ràng là đang rất vui."

" Vâng" Ôn Cừ gật đầu một cách bái phục:

"Vậy tại sao lại vui như vậy?"

Diệp Thấm Miên hạ thấp giọng, nói: " Bạn gái cũ của Nhiễm Nhiễm đã trở lại, muốn cùng ăn cơm, chị con đương nhiên là vui vẻ rồi."

"Đã hiểu." Ôn Cừ tiếp tục bái phục gật đầu.

" Con nghe một chút là được rồi, đừng yêu sớm, chuẩn bị cho kỳ thi đại học thật tốt, có biết không?"

"Biết biết."

.....

Trên lầu.

Sau khi Ôn Dư Nhiễm trở lại phòng ngủ, liền cầm lấy cuốn sách đã đọc ngày hôm qua lên, dùng hết tinh lực để chuyên tâm vùi

đầu đọc sách.

Môi có chút ngứa.

Nhưng điều này cũng không gây trở ngại nàng đọc sách, Ôn Dư Nhiễm hết sức chăm chú cầm cuốn sách, khắc sâu từng chữ trong đầu, cuối cùng cũng nhập tâm vào.

Lúc này, điện thoại rung lên.

Lực chú ý thật vất vả mới tập trung được, liền tan biến sạch sẽ, Ôn Dư Nhiễm hít một hơi thật sâu, nhấc điện thoại và mở WeChat.

【Naw】: Ôn tổng, ngày mai có rảnh không? [đáng yêu.jpg]

Ôn Dư Nhiễm khẽ nhíu mày, với một khối bị nghẹn trong lòng không tìm thấy lối thoát.

Tại sao tiểu cô nương này giống như một người không có việc gì để làm?

Ôn Dư Nhiễm tắt WeChat, khóa màn hình điện thoại, sau đó ném điện thoại sang một bên, tiếp tục đọc sách.

Không muốn trả lời.

.....

Editor: chương này đủ 30 bình chọn. Mai em up chương tiếp theo

Chương 22: Bóng Ma Dưới Tán Cây

DTV-EBOOK

.....

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy mình đã đọc sách trong một đoạn thời gian rất lâu, nhưng khi nhìn đồng hồ, mới phát hiện thời gian mới trôi qua nửa giờ.

Đôi mắt có chút nhắm lại, Ôn Dư Nhiễm xoa xoa huyệt thái dương, cầm điện thoại lên, mở WeChat, giao diện trò chuyện vẫn dừng lại ở câu kia "Ôn tổng, ngày mai chị có rảnh không? [đáng yêu.jpg]"

Ôn Dư Nhiễm suy nghĩ một lúc. Vẫn là nên trả lời một câu.

【 Ôn Dư Nhiễm 】: Không rảnh.

Sau khi trả lời, Ôn Dư Nhiễm lại đặt điện thoại sang một bên và tiếp tục hết sức tập trung đọc sách.

Khoảng mười phút trôi qua.

Ôn Dư Nhiễm cũng ném cuốn sách sang một bên.

Những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, không thể tìm thấy manh mối, rất khó có được một điểm rõ ràng nào đó trồi lên, thì lại bị làn sóng hỗn loạn cuốn trở về.

Ôn Dư Nhiễm bước ra ban công châm một điếu thuốc, sương khói bay quanh phổi một vòng rồi phun ra, sau đó làn khói

mông lung bị gió thổi tan.

Cuối cùng, suy nghĩ cũng rõ ràng hơn một chút.

Nàng thừa nhận, nàng thật sự có một tí xíu cảm giác đối với tiểu cô nương.

Nhưng tiểu cô nương dường như đối với nàng chỉ có cảm giác về tiền.

Như vậy không đúng, rất không đúng.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy có chút khó chịu trong lòng không thể giải thích được.

Nàng khẽ mở ngón tay ra, cắm vào giữa sợi tóc bồng bềnh, chống đầu bắt đầu suy nghĩ cẩn thận.

Cho đến bây giờ, tiểu cô nương đã nhận được toàn bộ chi phí thuốc men cho ba mình, cùng một chiếc điện thoại di động.

Nhưng chi phí thuốc men đã được hứa hẹn khi vừa mới gặp nhau.

Vì vậy, chính xác mà nói, tiểu cô nương đã ở bên cạnh nàng lâu như vậy, chỉ để có được một chiếc điện thoại di động và cũng vừa từ chối một bất động sản.

Thoạt nhìn cũng không giống bộ dạng yêu tiền thích giàu có.

Tiểu cô nương rốt cuộc là vì cái gì?

Ôn Dư Nhiễm nhớ lại một chút, tiểu cô nương đã biết nàng từ trước, trước khi các nàng chính thức gặp nhau. Bắt đầu tìm hiểu nàng từ Ôn Cừ, sau khi biết tính tình và sở thích của nàng,

mượn cớ thông qua Cát Thiên Hải để làm cầu nối, làm quen với nàng.

Lên kế hoạch lâu như vậy, tuyệt đối không thể là lý do nhất kiến chung tình linh tinh như vậy.

Hay là có liên quan đến cạnh tranh thương nghiệp?

Ôn Dư Nhiễm suy nghĩ một lúc, sau đó âm thầm phủ nhận suy đoán này. Truyện Đông Phương

Nàng rất đề phòng về phương diện này, nàng chưa bao giờ nhắc câu nào về công việc với tiểu cô nương, những tư liệu, tài liệu quan trọng sẽ không bao giờ để tiểu cô nương có cơ hội tiếp xúc. Công ty có đầy đủ các thiết bị giám sát và gây nhiễu, ngày cả như vậy, mỗi lần tiểu cô nương vào công ty đưa cơm, sau khi ăn xong nàng đều nhắc trợ lý của mình kiểm tra xem có bất thường gì không.

Tiểu cô nương cũng chưa từng có bất kỳ ý tứ gì về hỏi thăm công việc.

Bởi vậy khả năng liên quan đến cạnh tranh thương nghiệp là rất nhỏ.

Ôn Dư Nhiễm nghĩ tới nghĩ lui, lại vòng trở về.

Nhiều khả năng khác nhau đã được lướt qua trong đầu nàng, Ôn Dư Nhiễm nghĩ rằng vẫn chỉ có một lý do có khả năng nhất----------đó là tiền.

Đối với lý do tại sao tiểu cô nương lại từ chối bất động sản, hẳn là muốn thả dây dài để bắt một con cá lớn hơn.

Cho nên vẫn là vì tiền.

Ôn Dư Nhiễm híp mắt liền dập tắt khói, càng làm cho trong lòng càng thêm buồn.

.....

Mặc dù trên WeChat, Ôn Dư Nhiễm chỉ trả lời một câu " Không rảnh " khô cằn, nhưng tiểu cô nương vẫn là trả lời vài tin nhắn WeChat đến.

Ôn Dư Nhiễm vẫn chưa trả lời.

Cuối cùng, tiểu cô nương đã gửi một tin nhắn như thế này-----

【naw】: Ôn tổng không trả lời, nhất định là đã ngủ quên, ngủ ngon.....[uể oải.jpg]

Ôn Dư Nhiễm nhìn tin nhắn này, nhịn một hồi lâu, cuối cùng khắc chế được sự thôi thúc trả lời.

Trong lòng vẫn còn một chút buồn bực.

Không muốn trả lời.

Lúc ngủ vào buổi tối, Ôn Dư Nhiễm đưa điện thoại di động đi ra xa, dù vậy giấc ngủ của nàng vẫn không ổn định, nàng phải mất nhiều thời gian hơn bình thường mới có thể hoàn toàn chìm vào giấc ngủ.

Lại có một giấc mơ, hành lang trong giấc mơ rất hẹp và tối, đôi môi của tiểu cô nương rất đỏ và mềm mại.

Nụ hôn trong mơ không phải như chuồn chuồn lướt nước, đầu lưỡi linh hoạt dò xét tiến vào, quấn lấy lẫn nhau khiến khí huyết trào dâng, gương mặt hai người đều đỏ bừng.

Có thể còn tiến thêm một bước nữa, nhưng cảnh tượng trong mơ mông lung, nhớ không rõ.

Ngày hôm sau, thời điểm khi Ôn Dư Nhiễm tỉnh lại, khuôn mặt đều nóng bừng.

Nàng bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Điện thoại được đặt trên ghế, khá xa giường nằm, Ôn Dư Nhiễm chống đỡ đầu, mặc đồ ngủ từ trên giường đi đến chỗ để điện thoại trước mặt.

Người gọi hiển thị trên màn hình là " Điền Tiểu Hinh".

Ôn Dư Nhiễm nhìn thấy tên người gọi, nhẹ nhõm thở ra, nhưng lại có một tia thất vọng không thể giải thích được.

"Alo, Ôn Dư Nhiễm, chào buổi sáng."

Điền Tiểu Hinh vẫn giữ thói quen mấy năm trước, vẫn xưng hô với nàng bằng họ tên đầy đủ. Ôn Dư Nhiễm cảm thấy có một tia không thích ứng, nhưng rất nhanh chóng phản ứng lại và chào hỏi với một giọng hơi khô khan.

"Chào buổi sáng." Giọng nói mơ hồ của Ôn Dư Nhiễm có thể phân biệt ra vừa mới mông lung tỉnh ngủ.

"Mới tỉnh sao?"

"Đúng vậy, ngày hôm qua ngủ có chút muộn."

Điền Tiểu Hinh tiếp tục nói thêm vài câu về chủ đề này, sau đó khách khí ân cần thăm hỏi người nhà của Ôn Dư Nhiễm, sau đó mới làm rõ ý định của mình:

"Giữa trưa hôm nay mình có chút việc. Ăn cơm đổi thành buổi

tối, có thể chứ? "

Vừa mới tỉnh dậy, đầu óc của Ôn Dư Nhiễm vẫn còn hơi choáng váng, lúc này mới nhớ ra hôm nay anh có hẹn với Điền Tiểu Hinh, dừng lại một chút, đồng ý nói:" Không thành vấn đề. "

Hai người xác nhận lại thời gian, địa điểm. Sau đó lại nói vài câu khách sáo, rồi cúp máy.

.....

Sau khi cúp điện thoại, Ôn Dư Nhiễm nhớ đến giấc mơ đêm qua, có một chút đau đầu, sau đó thuận tay mở WeChat ra, phát hiện tiểu cô nương cũng không có gửi tin nhắn mới.

Tia thất vọng không thể giải thích kia, lại bắt đầu dâng lên.

Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng thở ra, quyết định đem tiểu cô nương đặt sang một bên.

Xưa nay Điền gia cùng với Ôn gia luôn có mối quan hệ rất tốt, nàng và Điền Tiểu Hinh lâu ngày gặp lại, xuất phát từ lễ tiết mà cân nhắc, lễ vật là thứ không thể thiếu.

Trong dịp Tết, rất ít cửa hàng mở cửa, Ôn Dư Nhiễm trực tiếp gọi điện cho một ông chủ kinh doanh trang sức, sau đó giải thích yêu cầu của mình, buổi chiều liền giao hàng đến tận nhà. Bao bì đóng gói lễ vật phải hoàn hảo, trang nhã và thanh lịch, cũng coi như là thuận tiện ra tay.

Sau khi đem việc lễ vật xử lý xong, tâm tư lung tung rối loạn đã tan hơn được một nửa.

Buổi tối, cũng không còn nhiều thời gian là đến giờ hẹn, Ôn Dư Nhiễm gọi tài xế đến, lái xe đến địa điểm đã hẹn trước.

Nhà hàng được trang trí rất đơn giản, lịch sự và trang nhã, ánh sáng của đèn rất lãng mạn, bốn phía được bao quanh bởi cửa kính trong suốt, và tiếng đàn dương cầm vang vọng nhàn nhã.

Điền Tiểu Hinh đã đến trước.

Đã nhiều năm không gặp, sự thay đổi rất rõ ràng, khí chất càng thành thục hơn, trang phục cũng thời thượng hơn, tóc nhuộm thành màu vàng óng, bên ngoài mặc một thân áo da màu đen, trên lỗ tai có đính vài chiếc khuyên tai rực rỡ.

Thói quen thật ra vẫn không thay đổi vẫn như cũ, thích ngồi vị trí bên cửa sổ.

Ôn Dư Nhiễm nở một nụ cười bất biến, nhanh chóng bước lên chào hỏi, trong lòng không hề có chút gợn sóng nào.

Hai người trao đổi lễ vật, nói cảm ơn lẫn nhau, khiêm nhường gọi một bữa ăn và bắt đầu nói chuyện.

"Lần này là chuẩn bị định cư ở trong nước luôn sao?" Ôn Dư Nhiễm hỏi nàng.

"Đúng vậy, nhưng 5 ngày sau mình còn phải về bên kia một chuyến. Sư phụ bên kia có chuyện cần phải giải quyết."

Kế tiếp, Điền Tiểu Hinh bắt đầu nói về trải nghiệm mới lạ ở nước ngoài, Ôn Dư Nhiễm giới thiệu với nàng về tình hình trong nước.

Sau đó, chủ đề chậm rãi lệch hướng và chuyển đến nói về đoạn tình cảm trước kia của các nàng.

"Lúc đó giống như đang đùa giỡn vậy." Điền Tiểu Hinh cười trêu chọc.

Ôn Dư Nhiễm cũng không khỏi cười nhẹ một tiếng, bầu không khí cũng thoải mái đi rất nhiều.

"Mình nhớ rõ lúc trước mình cũng rất đắc ý, lúc đó có nam thanh nữ tú theo đuổi cậu, một hàng người còn dài hơn cả hàng người xếp hàng từ nhà vệ sinh nữ đến ga tàu hoả. Nhưng trùng hợp cậu lại thuộc về mình, mình còn đi khoe khoang trong một thời gian dài, bây giờ nghĩ lại đúng thật là ấu trĩ. " Điền Tiểu Hinh cầm ly lên uống một chút rượu vang đỏ, rồi để qua một bên, nói chuyện cũng không còn nhiều cố kỵ như vậy.

Tất cả đều là chuyện thời đại học. Người theo đuổi Ôn Dư Nhiễm quả thật là rất nhiều, có một số người có tiền, có dung mạo, và cũng có một số người giống như Điền Tiểu Hinh. Cũng đã lâu rồi, dù chỉ một khuôn mặt cũng không nhớ nổi.

Dù sao Ôn Dư Nhiễm rất am hiểu về loại giao tiếp này, cũng rất tự nhiên mà thổi phồng lại.

.....

Trên đường phố, đèn đường đã sáng.

Gió chiều có chút lạnh, ánh đèn mờ nhạt ở trên cao, hắt bóng cây lên mặt đất.

Trong bóng tối dưới tán cây, chiếc lá khô rơi trên đôi giày thể thao màu trắng, có một tiểu cô nương đứng đó.

Tiểu cô nương lặng lẽ đứng ở dưới tán cây, ngẩng đầu nhìn lên tầng hai nhà hàng kiểu Pháp.

Xuyên thấu qua bức tường thuỷ tinh trong suốt, có thể nhìn thấy hai người phụ nữ ngồi bên cửa sổ đang nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

.....

Editor: Chương này đủ 30 bình chọn, mai em up chương kế tiếp.

Chương 23: Ghen

DTV-EBOOK

.....

Điền Tiểu Hinh tửu lượng không tốt, chỉ mới uống một ly rượu vang đỏ, trên mặt đã phiếm hồng, trên trán có một tầng mồ hôi mỏng.

May mà Điền Tiểu Hinh vẫn có thể đi lại, Ôn Dư Nhiễm cũng không đến mức quá xấu hổ, chỉ cần ở bên cạnh trông chừng một chút là được.

Vừa rồi Điền Tiểu Hinh đã gọi điện thoại, lúc này xe đến đón Điền Tiểu Hinh cũng đã đến.

"Ôn Dư Nhiễm, tạm biệt!" Điền Tiểu Hinh đã say, giọng nói thật sự rất lớn.

"Đi thong thả, hẹn lần sau."

Ôn Dư Nhiễm đưa Điền Tiểu Hinh lên xe, sau đó mới gọi điện thoại cho tài xế của mình, sau khi gọi xong, Ôn Dư Nhiễm liền đứng dưới tán cây ven đường chờ đợi. Trong tay cầm lễ vật của Điền Tiểu Hinh đưa.

Nhiệt độ không khí buổi tối thấp hơn buổi trưa một cấp bậc, gió ẩm lạnh lẽo ập vào làn da trên mặt, làm cho người ta có chút lạnh mơ hồ khó chịu.

Ôn Dư Nhiễm đứng ở nơi đó chờ một hồi, cảm thấy có gì đó

không thích hợp.

Trong lòng có một cảm giác ớn lạnh không thể giải thích được.

"Ôn tổng."

Giọng nói này thật sự rất nhỏ, vào lúc này có vẻ cực kỳ đáng sợ.

Đầu ngón tay của Ôn Dư Nhiễm run run một chút, cứng đờ mà quay đầu lại, nhìn thấy một bóng người quen thuộc, nhất thời kinh sợ. Sau đó nàng mới phản ứng lại được, thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu cô nương?

Tại sao tiểu cô nương lại ở chỗ này?

Chỉ nhìn thấy cả người tiểu cô nương đều đứng trong bóng tối, đang rũ mắt xuống, đôi mắt bị lông mi che khuất, vẻ mặt u ám không nhìn thấy rõ, ánh mắt di chuyển xuống dưới, nhìn chằm chằm vào món quà trong tay Ôn Dư Nhiễm.

" Em làm gì ở chỗ này?"

Ôn Dư Nhiễm hỏi ra câu này. Vì nơi này cũng không gần nhà của tiểu cô nương.

"Đi tìm bạn, rồi đi ngang qua đây." Giọng nói của tiểu cô nương rất nhẹ nhàng, nhẹ đến mức nhòe đi vài chữ.

Ôn Dư Nhiễm còn nhớ rõ nụ hôn trong hành lang kia, trong lòng có chút bối rối, cũng không nghĩ nhiều, chỉ thản nhiên nói:

"Thật trùng hợp, tôi cũng vừa mới ăn cơm với một người bạn."

Nghe xong, tiểu cô nương nghiêng đầu, có vẻ như đang suy nghĩ.

"Là bạn sao?"

Tiểu cô nương tiến lên phía trước hai bước, rồi mới nhẹ giọng hỏi.

Trong nháy mắt khoảng cách hai người được kéo gần lại

Câu hỏi này cùng với khoảng cách đều khiến Ôn Dư Nhiễm có chút không thoải mái, trực giác nguy hiểm sắp đến gần dâng lên, có chút cảm giác sởn tóc gáy.

Trong một giây tiếp theo, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy cổ tay của mình bị bắt lấy.

Sức lực đôi tay của tiểu cô nương thật sự rất mạnh, cách một lớp áo dày mùa đông, Ôn Dư Nhiễm có thể cảm nhận được sự đau đớn thấu xương.

Tim đập lỡ một nhịp.

"Là bạn sao?"

Tiểu cô nương nhẹ nhàng lặp lại một lần nữa.

Ôn Dư Nhiễm sửng sốt một giây, nàng thật sự nghe được một tiếng khóc nức nở từ trong lời nói nhẹ nhàng ảm đạm.

Tiếng khóc nức nở này làm vơi đi nỗi sợ hãi, Ôn Dư Nhiễm bình tĩnh lại một chút bắt đầu phân tích tình huống hiện tại.

Đây là đang bị gì vậy?

Ghen sao?

Ôn Dư Nhiễm trong lòng tràn ra một ít cảm giác thỏa mãn kỳ lạ, nhưng cũng nhàn nhạt kèm theo một chút bực bội.

Ghen như thế này, cũng không biết có bao nhiêu phần là thật, có bao nhiêu phần là diễn.

Quên đi.

Không quan trọng, kể cả khi đang diễn, thì tốt hơn hết cũng nên theo đến cùng.

"Đó là một người bạn. Cô ấy mới từ nước ngoài trở về, tôi đón tiếp cô ấy." Ôn Dư Nhiễm theo lời tiểu cô nương mà giải thích.

Tiểu cô nương cũng không có buông tay.

Đôi mi mảnh mai run rẩy, mí mắt hướng lên trên, đôi mắt đen láy kia giống như móc câu gắt gao bắt lấy Ôn Dư Nhiễm. Cảm xúc mất khống chế được đè nén ở trong bóng tối kia, đang điên cuồng gần như muốn thoát ra khỏi sự giam cầm.

Dường như có hơi nước trong đôi mắt đó, và dường như cũng không có. Ôn Dư Nhiễm không thể phân biệt được.

"Có cần như vậy không? Buông tay ra đi, hai nhà quan hệ rất tốt, ăn cơm một bữa là rất bình thường. Hơn nữa năm ngày sau cô ấy sẽ lại ra nước ngoài." Ôn Uyển tiếp tục nói.

Cũng không biết là câu nói nào có tác dụng.

Ngay khi âm cuối " sẽ lại ra nước ngoài" vừa kết thúc, tiểu cô nương liền run rẩy lông mi, thu lại ánh mắt đang cố kìm nén kia, rũ đôi mắt xuống.

Những ngón tay đang siết chặt cổ tay nàng, cứng đờ trong giây

lát.

Sau đó, kiềm chế hết mức có thể, và thong thả buông lỏng ra.

Ôn Dư Nhiễm thở phào nhẹ nhõm, sờ sờ cổ tay, tiểu cô nương chỉ dùng một chút sức lực, cũng không có thương tổn gì, đau đớn liền biến mất.

Chỉ là tiểu cô nương vẫn luôn cúi đầu, đứng trước mặt Ôn Dư Nhiễm như pho tượng, thân thể gắt gao mà căng chặt, như đang đè nén thứ gì đó.

Ở bên đường, xe của Ôn Dư Nhiễm dừng lại.

Tài xế thật sự đã đến lâu rồi, chỉ là biết thức thời mà không có quấy rầy.

Ôn Dư Nhiễm nhìn cái đầu đang cúi thấp của tiểu cô nương, nhịn không được mà vươn tay ra xoa xoa mái tóc của tiểu cô nương.

Mái tóc của tiểu cô nương rất mềm mại, sờ lên rất dễ chịu, Ôn Dư Nhiễm không nhịn được sờ thêm vài lần nữa, nàng có chút không muốn thu tay trở về.

Không biết có phải là ảo giác hay không, khi xoa xoa mái tóc, cơ thể căng cứng của tiểu cô nương dường như đã chậm rãi thả lỏng.

"Lên xe đi."

Ôn Dư Nhiễm thu tay lại ra hiệu.

Tiểu cô nương yên lặng vài giây, sau đó thuận theo mà mở cửa xe sau ngồi vào.

Vốn dĩ Ôn Dư Nhiễm ngồi ở ghế phụ, nhưng sau khi do dự một chút, đã ngồi vào bên cạnh tiểu cô nương.

"Trước tiên đưa em ấy đến đối diện cổng phía Tây Nam của trường đại học S." Ôn Dư Nhiễm nói với tài xế.

Trên đường đi, cả hai người đều vô cùng im lặng.

Ôn Dư Nhiễm cũng không hiểu tại sao, hiện tại ngồi bên cạnh tiểu cô nương, nàng có cảm giác rất căng thẳng, gần như vô thức mất khống chế tần suất hô hấp.

Rất nhanh đã đến nơi.

Tiểu cô nương xuống xe ở bên đường.

Ôn Dư Nhiễm nói tạm biệt với tiểu cô nương.

Tiểu cô nương giữ chặt cửa xe và nói một câu: "Ôn Dư Nhiễm, tạm biệt."

Gọi tên đầy đủ của nàng, như thể là đang nhấn mạnh cách xưng hô.

Thời điểm lần đầu tiên nghe tiểu cô nương gọi như vậy, thật sự có chút không quen.

Bây giờ là lần thứ 2 nghe được. Mặc dù có chút hơi kỳ lạ nhưng cũng miễn cưỡng chấp nhận.

Tài xế ngồi trên ghế điều khiển liền có chút hoảng hốt, bị cách gọi tên đầy đủ này làm cho run lên một chút, lặng lẽ từ trong kính chiếu hậu nhìn lại, nhưng lại thấy Ôn Dư Nhiễm không có phản ứng nhiều.

Tài xế ngay lập tức đối với tiểu cô nương có vài phần kính nể, âm thầm nhớ kỹ gương mặt của tiểu cô nương.

.....

Đã đến Ôn gia.

Ôn Dư Nhiễm về đến nhà, nói vài câu chào hỏi với Diệp Thấm Miên và Ôn Cừ, rồi bước lên lầu.

Sau khi Ôn Dư Nhiễm bước lên lầu, Diệp Thấm Miên cùng Ôn Cừ lại bắt đầu bát quái.

"Tối hôm nay chị đi đâu vậy mẹ?"

"Điền gia bên kia nói với mẹ, tối hôm nay chị của con có hẹn với Điền Tiểu Hinh." Diệp Thấm Miên nói.

" Thật vậy sao?"

"Đúng vậy, theo kinh nghiệm của mẹ, hai người chắc chắn có tiến triển."

"Vâng." Ôn Cừ gật gật đầu.

"Yên tâm đi, chị của con không có vấn đề gì, năm đó Điền Tiểu Hinh đã bị chị của con ăn đến gắt gao, con cứ chờ đón chị dâu về đi..." Diệp Thấm Miên nói rất tự tin.

.....

Sau khi Ôn Dư Nhiễm trở lại phòng ngủ, bắt đầu cân nhắc tìm ra mối liên hệ nào có thể giới thiệu với Điền Tiểu Hinh.

Đứng sau lưng Điền Tiểu Hinh là Điền gia, thái độ của nàng đối

với Điền Tiểu Hinh có thể tương đương với thái độ đối với Điền gia. Không cần quá vội vàng và cũng không cần phải giả dối.

Sau khi trong lòng có một danh sách trong đầu, Ôn Dư Nhiễm liền đặt vấn đề sang một bên.

Rốt cuộc hiện tại cũng không vội, chờ khi Điền Tiểu Hinh hoàn toàn định cư ở nội địa rồi tính toán cũng không muộn.

Đang suy nghĩ, Ôn Dư Nhiễm mở điện thoại di động ra, vô thức vào WeChat.

Tiểu cô nương hẳn là đã về đến nhà đi.

Tại sao lại không gửi tin nhắn?

Sau đó, Ôn Dư Nhiễm vẫn luôn đợi tin nhắn " Ngủ ngon" hàng ngày của tiểu cô nương, thì nàng mới cảm thấy trong lòng thoải mái.

Nàng cũng đáp lại câu "Ngủ ngon"

Sau đó đi rửa mặt và chuẩn bị đi ngủ.

.....

Hai ngày sau, nghe nói Điền Tiểu Hinh không thích nghi với khí hậu trong nước và đã sớm đi ra nước ngoài, đi vội vàng, chưa kịp nói với nàng.

Ôn Dư Nhiễm nghe xong còn cười cười.

Vốn dĩ theo đạo lý, là nàng phải hẹn người ta ăn một bữa cơm trước khi xuất ngoại, nhưng bây giờ không cần phải bận tâm.

Sau khi cười xong, Ôn Dư Nhiễm vẫn liên lạc với Điền Tiểu Hinh

thông qua mạng xã hội, theo lễ tiết mà ân cần hỏi thăm một chút.

Điền Tiểu Hinh rất nhanh chóng trả lời nàng-----

Nói là không thích nghi được với khí hậu trong nước và các triệu chứng bệnh trạng đã biến mất sau khi ra nước ngoài, bảo Ôn Dư Nhiễm không cần lo lắng. Đồng thời xin lỗi vì không kịp nói lời tạm biệt.

Việc nhỏ này kết thúc ở đây.

Việc gấp rút xuất ngoại có phải là vì không thích nghi với khí hậu trong nước hay là vì chuyện khác đi nữa, Ôn Dư Nhiễm cũng không quan tâm.

Dù sao cũng chỉ là nghi thức xã giao, có ý tứ hỏi thăm là được, những tình tiết này cũng không để lại dấu vết gì trong trí nhớ của Ôn Dư Nhiễm.

.....

Chương này đủ 30 bình chọn, mai em up chương kế tiếp

Chương 24: Ninh An Yêu Ôn Dư Nhiễm

DTV-EBOOK

.....

Kết thúc kỳ nghỉ ngắn ngày, Ôn Dư Nhiễm bắt đầu trở lại làm việc.

Trước và sau Tết luôn luôn là thời gian bận rộn nhất, trong công ty có rất nhiều việc, Ôn Dư Nhiễm thu xếp công việc qua một lần, trước tiên lên kế hoạch cho lịch trình, sau đó hoàn thành các hạng mục một cách có trật tự.

Trò chuyện với tiểu cô nương mỗi buổi tối đã trở thành thói quen hàng ngày. Tiểu cô nương không có bất kỳ hành động hay lời nói bất thường nào, trò chuyện rất thoải mái.

Chỉ thỉnh thoảng, tiểu cô nương mới chụp những bức ảnh tự sướng nóng bỏng gửi qua, những ý niệm mông lung hỗn loạn lại tiến vào trong giấc mơ, sau khi tỉnh dậy nàng phải dội một gáo nước lạnh mới có thể bình tĩnh lại.

Những lúc như vậy, nàng không muốn hồi âm tin nhắn của tiểu cô nương.

Cũng có lúc Ôn Dư Nhiễm cảm thấy bực bội vì trống vắng, có quá nhiều yếu tố không xác định được trên người tiểu cô nương, nàng không thể tìm ra tiết tấu của tiểu cô nương hay thậm chí là không rõ thái độ của mình đối với tiểu cô nương.

Từ trước đến nay, Ôn Dư Nhiễm luôn cảm thấy mệt mỏi với

những điều mất khống chế, nhưng không thể giải thích được. Khi những điều mất khống chế và không thể xác định được lại phát sinh đối với tiểu cô nương, nàng trở nên kiên nhẫn một cách đáng kinh ngạc.

Đến nỗi những suy nghĩ khúc mắc đó, luôn quay cuồng ở trong đầu, treo lên ngược xuống, không thể phân tán, cũng không có lối thoát nào để phát tiết.

.....

Kể từ sau khi kết thúc kỳ nghỉ, có lẽ là sau một tuần, Ninh An chủ động gửi tin nhắn đến---- -

【Naw】: Sắp đến sinh nhật em!

【Naw】: Chị cùng em ra ngoài chơi được không? [chờ mong.jpg]

Sau khi đọc tin nhắn, Ôn Dư Nhiễm nhớ lại những con số trên thông tin. Sinh nhật của tiểu cô nương hẳn là thứ bảy tuần này.

Có rất nhiều việc trong ngày hôm đó, nhưng nếu cố gắng tranh thủ một chút, có thể sẽ có thời gian.

Nhưng nàng cảm thấy mình không biết lấy tư cách gì để nhớ ngày sinh nhật của tiểu cô nương, cho nên Ôn Dư Nhiễm vẫn nhắn tin hỏi một chút.

【 Ôn Dư Nhiễm 】: Sinh nhật của em là khi nào?

【 Naw】: Thứ bảy.

【 Ôn Dư Nhiễm 】: Muốn đi đâu?

Ninh An nhanh chóng trả lời.

【Naw】: Muốn đi công viên trò chơi.

Ôn Dư Nhiễm đem ước định này ghi tạc trong lòng.

Sau khi trở lại công ty, Ôn Dư Nhiễm yêu cầu trợ lý của mình dời lịch trình của ngày thứ bảy lên hoặc hoãn lại, hơn nữa còn tăng ca thêm một ngày cho việc này, để cả ngày thứ bảy đều được giải tỏa.

....

Buổi tối thứ sáu.

Diệp Thấm Miên gọi điên thoại cho Ôn Dư Nhiễm.

"Ngày mai con có trở về ăn cơm không?" Diệp Thấm Miên dò hỏi qua điện thoại.

Ôn Dư Nhiễm đáp: "Không có về, ngày mai con có việc."

Diệp Thấm Miên thở dài: ". Em trai của con gần đây trạng thái học tập không được tốt lắm, con tranh thủ trở về nói chuyện với nó, nó luôn nghe lời con hơn."

Ôn Dư Nhiễm cau mày, dừng lại một chút.

Nếu Diệp Thấm Miên gọi cho nàng, hẳn là đã gặp phải chuyện khó giải quyết, mà nàng vẫn luôn rất quan tâm đến tình hình của em trai mình.

Nếu như là trước kia, nàng nhất định sẽ hoãn ước định với tiểu cô nương lại. Suy cho cùng tiểu cô nương chỉ là người ngoài, chỉ là sinh nhật thôi, mỗi năm đều có, cũng không phải chuyện hiếm lạ gì.

Nhưng khi nàng nghĩ đến bộ dạng tiều tụy và suy sụp của tiểu cô nương, thậm chí còn có thể tưởng tượng ra đôi mắt đang ngập nước ấy, liền mềm lòng.

Đã ước định, không thể đổi ý.

"Thứ bảy con còn có chuyện không thể hoãn được, buổi tối chủ nhật con sẽ trở về." Ôn Dư Nhiễm đem lịch trình ở trong lòng lướt qua một lần, giữa trưa chủ nhật có một bữa tiệc quan trọng, buổi tối còn có một buổi xã giao, có thể hoãn lại được.

"Cũng được." Diệp Thấm Miên thở dài một hơi.

Sau đó, Ôn Dư Nhiễm dò hỏi về tình trạng chung của Ôn Cừ, rồi mới cúp điện thoại.

Đây là lần đầu tiên, Ôn Dư Nhiễm có thể ý thức được rõ ràng rằng mình đã vượt qua giới hạn.

Tuy rằng Ôn Cừ bên kia cũng không vội, nhưng sinh nhật của người ngoài thật sự có thể khiến nàng phải hoãn việc nhà lại, nàng đã phân bố quá nhiều tinh lực trên người tiểu cô nương.

Coi như đây là lần cuối cùng đi. Ôn Dư Nhiễm thì thầm ở trong lòng.

Đúng, đây là lần cuối cùng, chờ khi qua lần sinh nhật này, nàng sẽ duy trì khoảng cách với tiểu cô nương.

.....

Thứ bảy đã đến.

Ôn Dư Nhiễm dậy sớm, tinh thần rất thoải mái trang điểm nhẹ một chút, rồi lái xe đến đón tiểu cô nương.

Hôm nay tiểu cô nương mặc một chiếc áo khoác kaki, bên trong là một chiếc áo len nhung trắng, bím tóc thắt tinh tế, mọi thứ đều quá mức xinh đẹp, khuôn mặt đáng yêu ngoan ngoãn trông rất bắt mắt.

Ngồi trong xe có thể thấy những người đàn ông bên đường nhìn chằm chằm vào người tiểu cô nương.

Bản thân Ôn Dư Nhiễm cũng không nhịn được mà liếc nhìn tiểu cô nương thêm vài lần, trong bầu không khí trở nên ngượng ngùng, Ôn Dư Nhiễm đã quay mặt đi.

"Sinh nhật vui vẻ."

"Cảm ơn Ôn tổng."

Cuộc nói chuyện này tương đối thẳng thắn, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy có chút không thoải mái, nên áp hô hấp xuống, sau đó khởi động xe, đi đến công viên trò chơi lớn nhất thành phố.

Có một đoạn đường kẹt xe, cả hai cũng không nói gì nhiều, không khí bên trong xe chật hẹp như ngưng động.

Cuối cùng cũng đến công viên trò chơi, tiểu cô nương đi ở phía trước dẫn đường.

"Em muốn chơi cái này."

Ôn Dư Nhiễm nhướng mày: "Em đi đi."

"Ôn tổng cùng nhau đi, được không?"

Tiểu cô nương mở to hai mắt, trực tiếp nhìn thẳng vào nàng.

Thôi được rồi.

Dù sao hôm nay cũng là sinh nhật của người ta.

"Được."

Thật ra sau khi đồng ý liền hối hận, những trò chơi này quá mức trẻ con và nhiều năng lượng, hoàn toàn không phù hợp với tính cách và tâm lý của nàng.

Chắc chắn sẽ không được tự nhiên.

Nhưng giữa trí tưởng tượng và thực tế vẫn có sự chênh lệch. Những trò chơi đó chẳng có gì đáng xem, cũng không có thú vị gì, nhưng khi chính mình gia nhập vào trải nghiệm..... cũng không đến nỗi tệ.

Từ vòng ngựa gỗ xoay tròn, đến máy nhảy và tàu lượn siêu tốc, gió từ bên tai thổi qua.

Kể từ khi thôi học để tiếp quản công ty cách đây 5 năm, nàng vẫn luôn từng ngày trưởng thành lão luyện, như vậy mới có thể quản lý cấp dưới. Nhưng trên thực tế nàng cũng chỉ mới 25 tuổi, một số áp lực được tích tụ trong ngày thường, dường như đã được giải tỏa, cả người giống như đang trở về tuổi trẻ.

Sau đó Ôn Dư Nhiễm còn có tâm tình mua một cây kẹo bông gòn.

Lần này ra đây, cũng không tính là quá lãng phí thời gian. Ôn Dư Nhiễm mỉm cười một chút, thầm nghĩ như vậy.

Sau đó, khi đến giờ ăn trưa, tiểu cô nương lại kiên trì muốn chơi trò vòng đu quay.

"Tìm một chỗ ăn cơm trưa trước đi." Ôn Dư Nhiễm nhìn thời

gian nói.

"Chơi thêm một trò nữa đi."

Giọng nói của tiểu cô nương rất kiên định và bất chấp, đôi mắt đen bóng kia nhìn chằm chằm vào Ôn Dư Nhiễm, như thể mọi thứ cô muốn đều phải có được.

"Cũng được." Ôn Dư Nhiễm cũng không kiên trì nữa, nhẹ nhàng thở ra, đáp ứng.

Cả hai người đi lên vòng đu quay và thắt dây an toàn dưới sự hướng dẫn của nhân viên.

Tầm nhìn bên ngoài tấm kính bắt đầu đi lên, ngẩng đầu nhìn lên là bầu trời xanh thẳm.

Vòng đu quay đi lên rất chậm, chậm đến mức Ôn Dư Nhiễm bắt đầu thất thần.

Ôn Dư Nhiễm cũng từng có một thời học sinh, cũng biết một phần ý nghĩa lãng mạn của vòng đu quay, tiểu cô nương một hai đòi phải chơi trò này, sợ là có suy nghĩ này.

Đáng tiếc dù có suy nghĩ lãng mạn đến đâu thì mục đích cũng không trong sáng.

Ôn Dư Nhiễm nghĩ như vậy, tâm trạng vui vẻ ban đầu, bắt đầu trỗi lên vài phần không vui.

Khi vòng đu quay lên cao, những người bên dưới dần thu nhỏ lại thành những đốm đen.

Quan sát phong cảnh cũng không tồi, nhưng Ôn Dư Nhiễm ở cửa kính của công ty đã nhìn chán, không có gì mới mẻ.

Vòng đu quay sắp lên đến đỉnh.

Nhưng nàng trong lòng đã có phòng bị.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy rằng bất kể tiểu cô nương nói hay làm cái gì, nàng cũng sẽ không có phản ứng quá lớn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nàng lẳng lặng chờ đợi.

Không gian rất yên tĩnh.

Yên tĩnh đến đáng sợ.

Ngay trước khi vòng đu quay lên đến đỉnh, cuối cùng tiểu cô nương đã lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

"Ôn tổng, chị có nhớ tên WeChat của em là gì không?" Tiểu cô nương hỏi như thế.

Câu hỏi này thật bất ngờ, Ôn Dư Nhiễm vô thức trả lời: "naw."

Naw là một từ đơn, lời nói quê mùa, với ý nghĩa đơn giản, không có ẩn ý sâu xa.

Suy nghĩ về nó, lực chú ý lại bay đi nơi khác, cuối cùng lại bị giọng nói của tiểu cô nương bắt trở về.

Tiểu cô nương dường như mỉm cười một chút, giọng nói trong trẻo và chậm rãi, gằn từng chữ một, như thể muốn khắc sâu từng chữ vào xương cốt-

"n, a, w."

"Ninh An." (Ning An)

"Yêu." (Ái)

"Ôn Dư Nhiễm." (Wen Yu Ran)

Giọng nói không lớn, có thể theo ánh mặt trời chảy xuống tận đáy lòng.

.....

Editor:Chương kế tiếp có độ dài gấp 3 chương bình thường, chương này đủ 40 bình chọn, mai em sẽ up chương kế.

Chương 25: Biệt Độ Dài X3

DTV-EBOOK

.....

Giọng nói của tiểu cô nương rất lơ lửng, như từ một không gian khác truyền đến, giọng nói mờ ảo chậm rãi đến gần màng nhĩ, tiến gần đến một khoảng cách nguy hiểm.

Ôn Dư Nhiễm không thể lui.

Giọng nói dường như là hư ảo, âm thanh và ý nghĩa của câu nói đi qua trong đầu, dường như để lại một thứ gì đó, và dường như cũng không có gì lưu lại.

Nhưng cảm xúc trên môi rất chân thật.

Cảm giác mát lạnh, mềm mại, giống như bánh gạo nếp thơm ngọt.

Vòng đu quay đã lên đến đỉnh.

Ôn Dư Nhiễm yên lặng ngồi vững vàng, không hề nhắm mắt hay né tránh, chỉ ngồi một chỗ ở đó. Trong chốc lát, Ôn Dư Nhiễm thậm chí hoàn toàn không cảm nhận được nhịp tim và hô hấp, giống như từng bộ phận trên cơ thể đều mất đi chức năng, hoàn toàn không làm được một phản ứng chuẩn xác.

Bộ phận duy nhất trên cơ thể vừa mới có phản ứng là tim.

"Phanh, phanh, phanh....."

Nhịp tim đập dồn dập, đột nhiên trở nên vô cùng vang dội, giống như tiếng trống sấm dữ dội, áp đảo tất cả âm thanh phủ qua màng nhĩ.

Ôn Dư Nhiễm cứng đờ tại chỗ, trong tầm mắt có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng lông mi của tiểu cô nương, quá gần, gần đến mức hơi thở của tiểu cô nương bao trùm toàn bộ tri giác.

Nàng khó có thể diễn tả được loại hơi thở của tiểu cô nương, pha trộn giữa lạnh lẽo và mềm ấm, trong sáng cùng sắc bén, giống như là...

Giống cái gì?

Trước khi Ôn Dư Nhiễm tìm được một từ thích hợp, thì đôi môi đã bị cạy ra.

Có một đầu lưỡi linh hoạt dò xét tiến vào, giống như một con rắn lạnh lẽo triền miên xâm nhập khoang miệng, lột bỏ lớp da thuần khiết của nó, mang theo mười phần tính công kích.

Hơi thở lạnh lẽo đến gần tiến vào sâu trong khoang miệng, khiến nàng cả kinh run run một cái.

Ôn Dư Nhiễm lúc này mới chợt tỉnh táo, ý thức được mình đang ở trong tình huống nào.

Nàng bị tiểu cô nương hôn.

Mà tiểu cô nương đang nắm giữ quyền chủ động.

Trong hai điều ở trên, điều thứ nhất vẫn có thể chấp nhận được, còn điều thứ hai thì rất kỳ cục khiến nàng không thoải mái.

Ôn Dư Nhiễm cố gắng cứu vãn một chút mặt mũi, nhưng đã quá

muộn, tiểu cô nương đã nắm giữ toàn bộ tiết tấu.

Nàng dùng tay chống lên vai của tiểu cô nương, cố gắng thoát khỏi nụ hôn bị động này, nhưng cơ thể của tiểu cô nương giống như một pho tượng đang áp ở trước người nàng, cho dù có làm thế nào cũng không thể đẩy ra.

Nhiệt độ lạnh lẽo vẫn không ngừng đẩy vào sâu bên trong, Ôn Dư Nhiễm chậm rãi thích ứng với nhiệt độ này, đầu lưỡi mềm mại dây dưa ở bên nhau, nhẹ nhàng kéo người ta sa vào mê đắm.

Suy cho cùng..... cũng không tính là khó chịu.

Cuối cùng, tất cả suy nghĩ trong lòng đều chìm trong tiếng tim đập, Ôn Dư Nhiễm chậm rãi thả lỏng ngón tay ra.

.....

Vòng đu quay từng chút một quay trở lại điểm xuất phát, tiếng ồn ào của đám đông dần dần đến gần.

Rời môi.

Tiểu cô nương lui ra, vững vàng ngồi lại vào vị trí của mình, cúi thấp đầu, giống như không có chuyện gì phát sinh.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy trong lòng trống rỗng, nhưng nàng rất nhanh chóng đè nén sự trống trải này xuống, mím chặt môi, lạnh mặt ngồi thẳng lưng lại, sau đó cố gắng ổn định lại tâm tư, sửa lại cổ áo cùng với mái tóc xoăn.

"Em....."

Nàng muốn nói điều gì đó, lời nói vừa lướt qua trên đầu lưỡi.

Tiểu cô nương ngẩng đầu lên với đôi mắt sáng long lanh và vẻ

mặt ngây thơ vô tội, như thể người vừa mới thổ lộ và chủ động hôn không phải là mình.

Nhìn thấy bộ dáng không có việc gì của tiểu cô nương, Ôn Dư Nhiễm nuốt những lời còn lại vào trong.

Nàng banh mặt, không nói nữa.

Nhịp tim vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh trở lại, trên môi cùng với lưỡi vẫn còn những dấu vết mơ hồ, suy nghĩ trong đầu vô cùng rối bời.

Nhân viên ra mở cửa ra.

Ôn Dư Nhiễm hít sâu một hơi giành đi ra ngoài trước, đi ở phía trước.

Tiểu cô nương cúi thấp đầu, đi theo ở phía sau.

Ôn Dư Nhiễm không có dò hỏi, cũng không để ý đến tiểu cô nương ở phía sau, lập tức đi thẳng về phía trước, bước chân vẫn uyển chuyển ưu nhã như ngày thường, chỉ là tốc độ nhanh hơn một chút.

Những người buôn bán đồ ăn và đồ dùng la hét ở hai bên, Ôn Dư Nhiễm cũng không nhìn qua một cái, ánh mắt nhìn về phía trước, vòng qua đám đông náo nhiệt, trực tiếp bước ra khỏi cổng công viên trò chơi.

Ngay sau đó nàng tìm được chiếc xe của mình, kéo cửa xe ra rồi ngồi xuống.

Trong chốc lát, nàng thậm chí muốn trực tiếp khóa cửa xe lại, sau đó để tiểu cô nương bị khoá ở bên ngoài.

Nhưng lý trí còn sót lại không cho phép nàng thực hiện một

hành động ấu trĩ như vậy.

Tiểu cô nương đi vòng qua đầu xe, vòng đến ghế phụ bên kia, mở cửa ngồi vào.

Bầu không khí yên tĩnh đến lạ thường

Ôn Dư Nhiễm rất cố gắng ổn định nhịp tim, nhưng hiệu quả không lớn, tiếng nhịp tim dày đặc từng đợt chui vào trong tai, hoàn toàn mất kiểm soát.

Nàng cắn răng, không vội lái xe mà hơi nghiêng đầu dùng gương chiếu hậu phản chiếu chính mình.

Trong gương chiếu hậu là vẻ mặt lạnh lùng của một cô gái, chỉ là đôi má hơi ửng đỏ, đôi môi hơi sưng, trang điểm son phấn có chút nhạt.

Ôn Dư Nhiễm hít một hơi thật sâu và nhìn về phía tiểu cô nương đang ngồi trên ghế phụ——

Chỉ thấy tiểu cô nương cúi đầu, vẫn như bình thường, khuôn mặt trắng nõn dịu dàng, không có một tia ửng hồng, môi cũng không sưng, mơ hồ không thể nhìn ra là vừa mới hôn môi.

Trên môi chỉ có một chút son môi của Ôn Dư Nhiễm, miễn cưỡng tính là dấu vết, môi hơi mỏng thấm một chút đỏ thẫm, khiến cho khí chất thuần khiết có thêm vài phần tươi sáng, hấp dẫn.

Trên mặt một chút hồng cũng không có, thật sự là diễn chưa đến nơi đến chốn.

Ôn Dư Nhiễm thầm nghĩ, đồng thời cảm thấy trong lòng bực bội không kiềm chế được.

Nàng có chút tức giận, khởi động xe.

Ôn Dư Nhiễm không nói lời nào, tiểu cô nương cũng không nói lời nào, sự im lặng tràn lan đến mọi ngóc ngách trong xe.

Dọc đường đi không bị kẹt xe, không bị cản trở, xe rất nhanh chạy đến đại học S rồi dừng lại.

"Xuống xe." Giọng nói của Ôn Dư Nhiễm khá lạnh lùng.

Tiểu cô nương thật sự rất nghe lời, mở cửa xe bước xuống.

Sau đó ngón tay trắng nõn giữ chặt cửa xe lại, cũng không có đóng lại.

Tiểu cô nương chỉ giữ chặt cửa xe, từ trên cao nhìn xuống, đôi mắt đen láy cẩn thận nhìn chằm chằm Ôn Dư Nhiễm, đem gò má ửng hồng cùng đôi môi sưng đỏ của Ôn Dư Nhiễm thu hết vào trong mắt.

Giây tiếp theo, tiểu cô nương mỉm cười.

Má lúm đồng tiền ngọt ngào.

Có sự mãn nguyện trong nụ cười, muốn có nhất định phải được, và dục vọng không thể che giấu.

Ôn Dư Nhiễm cũng không thể đọc ra nhiều cảm xúc như vậy, nhưng cảm thấy nụ cười này khiến nàng không thoải mái.

Khá là khó chịu.

"Ôn tổng, tạm biệt."

Giọng nói thong thả, còn có thâm ý khác

Tiểu cô nương đóng cửa xe lại, xoay người quay đi.

Ôn Dư Nhiễm yên lặng ngồi trên ghế, nhìn bóng lưng của tiểu cô nương đang đi xa dần — chiếc áo khoác kaki chỉnh tề, buộc tóc đuôi ngựa nhẹ nhàng, đơn thuần ngoan ngoãn, làn da trên cổ tái nhợt đến chói mắt.

Bóng dáng đơn thuần.

Như thể tính tấn công sở hữu và cảm giác áp bách đều chỉ là ảo giác.

Ôn Dư Nhiễm đỡ lấy cái trán, hít một hơi thật sâu.

Ba phút sau, nhịp tim hoàn toàn khôi phục lại bình thường.

Ôn Dư Nhiễm nhìn thẳng về phía trước, sau đó thả phanh ra, nắm chặt lấy tay lái, tiếp tục lái xe về phía trước. Nàng chuyển hướng toàn bộ sự chú ý của mình sang việc lái xe, mỗi một thao tác đều hết sức chập chững, giống như một học viên mới làm quen với việc học lái xe ô tô.

Trở về rồi lại nói, hiện tại đừng nghĩ.

Đừng nghĩ.

Đừng nghĩ.

Đừng nghĩ.

.....

Sau khi trở về nhà, Ôn Dư Nhiễm nhận ra rằng món quà sinh nhật cũng chưa tặng.

Nàng cầm hộp quà ném lên bàn trà, đi ra ban công châm một điếu thuốc.

Cảm giác cố ý bỏ qua trước đó lại nổi lên, giọng nói thổ lộ của tiểu cô nương vẫn quanh quẩn bên tai, đầu lưỡi dường như vẫn còn chút lạnh lẽo chưa tan.

Tất cả ký ức đều được lưu giữ trong trí nhớ đến hoàn mỹ, chỉ cần suy nghĩ hơi lệch về một bên, cảm giác lúc đó đều có thể nhớ lại.

Thoáng thấy trên mặt có chút nóng lên.

Ôn Dư Nhiễm chậm rãi phun ra sương khói, híp mắt nhìn làn khói từng đợt bay vào trong không trung.

Suy nghĩ rơi vào một nơi sâu hơn, những đoạn ký ức trong chỗ sâu đó được dẫn ra ngoài, một đoạn nối liền một đoạn khác, như một kíp nổ vẫn luôn cứ bùng cháy.

Ở những thời điểm nàng bận rộn mệt mỏi, tiểu cô nương sẽ mang đến những món ăn thơm ngào ngạt đến.

Khi nàng đau bụng kinh, tiểu cô nương không chút do dự chạy đến bên cạnh nàng.

Tiểu cô nương còn gửi WeChat cho nàng một cách không mệt mỏi, như thể có sự kiên nhẫn vô tận.

……

Có rất nhiều kỷ niệm mang màu sắc ấm áp đẹp đẽ, mỗi lần nghĩ đến đều không khỏi cong khoé miệng, tiểu cô nương dường như lúc nào cũng ở bên cạnh nàng, hi vọng chính mình có thể làm cho nàng hạnh phúc.

Nhưng ký ức không chỉ có ấm áp, trả giá cũng hoàn toàn không

đơn thuần.

Những điều đó đã hao hết tâm tư tiếp cận, vượt qua khỏi ranh giới tâm cơ, không biết có bao nhiêu mật ngọt đã được ngụy trang.

Có quá tận tâm, khó phân biệt được thật giả, còn có lại quá thâm trầm, mỗi một bước đi đều có vài phần phòng bị.

Rất nhiều lần nàng thật sự cảm thấy chính mình không thể nhìn thấu tiểu cô nương.

Làm thế nào mà một cô gái 19 tuổi có thể đủ kiên nhẫn và tính toán nhiều chi tiết đến vậy, sẵn sàng xếp hàng dài như vậy để câu được một con cá lớn mà vẫn chưa rõ ràng.

Thật sự không biết làm thế nào để học ra được.

Ồ, hiện tại chính mình là con cá kia.

Nói cách khác, tiền trong túi của mình chính là con cá lớn kia.

Mồi đã đặt ở trước mắt

Nàng cắn, hay là không cắn?

Nghĩ đến đây, trong lòng lại bực bội lên, Ôn Dư Nhiễm đã không còn tự tin nói: "Tiền không phải là vấn đề lớn." Chỉ cần tưởng tượng đến mục đích của tiểu cô nương không đơn thuần, nàng liền không khắc chế được mà bực bội.

Quá không thích hợp.

Nàng nghĩ không nên như thế này.

Không nên là cái dạng này.

Lúc này, di động rung lên.

Có một tin nhắn WeChat từ "Naw" hiện lên.

Khi Ôn Dư Nhiễm nhìn thấy từ "naw", đầu óc lại bắt đầu nhịn không được mà quay cuồng, nhớ đến giọng nói nhẹ nhàng và mềm mại của tiểu cô nương, nhớ đến câu nói "Ninh An... yêu..."

Dòng suy nghĩ đã bị cắt đứt ở điểm chết người kia, nàng buộc mình phải ngừng suy nghĩ về nó.

Ôn Dư Nhiễm hít thở sâu vài lần để bình tĩnh nhất có thể, cố gắng kiềm chế để không mở WeChat lên.

Sau đó, nàng mạnh mẽ đưa mắt nhìn vào góc màn hình bên phải của màn hình và kiểm tra thời gian.

Hiện tại mới hơn buổi chiều một chút.

Vốn dĩ muốn dành cả ngày cho tiểu cô nương, nhưng bây giờ đã xảy ra sự cố, chẳng những chưa tặng được quà mà còn đi về sớm.

Ôn Dư Nhiễm đột nhiên nhớ đến mình đã hứa với Diệp Thấm Miên phải trở về Ôn gia nói chuyện với Ôn Cừ.

Hiện tại vừa lúc, có thể di chuyển hướng sự chú ý.

Nghĩ như vậy, Ôn Dư Nhiễm lại trang điểm một chút, áp hết những suy nghĩ rối loạn xuống chỗ sâu nhất, sau đó chuyên tâm lái xe trở về Ôn gia.

.....

Khi trở về Ôn gia, Diệp Thấm Miên đang ngồi trong sân với chiếc

mũ lông chim thời thượng trên đầu, lười nhác đón ánh sáng mà đọc sách. Diệp Thấm Miên nghe được âm thanh ô tô, ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua, nhìn thấy biển số xe của Ôn Dư Nhiễm, liền đặt sách xuống, đứng dậy.

"Nhiễm Nhiễm, sao lại về sớm vậy? Không phải là có việc gấp sao, con đừng làm chậm trễ công việc."

"Không sao, công việc kết thúc sớm." Ôn Dư Nhiễm mặt không chút thay đổi sắc mà nói.

"Ừ, em trai con đang làm bài tập trong thư phòng. Nếu như con không vội, đợi lát nữa rồi tìm nó."

Ôn Dư Nhiễm gật đầu, cùng Diệp Thấm Miên đi vào phòng khách, ngồi xuống ghế sô pha.

Qua điện thoại biết được một chút tình huống, chính là Ôn Cừ đang phân tâm, tâm tư không đặt vào việc học tập, còn về phần biểu hiện cụ thể, Diệp Thấm Miên vẫn chưa nói.

Bây giờ hai người đang ngồi đối mặt trên ghế sô pha, Diệp Thấm Miên hạ giọng nói ngắn gọn về tình huống của Ôn Cừ.

"Lão sư nói họp phụ huynh lần trước là con đi. Vậy con còn nhớ bài kiểm tra ngữ văn của nó bị lạc đề không? Con biết tại sao nó bị lạc đề không? Sau khi mẹ hỏi mới biết được. Trong giờ kiểm tra ngữ văn nó đã phát ngốc trong nửa tiếng. Thời gian làm bài không còn nhiều, cho nên mới lạc đề."

"Lần này lão sư đến thăm hỏi gia đình, còn nói rằng nó thường phát ngốc trong tiết tự học buổi tối, cho nên không làm xong bài tập. Chuyện này chưa từng xảy ra trước đây."

"Mẹ cảm thấy tám phần là nó có tâm sự gì đó, nói không chừng là đang yêu đương, nhưng cho dù mẹ có hỏi thế nào, nó cũng

đều không nói gì cả."

"Nhiễm Nhiễm, không phải lúc nào nó cũng đều rất tin tưởng con sao? Con nói chuyện với nó đi, nếu nó có kể một chút bí mật gì đó, thì con cũng không cần phải nói cho mẹ biết. Chủ yếu là khai sáng cho nó, để nó yên tâm học hành là tốt rồi."

Ôn Dư Nhiễm nghiêm túc lắng nghe.

Khi có điểm di dời lực chú ý mới, trong đầu liền không còn quá nhiều suy nghĩ rối loạn, nàng bắt đầu tập trung vào chuyện của Ôn Cừ.

Ôn Dư Nhiễm nhíu mày nhớ lại một chút, bình thường nhìn thấy đứa em trai này, hình như không có điểm nào là không thích hợp.

Lúc này, có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến.

Bởi vì trong nhà rất yên tĩnh, tiếng bước chân lại đặc biệt rõ ràng, Ôn Dư Nhiễm quay đầu lại phát hiện Ôn Cừ đang đi xuống rót nước uống.

Ôn Cừ nở nụ cười chào đón, vẻ mặt có phần chật vật: "Chị, chị đã về rồi."

"Ừ, đang làm bài tập về nhà sao?" Ôn Dư Nhiễm thản nhiên hỏi, sau đó nhìn vẻ mặt của Ôn Cừ.

"Đúng vậy, mệt mỏi quá..... Em muốn nghỉ ngơi một chút."

Diệp Thấm Miên nhân cơ hội nói: "Nhiễm Nhiễm, mấy ngày sau Tết con cũng không thường đến đây. Tâm sự cùng với em trai đi."

Ôn Dư Nhiễm cũng tiếp nhận lời nói, nói với Ôn Cừ: "Ôn Cừ, chị

với em đi ra ngoài sân, đi dạo vài vòng."

Ôn Cừ nhìn chị gái, lúng túng gật đầu nói: "Vâng..."

.....

Sau khi ra khỏi cửa, Ôn Dư Nhiễm và Ôn Cừ bắt đầu đi vòng quanh sân.

Hoa trà trong sân nở rộ, hồng một đoá, tím một đoá, cánh hoa xếp chồng lên nhau trông khá lộng lẫy, Diệp Thấm Miên rất thích màu sắc tươi tắn này cho nên đã trồng rất nhiều.

Hai người vừa đi, Ôn Dư Nhiễm vừa nói chuyện trong nhà với Ôn Cừ, không hề nhắc đến việc học tập.

Một lúc sau, Ôn Cừ nhìn thấy đã đi xa khỏi cửa, do dự một lúc mới lôi kéo Ôn Dư Nhiễm nói:

"... Chị... Thật ra thì... vừa rồi em đã nghe hết những gì mẹ nói với chị... Em biết trạng thái học tập của mình không tốt, xác thật... xác thật là có chút tâm sự... "

"Không sao, em không muốn nói cũng không sao." Ôn Dư Nhiễm bình tĩnh nói.

"Không phải là em không muốn nói..." Ôn Cừ nhìn chằm chằm mũi chân, ậm ừ nói:

"... Thật ra em rất khó xử, không biết nên phải làm sao bây giờ. Lúc trước em muốn hỏi chị mà không mở miệng được..."

"Chị cũng đã từng học cao trung, cũng đã gặp phải nhiều chuyện không thể kể xiết, chuyện này cũng khá bình thường." Ôn Dư Nhiễm bình tĩnh mà hướng dẫn.

"A... Thật ra cũng không có chuyện gì..." Vẻ mặt Ôn Cư lộ ra giãy dụa.

Ôn Dư Nhiễm không vội, lẳng lặng chờ đợi.

"Chị đừng nói với mẹ..." Ôn Cừ từ trong miệng nói ra một câu khác.

Ôn Dư Nhiễm cười nói: "Chị của em có thể làm chuyện như vậy sao?"

Ôn Cừ do dự một hồi, ậm ừ, cuối cùng cũng nói ra:

"... Chính là... có một bạn nữ trong lớp đặc biệt rất thích em... Em lại không thể từ chối, em sợ làm tổn thương cậu ấy..."

Nói đến phía sau, giọng nói càng ngày càng nhỏ, giống như muỗi kêu, trên mặt cũng đã đỏ bừng một mảng.

Ôn Dư Nhiễm nghe xong, cứng họng.

Loại tình huống này thật sự quá mức thông thường, tìm kiếm trên mạng cũng có thể tìm được một mớ, bất quá đứa em trai này đang trong giai đoạn cao trung, có thể không dễ dàng tiếp xúc với internet

Ngoại trừ những chuyện cũ mèm, nàng cũng không biết gì để nói.

Ôn Dư Nhiễm nhanh chóng suy nghĩ kỹ rồi tìm ra từ ngữ, ngoài việc khuyên bảo dao sắc chặt đay rối, thà đau ngắn còn hơn đau dài, cũng không nghĩ ra điều gì khác.

Nàng đang muốn đem lý do thoái thác này nói ra, vừa nghĩ ra điều gì đó, nàng dừng lại một chút.

Một câu hỏi chôn chặt trong lòng bấy lâu nay bỗng nhiên nổi lên, trong lòng có hơi ngứa ngáy khó chịu, giống như nếu không hỏi ra thì sẽ không thoải mái.

Thế nên ngay sau khi lời nói chạm đến môi, một dây thần kinh vừa động đậy, liền chuyển từ khuyên bảo sang thành chất vấn.

"Sao em biết bạn học nữ kia đặc biệt thích em?"

Sau khi Ôn Dư Nhiễm hỏi ra, đã có chút hối hận.

Mình đến đây là để giúp em trai giải quyết vấn đề, như thế nào lại làm sự tình rối loạn lên rồi?

Tâm tư của Ôn Cừ đơn giản, không nghĩ quá nhiều, nếu chị gái hỏi, cũng liền thành thật trả lời:

"Bởi vì cậu ấy thổ lộ với em, hơn nữa cậy ấy đối với em rất tốt, rót nước cho em, giúp em mang cơm. Mua cho em tất cả các loại thức ăn ngon. "

"Làm sao em biết con bé không có ý đồ khác?"

Trước khi ý thức được, Ôn Dư Nhiễm đã không tự giác mà hỏi ra.

"A?" Vẻ mặt của Ôn Cừ thoạt nhìn rất ngốc.

Cũng đúng, vòng quan hệ ở thời kỳ cao trung rất đơn giản, thích thì đó là thích, trong sáng, câu hỏi này hiển nhiên là đã vượt quá giới hạn.

Ôn Ngọc nhíu mày nói một câu: "Ví dụ như, làm sao em biết con bé đặc biệt thích em, mà không phải là vì chép bài tập của em?"

Ôn Cừ xoa đầu, có chút hiểu được ý của chị gái, đứt quãng mà

đáp:

"Bởi vì... rất dễ nhìn ra, ánh mắt không thể lừa được người... Chỉ cần em nhìn cậu ấy, câu ấy sẽ tránh mặt đi, còn có đỏ mặt hay gì đó... "

Khi đang nói, Ôn Cừ cũng đỏ mặt xấu hổ.

Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong lòng lại cảm thấy bực bội.

Tiểu cô nương thường xuyên nhìn thẳng vào hai mắt của nàng, hơn nữa trước nay không bao giờ đỏ mặt, điều này thật sự khác với những cô gái đang yêu theo nghĩa thông thường.

Quên đi, nhớ đến điều này làm gì?

Mục đích không trong sáng của tiểu cô nương chẳng phải là rất rõ ràng sao?

"Cho nên chị... em phải làm sao bây giờ?" Ôn Cừ lại hỏi.

Ôn Dư Nhiễm đem những suy nghĩ đó đuổi ra khỏi tâm trí - nàng vẫn còn nhớ rằng mục đích của cuộc trò chuyện này là để khai sáng cho Ôn Cừ.

"Nếu em theo đuổi một cô gái, người đó không thích em, nhưng vẫn luôn không hồi đáp, em có cảm thấy thoải mái không?" Ôn Dư Nhiễm nhìn thẳng vào mắt Ôn Cừ nói.

Ôn Cừ suy nghĩ một chút, lắc lắc đầu.

"Cho nên đừng treo tình cảm của người ta ở một chỗ, quyết định dứt khoát, muốn từ chối thì từ chối, như vậy em cũng nhẹ nhàng một chút." Sau đó, Ôn Dư Nhiễm lại đem những chuyện cũ mèm kia nói ra hết một lần, nói rằng mình có một chút mệt

mỏi.

Hai người nói chuyện hồi lâu, đi vòng quanh sân hai vòng, đến lần thứ ba nhìn thấy hoa trà giống nhau, mới khép chân xoay người quay trở lại Ôn gia.

.....

Ôn Cừ đi lên lầu tiếp tục làm bài tập.

Ôn Dư Nhiễm ngồi ở trên ghế sô pha, câu được câu không mà cùng Diệp Thấm Miên trò chuyện, trò chuyện rồi lại trò chuyện, lại thất thần.

Nàng khuyên Ôn Cừ quyết định một cách dứt khoát.

Còn chính mình thì sao?

Chuyện này có bao nhiêu lớn đâu, có cần thiết phải lặp đi lặp lại, do dự thiếu quyết đoán như vậy không?

Đó không phải chỉ là một cuộc mua bán thôi sao? Ký tên nếu nó đáng giá hoặc đóng cửa từ chối nếu nó không đáng giá. Nó không thể đơn giản hơn, tại sao lại phải dành nhiều thời gian và tinh lực trên người tiểu cô nương như vậy.

Ôn Dư Nhiễm nghĩ nghĩ, nghịch cái móc khóa của Diếp Thấm Miên trong tay, nhưng nàng lại bối rối không biết giải quyết thế nào.

.....

Sau khi ăn cơm chiều xong, Ôn Dư Nhiễm lái xe rời đi.

Ôn Cừ ngồi trên sô pha, vừa uống sữa vừa dùng ống hút chọc vào hộp sữa.

"Chị của con đã nói chuyện với con?" Diệp Thấm Miên tìm hiểu hỏi.

Ôn Cừ gật gật đầu, tiếp tục chọc hộp sữa.

"Thế nào?" Diệp Thấm Miên lại hỏi.

Ôn Cừ không muốn trả lời nên cố gắng nói sang chuyện khác:

"Không sao... chỉ là chị có hơi kỳ quái... hỏi con mấy câu khác thường..."

Diệp Thấm Miên hiểu rõ thở dài nói: "Điền Tiểu Hinh lại xuất ngoại, chị của con hẳn là rất nhớ con bé, vừa rồi nói chuyện phiếm cùng với mẹ, đều mất hồn mất vía."

"Thật sao." Ôn Cừ tiếp nhận đáp án này, tiếp tục suy nghĩ vấn đề của chính mình, trong tay vẫn dùng ống hút chọc cái hộp.

.....

Bên này, Ôn Dư Nhiễm đã trở về nhà của mình.

Sau khi về đến nhà, nàng cảm thấy rất mệt, nên liền cởi áo khoác nằm trên giường nghỉ ngơi

Cho dù là mệt, nhưng vẫn không ngủ được, đầu óc cứ như sợi tơ treo lủng lẳng, gắt gao nắm chặt khiến nàng không sao ngủ được.

Trong lòng vẫn đang nghĩ về những chuyện lung tung hỗn độn đó, nàng cảm thấy rằng mình nên đưa ra một quyết định.

Điện thoại lại rung lên.

Từ giữa trưa nói lời tạm biệt với tiểu cô nương, điện thoại cứ thỉnh thoảng lại rung lên. Nàng biết đó là tin của tiểu cô nương, nhưng nàng không muốn đọc nó.

Không muốn nhìn.

Ôn Dư Nhiễm bị điện thoại di động làm cho phiền, dứt khoát mở WeChat ra, không có đọc tin nhắn, mà là bấm vào "Danh bạ".

Ngón tay vừa trượt đến hàng chữ cái "n", chạm vào "naw", sau đó chạm vào xóa liên hệ với người này.

【 Xóa liên hệ với "naw", đồng thời lịch sử trò chuyện với người này sẽ bị xóa cùng một lúc. 】

Có hai nút bên dưới - "Xóa" màu đỏ và "Hủy" màu đen.

Ngón tay của Ôn Dư Nhiễm dừng lại phía trên chữ "Xóa".

Dừng tại nơi đó.

Chỉ là không thể nhấn nó xuống.

Gống như là khi nhấn cái nút kia, có một cái gì đó sẽ bị mất.

Nàng cắn răng, cuối cùng đưa ngón tay sang một bên và nhấp vào "Hủy".

Quên đi.

Trước tiên chỉ cần đem tiểu cô nương đưa vào danh sách đen, thì hiệu quả cũng là như nhau.

Lần này, động tác của nàng rất nhanh, tiểu cô nương đã nằm trong danh sách đen trước khi não bộ kịp phản ứng.

Bây giờ, điện thoại sẽ không còn rung nữa.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy thế giới đều thanh tĩnh, nàng đem điện thoại đi chỗ khác, lần nữa nằm trở lại trên giường, bắt đầu thoải mái ngủ.

Hai phút sau, Ôn Dư Nhiễm trở mình.

Ba phút sau, Ôn Dư Nhiễm lại trở mình.

Sau ba phút năm giây, Ôn Dư Nhiễm lại lần nữa trở mình.

Sau đó, Ôn Dư Nhiễm ngồi dậy.

Ôn Dư Nhiễm một lần nữa mở điện thoại lên, mở WeChat và đưa tiểu cô nương ra khỏi danh sách đen.

Làm xong chuyện này, trong lòng dường như mất đi một tảng đá.

Nàng đặt điện thoại xuống và nằm nghỉ ngơi, trong lòng đã ổn định hơn rất nhiều.

.....

Lần này trực tiếp chìm vào giấc mộng đẹp.

Nàng lại nằm mơ.

Trong mơ lại là vòng đu quay kia, những cảnh tượng khác đều mờ ảo, bên tai dường như có tiếng nói ngọt ngào, lời thổ lộ của tiểu cô nương rất êm tai.

Trong lòng như đang phát hoả, Ôn Dư Nhiễm chịu mê hoặc, nghiêng người đến trước mặt tiểu cô nương, hôn lên hai cánh môi hồng hồng.

Đôi môi của tiểu cô nương mềm mại, ngọt ngào và ngon miệng.

Ôn Dư Nhiễm chủ động đưa đầu lưỡi vào dò xét, sau đó tất cả cảnh tượng đại khái giống như hôm nay vừa trải qua.

Chỉ có trong mơ, Ôn Dư Nhiễm mới nắm giữ quyền chủ động.

Tiểu cô nương bị xấu hổ đến mức trong mắt đều là hơi nước, hai má ửng đỏ, thẹn thùng không dám ngẩng đầu lên.

Như vậy mới đúng.

Như vậy thoải mái hơn rất nhiều.

Ôn Dư Nhiễm thầm nghĩ ở trong mơ.

.....

Buổi sáng khi Ôn Dư Nhiễm tỉnh dậy, thời gian chưa đến sáu giờ.

Tối hôm qua ngủ quá sớm, thời gian ngủ quá dài khiến đầu óc nàng hơi choáng váng.

Ôn Dư Nhiễm ngẩng đầu lên, đi dọc theo con đường quen thuộc đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa ra, đứng trước cửa sổ một lúc mới nhớ lại giấc mơ ngày hôm qua.

Cảm thấy mặt có chút hơi nóng, nhưng cũng lại có chút nực cười.

Tại sao lại có giấc mơ không đứng đắn như vậy?

Nhưng đôi mắt đầy hơi nước và đôi má đỏ ửng của tiểu cô nương lúc nào cũng đung đưa trước mặt, vô cùng ngon miệng và hấp dẫn.

Chỉ tiếc là trong thực tế chưa nhìn thấy qua.....

Ôn Dư Nhiễm bị loại suy nghĩ nguy hiểm này làm cho sửng sốt một chút, vừa xoa xoa thái huyệt dương vừa hít một hơi thật sâu, đem tất cả hình ảnh trong mơ đè ép uống, chậm rãi đi vào phòng tắm, dùng nước lạnh ập lên mặt.

Không thể tiếp tục như thế này.

Ngày thường khi nàng đối mặt với cấp dưới và đối tác, nàng chán ghét nhất là những người do dự thiếu quyết đoán, nhưng bây giờ chính nàng đang ở cái dạng gì đây?

Nhân lúc còn sớm đưa ra quyết định cuối cùng, cùng lắm thì rộng rãi hơn một chút, đưa nhiều tiền hơn một chút.

Nhân lúc còn sớm nên kết thúc.

Sau khi Ôn Dư Nhiễm lặp lại những lời này trong lòng hai lần, nàng bắt đầu thu dọn đồ đạc đi đến công ty.

Vì để thứ bảy rảnh rỗi, hiện tại còn rất nhiều việc ở công ty.

Ngồi vào trong xe, Ôn Dư Nhiễm nghĩ đến chuyện của ngày hôm nay, không ngờ trong đầu nàng lại hiện lên gương mặt của tiểu cô nương.

Giống như chỉ cần từ chối, gương mặt này liền sẽ biến mất khỏi cuộc đời của nàng, sau đó sẽ không bao giờ được gặp lại nữa.

Ngay khi khả năng này xuất hiện trong đầu, trong lòng đột nhiên nhói đau một chút.

Ôn Dư Nhiễm vô lực mà nắm chặt tay lái.

Vấn đề của tiểu cô nương.....

Quên đi, quên đi.

.....

Sau khi đến công ty, việc đầu tiên Ôn Dư Nhiễm làm là tìm trợ lý.

"Hôm nay nếu có ai không liên quan đến công việc đến gặp tôi, cứ từ chối đừng cho vào."

Trợ lý ở trong góc tối định nghĩa lại một chút "những người không liên quan đến công việc", sau đó trong lòng đã có đáp số.

Sau khi Ôn Dư Nhiễm tạm gác cuộc trò chuyện sang một bên, nàng ngồi xuống bàn làm việc, không vội vã bắt đầu làm việc, mà là bật điện thoại di động lên xem.

Thanh thông báo trên màn hình chính hiển thị rằng có hơn mười tin nhắn chưa đọc từ "naw".

Vẫn là không muốn xem.

Ôn Dư Nhiễm tắt điện thoại, bắt đầu làm việc.

Muốn nghiêm túc làm việc, không thể nhìn vào điện thoại.

Những lời nói này thuyết phục thành công bản thân, Ôn Dư Nhiễm ép buộc cánh tay đặt điện thoại sang một bên, sau đó bắt đầu xem qua xấp văn kiện lớn trong tầm tay.

.....

Cuộc hẹn giữa trưa diễn ra thuận lợi, đối phương du học từ nước ngoài trở về, không thể uống rượu, một bữa cơm đến nhẹ

nhàng.

Vào lúc buổi chiều, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy bụng dưới hơi đau.

Nàng hít một hơi khí lạnh, mắt nhìn lướt qua ngày tháng trên điện thoại.

Quả nhiên, từ lúc nghỉ đến bây giờ đều bình thường.

Cũng may là buổi trưa không uống rượu, cơn đau cũng không còn rõ ràng như lần trước, nhưng vẫn liên luỵ đến tinh lực.

Ôn Dư Nhiễm căn da đầu, cố gắng tập trung cao độ, đẩy nhanh tiến độ hoàn thành công việc trong tay, cuối cùng trước khi tan tầm đã hoàn thành tất cả nhiệm vụ trong kế hoạch.

Nàng lái xe về đến nhà, nuốt hai viên thuốc rồi lùi lại trên ghế sô pha và bật TV lên.

Sự đau đớn trong cô độc bị không gian yên tĩnh phóng đại, trong toàn bộ căn nhà chỉ có một mình nàng, ngay cả khi TV đang bật, cũng quá quạnh quẽ.

Rõ ràng là lần này không đau bằng lần trước, nhưng nó còn khó chịu hơn lần trước.

Ôn Dư Nhiễm siết chặt điện thoại, lúc này mọi sự kiềm chế của nàng dường như đã cạn kiệt, không nhịn được nhấp vào WeChat, sau đó nhấp vào giao diện trò chuyện với "naw".

【naw】: Ôn tổng đã về đến nhà chưa?

【naw】: Hôm nay thật sự rất vui, nhưng chỉ là không nhận được quà của Ôn tổng, có một chút thất vọng. [uể oải.jpg]

【naw】: Cho dù Ôn tổng tặng bất cứ thứ gì, cũng đều rất tốt ~

【naw】: Đã ngủ rồi sao?

【naw】: Ngủ ngon, có giấc mơ đẹp!

【naw】: Chào buổi sáng! [mỹ lệ thái dương.jpg]

……

【naw】: Ôn tổng không để ý đến em…..[ủy khuất.jpg]

【naw】: Hiện tại là 12 giờ trưa, liệu Ôn tổng có để ý đến em trước 1 giờ chiều không?

【naw】: Vậy trước 2 giờ thì sao? [chờ mong mắt lấp lánh.jpg]

【naw】: Hiện tại đã 3 giờ…… Ôn tổng vẫn không để ý đến em……T_T

【naw】: T_T

【naw】: Ôn tổng rõ ràng đã hứa với em rằng đến sinh nhật của em, có thể đáp ứng một yêu cầu của em.

【naw】: Yêu cầu của em không cao, chỉ cần trả lời em một chút thôi, không được sao?

【naw】: Trả lời một chút thôi, không được sao ~

Ôn Dư Nhiễm nhìn dòng chữ trên giao diện, trong lòng ngực cảm thấy nóng lên không thể giải thích được.

Bụng dưới dường như cũng không còn đau như vậy nữa.

Trong nháy mắt, nàng thậm chí cảm thấy rằng bất luận tiểu cô nương có mục đích không đơn thuần đi chăng nữa, đều đã

không quan trọng nữa.

Ôn Dư Nhiễm siết chặt điện thoại, ngón tay do dự một hồi lâu, cuối cùng vẫn cúi mặt xuống đáp lại một câu.

【 Ôn Dư Nhiễm 】: Không tốt.

Gần như trong nháy mắt, điện thoại rung lên.

【naw】: Ôn tổng đã trở lời em!

【naw】: [vui vẻ đến xoay quanh.jpg]

Tiếp theo, Ôn Dư Nhiễm nhìn vào giao diện trò chuyện và mỉm cười, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Rồi trong giây tiếp theo, nàng nhớ lại quyết định sáng nay của mình và muốn dừng lại nhân lúc còn sớm.

Nụ cười trở nên nhạt dần.

Nàng ném điện thoại sang một bên, phát ngốc nhìn lên trần nhà nhợt nhạt.

.....

Buổi sáng, Ôn Dư Nhiễm thức dậy trên ghế sô pha.

Ánh nắng mặt trời chiếu qua ô cửa kính bên ngoài ban công, hắt vào bên trong.

Sao lại thế này?

Không kéo rèm cửa sao?

Ôn Dư Nhiễm mở to mắt, chạm vào chiếc ghế sofa bọc da bên dưới, mới nhận ra rằng mình không ở trên giường.

Khi ký ức hiện về trong đầu, nàng nhớ ra hôm qua mình đang nằm trên sô pha và ngủ thiếp đi, không biết mình đã đi vào giấc ngủ từ lúc nào.

Ôn Dư Nhễm híp mắt, chống tay đứng lên, nhìn chăn trên người, suy nghĩ một chút.

Hôm qua mình có lấy chăn ra sao?

Có lẽ vậy, không thể nhớ.

Ôn Dư Nhiễm đi xuống ghế sô pha, đi vài bước liền phát hiện bụng dưới không còn đau nữa, đau bụng kinh lần này ngắn ngủi vô cùng.

Thật là may mắn.

.....

Ôn Dư Nhiễm đi tắm rửa một chút, rồi lại đến công ty.

Không có nhiều việc như ngày hôm qua, nhưng cũng không ít, Ôn Dư Nhiễm làm bản thân bình tĩnh trở lại, cố gắng hết sức để làm việc không bị phân tâm.

Khi làm xong một công việc, Ôn Dư Nhiễm nhắm mắt lại, chợp mắt trong một lúc. Trợ lý nhẹ nhàng gõ cửa, sau khi được cho phép, liền lặng lẽ đem lý cà phê tiến vào.

Âm thanh nhẹ nhàng của ly cà phê đặt trên bàn truyền vào trong tai, Ôn Dư Nhiễm trầm mặc nhìn trợ lý.

Trợ lý nhận thấy được ánh mắt của Ôn Dư Nhiễm, hơi khom

người đứng sang một bên, chờ Ôn Dư Nhiễm lên tiếng.

"Không có việc gì." Ôn Dư Nhiễm ý bảo đi ra ngoài.

Trợ lý không nhúc nhích, có chút do dự mở miệng, như là muốn báo cáo cái gì đó.

Ôn Dư Nhiễm lười nhác mà dựa vào trên ghế, cho một cái ánh mắtt: "Có cái gì thì nói ngay đi."

"Ôn tổng chính là như thế này. Tiểu cô nương tên Ninh An mà trước đây sếp yêu cầu tôi điều tra có một số tin tức mới. Người phụ trách tổ chức bên kia đã báo cáo cho tôi. Không biết sếp có hứng thú nghe không."

Thật ra, trợ lý đã biết tin tức này vào ngày hôm trước, nhưng cảm thấy rằng trong khoảng thời gian này Ôn tổng không hề nhắc đến tên "Ninh An", sáng hôm qua Ôn tổng còn đặc biệt nói "Không được để những người không liên quan đến công việc tiến vào." Liền cho rằng Ôn tổng đã không còn hứng thú với sự mới mẻ đó nữa.

Tuy nhiên, vào buổi chiều hôm qua, khi biết được từ tài xế của Ôn tổng, nói rằng Ninh An này không những không bị loại mà còn đi thẳng đến vị trí có thể gọi trực tiếp họ tên đầy đủ của Ôn tổng.

Bây giờ nhớ đến thông tin này, liền cảm thấy mình phải báo cáo.

"Nói." Ôn Dư Nhiễm nhướng mi, thoáng ngồi thẳng lên.

Trợ lý thoáng sắp xếp ngôn ngữ một chút rồi mới báo cáo:

"Quỹ hội kia đã giúp đỡ cho Ninh An trong một đoạn thời gian rất dài ở thời cao trung, nhưng về sau bọn họ đã kiểm tra lại một chút, phát hiện rằng thu nhập của ba Ninh An trước khi bị bệnh

có thể trang trải học phí và cấp phí sinh hoạt cho Ninh An. Khi đó Ninh An không còn phù hợp với các điều kiện giúp đỡ. "

"Ừm."

Tin tức này tuy rằng có chút kỳ quái, nhưng cũng là nhàm chán, Ôn Dư Nhiễm nghe xong liền có chút thất thần.

Trợ lý dừng lại một chút, nói tiếp: "Họ tiếp tục kiểm tra lại và phát hiện nguyên nhân khiến Ninh An vẫn nhận được giúp đỡ mà không cần đáp ứng các điều kiện, là bởi vì Ôn tổng------- ra mặt."

"Ừm..... Sao?"

Ôn Dư Nhiễm đột nhiên nghe được xưng hô của mình, có chút không phản ứng kịp, sửng sốt một chút.

Trợ lý nghe thấy giọng điệu kinh ngạc không che giấu được của Ôn tổng, biết chính mình đến báo cáo là đúng, liền tiếp tục nói.

"Lúc ấy sếp đã ra mặt cấp cho quỹ hội này một khoản tiền, yêu cầu họ thường xuyên giúp đỡ cho Ninh An. Nói cách khác, vào thời điểm đó, sếp đã mượn danh nghĩa của quỹ hội để giúp đỡ cho Ninh An."

Thông tin này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Ôn Dư Nhiễm ------nàng chưa từng nghĩ đến. Chính mình và tiểu cô nương đã từng có giao thoa trước khi gặp Cát Thiên Hải.

Ôn Dư Nhiễm che trán lại, lâm vào trầm tư.

Trong trí nhớ có một người như vậy sao?

Có lẽ là có, dù sao thì nàng cũng không nhớ được.

Ôn Dư Nhiễm không phải là người thích lo chuyện bao đồng, nhưng đôi khi nàng cũng thật sự rất nhàn rỗi không có việc gì để làm, tâm huyết dâng trào, cũng sẽ giúp đỡ người khác.

Cho nên……

Có lẽ trước đây nàng đã thật sự giúp đỡ Ninh An đi.

Chỉ là bởi vì việc này không quan trọng, tuỳ tay làm, cho nên nhanh chóng quên đi.

"Đi ra ngoài trước đi, sau này có tra ra được điều gì mới thì trực tiếp báo cáo với tôi."

"Vâng, Ôn tổng."

Trợ lý theo dặn dò, khi rời đi trong lòng muốn điều tra kỹ lưỡng tất cả về tiểu cô nương một lần nữa.

Khi lần đầu tiên điều tra, sợ Ôn tổng chỉ là nhất thời thích sự mới mẻ, cho nên đặc biệt chú ý đến tốc độ.

Đối với những cặp tình nhân, đó chính là điều tra xem có tiền sử lăng nhăng không, có tiền án không, có chứng bệnh gì đặc biệt không, đã từng trải bao dưỡng hay không. Nếu không có, thì chỉ cần đưa sơ yếu lý lịch và những thông tin cơ bản từ bé đến lớn cho Ôn tổng là được. Nếu tình cờ gặp điều gì đó kỳ lạ, hãy tập trung vào báo cáo và bỏ qua các chi tiết không đáng kể khác.

Hiện tại, nếu Ôn tổng không phải là nhất thời thích mới mẻ, cho nên cần phải điều tra toàn bộ một lần nữa.

Trợ lý nghĩ như vậy, đi ra khỏi văn phòng, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa.

……

Văn phòng yên tĩnh trở lại.

Ôn Dư Nhiễm nhắm hờ mắt, thở dài một hơi rồi dựa lưng vào ghế ngồi.

Trong lòng có chút loạn.

Tất cả sự hoài nghi và nghi ngờ trước đây, tất cả đều được thành lập dựa trên cơ sở các nàng trước nay đều chưa gặp nhau, không quen biết.

Nếu trước kia Ninh An đã biết được nàng……

Nếu Ninh An nhận được ân huệ của nàng……..

Như vậy, có rất nhiều điều ban đầu không có khả năng, đều có thể trở thành có khả năng.

Ví dụ như, tiểu cô nương thật sự không phải là vì tiền.

Lại ví dụ như, tiểu cô nương tiếp cận nàng, nói không chừng, là bởi vì thích…

Ôn Dư Nhiễm nghĩ đến đây, tim đập nhanh hơn một chút, nàng muốn cắt đứt phỏng đoán này, nhưng lại không thể khống chế được suy nghĩ bay loạn.

Vẫn còn quá nhiều không gian có thể phát tán, khả năng liên tương của con người đều phong phú như vậy, Ôn Dư Nhiễm gần như có thể liên tưởng hình thành ra một câu chuyện tình yêu tốt đẹp. " Tiểu cô nương đã yêu đối phương sau khi nhận được sự giúp đỡ, sau nhiều năm gặp lại và bắt đầu dũng cảm theo đuổi."

Câu chuyện xưa hay đến nỗi nàng gần như tin vào điều đó.

.....

Hiệu quả công việc lúc sau kịch liệt giảm mạnh

Ôn Dư Nhiễm cầm điện thoại, dùng ngón tay gõ vào mặt sau điện thoại.

Thật ra nàng biết rất rõ rằng cho dù là nhận được ân huệ, cũng không có nghĩa là mục đích của tiểu cô nương là đơn thuần.

Chút tâm cơ đen tối, thậm chí có thể là bởi vì đã nếm trải mùi vị ngọt ngào khi kết giao với những người có tiền, nên mới muốn leo lên.

Xoay vòng trong giới thượng lưu, Ôn Dư Nhiễm đã nhìn thấy được quá nhiều, mọi chuyện xấu đều có thể phát sinh, chuyện lạ gì cũng có, nàng đề phòng cũng là xuất phát từ nơi này.

Nhưng mà.....

Ôn Dư Nhiễm cũng không biết tại sao, lý trí của nàng đã không thể nghĩ về điều này, dường như có hàng ngàn giọng nói vang lên trong đầu nàng, mỗi một giọng nói đều thuyết phục nàng tin vào câu chuyện xưa tuyệt đẹp đó.

Nàng hít một hơi và nhìn chằm chằm vào điện thoại.

Tiểu cô nương rốt cuộc là đang cố tìm điều gì, nàng có thể nhắn tin hỏi sao?

Nàng thậm chí còn không rõ cảm giác của bản thân đối với tiểu cô nương đến tột cùng là có bao nhiêu, có thể liên tục kéo dài trong bao lâu. Thì nàng có lập trường gì để hỏi người khác về vấn đề này?

Cuối cùng, Ôn Dư Nhiễm nhịn xuống, không có nhắn tin dò hỏi.

.....

"Đông, đông, đông"

Mọi suy nghĩ lộn xộn bị gián đoạn bởi tiếng gõ cửa cẩn thận.

"Mời vào." Ôn Dư Nhiễm dựa lưng vào trên ghế, nhắm hờ mắt, buông lỏng tâm tư trước, chuẩn bị giải quyết công việc.

Người tiến vào chính là trợ lý: "Ôn tổng."

Ôn Dư Nhiễm giơ ngón tay ra hiệu cho trợ lý nói.

"Ôn tổng, là như thế này. Tuy rằng ngày hôm qua sếp nói với tôi là người không có liên quan đến công việc không được cho vào, nhưng tôi nghĩ vẫn nên là báo cáo với sếp. Hiện tại Ninh An đang ở dưới lầu trong công ty, hình như cô ấy tới đây mang đồ ăn cho sếp. Sếp xem.....? "

Đầu ngón tay của Ôn Dư Nhiễm hơi dừng lại, ánh mắt rơi vào màn hình điện thoại.

Ánh sáng đèn trên đỉnh đầu chiếu vào vỏ máy, phản xạ ánh sáng một tia rất nhỏ hơi chói mắt.

Nàng đếm những đốm sáng xung quanh, trên mặt bất động thanh sắc, trong lòng đã rối bời.

Các câu trả lời khác nhau xoay quanh một vòng trong đầu nàng, dưới đáy lòng đã có một sự thiên vị, chỉ là suy nghĩ đang rối tung lên, có chút không thể nói nên lời.

Trợ lý bên cạnh có chút khó hiểu, đây là lần đầu tiên thấy Ôn tổng do dự một chuyện nhỏ như vậy, giống như là đang suy

nghĩ đến một hạng mục khó giải quyết.

Nghĩ như vậy, trợ lý trong lòng liền đặt tiểu cô nương tên "Ninh An" vào vị trí quan trọng hơn.

Không khí trong văn phòng có chút căng cứng. Sự im lặng kéo dài một lúc.

Sau nửa phút, Ôn Dư Nhiễm cuối cùng cũng lên tiếng.

"Để cho....."

Ôn Dư Nhiễm nhắm mắt lại, từ bỏ đấu tranh, thả mình vào sự mong đợi chân thật, chậm rãi nói.

"Để cho em ấy vào đi."

.....

Editor: Ôn tổng thích mà cứ ngại mãi, sẽ không bao giờ lật được đâu, có lật thì chỉ có trong mơ thôi ^^

Chương này đủ 40 bình chọn, ngày mai em up chương tiếp theo.

Chương 26: Món Quà Sinh Nhật

DTV-EBOOK

.....

Khi giọng nói rơi xuống, trợ lý hơi cúi đầu đáp lại, rồi liền đi ra ngoài.

Trong văn phòng vắng vẻ trở lại.

Ôn Dư Nhiễm thay đổi tư thế, hai chân đan chéo vào nhau, đôi mắt nhìn chằm chằm mặt bàn, bên tai có thể nghe thấy tiếng tim đập đang nhanh dần của mình.

Rõ ràng thời điểm tranh thủ góp vốn, nàng cũng chưa từng hồi hộp như vậy, hiện tại chỉ là gặp tiểu cô nương, nàng lại không biết phải đối mặt với thái độ gì.

Đã mấy ngày không gặp...?

Đại khái cũng khoảng hai ngày đi, cũng không có bao lâu.

Khi nàng đang suy nghĩ thì có tiếng gõ cửa truyền đến.

Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng hít vào một hơi, mới mở miệng để người ở ngoài cửa tiến vào.

Cửa mở ra.

Trợ lý chờ ở bên ngoài, chỉ có tiểu cô nương tiến vào.

Một đôi giày thể thao màu trắng từ bên ngoài cửa bước vào, với dây buộc giày bằng vải bông màu xanh nhạt ở mặt trên.

"Ôn tổng, chào buổi tối."

Giọng nói rụt rè, mang theo thận trọng.

Thời điểm tiểu cô nương bước vào, Ôn Dư Nhiễm đột nhiên cảm thấy không biết nên đặt ánh mắt ở đâu, tầm mắt của nàng chỉ quanh quẩn trên quần áo của tiểu cô nương.

Hôm nay nhiệt độ hơi ấm lên một chút. Tiểu cô nương mặc chiếc áo khoác màu nâu nhạt với chiếc áo len màu sẫm ở bên trong. Cổ áo sơ mi màu trắng ôm lấy khuôn mặt xinh đẹp và bím tóc đen nhánh rũ xuống.

Sau khi xem xong quần áo, Ôn Dư Nhiễm vô thức nhìn lên gương mặt.

Chỉ nhìn thấy tiểu cô nương theo thói quen cúi đầu xuống, khuôn mặt ẩn hiện trong bóng tối, Ôn Dư Nhiễm muốn biết vẻ mặt của tiểu cô nương, nhưng lại không thể nhìn rõ.

"Em....."

Ôn Dư Nhiễm muốn hỏi gì đó, trong lòng có rất nhiều câu hỏi, nhưng khi tiểu cô nương đứng trước mặt, lại không mở miệng ra được.

Trước đây tiểu cô nương đã biết nàng phải không?

Tại sao lại tiếp cận nàng?

Lời thổ lộ... Rốt cuộc có phải là thật lòng hay không?

Những suy nghĩ lộn xộn trong lòng không tìm thấy lối thoát, nàng cảm thấy rất ngột ngạt.

Bầu không khí rơi vào im lặng đến khó xử.

Tiểu cô nương lại không có nửa phần xấu hổ, ngựa quen đường cũ mà bước vào một cách quen thuộc, đặt chiếc hộp cách nhiệt xuống chiếc bàn thấp rồi bày thức ăn ra một cách quen thuộc.

" Ôn tổng, ăn cơm trước đi." Tiểu cô nương cúi thấp đầu nói.

Thật đúng là giống như một người không có việc gì làm.

Trên Wechat tích cực như vậy, giống như không thể rời khỏi WeChat dù chỉ một giây, nhưng hiện tại gặp mặt rồi, dù chỉ một phần cảm xúc cũng không lộ ra.

Thật là.....

Suy nghĩ của Ôn Dư Nhiễm bị cắt đứt ở đoạn này, không thể tìm được từ ngữ thích hợp, khẩu khí kìm nén trong lòng vẫn không hề suy giảm.

Nghĩ đến điều này, sắc mặt của Ôn Dư Nhiễm không được tốt cho lắm, nhưng cũng không nói được gì, chỉ có thể làm theo lời tiểu cô nương, ngồi vào bàn thấp trước mặt, cầm bát lên bắt đầu ăn cơm.

Đồ ăn rất thơm, hương vị cũng không tồi.

Dù có nín thở bao nhiêu, vị giác cũng không thể lừa được người, sau khi ăn xong thì dạ dày đã bão hòa, nhịp tim cũng đã ổn định hơn phân nửa.

Tiểu cô nương đứng ở phía trước bàn, thấy nàng đặt bát xuống, liền bắt đầu thu dọn bàn, xắn ống tay áo lên, lộ ra cổ tay trắng

như sứ mờ nhạt.

Ánh mắt của Ôn Dư Nhiễm rơi vào trên cổ tay trắng nõn mềm mại, nhìn một hồi lâu, sau đó có chút cố ý dời ánh mắt đi.

Không khí ngột ngạt trong lòng tan biến sạch sẽ, thay vào đó là ngọn lửa rất nóng, thiêu đốt tận cùng quả tim nho nhỏ, không thể dập tắt được.

Trầm mặc giằng co trong một lúc.

Cuối cùng Ôn Dư Nhiễm vẫn không thể kìm lại, nói ra khỏi miệng.

"Trước đây em biết tôi sao?" Giọng của Ôn Dư Nhiễm bằng phẳng lãnh đạm.

Sau khi hỏi xong, nàng hơi nâng cằm nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trong bóng tối của tiểu nương, không nghĩ muốn buông tha.

Nhưng bất cứ biểu hiện gì, nàng cũng không thể phân biệt được.

"Có lẽ vậy."

Tiểu cô nương trả lời ba chữ này một cách khô khan, trên mặt gần như không có biểu cảm gì.

Ôn Dư Nhiễm còn muốn nói thêm điều gì đó.

Tiểu cô nương ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào Ôn Dư Nhiễm, cắt đứt lời của nàng:

"Ôn tổng, chị còn chưa tặng quà sinh nhật cho em."

Ôn Dư Nhiễm nhớ đến món quà mà nàng mua cho tiểu cô

nương, lúc đó bởi vì chuyện ngoài ý muốn trên vòng đu quay, nên quên đưa, hiện tại vẫn còn ở nhà.

"Ở nhà, lần sau tôi sẽ đưa cho em." Ôn Dư Nhiễm không tiếp tục truy vấn, tiểu cô nương liền nhỏ giọng nói tiếp.

Tiểu cô nương chớp chớp mắt, hàm răng trắng đang cắn chặt môi dưới, để lại dấu vết nhẹ trên cánh môi nhợt nhạt.

"Đợi chút nữa có thể qua nhà chị lấy được không?"

Thanh âm rất nhẹ nhàng và mềm mại.

Giống như một đứa trẻ đòi đồ ăn vặt.

Ôn Dư Nhiễm theo bản năng muốn từ chối, nhưng lời từ chối vừa đến bên miệng, sau đó lại nuốt xuống, thay đổi ngữ điệu nói.

"Tôi còn phải làm việc." Ôn Dư Nhiễm nói.

Tiểu cô nương cong đôi mắt, mỉm cười ngọt như mật, ẩn hiện má lúm đồng tiền nhàn nhạt.

"Vậy thì em sẽ chờ chị." Tiểu cô nương nhẹ nhàng nói.

Những lời này đã chặn cái cớ của nàng.

Ôn Dư Nhiễm vén mái tóc xoăn ra sau tai, che dấu đi những suy nghĩ lộn xộn trong lòng.

Sau đó, Ôn Dư Nhiễm hờ hững trả lời một câu: "Cũng được."

.....

Tiếp theo, Ôn Dư Nhiễm ngồi lại vào bàn làm việc và tiến hành

giải quyết những việc còn lại.

Tiểu cô nương ngồi xuống chiếc ghế trong góc, cúi đầu, yên lặng chờ đợi không nhúc nhích.

Ở độ tuổi này điện thoại di động không phải là thứ không thể rời tay sao?

Ôn Dư Nhiễm ngồi ở bàn làm việc, khẽ liếc mắt qua đó một đó một cái, thầm nghĩ.

Có cái liếc mắt lần đầu tiên, liền sẽ có cái liếc mắt thứ hai và thứ ba.

Đến khi liếc mắt lần thứ năm, tâm trí của Ôn Dư Nhiễm đã hoàn toàn rối loạn, không thể tiến vào trạng thái bình tĩnh.

Thật ra công việc còn lại cũng không quá nhiều, chỉ cần ổn định lại là có thể nhanh chóng giải quyết, nhưng trong phòng làm việc lại có thêm người, Ôn Dư Nhiễm liền hoàn toàn không thể tập trung được.

Về sau sẽ không bao giờ để tiểu cô nương ở lại trong văn phòng nữa, sẽ kéo theo hiệu suất làm việc xuống.

Ôn Dư Nhiễm nghĩ nghĩ, dùng ngón tay ấn mạnh lên huyệt thái dương, ép buộc bản thân quay lại chú ý văn kiện trên tay.

Ôn Dư Nhiễm so với ngày thường phải mất thời gian gấp ba lần mới có thể hoàn thành nốt công việc còn lại.

.....

Sau khi hoàn thành công việc, Ôn Dư Nhiễm thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía trong góc bên kia.

Tiểu cô nương vẫn còn ngồi ở đó, trên tay vẫn không có việc gì để làm, chỉ ngoan ngoãn cúi đầu mà chờ đợi.

"Đi thôi." Ôn Dư Nhiễm nói.

Ninh An ngẩng đầu, cười nhẹ một cái rồi đứng dậy. Sau khi Ôn Dư Nhiễm dọn dẹp sạch sẽ, tiểu cô nương đi theo ở phía sau nàng, ra khỏi công ty rồi lên xe.

Về đến nhà.

Ôn Dư Nhiễm dùng vân tay mở cửa, tiểu cô nương đi theo nàng vào trong nhà.

Nàng bật máy sưởi lên, nhìn tiểu cô nương đang cúi người mang bao giày ở cửa, có chút hoảng hốt, trong lòng cảm thấy hơi buồn cười.

Không phải ngày hôm qua còn nghĩ đến việc kết thúc nhân lúc còn sớm sao?

Sao hôm nay lại đưa tiểu cô nương mang về nhà?

Ôn Dư Nhiễm áp suy nghĩ của mình xuống, đi vào phòng ngủ tìm hộp quà ban đầu định tặng cho tiểu cô nương.

Bên trong là một sợi dây chuyền, đã nhìn thấy nó ở cửa hàng trang sức, liền tuỳ tay mua.

"Đây, quà sinh nhật." Ôn Dư Nhiễm trở lại phòng khách, nhìn thấy tiểu cô nương đã mang xong bao giày, liền đưa hộp quà đi qua.

Tiểu cô nương nhìn thấy hộp quà, đôi mắt đen láy sáng lên.

Hộp quà được tiểu cô nương tiếp nhận bằng hai tay, hoàn toàn ôm vào trong lòng, giống như là một bảo bối vô giá.

Bất quá thứ trong hộp quà thật sự cũng không hề rẻ.

Ôn Dư Nhiễm nhìn phản ứng của tiểu cô nương, trong lòng treo lên một tia bực bội, cùng một tia thỏa mãn, nàng hoàn toàn không thể phân biệt được, tiểu cô nương vui vẻ chính là ở điểm nào.

"Em mở ra được không?" Đôi mắt của tiểu cô nương sáng lấp lánh.

"Sao cũng được." Ôn Dư Nhiễm dời tầm mắt nhìn đi chỗ khác, trả lời.

Tiểu cô nương cúi đầu mở hộp quà, bên trong là một sợi dây chuyền bạch kim, mặt dây chuyền được nạm kim cương, thiết kế đơn giản.

Sợi dây chuyền được một đôi tay trắng nõn cẩn thận lấy ra, động tác nhẹ nhàng đối đãi như một vật mỏng manh.

Tiểu cô nương cầm sợi dây chuyền, dùng tay trái nhéo một đầu, đầu còn lại dùng tay phải, giơ lên trước mặt Ôn Dư Nhiễm.

Ôn Dư Nhiễm nhìn tiểu cô nương.

Tiểu cô nương cũng nhìn thẳng vào Ôn Dư Nhiễm.

Một lúc sau, Ôn Dư Nhiễm nhận ra rằng tiểu cô nương muốn nàng giúp đeo dây chuyền vào cổ.

Ôn Dư Nhiễm banh mặt, nói: "Tự mình mang đi."

"Không." Tiểu cô nương mở to đôi mắt đen láy, giọng nói ngọt

ngào thốt ra.

"Vừa phải thôi, tự mình mang đi."

"Em thật sự sẽ không."

Ôn Dư Nhiễm tiếp tục nhìn tiểu cô nương.

Tiểu cô nương cũng tiếp tục nhìn Ôn Dư Nhiễm, nhéo sợi dây chuyền trong tay, nửa phần không chịu lùi.

Hai người giằng co một hồi lâu.

Cuối cùng, Ôn Dư Nhiễm hạ mi mắt xuống, nhẹ nhàng thở ra, cầm lấy sợi dây chuyền, tiến lên phía trước hai bước.

Khoảng cách với tiểu cô nương lập tức rút ngắn lại, từ tầm mắt của Ôn Dư Nhiễm, mơ hồ có thể đếm được lông mi của tiểu cô nương.

Ôn Dư Nhiễm không khỏi nín thở nói: "Quay đầu lại."

Hai người đứng đối mặt nhau nên việc mang dây chuyền sẽ rất bất tiện.

Tiểu cô nương không nhúc nhích: "Cứ mang như thế này, được không?"

Giọng nói rất nhẹ nhàng, hơi thở lạnh lẽo truyền vào tai Ôn Dư Nhiễm.

Cuối cùng, dưới đáy lòng nhẹ nhàng dâng lên một cỗ ngọt ngào.

Như bị mê hoặc, Ôn Dư Nhiễm không từ chối.

Ôn Dư Nhiễm mang sợi dây chuyền, chậm rãi di chuyển nó đến bên cổ tiểu cô nương, đặt mặt dây chuyền vào giữa cổ áo, rồi vòng hai tay ra sau cổ tiểu cô nương.

Khoảng cách này vẫn là có vài phần miễn cưỡng.

Để có thể giữ chặt sợi dây chuyền, Ôn Dư Nhiễm nghiêng đầu về phía trước.

Khoảng cách quá gần, gần đến mức có thể nhìn thấy rõ mái tóc đen trên trán của tiểu cô nương và sợi dây màu đỏ được đính trên cổ áo. Sợi dây màu đỏ kéo dài đến chính giữa xương quai xanh, nơi đó mơ hồ treo lơ lửng một quả ngọc bội, ngọc bội nhìn rất tinh khiết. Nằm ở chỗ lõm của xương quai xanh.

Tiểu cô nương vẫn luôn mang ngọc bội?

Trước đây thật ra không để ý.

Ý nghĩ này nhanh chóng tan biến, trong lòng Ôn Dư Nhiễm chỉ còn lại làn da trắng nõn trong suốt của tiểu cô nương, còn có hơi thở thuộc về chóp mũi của tiểu cô nương.

Thật sự rất gần.

Ôn Dư Nhiễm nín thở điều chỉnh khoảng cách giữa các ngón tay, cố gắng thắt hai đầu sợi dây chuyền vào nhau.

Ngón tay vô tình xoa lên làn da trên cổ của tiểu cô nương, lạnh lạnh và mềm mại, cái chạm ấy kéo dài vào trong sâu thẳm trái tim.

Tim đập lỡ một nhịp.

Nó gần giống như đang thắt dây an toàn

Ôn Dư Nhiễm cố nén tâm trạng hỗn loạn xuống, cẩn thận nắm bắt góc độ, chỉ một chút nữa là xong.

Lúc này, tiểu cô nương nói chuyện.

"Ôn tổng."

Giọng nói ghé sát vào tai, hơi thở lạnh lẽo cọ xát làn da bên tai.

Ngón tay của Ôn Dư Nhiễm nhịn không được run lên một chút.

Đặt nhầm chỗ, mọi nỗ lực trước đó đều bị mất trắng.

"Chuyện gì?" Ôn Dư Nhiễm hít sâu một hơi, nhẫn nại hỏi.

Tiểu cô nương nhàn nhạt cười một tiếng, sau đó hơi nghiêng đầu, kề sát vào lỗ tai Ôn Dư Nhiễm, giọng nói ngọt ngào kèm theo hơi thở lạnh lùng.

"Ôn tổng còn nhớ rõ em đã nói gì vào ngày sinh nhật không?"

Ngón tay của Ôn Dư Nhiễm lại run rẩy.

Hồi ức giống như thủy triều từ sâu trong đáy lòng dâng trào lên, ngay lúc đó cảm giác hoảng hốt cùng rung động dường như còn được lưu giữ nguyên vẹn, một câu nhẹ nhàng là có thể phá tan mọi sự kiềm chế.

Những lời thổ lộ, cái chạm môi, nụ hôn triền miên...

Mỗi một chi tiết đều vô cùng rõ ràng, dường như vừa mới trải qua vậy.

Quá gần. Từ góc độ này không thể nhìn rõ đôi mắt của tiểu cô nương, nhịp tim dày đặc cũng theo đó mà dồn nén, hoàn toàn không thể áp chế.

Khoảng cách như thế này mang cảm giác bức bách quá rõ ràng.

Ôn Dư Nhiễm thu tay lại và cố gắng lùi lại về phía sau.

Lúc này, có một sức lực rõ ràng truyền đến cánh tay.

Cánh tay của nàng bị tiểu cô nương nắm gắt gao, hoàn toàn không thể thoát ra, khoảng cách hai người đều bị kẹt ở vị trí nguy hiểm chết người này.

Giọng nói của tiểu cô nương nhẹ nhàng và ngọt ngào giống như lúc thổ lộ-------

" Ôn tổng, có thể cho em một câu trả lời không?"

.....

Editor: Chương này đủ 40 bình chọn, ngày mai em sẽ up chương tiếp theo.^^

Chương 27: Đáp Lại Tình Cảm

DTV-EBOOK

.....

Ôn Dư Nhiễm có chút cứng đờ đứng tại chỗ, cánh tay vẫn còn bị tiểu cô nương giữ chặt.

Giọng nói của tiểu cô nương chui vào tai nàng từng chữ một, rồi đâm sâu vào trái tim của nàng.

Từng chữ một tạo thành một câu nói rõ ràng, ý nghĩa của câu nói lần lượt lướt qua trong đầu nàng, nàng nghe đều hiểu hết, nhưng nàng vẫn không biết phải phản ứng thế nào.

Tư thế này và khoảng cách này cũng khá khác thường

Ôn Dư Nhiễm có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim đập của mình, cũng có thể cảm nhận rõ ràng dưới đáy lòng gợn lên từng cơn sóng, tất cả những suy nghĩ bị đè nén bấy lâu nay đã tìm thấy một khe hở mới và chen chúc tràn lên.

Áp lực trên cánh tay cũng rất rõ ràng.

Khoảng cách quá gần, gần đến mức không thể nào suy nghĩ.

"Trước tiên em buông tay ra đi." Ôn Dư Nhiễm đờ đẫn nói.

Tiểu cô nương vẫn không nhúc nhích.

Ngón tay nắm chặt đến gắt gao, giống như chỉ cần thả lỏng một

chút, Ôn Dư Nhiễm sẽ biến mất.

"Buông tay ra."

Giọng nói của Ôn Dư Nhiễm vô cùng lạnh lùng, trên mặt không chút biểu cảm.

Chỉ có bên tai hồng hồng.

Tiểu cô nương tỏ ra như không nghe thấy, sức lực trên tay vẫn không hề suy giảm.

Ôn Dư Nhiễm hít sâu một hơi, cơn bực bội không kiềm chế được dâng lên, trong lòng rất hỗn loạn.

Phải đối mặt với cảm giác bị cưỡng ép khiến nàng rất khó chịu, sự cường ngạnh xâm lược khiến nàng không tự chủ được mà sinh ra đề phòng, xen lẫn với những rung động như có như không, đan xen phức tạp đến mức không rõ ràng.

Ôn Dư Nhiễm thử tránh đi một chút.

Vẫn không thể thoát khỏi hoàn toàn.

"Em có buông ra không?" Giọng của Ôn Dư Nhiễm hoàn toàn lạnh đi.

Giọng nói vô cùng lạnh lùng, nhưng nhịp tim lại đập nhanh đến đáng sợ.

Khi giọng nói rơi xuống, áp lực trên cánh tay không những giảm bớt mà còn tăng lên đáng kể, ngón tay của tiểu cô nương rất dùng sức, Ôn Dư Nhiễm có thể cảm nhận được đau đớn rõ ràng.

Ôn Dư Nhiễm cố gắng đè nén những suy nghĩ hỗn loạn đó xuống, khẽ nhíu mày.

Yên tĩnh.

Bầu không khí liền trở nên bế tắc đến ngượng ngùng, tiểu cô nương đột nhiên buông lỏng tay ra, rồi sau đó run rẩy, chậm rãi buông tay ra.

Khi cánh tay được tự do, Ôn Dư Nhiễm lùi lại về sau một bước rất lớn, nhìn về phía tiểu cô nương.

Chỉ thấy tiểu cô nương cúi thấp đầu, khuôn mặt thu lại giữa hai bím tóc đen, hàng mi mảnh mai che khuất đôi mắt, thân thể hơi cuộn tròn, trông có vẻ rất đau lòng.

Hai người đều không nói lời nào, rất bế tắc.

Sự giằng co này tiếp tục trong một lúc lâu, cuối cùng tiểu cô nương cũng lên tiếng.

"Thật xin lỗi." Giọng nói của tiểu cô nương lộ ra vẻ rụt rè, như thể vừa mới làm chuyện gì xấu, đang nhận sai với người lớn.

"Thật xin lỗi, em không nên mạo phạm chị như thế, em sẽ không làm như vậy nữa."

"Nếu, nếu như Ôn tổng không thích em, bây giờ em sẽ đi ngay..... Em sẽ không bao giờ quấy rầy Ôn tổng nữa..."

Tiểu cô nương nói càng lúc càng nhỏ, mơ hồ lộ ra khóc nức nở, khi nói xong lời cuối cùng, tiểu cô nương ngẩng đầu lên, để lộ đôi mắt đẫm nước với vành mắt hồng hồng.

"Em thật sự chỉ muốn đến gần Ôn tổng một chút... Không nghĩ đến sẽ khiến chị tức giận... Thật sự xin lỗi, em không cần quà... Em, em có một yêu cầu nho nhỏ cuối cùng, có thể hay

không..... Mong chị hãy cất giữ sợi dây chuyền này, đừng vứt đi, như vậy sau này khi nhìn thấy nó cũng có thể một chút nhớ đến em... "

" Ôn tổng, em thật sự rất thích chị....."

Giọng nói của tiểu cô nương đã nhỏ đi rất nhiều, cất giấu tiếng khóc nức nở hèn mọn, đôi mắt ngập nước kia nhìn chăm chú Ôn Dư Nhiễm, sâu trong đôi mắt hiện lên vẻ tuyệt vọng đến tận xương tuỷ.

Ôn Dư Nhiễm nhìn đôi mắt đẫm nước kia, trong lòng cảm thấy có một chút đau xót.

Sự bực bội không thể khống chế, đã sớm hoàn toàn tan thành mấy khói, trái tim mềm nhũn đến rối loạn, Ôn Dư Nhiễm muốn mở miệng nói cái gì, há miệng thở dốc, cái gì cũng chưa nói ra.

Vào lúc này nếu giữ tiểu cô nương ở lại, là chấp lời tỏ tình trong vỏ bọc.

Ôn Dư Nhiễm còn có chút do dự.

Ninh An nhìn ánh mắt do dự của nàng, sau đó lùi lại mấy bước, nghẹn ngào nói câu cuối cùng.

"Vậy em đi đây..... Tạm biệt."

Sau khi nói xong, Ninh An liền xoay người, sau đó đi từng bước một tiến đến cánh cửa.

Mỗi một bước đi đều rất chậm.

Nhưng cho dù có chậm đến đâu cũng sẽ đi xong. Chỉ trong nháy mắt, Ninh An đã đi đến cửa, dùng ngón tay chậm rãi phủ lấy tay nắm cửa.

Sau lưng vẫn không có động tĩnh gì.

Ninh An cúi thấp mặt xuống, một tia kiên nhẫn hiện lên trong đôi mắt đỏ hoe đang khóc.

Cuối cùng, Ninh An ấn tay nắm cửa xuống, bước ra ngoài.

.....

Tiểu cô nương rời đi.

Tiếng đóng cửa rất nhẹ, nhưng nghe đến rõ ràng.

Ôm Dư Nhiễm đứng yên một chỗ trong ba phút, mới miễn cưỡng lấy lại tâm trí. Nàng nhặt hộp quà trên bàn trà và đem sợi dây chuyền đặt lại trở về.

Nhịp tim vẫn chưa bình tĩnh trở lại.

Thật ra..... Như vậy cũng khá tốt.

Xong hết mọi chuyện, không cần phải rối rắm nữa, nàng không cần phải đi đoán tiểu cô nương rốt cuộc là có tâm tư gì, cũng không cần phân bố nhiều thời gian và sức lực như vậy, cuộc sống có thể trở về đúng quỹ đạo.

Ôn Dư Nhiễm xoa xoa huyệt thái dương, đột nhiên cảm thấy toàn thân mệt mỏi.

Nàng ngã xuống sô pha, trong lòng vẫn còn rối bời không thể cứu vãn, trong đầu chỉ còn lại đôi mắt đẫm nước mắt của tiểu cô nương, cố gắng thử thoát ra, nhưng cũng không thể nào thoát ra được.

Bên tai mơ hồ vẫn còn sót lại giọng nói của tiểu cô nương.

—— "Ôn tổng, em thật sự rất thích chị....."

—— "Em thật sự rất thích chị....."

—— "Em thật sự rất thích chị....."

Âm thanh lặp đi lặp lại, cứ như là dấu vết ở trên màng nhĩ, ồn ào đến không thể yên tĩnh.

Thoạt nhìn, không giống như là đang giả vờ.

Nếu tiểu cô nương thật sự thích nàng.....

Nếu như vậy, chắc tiểu cô nương đau lòng lắm.....

Ôn Dư Nhiễm nghĩ đến đây, tim lại đau một chút.

Cảm giác áy náy nhè nhẹ bắt đầu tăng lên, hết đợt này đến đợt khác, sự đề phòng ban đầu của nàng đã tan biến sạch sẽ, nàng gần như nghiêng về một phía, muốn tin vào câu chuyện xưa lãng mạn kia.

Trong nháy mắt xúc động.

Ôn Dư Nhiễm cầm lấy điện thoại lên, mở WeChat ra và chọn "naw". Nàng nhìn chằm chằm vào giao diện trò chuyện, ngón tay dừng trên bàn phím một lúc lâu.

Nàng cảm thấy rằng mình nên gửi một cái gì đó, vì vậy bắt đầu gõ một cách vô thức.

Gõ một đoạn, cảm thấy không thích hợp, xoá nó đi.

Lại gõ một đoạn văn bản khác, nhưng vẫn là không thích hợp.

Lại gõ……

Năm phút sau, Ôn Dư Nhiễm vẫn chưa gửi được một tin nhắn nào.

Ôn Dư Nhiễm ngẩng đầu lên, thở dài ra một hơi, cơn xúc động vừa rồi đã không còn nữa.

Cứ như vậy đi.

Ôn Dư Nhiễm đem điện thoại để sang một bên, đi vào phòng tắm, tắm rửa cái đã.

Tắm rửa có thể giúp bình tĩnh hơn.

Nàng thầm nghĩ.

Nhưng thực tế hiệu quả cũng không lớn, sau khi tắm rửa xong nàng nằm trên giường, cảm giác mệt mỏi quấn lấy cả người, nhưng vẫn không ngủ được, tiếng nhịp tim đập rõ ràng, tất cả những suy nghĩ vướng bận đều khuếch đại trong bóng tối.

Cuối cùng, nàng vẫn luôn lăn lộn đến hai ba giờ đêm, rồi mới mê man chìm vào giấc ngủ.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, trong đầu vẫn còn một ý niệm——

Tiểu cô nương không nói lời chúc ngủ ngon với nàng.

……

Hậu quả của việc mất ngủ khá rõ ràng, ngày hôm sau, hiệu quả công việc của Ôn Dư Nhiễm giảm xuống rất mạnh, thậm chí nàng còn thất thần trong cuộc họp, nàng bắt buộc phải thông báo kết thúc sớm cuộc họp, sau đó dành thời gian nhắm mắt

nghỉ ngơi, cố gắng hết sức để điều chỉnh trạng thái.

Nhưng ngay khi nhắm mắt lại, tâm trí đã quay sang một phương hướng không xác định.

Tiểu cô nương thế nào lại không nói chúc ngủ ngon với nàng

Không những không nói chúc ngủ ngon mà còn không nói chào buổi sáng.

Ý nghĩ này khiến Ôn Dư Nhiễm cảm thấy rất không thích hợp, cực kỳ không thích hợp.

Thậm chí nàng còn lấy điện thoại di động ra để kiểm tra liên tục giữa giờ làm việc, làm mới nó hết lần này đến lần khác nhưng một tin nhắn mới cũng không có.

Ôn Dư Nhiễm nhận ra trạng thái của mình không đúng, cảm thấy có thể là do mình quá mệt mỏi, nên giữa trưa đến phòng nghỉ để ngủ.

Sau khi ngủ trưa, tinh thần cảm thấy tốt hơn nhiều.

Một khi tinh thần đã tốt lên, nghĩ đến công việc cũng liền phấn chấn, hiệu quả công việc từ từ tăng lên.

Nhưng cứ cách mười phút, Ôn Dư Nhiễm lại theo thói quen liếc nhìn màn hình điện thoại, hoàn toàn không thể kiềm chế được.

Vẫn là không có tin nhắn mới.

Một tin nhắn mới của tiểu cô nương cũng không có.

Ôn Dư Nhiễm híp mắt, đưa tay luồn vào trong mái tóc xoăn mềm mại, nhẹ nhàng xoa bóp huyệt vị bên sườn não, nhàn nhạt có chút bực bội, cũng không biết là đang khó chịu cái gì.

.....

Bởi vì hiệu suất làm việc buổi sáng quá thấp, công việc tích tụ dồn dập, nhất định phải tăng ca.

Ôn Dư Nhiễm chậm rãi tiến vào trạng thái làm việc, cũng không hề nhìn điện thoại, chuyên tâm làm việc, nhất thời quên mất thời gian.

Chờ đến khi bụng cảm thấy khó chịu, Ôn Dư Nhiễm mới nhớ rằng mình chưa ăn tối.

Ngày thường vào thời điểm này, tiểu cô nương đều mang cơm tối đến đây...

Hiện tại vẫn không có đến.....

Cảm giác bực bội lại dâng trào lên.

Ôn Dư Nhiễm hít sâu mấy hơi, kìm nén cảm xúc, gọi điện thoại, bảo thư ký mang bữa tối vào.

.....

Cảm giác bực bội khó giải thích này vẫn luôn kéo dài khi về đến nhà.

Một khi không phải làm việc, lực chú ý được tự do, những cảm xúc khó hiểu bắt đầu trào dâng, cảm giác bực bội và cảm giác áy náy, khiến cho tinh thần không được yên tĩnh.

Hôm nay tám phần cũng không có "Ngủ ngon".

Ôn Dư Nhiễm cầm lấy điện thoại, mở WeChat lên một cách vô thức, sau đó mở ra lịch sử trò chuyện với "naw", cuộn lên trên

từng cái một.

Những tin nhắn trò chuyện lúc trước hiện lên trong mắt, lôi kéo những hồi ức trồi lên.

Tiểu cô nương sẽ nói "Chào buổi sáng" và " Ngủ ngon" với nàng.

Tiểu cô nương sẽ cùng nàng nói về những chuyện thú vị, kinh nghiệm và quan điểm của tiểu cô nương đều khiến người ta ngạc nhiên.

Tiểu cô nương sẽ quan tâm đến nàng ở mọi thời điểm, mỗi một câu nói đều có thể sưởi ấm trái tim của nàng.

.....

Ôn Dư Nhiễm đọc một cách chậm rãi, vẫn có thể nhớ lại tâm trạng của mình khi đó.

Rốt cuộc cũng kéo lên đến tin nhắn cuối cùng.

Và đó là tất cả.

Khả năng về sau sẽ không có nữa.

Không có chào buổi sáng, không có chúc ngủ ngon, không có đưa cơm, cũng sẽ không có người liền chạy đến bên cạnh khi nàng đau bụng kinh.....

Ôn Dư Nhiễm càng nghĩ càng khó chịu.

Ngực phồng lên, như thế nào cũng đều không phải tư vị.

Nàng nằm trên giường, lăn qua lộn lại tự hỏi, nhớ đến lời tỏ tình dễ nghe đó, nhớ đến đôi mắt hồng hồng bởi vì khóc của tiểu cô nương khi rời đi, nhớ đến sợi dây chuyền kia, rốt cuộc vẫn chưa

được đeo vào cổ của tiểu cô nương.....

Tiểu cô nương như vậy, chắc là chân thành nhỉ.

Là chân thành phải không.

Quên đi.

Coi như là chân thành đi.

Nếu tiểu cô nương là chân thành, vì cái gì mà mình phải từ chối như vậy?

Chính mình đối với tiểu cô nương cũng có cảm giác, vậy tại sao không thể thử một lần?

Vậy tại sao không thể thử một lần?

Vậy tại sao không thể thử một lần?

Khi những ý niệm này đã nhảy ra, thì không thể rút lại được, câu hỏi này cứ lặp đi lặp lại trong đầu nàng, tìm không thấy lý do gì để từ chối.

Trí tưởng tượng của con người thật phong phú, giả định có điều kiện, có thể tưởng tượng ra quá nhiều chi tiết vừa ý, mọi ý tưởng dựa trên giả thiết này đều tốt đẹp như vậy.

Tốt đẹp đến mức muốn có được nó.

Ôn Dư Nhiễm hít sâu một hơi, cầm điện thoại lên, bấm vào sổ danh bạ, cuối cùng bấm vào "Tiểu nha đầu".

Hiện tại mới 22: 00, tiểu cô nương chắc là vẫn chưa ngủ.

Một sự thúc giục không biết tên đã thúc đẩy nàng, Ôn Dư Nhiễm nhìn nút quay số điện thoại màu xanh lục trong nửa phút.

Cuối cùng, vẫn là ấn xuống.

"Tích ——"

"Tích ——"

"Tích ——"

Ôn Dư Nhiễm chưa bao giờ cảm thấy tiếng quay số điện thoại dài như vậy, nhịp tim nhanh lên một chút, sự căng thẳng đi dọc theo tim lan tràn đến đầu ngón tay.

Cuộc gọi được kết nối.

Ống nghe yên tĩnh không tiếng động.

"Alo?" Ôn Dư Nhiễm cố ý mở miệng trước.

Có đáp lại, là giọng nói của tiểu cô nương: "Ôn tổng có chuyện gì sao?"

Ôn Dư Nhiễm thay đổi tư thế cầm điện thoại, nói:

"Tôi nghĩ sợi dây chuyền đó dù sao cũng là tặng cho em. Đặt ở chỗ của tôi không tốt lắm. Chúng ta hẹn gặp mặt đi."

Đây là lần đầu tiên nàng hẹn gặp một người không có liên quan đến công việc, trong lòng có chút mới mẻ và căng thẳng, Ôn Dư Nhiễm thắt chặt thần kinh.

Bên kia im lặng trong một lúc.

Loại im lặng này rất tra tấn người khác, Ôn Dư Nhiễm khẽ nhíu

mày, ngón tay trên điện thoại siết thật chặt.

Cuối cùng, giọng nói của tiểu cô nương đã phá vỡ sự im lặng.

"Chỉ có chuyện này thôi sao?" Tiểu cô nương nhẹ nhàng nói.

"Ừm." Ôn Dư Nhiễm lên tiếng.

"Quên đi, để sau rồi nói."

Giọng nói của tiểu cô nương lộ ra một tia uỷ khuất rất nhỏ, như là đang giận dỗi.

"Chờ một chút,"

Ôn Dư Nhiễm cắt đứt lời, nhịp tim đột nhiên đập nhanh hơn, toàn thân đều căng chặt lên:

"Còn có chuyện khác."

"Chuyện gì?" Tiểu cô nương truy vấn.

Ôn Dư Nhiễm nhắm mắt lại, bên tai truyền đến tiếng tim đập cực kỳ rõ ràng, tiếng này còn mạnh hơn lúc vừa rồi.

Sau đó, nàng nhẹ giọng nói năm chữ.

"Chúng ta thử xem sao."

.....

Trong căn phòng đen nhánh, Ninh An đứng đối diện với bức tường đổ nát, trên tay cầm điện thoại di động.

Nghe những lời nói kia trong ống nghe truyền đến, khóe miệng Ninh An nhếch lên một nụ cười, tiếng cười tràn ra trên môi.

Tiếng cười có vui mừng, có sung sướng.

Đã không còn cô đơn nữa, nhưng không có ngạc nhiên.

Tất cả sự chờ đợi lâu dài đã tìm thấy điểm kết thúc, tất cả những cơn ác mộng điên cuồng đã tìm thấy câu trả lời.

Ninh An đã quên mất chính mình khát vọng giây phút này trong bao lâu rồi.

Nhưng bất luận như thế nào ——

Cô đã được như ước nguyện.

.....

Editor: Ôn tổng cứ thích tự ngược bản thân, từ chối người ta cho đã, rồi tối về tương tư người ta đến mất ăn mất ngủ, rồi quay ngược lại thổ lộ. Ngạo kiều đến tẩu hoả nhập ma rồi ^^. Ôn tổng có tính toán đến đâu cũng đều kèo dưới Ninh An, thấy ẻm không ngạc nhiên là hiểu sao rồi.

Chương này đủ 40 bình chọn, ngày mai em up chương tiếp theo.

Chương 28: Tâm Trạng Khi Yêu

DTV-EBOOK

.....

Lúc này.

Ôn Dư Nhiễm nghe thấy tiếng cười của tiểu cô nương, nàng nắm chặt điện thoại của mình, chờ đợi bên kia trả lời.

Rõ ràng là tiểu cô nương đang theo đuổi mình, hơn nữa rõ ràng là nàng đang nắm quyền chủ động bắt đầu và kết thúc mối quan hệ, nhưng Ôn Dư Nhiễm vẫn cảm thấy một chút hồi hộp không thể giải thích được.

Trong ống nghe, tiểu cô nương cười xong.

Sau đó rất nhẹ nhàng mà nói ra hai chữ.

"Được a."

—— chúng ta thử xem sao.

—— được a.

Một câu trả lời như mong đợi, nhưng nó lại đi lệch khỏi kỳ vọng thầm kín của Ôn Dư Nhiễm, nàng vẫn luôn cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Phản ứng của tiểu cô nương như vậy là quá đơn giản đi.

Không có ngạc nhiên, không có mừng như điên, chỉ có một tiếng cười nhẹ nhàng, hơn nữa chỉ hai chữ đơn giản, quá bình tĩnh, không phù hợp với sự bồn chồn không yên và suy nghĩ rối tung của nàng trong hai ngày qua.

Nàng trằn trọc trở mình, cuộc sống hàng ngày bất an, rối rắm hết lần này đến lần khác, kết quả tiểu cô nương chỉ nói một câu "Được a", rồi đem nàng đuổi đi.

Trong lòng Ôn Dư Nhiễm có chút mất mát không thể giải thích được, nhưng nàng cũng không biết mình mất mát cái gì.

Mối quan hệ được xác định như thế này sao?

Tiểu cô nương cũng không hề nói thêm cái gì?

Không có một chút biểu hiện ngạc nhiên nào sao?

Ôn Dư Nhiễm híp mắt, cân nhắc lời nói, dùng giọng điệu lãnh đạm như thường ngày nói:

"Tối ngày mai em có rảnh không?

"Có rảnh."

"Chúng ta cùng nhau ăn cơm."

"Được."

Ôn Dư Nhiễm cũng không biết nói gì nữa, chỉ có thể nói: "Vậy đến lúc đó tôi đi đón em, bây giờ đi ngủ trước đây."

Sau khi nói xong, Ôn Dư Nhiễm cũng không vội cúp điện thoại, mà đưa điện thoại ghé sát vào bên tai.

Mơ hồ mong đợi điều gì đó.

Sau một thời gian ngắn im lặng.

"Ngủ ngon." Tiểu cô nương nói.

Giọng nói mềm như bông, mang theo vị ngọt ngào, tất cả đều bị Ôn Dư Nhiễm bắt giữ đến hoàn chỉnh ở trong lòng.

Ôn Dư Nhiễm không được tự nhiên mà nuốt nước bọt, rồi sau đó giọng nói căng thẳng, nhàn nhạt nói một câu: "Ngủ ngon."

.....

Điện thoại cúp máy.

Ôn Dư Nhiễm nhìn chằm chằm nhật ký cuộc gọi để lại trên màn hình điện thoại, nhịp tim vẫn đập nhanh đến đáng sợ, không thể kìm nén được.

Đến mức này sao?

Trước đây, khi trò chuyện cùng với tiểu cô nương, nàng chưa bao giờ thấy hồi hộp như vậy. Khi xác định mối quan hệ liền trở nên lao lực như vậy. Chỉ cần yêu đương bình thường là được, cũng không phải nàng chưa từng trải qua yêu đương, vì vậy hãy thả lỏng một chút.

Ôn Dư Nhiễm ở trong lòng trấn an cho bản thân hết lần này đến lần khác, nhịp tim mới ổn định lại một chút.

Đã đến giờ, nên ngủ thôi.

Ôn Dư Nhiễm nằm lên chiếc gối đầu, điều chỉnh lại hô hấp rồi chìm vào giấc ngủ, nhưng nàng vẫn không kiểm soát được một số ý tưởng kỳ quái cứ chạy ra bên ngoài.

Hiện tại, nàng cùng tiểu cô nương đã xác định mối quan hệ.

Xác định mối quan hệ……

Xác định mối quan hệ……

Nếu đã xác định mối quan hệ, như vậy có rất nhiều chuyện trước đây không thể làm, về sau đều có thể làm được…

Đã có thể làm những chuyện không thể làm…

Suy nghĩ này chậm rãi mở rộng và lan dần, dần dần tràn ngập ra, mọi tế bào trong mọi ngóc ngách trong tâm trí đều bị nó thấm đẫm, Ôn Dư Nhiễm cố gắng loại bỏ những ý tưởng này trong vô vọng.

Vì thế, những ý tưởng này đã thuận lợi tiến vào vào giấc mơ của Ôn Dư Nhiễm.

Bởi vì sợi dây đạo đức ở trong lòng đã bị đứt, cho nên giấc mơ này còn táo bạo hơn tất cả những giấc mơ trước đây——

Trong giấc mơ, đôi môi của tiểu cô nương đỏ bừng và sưng lên, trên làn da thịt trắng nõn và non nớt in hằn những dấu vết đủ loại khác nhau.

Cho đến cuối cùng, tiểu cô nương chỉ có thể dùng đôi mắt lưng tròng nước mắt, nhìn về phía nàng, xin tha.

Bộ dáng xin tha của tiểu cô nương thật sự khiến người ta thương xót và đau đớn, hốc mắt đỏ hoe, giọng nói nhỏ nhẹ và yếu ớt, sức lực cũng yếu ớt đến đáng thương, giãy giụa như thế nào cũng không thể thoát khỏi, ngược lại khiến người ta muốn nổi lửa lên.

Giấc mơ kết thúc bằng tiếng rên rỉ yếu ớt của tiểu cô nương.

Buổi sáng, tỉnh lại.

Khi Ôn Dư Nhiễm rời giường, vẫn còn có thể vẽ ra một số chi tiết mê người, những ý niệm vẩn đục nối tiếp nhau, nàng kéo rèm cửa ra, đón ánh nắng mặt trời cùng gió thổi trong một lúc.

Không thể đẩy những ý niệm đó ra khỏi đầu.

Cuối cùng, nàng vẫn là vào phòng tắm, rửa mặt đánh răng.

Ngọn lửa trong lòng bị nước lạnh tưới lên làm nguội đi một chút, nhưng những suy nghĩ đó vẫn còn trong tâm trí và không thể nào rửa sạch được.

Nghĩ bậy cái gì không biết nữa?

Mới chỉ xác định mối quan hệ, đương nhiên phải đi từng bước một, nào có thể nhanh như vậy được.

Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng thở ra, đi ra ban công hút một điếu thuốc rồi bắt đầu thu dọn đồ đạc đi đến công ty.

.....

Sau khi tâm sự được buông xuống, hiệu suất làm việc đã được cải thiện rất nhiều, mặc dù vẫn còn một số tâm tư nhỏ vụn không rõ ràng, nhưng vẫn còn tốt hơn rất nhiều so với sự bồn chồn không yên của hai ngày trước.

Trong lúc đang bận làm việc, trợ lý bước vào nói với nàng một chuyện-----

Cát Thiên Hải đã chết.

Sau khi Ôn Dư Nhiễm nghe xong, lông mày không khỏi nhíu lại.

Cái tên này, lưu lại trong trí nhớ của nàng rất sâu sắc, chính là người đã giới thiệu tiểu cô nương cho nàng biết, những phần còn lại của trí nhớ đều khá mờ nhạt.

Hơn nữa, Ôn Dư Nhiễm cũng đã nhìn thấy qua sinh tử, cũng không quá kinh ngạc.

Ôn Dư Nhiễm không lên tiếng, trợ lý liền tiếp tục nói tiếp.

"Chuyện này đã được đưa tin trên các phương tiện truyền thông địa phương, nói rằng ông ta đánh bạc thua tiền bị người ta đánh chết."

"Lần trước, sau khi ăn cơm cùng với sếp, ông ta vẫn luôn muốn nhờ sếp giúp đỡ. Ông ta liên tục gọi điện thoại cho thư ký, thư ký đều từ chối theo yêu cầu của sếp."

"Ông ta cũng không thể nhờ ai khác, công ty tuyên bố phá sản, thiếu nợ quá nhiều và không thể trả nổi. Tự sa ngã, lại bắt đầu vay tiền để đánh bạc....."

Ôn Dư Nhiễm liếc mắt nhìn trợ lý một cái, giọng nói rất thanh lãnh:

"Ý của cô là vì tôi không cho vay tiền, ông ta chết, là do tôi hại chết ông ta?"

Trợ lý vốn chỉ là đơn thuần báo cáo một chút, cũng không để ý đến từ ngữ, lúc này lập tức nhận ra biểu đạt của mình có vấn đề, nhanh chóng sửa lại.

"Không phải, tôi chỉ là vừa mới nghĩ đến liền sẽ thông báo cho sếp. Vốn dĩ sợ ông ta ghi hận sếp, rồi trả thù. Hiện tại đã xong

hết mọi chuyện, sếp không phải lo lắng về chuyện này. Nói cho sếp biết, là muốn cho sếp thoải mái một chút....."

Những lời này có chút nịnh nọt quá mức, nói chuyện liên quan đến mạng người, cảm thấy có chút không thoải mái, Ôn Dư Nhiễm ngắt lời trợ lý, bảo trợ lý đi ra ngoài.

.....

Sự không thoải mái do cái chết của Cát Thiên Hải mang đến, cũng không kéo dài bao lâu.

Nàng cũng không có nghĩa vụ phải cho Cát Thiên Hải vay tiền, sau đó Cát Thiên Hải đi đánh bạc nhảy vào hố lửa cũng là do chính ông ta tự làm, không có liên quan gì đến nàng.

Nếu đó không phải là trách nhiệm của nàng, nên cũng không cần phải áy náy.

Vì vậy, Ôn Dư Nhiễm nhanh chóng đem chuyện này vứt ra sau đầu.

.....

Trong lúc nghỉ giữa giờ làm, Ôn Dư Nhiễm không nhịn được mà mở điện thoại ra, đọc tin nhắn WeChat của tiểu cô nương gửi đến.

"Chào buổi sáng" và "Ngủ ngon" biến mất trong hai ngày nay, đã trở lại như cũ.

Thật tốt.

Ngoài ra, vào buổi sáng tiểu cô nương còn gửi đến vài thứ thú vị, làm việc nhà, nói chuyện một mình, lời văn rất sinh động, kèm

theo những biểu tượng cảm xúc đáng yêu.

Ôn Dư Nhiễm nhìn vào đó, không nhịn được cong khóe miệng lên.

Nàng sợ bản thân không kiềm chế được sẽ đi trò chuyện với tiểu cô nương, làm chậm trễ công việc, cho nên không dám trả lời tin nhắn, chỉ có thể tranh thủ thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, liên tục nhìn chằm chằm vào số lượng tin nhắn có hạn kia, đọc đi đọc lại, mỗi lần xem với một cảm giác khác nhau.

Loại cảm giác này hoàn toàn khác với cảm giác khi yêu đương với Điền Tiểu Hinh.

Ôn Dư Nhiễm để điện thoại xuống, nhìn kim giây trên đồng hồ chậm rãi chuyển động, thầm nghĩ, bây giờ mới ba giờ chiều, thời gian đến ăn cơm tối còn rất lâu.

Buổi tối hôm nay, có một buổi hẹn hò.

Nghĩ đến điều này, tâm tư của Ôn Dư Nhiễm liền có chút phiêu lãng.

Lênh đênh, bồng bềnh bay đến cảnh tượng trong mơ đêm qua, ý niệm đó dần dần hiện ra, vành tai nàng chợt đỏ bừng.

Ôn Dư Nhiễm ném những suy nghĩ lộn xộn này ra khỏi đầu.

Nếu muốn đến đúng giờ hẹn, thì phải tan tầm đúng giờ.

Nếu muốn tan tầm đúng giờ, thì phải chuyên tâm làm việc.

Với ý tưởng này, Ôn Dư Nhiễm đột nhiên cảm thấy tràn đầy động lực, nhanh chóng ổn định tâm tình, hiệu suất tăng lên gấp đôi.

.....

Editor: Chương này đủ 40 bình chọn, ngày mai em up chương tiếp theo ^^

Chương 29: Hôn Chưa Đủ

DTV-EBOOK

.....

Công việc gần như đã hoàn thành.

Ôn Dư Nhiễm tự cho phép mình tan tầm sớm, ngồi bên trong xe với sự chờ mong.

Nàng liếc nhìn thời gian, hiện tại còn thiếu một chút nữa là đến giờ ăn tối.

Bây giờ đi gặp tiểu cô nương, có nên mang theo thứ gì không?

Ý tưởng này ngay khi xuất hiện đã lập tực chiếm lấy tâm trí của nàng.

Ôn Dư Nhiễm cầm vô lăng suy nghĩ một hồi, một lát sau quyết định, ngừng xe trước một cửa hàng bán hoa ở bên đường.

"Giúp tôi lấy một bó hoa hồng." Ôn Dư Nhiễm đi một vòng quanh cửa hàng hoa rồi nói với nhân viên bán hàng.

"Muốn viết thiệp không?"

"Không cần."

Khi rời khỏi cửa hàng, Ôn Dư Nhiễm ôm trong lòng ngực một bó hoa hồng lớn, trên cánh hoa có những giọt nước trong suốt, được bao lại tinh xảo, hương hoa bay vào chóp mũi.

Trở lại trong xe, Ôn Dư Nhiễm đặt bó hoa hồng lên ghế phụ, nhìn nhánh hoa hồng đỏ kiều diễm.

Trong lòng đột nhiên có chút hối hận.

Không phải nói là cùng tiểu cô nương thử một lần sao?

Có phải nàng quá chủ động hay không?

Nhưng mua đều đã mua, bây giờ lại ném đi thì quá mức ấu trĩ, Ôn Dư Nhiễm tự hỏi trong một lúc, nghĩ nghĩ, cứ như vậy đi.

Tiếp theo, Ôn Dư Nhiễm ngồi chờ ở trong xe, trong lúc chờ đợi, thỉnh thoảng liếc nhìn thời gian một chút.

Không thể gọi điện thoại quá sớm.

Nếu gọi điện thoại quá sớm, thì có vẻ quá nóng vội.

Thời gian trôi qua từng phút.

Nàng dùng đốt ngón tay gõ vào tay lái, sự mong đợi trong lòng lan tràn trở thành nôn nóng. Nếu là ngày thường, Ôn Dư Nhiễm nhất định sẽ không lãng phía thời gian chờ đợi như vậy, nhưng lúc này, nàng không có tâm tư làm chuyện gì khác.

Như thể sau bữa cơm, sẽ có một cái gì đó quan trọng.

.....

Cuối cùng, cũng chờ đến giờ ăn tối.

Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng thở ra, cầm điện thoại lên, bấm gọi cho tiểu cô nương.

"Hiện tại em đang ở đâu?"

"Em lập tức ra cổng trường." Giọng của tiểu cô nương vẫn là dễ nghe như vậy, ngọt ngào và mềm mại.

"Cổng trường nào?"

"Ở Tây Môn."

"Được, tôi đến đón em."

Nói xong, Ôn Dư Nhiễm cúp điện thoại.

Trong suốt qua trình trò chuyện, Ôn Dư Nhiễm cố ý làm cho giọng nói thật sự bình tĩnh, lãnh đạm lại nhàn nhã, giống như chỉ là một cuộc gọi điện thoại thông thường, cũng không có nghe thấy lo âu chờ đợi.

Tuy nhiên, sau cuộc gọi, trong lòng lại trở nên nóng nảy.

Rất muốn gặp mặt……

Lập tức muốn nhìn thấy tiểu cô nương……

Ôn Dư Nhiễm nuốt nước miếng, mơ hồ nghĩ đến cảnh tượng trong mơ ngày hôm qua, tiếng nhịp tim đập nhanh hơn vài phần.

Nàng hít sâu vài hơi, cố gắng hết sức để điều chỉnh trạng thái của mình và kiềm chế sự căng thẳng trong lòng.

Chính mình đang bị làm sao vậy?

Không phải chỉ là yêu đương thôi sao?

Nhớ trước đây khi yêu đương với Điền Tiểu Hinh, gặp mặt, ăn cơm, đưa hoa, tặng quà... đơn giản chỉ là trải qua một quá trình, không có bất cứ sự dao động cảm xúc nào.

Bây giờ cùng với tiểu cô nương, cũng không phải là mối tình đầu, tại sao lại hồi hộp như vậy?

Tại sao lại hồi hộp như vậy?

Ôn Dư Nhiễm ở trong lòng hỏi đi hỏi lại mấy lần, sau nửa phút, nàng cho rằng đã thuyết phục được bản thân, vì vậy khởi động xe, thuận lợi lái đến địa chỉ của tiểu cô nương.

.....

Trong tầm mắt hiện ra một bóng người quen thuộc, Ôn Dư Nhiễm đạp phanh, xe dừng lại.

Hôm nay thời tiết rất ấm áp, tiểu cô nương đang đứng bên đường, ăn mặc giản dị, áo khoác màu hồng nhạt hơi mở ra một chút, để lộ ra chiếc áo nhung màu trắng bên trong, cổ áo sơ mi kẻ sọc có hai cúc không cài, làn da trên cổ có chút trắng sáng.

Ánh mắt của Ôn Dư Nhiễm dừng ở trên chiếc cổ trắng noãn và dịu dàng của tiểu cô nương trong một lúc, rồi nhanh chóng quay đi.

Sau khi nàng quay tầm mắt đi, nhìn chằm chằm vào đồng hồ trên ô tô, khẽ nuốt nước bọt một chút, kìm nén cảm xúc, sau đó mở khóa cửa chờ tiểu cô nương lên xe.

Trên ghế phụ có một bó hoa hồng rất lớn, lúc Ninh An mở cửa xe ra, liền thấy một mảnh hồng hồng đâm thẳng vào trong tầm mắt.

"Cái này là cho em sao?"

Giọng nói nhẹ nhàng của tiểu cô nương truyền vào tai Ôn Dư Nhiễm.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy hơi khó xử sau khi nghe câu hỏi của tiểu cô nương.

Giống như nếu thừa nhận bó hoa hồng này, cũng tương đương với việc thừa nhận rằng nàng đã chờ đợi trong trạng thái thất thần trong nửa ngày.

"Đi ngang qua cửa hàng bán hoa, cảm thấy hoa này có mùi rất thơm, vì vậy tôi tiện tay mua, chuẩn bị mang về nhà trang trí." Ôn Dư Nhiễm nhàn nhạt nói.

Tiểu cô nương chớp chớp mắt: "Có thể tặng cho em không?"

"Tùy em." Ôn Dư Nhiễm tiếp tục lãnh đạm mà đáp lại.

Tiếp đó là âm thanh cọ xát rất nhỏ, tiểu cô nương đem bó hoa hồng ôm vào trong lòng ngực, sau đó ngồi vào trong xe.

Cửa xe đóng lại.

Ôn Dư Nhiễm hơi nghiêng đầu.

Chỉ nhìn thấy tiểu cô nương nhẹ nhàng ôm lấy bó hoa hồng kia, một tay cẩn thận thả ra, tập trung vào một vài cánh hoa bị gãy có nếp gấp, động tác mềm mại như sợ chạm vào sẽ làm gãy cánh hoa.

Ôn Dư Nhiễm nhìn đôi mắt chuyên chú dưới lông mi của tiểu cô nương, trong lòng mềm nhũn đến rối mù.

"Ôn Dư Nhiễm, cảm ơn chị." Tiểu cô nương quay đầu qua, nhỏ

giọng nói cảm ơn.

Lại là xưng hô đầy đủ họ tên.

Ôn Dư Nhiễm chuẩn bị nói câu gì đó.

"Không cần....."

Lời nói còn chưa nói ra hết, đã bị nuốt trở về.

Trên môi có chút mềm mại, có chút ngọt ngào, có chút lạnh.

Vừa chạm vào liền tách ra.

Tiểu cô nương như là không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục quay đầu nhìn hoa hồng của mình, khuôn mặt trắng nõn dịu dàng, không có chút ửng hồng nào, nhìn bộ dáng giống như là không có việc gì.

Mà cổ của Ôn Dư Nhiễm cứng đờ, sửng sốt hơn nửa ngày.

Nhịp tim đập dồn dập một trận, vang dội đến doạ người.

Tất cả tâm lý vừa mới được xây dựng đều bị phá huỷ trong một lần, trong đầu hỗn loạn, cái chạm mềm mại này làm gợi lên hồi ức sâu thẳm, trong lòng càng ngày càng loạn.

Sau khoảng mười giây, Ôn Dư Nhiễm cứng cổ quay đầu lại, nhìn con đường phía trước, có chút sợ không dám khởi động xe.

Nàng sợ rằng nếu ngay lập tức lái xe, sẽ xảy ra chuyện.

Tiểu cô nương cũng không thúc giục, ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế phụ, tiếp tục nhìn bó hoa hồng.

Một phút sau.

Ôn Dư Nhiễm mới cảm thấy nhịp tim của mình đã ổn định lại một chút, nàng hít một hơi thật sâu và cố gắng hết sức để bình tĩnh lại.

Những suy nghĩ bay bổng đó đã bị áp xuống.

Ngay sau đó, một chút thất vọng nhỏ bò lên.

Cứ như vậy sao?

Chạm vào một chút liền kết thúc?

Tại sao……

Tại sao lại không giống như trên vòng đu quay…

Một đợt hỗn loạn mới từ đáy lòng dâng lên, Ôn Dư Nhiễm nhanh chóng đè nén ý nghĩ này xuống, dùng ngón tay ấn chặt vào huyệt thái dương, cố gắng thả lỏng bản thân.

Lúc này, tiểu cô nương hướng về phía nàng liếc mắt một cái, đôi mắt rất đen và sâu.

Ôn Dư Nhiễm cảm nhận được ánh mắt của tiểu cô nương, nhưng nàng không dám quay đầu nhìn lại, hơi quay đầu hướng ra cửa sổ, nhịp tim thật vất vả mới ổn định được, lại đập nhanh hơn.

Nửa phút trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, hai người cũng đều không lên tiếng, xe vẫn dừng ở một chỗ, trong xe yên tĩnh đến đáng sợ.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy mình không thể cứ giằng co như thế

này, thở ra một hơi thật dài, cuối cùng cũng thả phanh, lái xe đến nhà hàng mà nàng đã đặt trước.

Dọc theo đường đi, Ôn Dư Nhiễm hoàn toàn dồn sức lực để chú ý đến tình hình giao thông, cuối cùng cũng không có chuyện gì.

Sau khi đến nơi cần đến, Ôn Dư Nhiễm vẫn cảm thấy có chút choáng váng.

Bước vào nhà hàng, ánh đèn ấm áp và lãng mạn chiếu xuống, tiểu cô nương nhẹ nhàng đi theo sau nàng, bím tóc đen nhánh ngoan ngoãn nhu thuận, khuôn mặt xinh đẹp như một bức hoạ.

Nhiều ý niệm phức tạp lại xuất hiện.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy trạng thái của mình rất kỳ quái.

Rất là kỳ quái.

Chỉ chạm vào miệng thoáng qua là có thể tưởng tượng đi thật xa, điều này thật sự còn đáng sợ hơn cả những ngày không yên trước đó.

Rõ ràng trước kia khi yêu đương, nàng chưa bao giờ gặp phải trường hợp như vậy, hiện tại có rất nhiều vấn đề gặp phải, đã vượt ra ngoài phạm vi của nàng.

Hơn nữa, theo lý mà nói, nàng đã cùng tiểu cô nương hôn đến tận hai lần, tại sao một chút thích ứng cũng không có?

Chẳng lẽ là bởi vì hôn chưa đủ……

Ý nghĩ này so với những ý nghĩ trước còn đáng sợ hơn, Ôn Dư Nhiễm phản ứng lại ngay lập tức, muốn giết chết ý nghĩ này ngay từ trong nôi.

.....

Editor: Nhu cầu của Ôn tổng cao quá nhỉ. ^^

Chương này đủ 40 bình chọn, ngày mai em sẽ up chương tiếp theo

Chương 30: Nụ Hôn Dài 3 Phút

DTV-EBOOK

.....

"Xin hỏi quý khách có đặt bàn trước không ạ?"

Ôn Dư Nhiễm bị âm thanh dò hỏi kéo lại, lấy lại một chút bình tĩnh.

"Có." Ôn Dư Nhiễm lên tiếng, sau đó đưa phiếu đặt bàn trên điện thoại ra.

Sau khi được xác nhận, người phục vụ dẫn Ôn Dư Nhiễm cùng Ninh An đến vị trí của các nàng.

Hai người ngồi xuống.

Tiểu cô nương nghiêng đầu ngồi ở phía đối diện, tay trái nâng gương mặt, bím tóc nghiêng qua một bên đáp trên vai, ánh mắt nhìn chằm chằm Ôn Dư Nhiễm, đôi mắt đen láy sáng ngời.

Hoa hồng do Ôn Dư Nhiễm tặng đã được đặt trên ghế xe, không có mang vào. Nhưng có một chiếc bình hoa mảnh mai được đặt ở bên cạnh bàn ăn, bên trong bình hoa được cắm những nhánh hoa hồng kiều diễm ướt át.

Nhà hàng này mới mở chưa đầy hai tháng nhưng vẫn có tiếng trong thành phố, nghe nói bầu không khí ở đây cũng không tồi.

Rất nhanh chóng, Ôn Dư Nhiễm cảm nhận được bầu không khí

tình nhân trong nhà hàng.

Tấm lụa mềm mại rủ xuống mờ ảo, không gian như được tách ra thành nửa ẩn nửa hiện. Âm thanh du dương của đàn piano truyền đến bên tai, màu sắc của ánh đèn nửa sáng nửa tối, không khí cực kỳ ái muội. Bên bàn có một giá cắm nến, ngọn nến nảy lửa lên, một tầng ánh sáng nhu hoà phủ lên sườn mặt của tiểu cô nương, màu sắc hoa hồng trong bình giống như màu môi của tiểu cô nương.

Bầu không khí rất ái muội làm cho lòng người căng thẳng.

Lúc này nhân viên phục vụ vén tấm lụa bước vào, bắt đầu giới thiệu.

"Thật xin lỗi đã quấy rầy quý khách. Đây là thực đơn, tôi sẽ giới thiệu với quý khách một chút. Hôm nay nhà hàng của chúng tôi có sự kiện đặc biệt, chỉ cần....."

Giọng nói này đột nhiên cắt đứt mọi liên tưởng, bầu không khí ái muội trước đó cũng lập tức biến mất.

"Cảm ơn, để chúng tôi tự xem đi."

Ôn Dư Nhiễm ngắt lời nhân viên phục vụ, nàng không quan tâm đến những số tiền nhỏ nhoi này, tự nhiên cũng không quan tâm đến những sự kiện đặc biệt.

Nhân viên phục vụ cũng không nói nữa, chỉ yên lặng đứng chờ hai người gọi món.

Có hai bảng thực đơn, Ôn Dư Nhiễm và Ninh An mỗi người lấy một cái.

Ôn Dư Nhiễm nhìn tên các món ăn trong thực đơn, nhìn mặt

chữ căn bản không thể phân tích ra được nguyên liệu nấu ăn, nên cảm thấy gọi món gì cũng đều không sao cả, dù sao đến nơi này cũng không phải vì để ăn ngon.

Vì thế Ôn Dư Nhiễm để thực đơn sang một bên, đem quyền quyết định cho tiểu cô nương lựa chọn:

"Em có gì muốn gọi không?"

Sau một hồi yên lặng.

"Cái này... có thể chứ?" Giọng nói nhẹ nhàng mềm mại của tiểu cô nương truyền đến, càng lúc càng gần.

Có một ngón tay trắng nõn đặt trong tầm mắt của Ôn Dư Nhiễm.

Chỉ thấy tiểu cô nương đứng dậy khỏi vị trí của mình, dùng ngón tay chỉ lên một dòng trên thực đơn của Ôn Dư Nhiễm, nhỏ giọng nói.

Vì để có thể chỉ vào thực đơn của Ôn Dư Nhiễm, tiểu cô nương chống khuỷu tay còn lại dựa vào mặt bàn, gần như dính chặt vào mặt bàn, bím tóc đen nhánh rũ xuống dưới, cổ tay áo kéo lên một chút, làm lộ ra cổ tay trắng như sứ, trắng đến chói mắt.

Khoảng cách khuôn mặt rất gần Ôn Dư Nhiễm.

Rất gần.

Ôn Dư Nhiễm hơi ngẩng đầu lên, là có thể nhìn thấy lông mi cùng với chóp mũi nhỏ nhắn của tiểu cô nương.

Tim đập lỡ một nhịp.

Lúc này, Ôn Dư Nhiễm nhìn mấy chữ trên thực đơn đều rất mơ

hồ, bất cứ cái gì cũng không tiếp thu được, tự nhiên cũng không có tâm tư xem dòng chữ mà tiểu cô nương đang chỉ là gì.

"Em có thể gọi bất cứ thứ gì mình muốn." Ôn Dư Nhiễm rũ mắt xuống, nói với giọng nói ngây ngốc.

"Thật sự có thể chứ?" Tiểu cô nương nghiêng đầu, nhỏ giọng hỏi một câu.

"Đương nhiên, không cần suy nghĩ....."

Giây tiếp theo.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy cằm của mình bị một bàn tay lạnh lẽo siết chặt, sau đó được đôi môi mềm mại của tiểu cô nương bao phủ lên.

Lần này, tiểu cô nương không cho Ôn Dư Nhiễm thời gian phản ứng, cô lập tức dùng đầu lưỡi cạy hàm răng của Ôn Dư Nhiễm ra, tàn sát bừa bãi lướt qua, hơi thở lạnh lẽo xâm nhập vào gốc lưỡi.

Ôn Dư Nhiễm chỉ nghe thấy tiếng nhịp tim đập bên tai.

Chờ đến lúc nàng có phản ứng, thì đã mất quyền chủ động.

Thế nào lại như vậy.....

Nụ hôn này đến bất ngờ không thể hiểu được, nhưng Ôn Dư Nhiễm căn bản không có thời gian để suy nghĩ nụ hôn này bắt đầu như thế nào, trong đầu nàng chỉ còn lại một ý niệm-----đó chính là muốn hoà vào nhau thành một.

Ôn Dư Nhiễm cố nén nhịp tim, để làm bản thân bình tĩnh trở lại, điều chỉnh hô hấp, cố gắng giành lại thế chủ động.

Tiểu cô nương hôn cũng không có quá nhiều kỹ xảo, hôn đến lộn xộn, nhưng lại mang theo mười phần tính xâm lược, Ôn Dư Nhiễm vô thức bị tiết tấu mang đi, hai đầu lưỡi dây dưa ở bên nhau.

Tư thế bị giam của hàm dưới quá mức khó xử, Ôn Dư Nhiễm đưa ngón tay lên, muốn bẻ tay tiểu cô nương.

Nhưng không nghĩ đến tiểu cô nương buông lỏng hàm dưới ra, trực tiếp khóa các ngón tay của nàng lại, dùng một lực đạo rất lớn, nàng không thể nào thoát ra được, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Thật vất vả đầu óc mới tỉnh táo một chút, bây giờ lại trở nên hỗn độn, hô hấp hoàn toàn hỗn loạn và đầu óc choáng váng.

Ôn Dư Nhiễm không biết nụ hôn kéo dài trong bao lâu, chờ đến thời điểm nàng gần như tắt thở, cuối cùng tiểu cô nương cũng buông lỏng nàng ra.

Sau khi rời môi, Ôn Dư Nhiễm mở to miệng hít vài hơi, rồi dùng hết toàn lực để điều chỉnh bản thân lại, cuối cùng cũng giảm tần suất hô hấp xuống mức bình thường.

Ngẩng đầu lên liền thấy tiểu cô nương vẫn ngoan ngoãn ngồi ở đối diện, hô hấp không loạn, mặt không đỏ, giống như một học sinh ngoan ngoãn nghe giảng bài.

Quá tà môn.

Thật sự quá tà môn.

Ôn Dư Nhiễm nghĩ thầm trong lòng, lúng túng chỉnh cổ áo lại, trở về dáng ngồi ưu nhã

"Chúc mừng cả hai đã hoàn thành nhiệm vụ hôn môi nhau kéo dài trong 3 phút, có thể tận hưởng gói cấp A dành cho cặp đôi với mức giảm giá 30%. Xin hỏi có yêu cầu gì nữa không?"

Giọng của nhân viên phục vụ đột nhiên vang lên bên tai, lúc này Ôn Dư Nhiễm mới nhận ra rằng nhân viên phục vụ vẫn còn đứng ở bên cạnh.

Nhân viên phục vụ ở đây có tố chất cực kỳ tốt, sau khi nhìn hai người con gái hôn môi, cũng không có biểu hiện gì không ổn.

"Em gọi nhiêu đó đủ rồi, Ôn tổng còn muốn gọi gì thêm nữa không?" Tiểu cô nương nhỏ nhẹ nói, giọng nói vẫn như bình thường, hơi thở cũng không có chút nào lộn xộn, dấu hiệu sau khi hôn môi cũng không có.

Ôn Dư Nhiễm vén tóc, che đi vành tai đang phiếm hồn, banh mặt nói: " Bao nhiêu đó được rồi."

Vì vậy, nhân viên phục vụ cầm lấy thực đơn đi ra ngoài.

.....

Không khí lại rơi vào giằng co.

Hai người ngồi đối mặt với nhau, Ôn Dư Nhiễm nhìn sang chỗ khác, giả vờ như không có việc gì, nhìn chằm chằm phía sau tiểu cô nương.

"Ôn tổng, em chỉ là muốn gọi phần ăn đó, chị cũng đã đồng ý."

Tiểu cô nương đã mở miệng, giọng điệu rất nghiêm túc, giống như là đang thật sự giải thích nguyên nhân.

Ôn Dư Nhiễm tuỳ ý "ừm"một tiếng, không nói chuyện.

Nàng cảm thấy buổi hẹn hò này thật thất bại.

Chưa nhìn thấy được đôi mắt lưng tròng nước mắt và gương mặt đỏ bừng của tiểu cô nương, còn nàng bị làm cho xấu hổ đến như vậy, hoàn toàn lệch khỏi khung cảnh mong đợi.

Loại cảm giác này thật không thoải mái.

Đồ ăn được mang lên.

Bò bít tết hình trái tim, một bình nước trái cây lớn với hai ống hút, một món súp kem được trang trí bằng cánh hoa hồng... tất cả đều được bày lên một chiếc bàn nhỏ.

Trong thời điểm ăn cơm, Ôn Dư Nhiễm trong lòng không vui, cũng không lên tiếng nói chuyện, tiểu cô nương cũng có vẻ im lặng, ăn thật sự rất ít.

Đối với bình nước trái cây có hai ống hút kia, ngày thường Ôn Dư Nhiễm có thói quen uống nước trái cây, cho nên cũng không có đụng vào.

Bầu không khí lạnh đi và cứng đờ.

Sau khi ăn xong, hóa đơn cũng đã được thanh toán xong, Ôn Dư Nhiễm liền xách túi bước ra ngoài, cũng không hề quay đầu lại.

Đi được vài bước.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy đầu ngón út có chút lạnh ----- chính là ngón út của tiểu cô nương nhẹ nhàng móc lên.

Ôn Dư Nhiễm khẽ nhíu mày, cứng đờ trong chốc lát, cũng không có bỏ ra.

Hai giây sau, đầu ngón áp út cũng có chút lạnh.

Rồi sau đó là đầu ngón giữa, đầu ngón trỏ.....

Tiểu cô nương cứ như vậy, từng chút một chạm vào thăm dò, cuối cùng đã nắm lấy hết tay phải của nàng.

Thần kinh của Ôn Dư Nhiễm căng chặt, mọi cảm giác đều bị phóng đại. Xúc cảm trên tay phải rất nhỏ, mang theo lạnh lẽo nhè nhẹ.

Cảm giác..... cũng không quá tệ.

Nghĩ như vậy, Ôn Dư Nhiễm cong lên khóe miệng lên một chút.

Có vẻ như không còn khó chịu như vậy nữa.

.....

Editor: chương này đủ 40 bình chọn, ngày mai em sẽ up chương tiếp theo. ^^

Chương 31: Ma Ám

DTV-EBOOK

.....

Cả hai người vẫn duy trì tư thế dắt tay nhau, chẳng mấy chốc đã bước đến bên cạnh xe.

Tiểu cô nương buông lỏng tay ra, ngồi vào trong xe.

Ôn Dư Nhiễm nhàn nhạt nắm chặt tay một chút, xúc cảm đầu ngón tay biến mất, mang theo một tia mất mát vi diệu.

"Tôi đưa em về nhà?"

Ôn Dư Nhiễm ngồi vào ghế điều khiển, bắt lấy tay lái, dò hỏi một câu.

"Vâng....." Tiểu cô nương đáp lại một tiếng.

Có một chút miễn cưỡng, không tình nguyện.

Ôn Dư Nhiễm nghe ra tia không tình nguyện này, ở trong lòng cười khẽ một tiếng.

Không muốn về nhà?

Vậy còn muốn đi đâu?

Ám chỉ của tiểu cô nương quá rõ ràng.

Ôn Dư Nhiễm quay đầu lại, liếc mắt nhìn tiểu cô nương một cái.

Mặt trời đã lặn một nửa, ánh nắng mờ nhạt phủ lên một lớp mỏng, chiếu xuyên thấu qua cửa kính xe, nổi lên trên khuôn mặt của tiểu cô nương. Lông mi của tiểu cô nương rất dài, hơi cong, nhẹ nhàng móc vào ánh nắng mỏng manh, đẹp đến mức khiến người ta rất muốn biết bộ dáng ngập hơi nước và nhẹ nhàng rung động của nó.

Còn có những cánh hoa trên bó hoa hồng trong vòng tay của tiểu cô nương, cùng với đôi môi của tiểu cô nương thật giống nhau, mềm mại như nhau, cùng một màu đỏ hồng, đều khiến cho người ta muốn gần gũi.

Ôn Dư Nhiễm kịp thời cắt ngang suy nghĩ của mình khi đang hướng vào khu vực nguy hiểm.

Nếu nghĩ về điều đó lâu hơn nữa, chính nàng sẽ bị lạc lối.

Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng hít vào, đem ánh mắt quay trở lại.

Sau đó khởi động xe và lái về phía nơi ở của tiểu cô nương.

Trên đường đi cũng không có kẹt xe nhiều, chỉ trong chốc lát đã đến con đường nhỏ dưới lầu nơi ở của tiểu cô nương.

Đã đến.

Nên xuống xe.

Ôn Dư Nhiễm ngồi đợi vài giây, nhưng tiểu cô nương lại ăn vạ ngồi yên tại chỗ, không có ý định xuống xe.

"Đã đến rồi, xuống xe đi." Ôn Dư Nhiễm nói.

Tiểu cô nương rũ mắt xuống, im lặng trong một lát.

Sau đó, lông mi của tiểu cô nương khẽ chớp hai cái:

"Ôn tổng không đi lên ngồi một chút sao?"

Giọng nói của câu này rất nhỏ, giống như đuôi lông cừu đang lướt qua trái tim của nàng, mang theo sức quyến rũ ma thuật.

Ôn Dư Nhiễm nghe câu này, tim nhanh chóng nhảy lên.

Một sự dao động hiện lên trong chớp mắt.

Không được, như vậy quá nhanh.

Ôn Dư Nhiễm cố hết sức ổn định tinh thần, từ trong cổ họng phun ra hai chữ: "Không được."

Đầu tiểu cô nương càng lúc càng cúi thấp, bộ dáng trông rất mất mát, nhưng cuối cùng tiểu cô nương cũng mở cửa xe, thò chân ra rồi bước xuống.

"Tạm biệt."

"Ừm, tạm biệt." Ôn Dư Nhiễm tránh đi tầm mắt, nói.

Sau khi nói tạm biệt, Ôn Dư Nhiễm thu lại những suy nghĩ lộn xộn, lái xe hướng về nhà.

Sau khi trở về nhà, Ôn Dư Nhiễm liền tranh thủ đi tắm.

Nàng vẫn luôn cảm thấy tắm là cách hữu ích nhất để thư giãn và bình tĩnh, nhưng kể từ khi gặp được tiểu cô nương, phương pháp này dường như mất đi tác dụng như ban đầu.

Sau khi tắm xong, Ôn Dư Nhiễm nhìn vào trong gương, vành tai

có chút phiếm hồng.

Rốt cuộc mới vừa tắm xong, làn da phiếm hồng là chuyện bình thường. Ôn Dư Nhiễm thầm nghĩ.

Vì vậy một lúc sau, Ôn Dư Nhiễm lại soi gương, phát hiện bên tai vẫn có chút phiếm hồng.

Thật là tà môn.

Sau khi cùng tiểu cô nương ở bên nhau, chuyện tà môn liên tục nối tiếp nhau, đầu óc thường xuyên tê dại, Ôn Dư Nhiễm không chỉ một lần nghi ngờ về khả năng tự điều chỉnh của mình.

.....

Mấy ngày sau, công việc bận rộn cùng với đi công tác, vẫn luôn không thể gặp mặt tiểu cô nương.

Nhưng liên lạc qua WeChat vẫn luôn tiếp tục không ngừng, thỉnh thoảng sẽ gọi hai cuộc điện thoại

Duy trì mối quan hệ như thế này, cảm xúc rất phức tạp, có một chút lo lắng, có một chút an tâm, kèm theo một tia hưng phấn cùng ngọt ngào.

Những cảm xúc phức tạp như vậy, đối với nàng rất xa lạ, cũng không thể nói là tốt, nhưng nàng nguyện ý tiếp tục như thế này.

Về những mặt khác, cũng không có chuyện gì lớn xảy ra, nhưng có một vấn đề nhỏ về sức khỏe thể chất——

Có lẽ bởi vì quá mệt mỏi, có một ngày vào buổi sáng Ôn Dư Nhiễm cảm thấy thân thể có gì đó không ổn, không giống như cảm lạnh thông thường, trong lòng giống như có một khối băng, thỉnh thoảng có làn khí lạnh lẽo tràn ra, lúc có lúc không

rất khó phân biệt được.

Ôn Dư Nhiễm luôn chú ý đến tình trạng thân thể của mình, vì vậy nàng đã đặt lịch hẹn với bác sĩ tư nhân vào ngày hôm đó, đi kiểm tra toàn bộ.

Chức năng tim phổi đều bình thường, không tìm thấy vấn đề gì.

"Ôn tổng, có phải gần đây công việc rất bận không?"

"Có một chút."

"Có thể là thần kinh quá mức căng thẳng, tốt nhất là nên thả lỏng một chút."

Sau khi Ôn Dư Nhiễm nghe lời khuyên của bác sĩ, phản ứng đầu tiên của Ôn Dư Nhiễm là gọi cho tiểu cô nương, nhưng sau khi nghĩ lại, đã từ bỏ ý định này.

Nàng cảm thấy, nếu bây giờ nàng gặp mặt tiểu cô nương, thần kinh nhất định sẽ căng thẳng hơn.

Vì thế, Ôn Dư Nhiễm liền gác lại công việc, dành thời gian rảnh rỗi đi dạo ở bờ sông một mình.

Thật ra, lúc trước Ôn Dư Nhiễm vẫn luôn có thói quen đi dạo vào buổi tối, nhưng không hiểu vì sao, nàng luôn cảm thấy phía sau lưng có một cảm giác u ám và đáng sợ, nên không tiếp tục nữa.

Hiện tại, mượn danh nghĩa bị bệnh, thả lỏng một chút cũng tốt.

Ngực vẫn còn chút khó chịu, nhưng sau khi đi dạo đón ánh nắng mặt trời, đã tốt lên không ít.

Đi về phía trước, rẽ phải là đến quảng trường.

Tiếng nhạc khiêu vũ ở quảng trường mờ nhạt vang lên, đặc biệt rất sôi động. Dòng người càng ngày càng đông, có nhiều tiếng nói ồn ào, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy trên người thư thái hơn rất nhiều.

"Xem bói đây, mấy ngày nữa sẽ có tiền tài tiến vào..... Này mỹ nữ, ta thấy mặt của cô phát ra hắc ám, có âm khí lượn lờ, chắc là đang bị ma ám, không thể không trừ. Bổn đại sư đây đuổi quỷ đoán mệnh, mọi thứ đều tinh thông. Lần đầu tiên phục vụ sẽ có ưu đãi giảm giá 50%, muốn tìm hiểu một chút không? "

Ôn Dư Nhiễm quay mặt sang một bên, nhìn thấy một người đàn ông mặc quần áo màu vàng đang đứng đó -------- trên cổ người đàn ông đeo một chuỗi hạt bằng gỗ màu đen, trên tay đang cầm một chồng tiền đồng, bên cạnh còn có một quầy hàng, ở trên có rất nhiều bùa chú. Xem ra là dựa vào đây để kiếm sống.

"Không cần."

Ôn Dư Nhiễm lễ phép mỉm cười một chút, đi vòng qua người này, chuẩn bị đi tiếp tục đi về phía trước.

Người đàn ông mặc áo vàng không chịu buông tha: "Đừng đừng, mỹ nữ, gần đây cô có cảm thấy thân thể không thoải mái không? Ví dụ như gặp ác mộng....."

"Tôi không có gặp ác mộng, cảm ơn." Giọng nói của Ôn Dư Nhiễm đã lạnh xuống, nụ cười trên mặt hết sức có lệ.

Người đàn ông mặc áo vàng vẫn đang tiếp tục nỗ lực: "Vậy trong ngực có cảm rét lạnh không, lạnh đến không chịu nổi, đi bệnh viện khám nhưng không tìm được nguyên nhân....."

Nụ cười của Ôn Dư Nhiễm biến mất.

"Xin nhường đường." Ôn Dư Nhiễm lạnh mặt nói.

Dù sao nàng cũng đã quen làm cấp trên, một câu áp đảo và quyết đoán cũng khác người thường.

Người đàn ông mặc áo vàng lập tức dừng miệng, nép sang một bên.

.....

Thời điểm về đến nhà, cũng đã chạng vạng.

Ở nhà, Ôn Dư Nhiễm nhịn không được nhớ lại lời nói của người đàn ông mặc áo vàng, cảm thấy có chút vớ vẩn.

Mặc dù nàng sợ xem phim kinh dị, nhưng nàng là một người theo chủ nghĩa vô thần, những đạo sĩ trừ tà và xem bói chẳng qua đều là những chiêu trò tâm lý.

Đến nỗi trùng hợp với bệnh trạng của nàng.....

Đoán chừng người tự xưng là đạo sĩ kia, đối với ai cũng đều nói như vậy.

Ôn Dư Nhiễm cười khẽ một tiếng, không để ở trong lòng, dù sao sau khi ra ngoài đi dạo, cơ thể cũng đã tốt lên rất nhiều, chắc nguyên nhân chỉ là do thần kinh căng thẳng thôi.

Nghĩ như vậy, Ôn Dư Nhiễm thả lỏng người một chút, cầm điện thoại lên, muốn nói chuyện phiếm với tiểu cô nương, nhưng lại phát hiện tiểu cô nương vẫn chưa trả lời tin nhắn.

Chắc là đang ở trong lớp học.

Ôn Dư Nhiễm thầm nghĩ.

.....

Kết quả là đêm đó Ôn Dư Nhiễm gặp ác mộng.

Đây là lần đầu tiên nàng gặp ác mộng sau một thời gian dài, trong mơ nàng bị một thứ gì đó đuổi theo, phía sau là khuôn mặt của một người đàn ông bị cắt nát, không thể phân biệt được.

Trước một giây khi bị đuổi theo, Ôn Dư Nhiễm bừng tỉnh dậy, " Bang" một tiếng, bật đèn điện lên.

Sau lưng là ròng ròng mồ hôi lạnh.

Vốn dĩ cơn ác mộng cũng không phải là chuyện đặc biệt, nhưng nếu so với lời của vị đạo sĩ kia thì liền rất đáng sợ.

Ôn Dư Nhiễm mơ hồ theo bản năng gọi điện thoại cho tiểu cô nương.

Sau khi bấm số, Ôn Dư Nhiễm liền đổi ý. Hiện tại cũng không biết bây giờ là mấy giờ, gọi điện thoại sẽ làm phiền đến người khác nghỉ ngơi, thật sự không lý trí.

Tinh thần được phục hồi lại, Ôn Dư Nhiễm chuẩn bị cắt đứt điện thoại.

Một giây trước khi ngón tay chạm vào nút gác máy, cuộc gọi đã được kết nối.

Có vẻ như đã đánh thức người ta rồi, Ôn Dư Nhiễm lần nữa đưa điện thoại lên tai, trong lòng có chút áy náy.

"Alo, Ôn tổng?" Giọng nói của tiểu cô nương có chút mơ hồ, có lẽ

vừa mới tỉnh ngủ.

Nghe được giọng nói của tiểu cô nương, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy trong lòng an ổn không ít:

"Không có gì đâu... chỉ là gặp ác mộng thôi. Hiện tại đã khá hơn rồi. Em mau ngủ đi."

"Hả?....."

Có một chút ngạc nhiên trong giọng nói của tiểu cô nương.

"Tôi thật sự không sao, ngủ ngon." Ôn Dư Nhiễm thở ra.

"Đừng cúp máy"

Ôn Dư Nhiễm nghe thấy, dừng tay lại, không có cúp máy, chờ tiểu cô nương lên tiếng.

Giọng nói của tiểu cô nương có chút vội vàng nhưng vẫn nhẹ nhàng và ngọt ngào, thậm chí còn có chút dỗ dành người khác:

"Hiện tại em ở đây, Ôn tổng, chị đừng sợ, chúng ta tiếp tục nói chuyện, được không?"

Ôn Dư Nhiễm bị chọc cười.

Không biết tiểu cô nương nghĩ như thế nào, mà chuyện bé xé ra to như vậy?

Cảm giác sợ hãi của Ôn Dư Nhiễm biến mất sau khi bị nháo như vậy, nàng cầm điện thoại định thuyết phục tiểu cô nương.

Nhưng không ngờ rằng, giọng nói của tiểu cô nương vẫn còn tiếp tục.

"Thật sự không có gì phải sợ, có em ở đây rồi, sẽ sớm ổn thôi, sẽ nhanh thôi." Tiểu cô nương vẫn đang kiên trì dỗ dành.

.....

Editor: có lẽ nào hôn quá nhiều nên bị ảnh hưởng hay là bị Cát Thiên Hải ám nhỉ?

Chương này đủ 40 bình chọn, ngày mai sẽ up chương tiếp theo

Chương 32: Ngất Xỉu

DTV-EBOOK

.....

Giọng điệu mang mười phần dỗ dành của tiểu cô nương khiến Ôn Dư Nhiễm cảm thấy có chút buồn cười.

"Tôi thật sự không sao,em ngủ đi, đừng nháo nữa....."

Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng nói, xoay người xỏ chân vào dép lê bên giường, chuẩn bị xuống giường. Nhưng đang nói được nửa chừng thì đột ngột cắt ngang.

"A....."

Ở trong tim có một cơn đau dữ dội bất thường, nàng đau đến khó có thể phát ra âm thanh.

Ôn Dư Nhiễm vô thức vươn tay ấn vào vị trí của trái tim, hút một hơi khí lạnh.

Trái tim giống như đang bị rạch ra, một cơn lạnh buốt, lạnh thấu xương truyền đến toàn thân, ăn mòn từng tấc gân mạch, đầu óc hỗn loạn đến không chịu nổi, tầm mắt đã mờ mịt.

Từng giọt mồ hôi lạnh lăn xuống dọc theo sống lưng, áo ngủ trên người đều đã ướt đẫm.

"..... Ôn Dư Nhiễm....."

"Ôn Dư Nhiễm..... Chị đừng sợ..... Đừng sợ..... Em sẽ đến ngay lập tức....."

Trong một khoảng thời gian, Ôn Dư Nhiễm gần như không thể cử động, mọi tri giác đều mơ hồ, giọng nói của tiểu cô nương như đang lơ lửng bên tai, nhưng cũng có vẻ rất xa, giống như có thể nghe được rõ ràng, nhưng cũng có vẻ không nghe thấy gì..

Trong tình trạng này, nàng căn bản không thể biết rõ thời gian đã trôi qua bao lâu, có thể là mười phút, cũng có thể là một giờ...

"..... Ôn Dư Nhiễm..... Em đến rồi, chị mở cửa đi....."

Trong lời nói mơ hồ của tiểu cô nương, nàng có thể phân biệt ra được câu này.

Sự sợ hãi cùng bối rối trộn lẫn vào nhau khiến nàng khó có thể suy nghĩ như bình thường được, nàng căng chặt thân thể để chống lại cơn choáng váng.

Ôn Dư Nhiễm cố gắng mở hàm răng ra, cắn vào đầu lưỡi của mình.

Cơn đau từ đầu lưỡi truyền đến.

Thần trí của Ôn Dư Nhiễm trở nên thanh tỉnh một chút.

Nàng bắt lấy điện thoại, cố gắng mở cửa bằng điều khiển từ xa, nhưng ngón tay của nàng không nghe theo ý muốn.

Sự lãnh lẽo quỷ dị vẫn còn ở đó, liên tục nối tiếp nhau, càng ngày càng nghiêm trọng.

Có tiếng bước chân đến gần.

"..... Em đến rồi..... Không có việc gì, không có việc gì....."

Một giọng nói mềm mại truyền đến bên tai, và nó tiếp tục truyền đến trong lòng.

Ôn Dư Nhiễm mơ hồ nhìn thấy một đôi tay trắng nõn mềm mại đang duỗi ra tiến lại gần.

Không biết tại sao, khi vừa nhìn thấy đôi bàn tay đó, Ôn Dư Nhiễm đột nhiên cảm thấy lòng mình an ổn lắng xuống, thân thể đang căng chặt cũng thả lỏng một chút.

Nỗi sợ hãi rút đi như thủy triều.

Đau đớn và cơn lạnh thấu xương vẫn còn tiếp tục, giống như bị một lưỡi dao được là từ băng cắt xuống, thân thể giống như một hầm băng, và các triệu chứng không hề thuyên giảm.

Nhưng Ôn Dư Nhiễm cũng không biết vì cái gì, chính là không cảm thấy sợ hãi như vậy nữa

Đôi tay kia thật sự rất ôn nhu, nhàn nhạt ôm lấy vòng eo của nàng, sau đó ôm vào trong lòng.

Cái ôm cũng không quá ấm, nhưng lại làm cho người ta an tâm.

Sau đó, nàng dường như được bế lên, sau đó nằm thẳng đến trên giường.

Trong mông lung, cơn lạnh lẽo kia dường như đã bị một lực mạnh mẽ đẩy ra khỏi cơ thể.

Sau đó, cơ thể đã nhẹ nhàng và ý thức cũng mờ đi...

Vào giây cuối cùng khi chìm vào giấc ngủ, Ôn Dư Nhiễm có một ý niệm——

Rõ ràng nàng không có mở cửa, tiểu cô nương đi vào bằng cách nào……

Còn có, sức lực của tiểu cô nương thật sự rất lớn, có thể bế nàng lên một cách dễ dàng…

Sau đó ý thức chìm vào bóng tối.

……..

Buổi sáng ngày hôm sau, Ôn Dư Nhiễm bị một tia nắng chiếu vào đánh thức.

Ánh mặt trời từ trong khe hở bức màn chiếu vào, vừa lúc chiếu vào trên mi mắt, Ôn Dư Nhiễm co rút thân thể dưới tấm chăn, đôi mắt mở ra thành một khe nhỏ, chậm rãi đưa tay lên cố gắng che ánh mặt trời.

Kết quả là khuỷa tay va phải thứ gì đó.

Thứ gì……?

Ôn Dư Nhiễm híp mắt lại, làm đôi mắt của mình ứng với ánh sáng một chút, tầm mắt đã trở nên rõ ràng hơn.

Nàng cúi đầu xuống, nhìn thấy một cái đầu màu đen.

Cái đầu kia thoạt nhìn rất ngoan ngoãn, lộ ra từ trong ổ chăn, dây buộc tóc buông lỏng một nửa, mái tóc đen nhánh mềm mại phân tán trên ga trải giường.

Đây là……

Ôn Dư Nhiễm đã hoàn toàn tỉnh táo, nàng từ trên giường ngồi dậy, tránh sang bên cạnh một chút, ở một bên nhìn chằn chằm

vào cái đầu lộ ra từ trong ổ chăn.

Tiểu cô nương?

Chuyện gì đã xảy ra……?

Ôn Dư Nhiễm cố gắng nhớ lại tình hình tối hôm qua, nhưng cảm thấy đau đầu kinh khủng, cứ như ngày hôm qua uống phải mảnh vỡ.

Nàng đưa tay lên ấn vào đầu, cố gắng chịu đựng cơn đau đầu, ép mình nhớ lại, nhưng vẫn không nhớ được gì.

Ôn Dư Nhiễm rất rõ bản thân mình không phải là người xằng bậy, làm việc rất có chừng mực. Nàng nắm rất rõ tửu lượng của mình, sau khi uống rượu sẽ không loạn tính làm bậy.

Nhưng bây giờ…

Tiểu cô nương đang nằm trên giường của mình, nhân chứng vật chứng đầy đủ, kết quả quá rõ ràng.

Còn có khả năng khác sao?

Ôn Dư Nhiễm luồn ngón tay vào trong mái tóc, nhẹ nhàng xoa bóp một lúc, cơn đau đầu mới dịu đi một chút.

Nàng nhẹ nhàng ngáp một cái, rồi bước xuống giường.

Thấy tiểu cô nương còn đang ngủ, động tác của Ôn Dư Nhiễm rất nhẹ.

Mang dép lê vào xong, Ôn Dư Nhiễm đứng lên, từng bước đi ra ban công.

Sau đó châm một điếu thuốc.

Cảm thấy vừa mới ngủ dậy hút thuốc cũng không tốt, cổ họng khô khốc giống như đang bệnh, chỉ là trong lòng rất rối loạn, không thể hiểu được liền muốn hút thuốc.

Khi đưa điếu thuốc vào trong miệng, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy đầu lưỡi đau nhói, giống như bị cắn...

Lại thêm một bằng chứng nữa.

Có vẻ như đã thật sự xảy ra.

Ôn Dư Nhiễm chống đầu, híp mắt hút một ngụm khói, sau đó từ từ phun ra, để làm sương khói tản ra bên ngoài.

Trong lòng mơ hồ có một cảm giác mất mát.

Nếu ngày hôm qua thật sự xảy ra chuyện gì, tại sao nàng lại quên như thế được?

Có thể là do quá mệt.....

Khi ý nghĩ này đột nhiên đến, nhanh chóng bị Ôn Dư Nhiễm áp trở vào một chỗ thật sâu, nhưng chưa áp sạch sẽ, những ý nghĩ còn sót lại, lại nổi lên không thể nào xua tan.

Đến khi thời điểm điếu thuốc sắp cháy hết. Ôn Dư Nhiễm mới bình tĩnh lại

Nàng gạt những suy nghĩ lộn xộn đó sang một bên và quyết định nhớ lại những kí ức hiện có một cách nghiêm túc, nói không chừng có thể biết được chuyện gì đã xảy ra—

Ngày hôm qua, thân thể của nàng không thoải mái.

Bác sĩ nói nàng do thần kinh quá mức căng thẳng, bảo nàng nên nghỉ ngơi dưỡng sức. Vì vậy, nàng gác công việc sang một bên, đi bộ dọc theo bờ sông.

Khi đi bộ thì gặp một "Đại sư" nói rằng nàng bị ma ám trên người. Nhưng nàng hoàn toàn không tin vào những điều này, không để ý đến.

Đi dạo xong về nhà nhắn tin cho tiểu cô nương, tiểu cô nương không trả lời, nàng không có việc gì để làm, đọc sách một lúc thì đi tắm rồi ngủ.

Sau đó……

Sau đó thì không có ký ức gì nữa, hoàn toàn không thể biết tại sao tiểu cô nương lại nằm trên giường của mình.

Chẳng lẽ nàng ngủ thiếp đi giữa chừng, rồi đột nhiên tỉnh dậy, rồi sau đó muốn rủ tiểu cô nương ra ngoài uống rượu, không cẩn thận uống quá nhiều, rồi đem tiểu cô nương mang về nhà?

Chính nàng sẽ làm ra loại tình huống này sao?

Chuỗi logic này chứa đầy những điều phi lý, căn bản là không thể xảy ra.

Nghĩ đến đây, Ôn Dư Nhiễm lật đổ cái giả thuyết này, mở điện thoại di động lên, kiểm tra xem lúc sau mình có nhắn tin với tiểu cô nương hay không.

Chỉ thấy lịch sử trò chuyện của WeChat vẫn dừng lại ở dòng chữ mà nàng gửi lúc chiều, tiểu cô nương vẫn chưa trả lời.

Ôn Dư Nhiễm tiện tay mở nhật ký cuộc gọi ra, nhật ký cuộc gọi cuối cùng hiện ra rõ ràng là——

Lúc 01:13 sáng, nàng đã gọi một cuộc điện thoại đến "Tiểu nha đầu".

Thời gian nói chuyện là 15 phút.

1 giờ sáng?

Tại sao mình lại gọi điện thoại cho tiểu cô nương? Thời gian lại còn lâu như vậy?

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra thế này?

Có gì đó thoáng hiện lên trong đầu, nàng cẩn thận cân nhắc lại, sau đó từng bước một lật lại ký ức.

Cuối cùng vẫn không thể đưa ra kết luận hợp lý.

Quên đi, không nghĩ nữa.

Chờ tiểu cô nương tỉnh lại, rồi hỏi một chút.

Ôn Dư Nhiễm tạm thời gác lại nghi hoặc, trước tiên gọi điện thoại cho trợ lý, sắp xếp công việc buổi sáng cẩn thận một chút, sau đó tỏ vẻ buổi sáng sẽ không đến công ty.

Sau đó, nàng tắm rửa sạch sẽ một phen, rồi đi vào phòng bếp, tìm thứ gì đó để ăn trong tủ lạnh, hâm nóng lên, giải quyết bữa sáng một cách qua loa.

Tiểu cô nương vẫn chưa tỉnh lại sao?

Ôn Dư Nhiễm trong lòng cảm thấy có chút nhớ, vô thức đi trở về phòng ngủ.

Nàng đứng trước cửa phòng do dự trong một lúc, suy nghĩ xem

nên đối mặt với tiểu cô nương bằng thái độ nào, lát nữa nên lộ ra biểu cảm gì, nói những lời gì và phản ứng ra sao.

Nàng suy đi nghĩ lại trong một lúc, vẫn không có kết quả.

Cuối cùng, Ôn Dư Nhiễm hít một hơi thật sâu, từ bỏ sự do dự và suy nghĩ không có kết quả này, vẫn là chậm rãi mở cửa phòng ra. Động tác rất nhẹ, như thể là sợ kinh động đến gì đó.

Khe hở trên cánh cửa được mở rộng ra một chút, toàn cảnh trong phòng ngủ lộ ra hoàn toàn.

Tiểu cô nương đã tỉnh, đang lặng lẽ ngồi trên giường, làn da trên mặt tái nhợt, chăn bông đặt ở trên người, đôi mắt rũ xuống, thoạt nhìn không có tinh thần.

"... Chào buổi sáng." Ôn Dư Nhiễm cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng vẫn căng da đầu mở miệng.

"Chào uổi sáng."

Giọng nói của tiểu cô nương run run, lộ ra yếu ớt và mệt mỏi, cúi thấp đầu, làn da trên gương mặt trắng đến trong suốt, không có một chút huyết sắc.

Có vẻ như rất mệt mỏi.

Ôn Dư Nhiễm nhìn dáng vẻ này của tiểu cô nương, trong lòng bất giác cảm thấy áy náy.

Đồng thời kèm theo đó là một tia mất mát.

Tại sao nàng lại có thể quên được ký ức như thế này?

.....

Editor: Ôn tổng là một người nhạy cảm, nhưng chỉ đối với Ninh An thôi.

Ninh An mệt là do cứu Ôn tổng thôi, chứ nào phải ấy ấy nên mệt đâu. Mà Ôn tổng cũng khá là tự tin khi cho rằng mình lật được Ninh An đấy.^^

Chươnh này đủ 40 bình chọn, ngày mai em up chương tiếp theo.

Chương 33: Có Gì Đó Không Ổn

DTV-EBOOK

.....

Ôn Dư Nhiễm nhìn dáng vẻ mệt mỏi của tiểu cô nương, cũng không biết khung cảnh tối hôm qua là như thế nào.

Nhưng dù sao thì vẫn có chút đau lòng.

Trong lòng đau, những suy nghĩ thắc khó hiểu đều gạt sang một bên.

"Em... không sao chứ?" Ôn Dư Nhiễm dời tầm mắt sang chỗ khác, nhẹ giọng hỏi.

"Vâng, vẫn còn ổn, chỉ là hơi mệt thôi." Tiểu cô nương cúi thấp đầu đáp.

Nghe được những lời này, Ôn Dư Nhiễm càng cảm thấy áy náy, trong lòng mềm nhũn đến rối mù.

"Bữa sáng em muốn ăn gì?" Giọng của Ôn Dư Nhiễm dịu đi vài phần.

"Không ăn." Tiểu cô nương lắc đầu.

"Tại sao?"

"Ngày hôm qua đã ăn no căng bụng, không muốn ăn sáng." Tiểu cô nương nhỏ giọng đáp.

Ôn Dư Nhiễm khẽ nhíu mày.

Sinh viên đại học không ăn sáng là chuyện bình thường, nàng lại không phải là ba mẹ của tiểu cô nương, nên cũng không cần phải can thiệp vào thói quen sinh hoạt của người khác.

Nhưng mà……

Tay chân của tiểu cô nương rất lạnh, đoán chừng cơ thể rất yếu, nếu thói quen sinh hoạt không lành mạnh khiến cơ thể bị bệnh thì làm sao?

Hiện tại nàng và tiểu cô nương xem như cũng đã xác lập mối quan hệ, cho nên can thiệp một chút cũng không sao đi.

"Buổi sáng nhất định phải ăn một chút gì đó, trong nhà có bánh mì và lò nướng, nếu không muốn ăn cái khác, có thể nói với tôi, không thể bỏ bữa sáng..." Ôn Dư Nhiễm nói.

Tiểu cô nương đột nhiên ngẩng đầu: "Ôn tổng vẫn luôn quan tâm em sao?"

Vẻ mặt của Ôn Dư Nhiễm căng thẳng một chút.

Không biết trả lời thế nào.

Chỉ thấy nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt tái nhợt của tiểu cô nương, đôi mắt cong cong.

Má lúm đồng tiền ngọt ngào.

Ôn Dư Nhiễm bị nụ cười này làm cho phân tâm, nàng cố gắng hết sức để kiềm chế ảo tưởng về đêm hôm qua, cũng không còn truy vấn bắt tiểu cô nương ăn sáng nữa.

Không khí trong phòng ngủ ngưng trệ.

Sự im lặng bắt đầu lan tràn.

"Đúng rồi, sợi dây chuyền lúc trước tôi muốn tặng em, thời điểm ăn cơm lần trước quên đưa cho em."

Ôn Dư Nhiễm phá vỡ sự im lặng, thay đổi chủ đề.

Nói xong, Ôn Dư Nhiễm xoay người cầm lấy sợi dây chuyền mang lại.

Lúc này đây, Ôn Dư Nhiễm không nói gì với tiểu cô nương, rất tự nhiên đi đến bên giường, chính tay nàng mang lên cổ cho tiểu cô nương.

Từ trên nhìn xuống dưới, có thể mơ hồ nhìn thấy sợi dây màu đỏ bên trong cổ áo của tiểu cô nương và mảnh ngọc bội trong suốt trên xương quai xanh.

Đã mang xong.

Ôn Dư Nhiễm dời tầm mắt khỏi xương quai xanh trắng nõn của tiểu cô nương, nuốt nước bọt, quay mặt đi chỗ khác.

"Cảm ơn Ôn tổng."

Giọng nói của tiểu cô nương lộ ra yếu ớt.

Ôn Dư Nhiễm sắp xếp lại những cảm xúc bối rối, lùi lại vài bước, trấn tĩnh nói:

"Về sau đừng gọi là Ôn tổng nữa."

Tiểu cô nương chớp chớp mắt, đôi mắt rất sâu.

"Vậy về sau em gọi tên đầy đủ của chị, có thể chứ?"

"Tùy em." Ôn Dư Nhiễm thản nhiên đáp lại.

Chẳng phải tiểu cô nương cũng đã từng gọi tên đầy đủ của nàng sao, lúc đó nàng cũng không trách cứ và đã ngầm đồng ý. Đến bây giờ vẫn còn gọi như vậy sao?

Ôn Dư Nhiễm trong lòng có một chút thất vọng.

Nàng vốn tưởng rằng tiểu cô nương sẽ xưng hô thân mật hơn, nhưng không ngờ đến vẫn là tên đầy đủ của nàng.

Như thể tiểu cô nương đối với tên đầy đủ của nàng, dường như có một chấp niệm gì đó.

Ở phía đối diện, Ninh An khẽ cong khóe miệng một chút, nhìn sâu vào đôi mắt của Ôn Dư Nhiễm, sau đó chậm rãi gằn ra từng chữ một, giọng nói tuy yếu ớt nhưng khắc sâu——

"Ôn...Dư...Nhiễm."

Ninh An đọc ra tên này, như là một loại nghi thức.

Thời điểm gọi tên đầy đủ của Ôn Dư Nhiễm ở lúc trước, cũng giống như vô số cơn ác mộng điên cuồng kia, đều là chỉ một bên tình nguyện.

Nhưng bây giờ đã được Ôn Dư Nhiễm thừa nhận, giống như một bằng chứng nào đó, cuối cùng đã được xưng hô một cách danh chính ngôn thuận.

.....

Lúc sau, Ôn Dư Nhiễm đi ra khỏi cửa phòng ngủ, chờ tiểu cô

nương mặc quần áo vào.

Thời gian trôi qua rất chậm.

Ở bên ngoài, Ôn Dư Nhiễm dùng đốt ngón tay gõ vào da ghế sofa, suy nghĩ về những điều trong lòng——

Chờ tiểu cô nương bước ra, vẫn là nên hỏi một chút về những gì đã xảy ra trong ngày hôm qua.

Có quá nhiều nghi vấn, xác nhận luôn một lần là tốt nhất.

Rốt cuộc, cánh cửa cũng mở ra.

"Tôi đưa em trở về." Ôn Dư Nhiễm nói.

Tiểu cô nương sắc mặt tái nhợt, cúi đầu xuống, có chút không tình nguyện mà thốt lên một tiếng: "Vâng."

"Cái đó..... Ninh An."

"Vâng?"

"Tôi có một vấn đề, nếu em không muốn trả lời, thì cũng không sao cả."

"Vấn đề gì vậy?" Tiểu cô nương ngẩng đầu lên, hàng lông mi khẽ rung vài cái, hai tròng mắt hắc bạch phân minh.

Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng hít vào.

"Ngày hôm qua..." Ôn Dư Nhiễm cân nhắc lời nói, sau khi hỏi ra vấn đề kia, khiến nàng xấu hổ đến tê dại:

"Tôi quên mất chuyện tối hôm qua. Em có thể nói cho tôi biết đã

xảy ra chuyện gì không?"

Mặt trên của từ ngữ trõ ràng là không thích hợp, sau khi hỏi xong Ôn Dư Nhiễm có chút hối hận.

Trong đàm phán và giao tiếp, nói như thế nào, nói với ai, cho dù bất kỳ trong bối cảnh nào, từ trước đến nay Ôn Dư Nhiễm vẫn luôn có thể ứng xử một cách tự nhiên và thuận buồm xuối gió

Nàng chưa từng nghĩ đến, sẽ có một ngày nào đó nàng bị bối rối trong khi nói chuyện.

Nhưng sau khi hỏi xong câu này, xấu hổ thì cũng đã đủ xấu hổ rồi, Ôn Dư Nhiễm cũng chỉ có thể yên lặng nắm lòng bàn tay, chờ đợi câu trả lời của tiểu cô nương.

Nàng đem ánh mắt nhìn ra ban công, như thể câu hỏi vừa rồi chỉ là một câu hỏi vu vơ, thuận miệng hỏi mà thôi.

Trong lòng căng thẳng đến rối bời.

Tiểu cô nương nghiêng đầu trả lời: "Hôm qua chị gặp ác mộng, rồi gọi điện thoại cho em, em chạy đến thì phát hiện chị có chút phát sốt, liền cho chị uống thuốc hạ sốt, sau đó..... Sau đó chị nói chị thật sự rất sợ, một hai đòi ôm em ngủ.....cho nên em mới ngủ trên giường của chị. "

Ôn Dư Nhiễm sau khi nghe xong, ngây ngẩn cả người.

Câu trả lời này hoàn toàn vượt ra khỏi ranh giới suy đoán của nàng, khiến nàng ngạc nhiên trở tay không kịp.

Ôn Dư Nhiễm sững sờ trong ba giây, mới phản ứng lại được.

Nàng sợ ma, nhưng rất hạn chế.

Bất luận như thế nào, khả năng nàng sợ hãi do ác mộng quả thật là lớn hơn khả năng loạn tính sau khi uống rượu.

Quên đi một phần ký ức sau khi bị sốt, cũng rất hợp lý.

Cho nên ngày hôm qua cái gì cũng chưa xảy ra?

Trong lòng trào dâng lên một cảm giác mất mát mãnh liệt.

Quên đi.

"Tôi đưa em về trước đã." Ôn Dư Nhiễm đem cảm xúc dư thừa áp trở về, cầm chìa khóa xe lên một cách tự nhiên hết sức có thể, thay đổi giày, sau đó dẫn tiểu cô nương ra ngoài.

.....

Sau khi đưa tiểu cô nương đến trường học, Ôn Dư Nhiễm liền lái xe trở về.

Sau khi tiễn tiểu cô nương đi, những suy nghĩ hỗn độn và tâm tư ái muội cũng dần dần tan biến. Trên đường về nhà, nàng ngẫm lại câu nói của tiểu cô nương ở trong lòng, vẫn luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Cũng không biết vấn đề là nằm ở đâu, nhưng chính là có gì đó không đúng.

Chỗ không thích hợp này khá mãnh liệt, nó đã ăn sâu vào trong lòng, cho dù làm thế nào cũng không thể loại bỏ nó. Nàng cân nhắc kỹ lưỡng toàn bộ quá trình, cố gắng tìm ra nguồn gốc của điểm không thích hợp.

Nhưng sau khi suy nghĩ một chặn đường, vẫn không có kết quả.

Liên quan đến chuyện của tiểu cô nương, Ôn Dư Nhiễm trở nên lo lắng không thể giải thích được.

Vì vậy khi về đến nhà, Ôn Dư Nhiễm cũng không làm gì khác, điều trước tiên làm là mở hộp bảo quản thuốc đặt ở phòng khách.

Đặt ở trên cùng chính là hộp thuốc hạ sốt mới vừa được mở.

Thuốc hạ sốt ở trong hộp đúng là thiếu hai viên.

Xem ra tiểu cô nương không nói dối, nàng thật sự đã bị sốt, hơn nữa đã uống thuốc hạ sốt.

Chính là……

Thật sự không nói dối sao?

Ôn Dư Nhiễm ấn huyệt thái dương, mơ hồ nhớ ra cái gì đó.

Tối hôm qua tiểu cô nương vào cửa bằng cách nào?

Không cần phải nói, đương nhiên là nàng đã mở cửa cho tiểu cô nương.

Cái đó……

Khoan đã.

Ôn Dư Nhiễm nghĩ tới điều gì đó, mở nhật ký cuộc gọi trên điện thoại ra xem thật kỹ.

Trên cùng là cuộc điện thoại gọi cho tiểu cô nương vào rạng sáng.

Không còn cuộc gọi điện thoại nào khác.

Nói cách khác ------- tối hôm qua, nàng không có gọi cho nhân viên bảo vệ cửa.

An ninh ở tiểu khu xa hoa này khá đầy đủ và đáng tin cậy, làm sao một người không cư trú ở đây, lại có thể thản nhiên vào tiểu khu mà không cần điện thoại xác nhận vào thời điểm nhạy cảm như ban đêm?

Tối hôm qua tiểu cô nương đi vào tiểu khu bằng cách nào?

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy lạnh sống lưng, có thứ gì đó chạm vào dây thần kinh, một mảng lạnh như băng, ý niệm kinh hãi gần như xông ra từ đại não, đáng sợ lại hoang đường.

Nàng lập tức gọi điện cho phòng an ninh.

"Tôi muốn hỏi về danh sách khách đến thăm."

.....

Editor: phản ứng của Ôn tổng khi phát hiện Ninh An là ma sẽ như thế nào đây?

Chương này đủ 40 bình chọn, ngày mai em sẽ up chương kế tiếp.

Chương 34: Sự Nghi Ngờ

DTV-EBOOK

.....

Trong ống nghe, nhân viên bảo vệ lịch sự hỏi nàng đã xảy ra chuyện gì.

"Sau một giờ sáng, có một vị khách nào tên là Ninh An không?"

Sau khi hỏi xong, Ôn Dư Nhiễm gắt gao cầm chặt điện thoại, trong lòng bàn tay đổ mồ hôi, những suy nghĩ hoang đường quanh quẩn trong đầu.

"Cô chờ một chút, để tôi kiểm tra..." Nhân viên bảo vệ lịch sự đáp lại.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, kéo dài đến đáng sợ.

Trong quá trình này, Ôn Dư Nhiễm đã suy nghĩ rất nhiều.

Nàng nghĩ đến những ngón tay cùng đôi môi lạnh lẽo của tiểu cô nương, nghĩ đến hơi thở lạnh lẽo mỗi lần hôn nhau, nghĩ đến căn phòng u ám nơi tiểu cô nương đang sống, nghĩ đến tiểu cô nương bảo nàng đừng sợ ma.....

Khi hoài nghi chạm đến đỉnh điểm, tất cả chi tiết đó đều trở thành bằng chứng làm nàng sợ hãi

Cuối cùng, nhân viên bảo vệ đã tìm ra đáp án.

" Ôn tiểu thư, chào cô, khoảng 1:30 rạng sáng hôm nay,đúng là có một cô gái tên Ninh An đã đăng ký ở khu vực gác cổng, hơn nữa theo biển số nhà đã đăng ký hẳn là đến thăm cô. Xin hỏi cô có bị mất tài sản gì không?"

Đã đăng ký...

Ngay khi câu nói này đáp xuống, tất cả những suy nghĩ hoang đường đều tan thành mây khói.

Đại não của Ôn Dư Nhiễm cũng đã ổn định trở lại, tay chân cũng ấm lên.

Nàng há miệng thở dốc, hoảng hốt nhận ra rằng suy nghĩ này của mình có bao nhiêu vớ vẩn.

Có thể đã xem nhiều phim kinh dị.

Làm sao nàng có thể nghĩ theo một hướng hoang đường như vậy?

Quá buồn cười.

Ôn Dư Nhiễm bình tĩnh trở lại, nhớ đến khúc mắt nghi ngờ lúc ban đầu, tiếp tục hỏi:

"Đêm khuya, có khách bên ngoài đến thăm, các anh cho người vào mà không xác nhận với chủ nhà, không sợ có vấn đề sao?"

Nhân viên bảo vệ liên tục xin lỗi, rồi sau đó giải thích nói:

"Thật sự xin lỗi, tối hôm qua không phải tôi trực ban, nếu cô có yêu cầu, tôi có thể nhờ nhân viên bảo vệ trực hôm qua liên hệ với cô..."

Ôn Dư Nhiễm thở dài một hơi nói: "Không cần, thật ra cũng không có chuyện gì."

Nhân viên bảo vệ trực ban lúc nửa đêm hôm, bây giờ tám phần đã ngủ rồi. Nàng cũng không cần phải quá nghiêm trọng về việc đó..

Có lẽ nhân viên bảo vệ mệt mỏi có chút sơ suất.

Có lẽ tiểu cô nương có biện pháp, nói dối hay gì đó, rồi thành công đi vào được.

Chỉ cần là con người làm việc, luôn có những sơ sót, cũng rất bình thường.

Hơn nữa cũng không phải là vấn đề lớn gì, hà tất phải làm khó người ta.

Sau khi cúp điện thoại, Ôn Dư Nhiễm nhéo lòng bàn tay, làm bản thân thả lỏng.

Bác sĩ nói đúng, có lẽ thần kinh của nàng thật sự quá căng thẳng.

.....

Ôn Dư Nhiễm ở nhà điều chỉnh trạng thái một chút, buổi chiều liền đến công ty.

Sau khi nghỉ ngơi hai ngày rưỡi, đã có một đống văn kiện đang chờ nàng ký, sau đó còn có hai cuộc họp cần thiết sẽ được tổ chức, mọi việc chồng chất lên nhau, chẳng mấy chốc, nàng đã hoàn toàn chuyên tâm làm việc. Những suy nghĩ phi thực tế đó tạm thời bị che đậy.

Sau khi kết thúc cuộc họp thứ hai, Ôn Dư Nhiễm quyết định

nghỉ ngơi một lát, mệt mỏi ngả người tựa lưng vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thật may triệu chứng kỳ quái của ngày hôm qua đã biến mất, nếu không thì nhiều công việc như vậy, nàng cũng không chịu nổi.

Khi con người ta mệt mỏi, suy nghĩ của họ luôn lệch hướng một cách bất thường. Nghĩ đến các vấn đề của thân thể, liền nghĩ đến trạng thái kỳ lạ của ngày hôm qua, sau đó tiếp tục suy nghĩ về đại sư mà nàng đã tình cờ gặp hôm qua.

—— "Ta nhìn thấy sắc mặt của cô phát ra hắc ám, nhất định là bị ma ám quấn thân, không thể không trừ."

—— "Gần đây cô có cảm thấy ở đâu không thoải mái không? Ví dụ như gặp ác mộng..."

—— "Trong ngực có rét run đến khó chịu, đi khám bệnh viện cũng không tra được nguyên nhân..."

Bất giác, lời nói của đại sư kia từng đợt quanh quẩn trong đầu, lúc nặng lúc nhẹ, trùng khớp với thực tế một cách kỳ lạ.

Ngực rét run, đã được xác minh.

Về việc gặp ác mộng... tiểu cô nương nói rằng tối qua nàng gọi điện cho tiểu cô nương là vì bị ác mộng doạ tỉnh.

Cho nên, những lời nói của đại sư kia, toàn bộ đều phù hợp với tình hình thực tế.

Âm khí lượn lờ, đương nhiên phải có ma ám quấn thân, không thể không trừ.

Ma ám quấn thân.....

Ôn Dư Nhiễm lắc đầu, ném những suy nghĩ kỳ lạ đó ra khỏi đầu.

Làm sao có thể tin được một chuyện mơ hồ như vậy?

Hơn nữa, bây giờ thân thể cũng đã tốt hơn rất nhiều, nếu thật sự có ma ám, thì làm thế nào có thể dễ dàng tốt lên như vậy?

Nhưng có thể hiểu được.

Cũng giống như xem phim kinh dị, dù biết đó là ma giả nhưng vẫn không khỏi sợ hãi.

Ngay cả bây giờ, mặc dù nàng hiểu rằng những lời của đại sư kia đều chỉ là hư ảo, nhưng trong lòng vẫn không thể nhịn được, cảm thấy cách ứng.

.....

"Đông, đông, đông."

Có ba tiếng gõ đến từ bên ngoài cửa văn phòng truyền vào.

"Mời vào." Ôn Dư Nhiễm mở mắt ra, giơ tay lên ấn huyệt thái dương.

Người tiến vào chính là trợ lý, trên tay cầm một xấp giấy văn kiện nhỏ, báo cáo với Ôn Dư Nhiễm về tiến trình của một hạng mục gần đây.

Báo cáo xong, trợ lý chuẩn bị rời đi.

"Đợi đã." Ôn Dư Nhiễm gọi trợ lý lại.

Trợ lý vội vàng dừng lại, xoay người, hơi cúi thân chờ Ôn Dư

Nhiễm lên tiếng.

"Gần đây có tin tức gì về Cát Thiên Hải không?" Ôn Dư Nhiễm hỏi.

Ma ám theo như lời của đại sư kia, làm nàng cảm thấy trong lòng không thoải mái

Nếu nói nàng có kết thù với người chết, người gần đây nhất cũng chỉ có thể là Cát Thiên Hải.

Cho nên Ôn Dư Nhiễm mới hỏi vấn đề này.

Trợ lý có chút bối rối trước câu hỏi này, hoàn toàn không đoán được dụng ý của Ôn Dư Nhiễm.

"Gần đây tôi không để ý đến, bất quá tính theo thời gian thì thi thể đã được hỏa táng, lễ tang cũng nên cử hành xong rồi. Mặt sau... hình như cũng không có chuyện gì. Nếu như sếp quan tâm, tôi sẽ đi xuống tìm hiểu một chút, rồi báo cáo với sếp." Trợ lý trả lời một cách dứt khoát.

"Không cần." Ôn Dư Nhiễm xua tay để cho trợ lý ra ngoài.

Công việc còn thừa một đống, suy nghĩ đến những chuyện vớ vẩn này làm gì

Ôn Dư Nhiễm nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, sau đó tiếp tục tiến hành phần công việc còn lại.

.....

Một khi mải mê với công việc, nàng liền quên cả thời gian.

Mãi cho đến khi điện thoại vang lên, Ôn Dư Nhiễm mới bức ra khỏi công việc.

Màn hình biểu hiện là "Tiểu nha đầu".

Ôn Dư Nhiễm do dự một chút rồi nhấc máy, ngoài vẻ hồi hộp và mong đợi như thường ngày, còn có một tia bất an chính nàng cũng không thể giải thích được.

Tia bất an này đến không thể hiểu được và cũng không có lý do, như thể đó là nhận thức của giác quan thứ sáu về sự nguy hiểm.

"Alo?"

"Ôn Dư Nhiễm." Giọng nói của tiểu cô nương rất quen thuộc, lại ngọt ngào cùng mềm mại.

Tuy xưng hô như thế này không đủ thân mật, nhưng nghe hay hơn "Ôn tổng" rất nhiều.

Ôn Dư Nhiễm nghe, cảm thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều, về sự bất an dường như cũng tan hơn một nửa.

"Có chuyện gì vậy?" Ôn Dư Nhiễm hỏi.

"Em đã làm thêm một phần cơm chiều, hiện tại chị đã ăn chưa?" Tiểu cô nương nhẹ nhàng nói.

"Vẫn chưa."

"Vậy em sẽ lập tức mang đến công ty của chị, chị không được phép bảo người ta ngăn cản em"

Giọng của tiểu cô nương không có phập phồng quá nhiều, nhưng giọng điệu nhẹ nhàng như đang làm nũng.

Ôn Dư Nhiễm bất giác cong khoé miệng lên.

.....

Sau khi cúp điện thoại, tất cả cảm xúc khác đều bị tâm trạng đang tốt bao trùm.

Những dòng chữ in trên văn kiện đặt ngay trong tầm mắt, nhưng một chữ cũng không thể xem vào.

Tâm tư đã sớm bay đến nơi xa-----

Tiểu cô nương làm món gì, khoai tây hay vẫn là cà chua?

Sẽ mặc một bộ trang phục mùa xuân màu xanh nhạt hay là chiếc áo len mỏng màu hồng?

Có bao nhiêu nút áo sẽ được cởi ra?

Nàng tưởng tượng thấy mùi thức ăn, tưởng tượng thấy đôi giày thể thao màu trắng của tiểu cô nương, bím tóc đen nhánh, còn có làn da mịn màng trắng nõn...

Độ cong của khóe miệng duy trì trong một đoạn thời gian rất lâu.

Đối với những nghi ngờ và lời giải thích khó phân biệt thật giả, tất cả đều bị gạt sang một bên.

Lập tức muốn gặp mặt tiểu nương.

Những thứ khác, đều không quan trọng.

.....

editor: chương này đủ 40 bình chọn, ngày mai em sẽ up chương kế tiếp.^^

Chương 35: Nụ Hôn Kịch Liệt

DTV-EBOOK

.....

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

Cánh cửa chậm rãi mở ra, tiểu cô nương bước vào.

Áo len trắng, giày thể thao trắng, hai nút áo bên trên được mở ra.

Bộ dáng trùng khớp với suy nghĩ và sự mong đợi của nàng.

"Em đến rồi." Ôn Dư Nhiễm ngồi thẳng người, để bút xuống.

"Vâng." Tiểu cô nương cúi thấp đầu đáp lại.

Hộp giữ nhiệt được mở ra từng tầng, hương thơm nhè nhẹ từng đợt tràn ra, khiến Ôn Dư Nhiễm trong lòng rất ấm áp.

Ôn Dư Nhiễm cầm lên bắt đầu ăn, ăn đến thất thần, ánh mắt phiêu lãng hướng về phía tiểu cô nương.

Tay áo của tiểu cô nương hơi xắn lên, để lộ ra cánh tay nhỏ nhắn trắng nõn, khiến lòng người khó yên tĩnh.

Chờ đến mùa hè, nói không chừng có thể nhìn thấy tiểu cô nương mặc váy. Ôn Dư Nhiễm ngẫm nghĩ không ngừng.

Đáng tiếc hiện tại chỉ mới đầu xuân.

Vẫn còn một thời gian dài mới đến mùa hè.

Trong bất tri bất giác, đồ ăn đã được ăn hết, Ôn Dư Nhiễm chỉ nhớ nó rất ngon, đến nỗi ăn cái gì, hương vị như thế nào, nàng cũng không có ấn tượng gì. Chỉ có nửa cánh tay trắng nõn và mềm mại của tiểu cô nương là được khắc sâu trong đầu của nàng, cho dù muốn quên cũng không thể quên được.

Suy nghĩ càng đi càng xa, thiếu chút nữa là ngã xuống vực sâu.

"Ôn Dư Nhiễm."

Tiểu cô nương thu dọn sạch sẽ trên bàn xong, đặt chiếc hộp cách nhiệt xuống chiếc bàn thấp, sau đó nhỏ giọng gọi tên Ôn Dư Nhiễm.

Ôn Dư Nhiễm bị một tiếng này, gọi trở về.

"Làm sao vậy?" Ôn Dư Nhiễm hỏi.

"Cổ áo của chị bị lệch." Tiểu cô nương ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh mắt thẳng tấp, không e dè.

"À..." Ôn Dư Nhiễm thuận miệng đáp một câu, cũng không để trong lòng.

Cho đến khi có một hình bóng tiến lên, tiểu cô nương bước đến trước người nàng, đứng yên.

Sau đó, tiểu cô nương vươn tay ra.

Ôn Dư Nhiễm nhìn thấy những ngón tay trắng nõn lộ ra mạch máu kia, lập tức dừng lại động tác, cũng không phản kháng.

Trong lòng có một sự chờ mong vi diệu.

Ôn Dư Nhiễm cúi đầu.

Chỉ thấy đôi tay kia bắt lấy cổ áo của nàng, sau đó làm phẳng cổ áo một chút, động tác rất cẩn thận và nhẹ nhàng.

Trong toàn bộ quá trình, thần kinh của Ôn Dư Nhiễm đều căng chặt, tay áo cọ vào da cổ có chút ngứa.

Nàng đứng yên để cho tiểu cô nương chăm sóc cổ áo của nàng, thế nhưng trong lòng cảm thấy có chút hưởng thụ.

Nhưng giây tiếp theo, cảm giác sung sướng vi diệu bị đánh gãy.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy da cổ có chút lạnh, là ngón tay của tiểu cô nương vô tình chạm vào làn da của nàng.

Vốn là cử chỉ trong lúc vô tình. Nhưng khi cảm giác lạnh lẽo truyền đến đại não, tim nàng đập mạnh lên nhanh chóng.

Ôn Dư Nhiễm mơ hồ phản ứng theo bản năng.

Nàng nhanh chóng lùi lại một bước, động tác rất rõ ràng, tránh bàn tay của tiểu cô nương.

Sau đó bầu không khí ái muội đều tan biến thành mây khói.

Làn da trên cổ vẫn còn lưu lại cảm giác lạnh lẽo, khiến sống lưng của Ôn Dư Nhiễm tê dại.

Tay của tiểu cô nương luôn rất lạnh,nàng vẫn luôn biết điều đó.

Nhưng từ khi những suy nghĩ hoang đường đó hiện lên trong đầu, nàng gần như phản có điều kiện, mà cảm thấy nguy hiểm. Loại cảm giác nguy hiểm này rất khó giải thích, rất khó nói,

cũng không có lý do, chỉ là xu hướng bản năng.

Phản ứng lui về sau của Ôn Dư Nhiễm rất đột ngột.

Ngón tay của tiểu cô nương vẫn còn ở trong không trung, dừng lại vài giây, sau đó mới thong thả rút lại. Đôi mắt tối sầm lại không thể nhìn thấy bằng mắt thường, gương mặt chìm vào trong bóng tối, biểu cảm bị che khuất khó đoán.

Ôn Dư Nhiễm nhìn thấy bộ dáng của tiểu cô nương, nhận ra phản ứng của mình quá đột ngột, trong lòng cảm thấy có chút áy náy.

"Tôi....."

Nàng cảm thấy rằng mình nên nói điều gì đó, nhưng bằng tất cả những kinh nghiệm xã giao, cũng không thể gợi ý cho nàng một từ ngữ thích hợp.

"Không sao đâu." Khi Ninh An ngẩng đầu lên lần nữa, trên mặt đã nở một nụ cười rạng rỡ, hàm răng trắng lộ ra, đôi mắt cong cong, trên má trái có một lúm đồng tiền.

Cùng với nụ cười ngày thường cũng không có gì khác, nhưng Ôn Dư Nhiễm vẫn nhận ra bầu không khí có gì đó không ổn.

Ôn Dư Nhiễm thở ra: "Tay của em quá lạnh, tôi vừa mới bị sửng sốt một chút, chứ không phải cố ý né tránh."

Mang theo cảm giác áy náy mơ hồ, nàng đưa tay lên sờ vào đầu, dỗ dành tiểu cô nương.

Tóc của Ninh An rất đen, mềm mại, sờ vào cảm thấy rất thoải mái.

Chiêu này khá hữu dụng, thân thể của tiểu cô nương đã được thả lỏng một chút.

Trong quá trình sờ đầu, ánh mắt của Ôn Dư Nhiễm mơ hồ nhìn thoáng qua trên mặt đất.

Nhìn thấy cái bóng của tiểu cô nương.

Tiểu cô nương có bóng. Phát hiện này làm cho tất cả những ý tưởng hoang đường đều tự sụp đổ. Không còn chỗ để lo lắng nữa, Ôn Dư Nhiễm hoàn toàn yên tâm.

Mà tất cả nhất cử nhất động trên người Ôn Dư Nhiễm, đều bị Ninh An bắt giữ ở trong mắt.

Màu sắc đôi mắt của Ninh An lại tối đi vài phần.

.....

Theo lý mà nói, sau khi đưa cơm xong, tiểu cô nương nên rời đi.

"Chị có thể đưa em về không? Em ở đây chờ chị tan làm." Sau một hồi im lặng, Ninh An đã mở miệng.

Ôn Dư Nhiễm do dự một chút, nói: "Được, tôi bảo trợ lý dẫn em đếm phòng khách. Sau khi tan làm, tôi sẽ đến tìm em."

Nếu tiểu cô nương ở lại phòng làm việc, nàng chắc chắn sẽ không thể tập trung, đến lúc đó cũng không biết lại kéo dài bao lâu nữa.

Tiểu cô nương nghe xong, yên lặng nửa giây.

Rồi sau đó vẫn lựa chọn nghe lời, ngoan ngoãn cúi đầu đi theo trợ lý ra khỏi phòng làm việc.

Ôn Dư Nhiễm cho rằng, chỉ cần tiểu cô nương không ở văn phòng, là nàng có thể tập trung.

Nhưng sự thật là nàng đã quá sai.

Chỉ cần nghĩ đến tiểu cô nương vẫn còn đang chờ nàng, Ôn Dư Nhiễm không tự giác liền bắt đầu thất thần.

Vừa rồi……

Nàng né tránh tay của tiểu cô nương, liệu tiểu cô nương có cảm thấy khó chịu không…

Tiểu cô nương cực khổ đến đây để đưa cơm, nhưng nàng lại có phản ứng này…

Suy nghĩ đã hoàn toàn bay xa khỏi văn kiện, phiêu bạc ngàn dặm.

……

Cuối cùng, khi Ôn Dư Nhiễm ký xong văn kiện trên tay thì đã khá muộn, người trong công ty gần như đã về hết.

Ôn Dư Nhiễm thu dọn đồ đạc, đi đến phòng khách.

Trong phòng khách rất vắng, chỉ có một mình tiểu cô nương đang ngồi ở đó.

Nhìn thấy bóng dáng lẻ loi của tiểu cô nương, đang cúi đầu chờ đợi, trái tim của Ôn Dư Nhiễm đã hoàn toàn mềm ra.

"Đi thôi." Ôn Dư Nhiễm tiến lên phía trước một bước, chủ động nắm tay tiểu cô nương.

Đầu ngón tay của tiểu cô nương vẫn lạnh lẽo lạ thường, nhưng Ôn Dư Nhiễm khắc chế cảm giác bất an, bắt lấy các ngón tay của tiểu cô nương.

Trong một giây tiếp theo, cổ tay của Ôn Dư Nhiễm bị giữ ngược trở lại.

Sau đó có một lực mạnh mẽ kéo xuống, Ôn Dư Nhiễm có chút đứng không vững, thân thể không tự chủ được ngã về phía trước, sau đó bả vai bị một bàn tay bắt lấy.

Áp lực trên cổ tay và bả vai rất rõ ràng, sức lực của tiểu cô nương rất lớn.

Sau đó, hơi thở lành lạnh xâm nhập vào môi, hàm răng bị cạy ra, đầu lưỡi thần tốc tiến thẳng vào.

Nụ hôn đến rất bất ngờ và vô cùng trực tiếp, không kịp phòng ngừa.

Ôn Dư Nhiễm hoàn toàn không có chuẩn bị, đại não trống rỗng, hơi thở hỗn loạn, tim đập như sấm.

So với những nụ hôn lúc trước, nụ hôn này rất dùng sức hơn bao giờ hết, giống như cảm xúc điên cuồng đọng lại đẽ lên đến đỉnh điểm, rất cần lối thoát để phát tiết, không có chút dịu dàng nào.

Phòng tiếp khách có camera……

Ôn Dư Nhiễm muốn phản kháng theo bản năng, nhưng sức lực hoàn toàn không bằng tiểu cô nương, một lúc sau mới từ bỏ giãy giụa, cánh tay duỗi về phía sau đụng phải vài thứ, ngón tay sờ soạng tìm công tắc đèn, sau đó " Bang", đèn đã tắt.

Xung quanh đột nhiên tối đen.

Mọi suy nghĩ đều tan biến, chỉ còn lại cảm xúc dây dưa nơi đầu lưỡi, cảm giác từng chút một đều vô cùng rõ ràng.

Không biết qua bao lâu, tiểu cô nương mới buông lỏng nàng ra.

Lồng ngực của Ôn Dư Nhiễm phập phồng dữ dội, nàng hít một hơi thật sâu trước khi điều chỉnh tuần suất nhịp thở về mức bình thường.

Sau khi bình tĩnh lại, Ôn Dư Nhiễm đứng thẳng người, chỉnh sửa lại cổ áo, sau đó mới điều chỉnh lại vẻ mặt.

Trong bóng tối mờ mịt, nàng mới ý thức được---------

Tiểu cô nương đang tức giận phải không?

.....

Editor: chương này đủ 30 bình chọn, ngày mai em up chương tiếp theo.

Chương 36: Em Muốn Về Nhà Chị

DTV-EBOOK

.....

Tầm nhìn quá tối, Ôn Dư Nhiễm không thể phân biệt được biểu cảm của tiểu cô nương.

Cái chạm lạnh lẽo còn sót lại, vẫn bao trùm nơi đầu lưỡi và môi, nếu hơi lơ đãng, suy nghĩ sẽ sa ngã vào trong dư vị này.

Trên môi mơ hồ có một cảm giác đau đớn yếu ớt.

Tiểu cô nương hôn môi quá dùng sức. Ôn Dư Nhiễm híp mắt thầm nghĩ.

Một lúc sau, Ôn Dư Nhiễm cắt đứt suy nghĩ, điều chỉnh hô hấp, sờ soạng đến trước công tắc đèn, mặt mày căng thẳng, không biết thu hồi cảm giác xấu hổ như thế nào, do dự một chút rồi mới bật đèn lên.

"Bang"

Ánh đèn sáng ngời chiếu xuống, chiếu lên bóng dáng nghiêng nghiêng của tiểu cô nương.

Tiểu cô nương đứng bên cạnh ghế dựa, vẫn duy trì tư thế cúi đầu xuống, mái tóc đen buông xõa mềm mại, khuôn mặt trắng như sứ, nhìn rất ngoan ngoãn và dễ mến.

Thoạt nhìn cùng với người dùng sức điên cuồng ở nửa phút

trước, dường như không có liên quan gì.

Ôn Dư Nhiễm dời tầm mắt đi.

"Đi thôi, tôi đưa em về nhà." Ôn Dư Nhiễm hít sâu một hơi, mở miệng nói.

Tiểu cô nương không nhúc nhích.

Một lát sau, tiểu cô nương từ trong miệng thốt ra một từ: "Không."

Lời nói này được nói ra một cách thẳng thừng và mạnh mẽ, như để kiềm chế một số cảm xúc khác.

Ôn Dư Nhiễm sửng sốt một giây.

Thật sự giận rồi?

Ôn Dư Nhiễm cười khẽ một tiếng: "Em không thể ngủ trong công ty của tôi, đi thôi."

Tiểu cô nương hơi ngẩng đầu lên, bóng dáng lông mi khẽ run lên một chút, đôi mắt sâu không thấy đáy.

Sự khát vọng và tính chiếm hữu điên cuồng bắt đầu lan tràn ra, cuối cùng bị áp chế xuống, xúc tu nguy hiểm từng chút một bị thu hồi lại.

"Em muốn đi theo chị." Tiểu cô nương khôi phục lại giọng điệu nhẹ nhàng, giọng nói nhỏ nhẹ và ngọt ngào.

"Hả?"

"Em muốn đi theo chị về nhà."

Tiểu cô nương lặp lại câu nói một lần nữa, ý vị điên cuồng thâm thúy trong đôi mắt mờ đi một chút, khi mở mắt ra lần nữa, đôi mắt đã sạch sẽ và thuần khiết trở lại.

"Vừa rồi em ngồi ở đây một mình, thật sự rất sợ. Chị vẫn luôn không đến, em còn tưởng rằng chị đã bỏ rơi em....." Giọng nói khẽ run rẩy của tiểu cô nương, truyền vào tai của Ôn Như Nhiễm. Cuối cùng, từng chút một chảy vào trong lòng.

Ôn Dư Nhiễm nghe vậy, một tia áy náy trong lòng bắt đầu lan tràn, cuối cùng khiến cả trái tim mềm nhũn.

"Sẽ không." Trong đầu Ôn Dư Nhiễm có chút loạn, nhất thời không biết nên nói cái gì, cuối cùng chỉ nhàn nhạt nói ra hai chữ.

"Có thật không?"

Giọng nói của tiểu cô nương rất nhẹ nhàng, có chút bay bổng.

"Ừm, tôi nhất định sẽ không bỏ rơi em." Ôn Dư Nhiễm nói.

"Chị bảo đảm?"

"Tôi bảo đảm."

Khi giọng nói rơi xuống.

Tiểu cô nương yên lặng nhìn nàng.

Ánh mắt anh nghiêm túc đến đáng sợ, như thể muốn xác nhận chắc chắn lời hứa hẹn này với nàng.

Không khí im lặng giằng co trong một lúc, cho đến khi bế tắc đến lạ thường.

"Em muốn về nhà chị, được không?" Tiểu cô nương rốt cuộc cũng cong mắt cười nhẹ.

Bầu không khí nhẹ nhàng thoải mái trở lại, chủ đề trở lại vị trí ban đầu.

Ôn Dư Nhiễm mơ hồ nhịn xuống, tuyệt đối không được đáp ứng.

Nhưng vào giây cuối cùng đã gật đầu, khi Ôn Dư Nhiễm kịp phản ứng lại, thì dục vọng đồng ý đã sinh sôi không ngừng trong lòng nàng.

Hoá ra tiểu cô nương đi một vòng lớn như vậy, vẫn là vì điều này.

Hiện tại..... Vẫn còn hơi sớm.

Từ lúc xác định quan hệ đến bây giờ, vẫn chưa đầy nửa tháng, không thể phát triển quá nhanh.

"Ngày mai em vẫn còn có tiết học." Ôn Dư Nhiễm nói.

"Ngày mai em không có tiết học."

"Vậy thì cũng phải nghỉ ngơi thật tốt."

"Em có thể ở nhà của chị nghỉ ngơi thật tốt." Tiểu cô nương nghiêng đầu bày ra vẻ mặt ngây thơ vô tội, nhìn thẳng vào Ôn Dư Nhiễm.

Ôn Dư Nhiễm nhìn bộ dáng ngây thơ vô tội của tiểu cô nương, nhất thời không có lời gì để nói.

Quên đi.

Cũng không phải là nàng chưa đưa tiểu cô nương về nhà, phân phòng ngủ là được.

Một chút lý do còn sót lại để lấy cớ cũng bị chôn vùi.

"Được rồi." Ôn Dư Nhiễm xiết chặt lòng bàn tay nói.

.....

Tiểu cô nương đi theo Ôn Dư Nhiễm lên xe.

Sau khi lên xe, Ôn Uyển nhìn vào trong gương chiếu hậu.

Trong gương, đôi môi của nàng khá sưng đỏ, vẫn còn ẩn hiện một hai tơ máu.

Tiểu cô nương lấy đâu ra sức lực lớn như vậy?

Ôn Dư Nhiễm nhịn không được liếc nhìn tiểu cô nương một cái, màu môi của tiểu cô nương vẫn hồng hào như bình thường, không nhìn thấy gì.

Mỗi lần đều là như vậy, nàng lúc nào chật vật đến như thế, còn tiểu cô nương dường như không có việc gì.

Nghĩ đến đây, những tia áy náy trong lòng Ôn Dư Nhiễm đều hoàn toàn biến mất.

Nếu lần sau tiểu cô nương còn tức giận, thì nàng cũng mặc kệ. Ôn Dư Nhiễm âm thầm quyết định như vậy.

Còn lần này.....

Vẫn nên dỗ dành trước vậy.

Những dòng suy nghĩ lộn xộn lướt qua, Ôn Dư Nhiễm cầm vô lăng lái xe về nhà của mình.

.....

Rất nhanh đến nhà.

Ninh An đi theo nàng vào thang máy.

Trong thang máy, Ninh An nhẹ nhàng chạm vào tay Ôn Dư Nhiễm, cái chạm làm cho xúc cảm lạnh lẽo lập tức hiện lên, Ôn Dư Nhiễm gần như theo bản năng muốn tránh ra, nhưng nàng cố gắng ép lại.

Nếu lại tránh né, tiểu cô nương chắc chắn sẽ lại cảm thấy khó chịu.

Vì vậy Ôn Dư Nhiễm vẫn duy trì bất động, mặc cho tiểu cô nương móc ngón tay của nàng.

Vừa mới bắt đầu có chút hơi lạnh, cũng có chút đáng sợ, nhưng dần dần cũng có thể thích ứng với nhiệt độ này, không có cảm giác gì.

Cảm giác sợ hãi rất nhỏ, dần dần tan biến đi.

Nắm tay như vậy, liền biết có một người ở bên cạnh, sẽ khiến người ta cảm thấy an tâm.

"Đinh!"

Thang máy mở ra.

Ôn Dư Nhiễm muốn rút tay ra, nhưng không cử động do dự trong một lúc.

Thật ra, nắm tay cũng không sao cả, dù sao cũng là khóa vân tay, không cần phải tìm chìa khoá.

Trước tiên cứ như vậy đi.

Ôn Dư Nhiễm không phản kháng.

Khi bước vào cửa, đến lúc thay giày, lúc này tiểu cô nương mới buông tay ra.

Lòng bàn tay đột nhiên trống rỗng, Ôn Dư Nhiễm có một tia không muốn rời không thể giải thích được.

Nàng kìm nén sự không thoải mái này xuống, thay giày, nói với tiểu cô nương:

"Thời gian không còn sớm, trước hết em đi tắm rửa đi, lát nữa ngủ trong phòng khách."

Tiểu cô nương không nói lời nào, hiển nhiên rất không hài lòng với sự sắp xếp này.

Ôn Dư Nhiễm sợ mình sẽ bị dao động, cho nên di chuyển tầm mắt, không để ý đến tiểu cô nương, xoay người đi vào phòng ngủ lấy khăn tắm và đồ ngủ. Cái này lần trước đã được tiểu cô nương dùng qua, Ôn Dư Nhiễm vẫn chưa bỏ đi.

Tiểu cô nương nhận lấy, cúi thấp đầu, không nói lời nào bước vào phòng tắm mà Ôn Dư Nhiễm chỉ.

Ôn Dư Nhiễm sợ tiểu cô nương lại có ý đồ không đóng cửa hay gì đó, vì thế nàng cũng cầm đồ đi vào phòng tắm của phòng ngủ chính để tắm rửa.

.....

Nhưng đến khi Ôn Dư Nhiễm từ phòng tắm đi ra, tiểu cô nương vẫn còn đang tắm rửa.

Cửa phòng tắm đóng chặt, cửa kính mờ lộ ra một mảng ánh sáng lờ mờ, mơ màng đến hấp dẫn.

Ôn Dư Nhiễm nhìn cửa phòng tắm, những suy nghĩ không biết tên lại bắt đầu nổi bọt.

Không biết tiểu cô nương bọc chiếc khăn tắm trông như thế nào...

Có thể có bờ vai trắng nõn và dịu dàng, trong suốt như giọt nước pha lê, đôi mắt ngấn nước, đôi môi tươi đẹp, giọt nước len lỏi theo làn da trượt xuống, tiến vào.....

Suy nghĩ chậm rãi phát tán. Ý niệm này vừa ló đầu ra, nàng đã không thể kìm được suy nghĩ của mình. Những suy nghĩ nối liền nhau, càng ngày càng hoàn chỉnh và phong phú hơn. Ôn Dư Nhiễm gần như muốn vẽ lên một bức tranh ở trong lòng.

Ôn Dư Nhiễm ấn huyệt thái dương lại, mạnh mẽ bước chân rời khỏi cánh cửa phòng tắm kia, sau đó đi vào phòng ngủ của mình, đóng chặt cửa lại.

Động tác đóng cửa rất dùng lực, như muốn cắt đứt những tà niệm trong lòng.

Đừng nghĩ.

Đừng nghĩ.

Loại tự thôi miên này gần như vô dụng, những suy nghĩ đó vẫn không ngừng tiếp tục, Ôn Dư Nhiễm cầm lấy cuốn sách trên tủ

đầu giường, bật đèn lên ép buộc bản thân đọc, nhưng nàng nhìn trang sách có màu trắng, là có thể nghĩ đến.....

"Bang" đến một tiếng, Ôn Dư Nhiễm đóng quyển sách lại.

"Ôn Dư Nhiễm?"

Ngoài cửa, giọng nói ngọt ngào của tiểu cô nương truyền vào, khiến Ôn Dư Nhiễm sợ đến mức đầu ngón tay run lên

"Em tắm xong rồi, phòng khách yên tĩnh quá, ngủ một mình thật sự rất sợ..." Tiểu cô nương nhỏ giọng mà oán giận.

Cửa không có khóa, đẩy nhẹ nhàng là có thể mở.

Tiểu cô nương đứng ở cửa nhìn nàng, trên người chỉ bọc một chiếc khăn tắm.

.....

Editor: Chương này đủ 40 bình chọn ngày mai em up chương kế tiếp.

Chương 37: Ngủ Chung

DTV-EBOOK

.....

Chiếc khăn tắm màu trắng được buộc lỏng thành một vòng, trên bả vai còn dính bọt nước lóng lánh, tiểu cô nương cứ đứng như vậy ở cửa, trên trán rũ xuống vài sợi tóc ướt dầm dề, hai bắp chân trắng nõn thấp thoáng dưới chiếc khăn tắm màu trắng, hình dáng mắt cá chân rất mảnh mai và đẹp.

Chiếc khăn tắm rộng thùng thình có thể phác hoạ ra một đường cong mờ ảo.

Có một số chỗ rất ăn khớp với tưởng tượng của nàng, cũng có một số chi tiết khác với tưởng tượng.

Ngọn lửa mờ nhạt đang loáng thoáng trong lòng, từ trăm ngàn chỗ hở của lớp phòng thủ chui ra bên ngoài, bùng lên thành một vùng ánh sáng rực rỡ.

Ôn Dư Nhiễm nuốt nước miếng một cách mãnh liệt, dùng hết sức lực vặn vẹo cái đầu có phần cứng đờ.

"Đi ra ngoài." Giọng nói của Ôn Dư Nhiễm có chút thẩn thờ.

Ninh An ngẩng đầu lên, có một giọt nước dọc theo cổ chảy xuống, vẫn luôn chảy vào trong khăn tắm.

"Chị nói sẽ không bỏ rơi em." Giọng của Ninh An rất khẽ, mơ hồ lộ ra vài phần đáng thương.

Vẻ mặt của Ôn Dư Nhiễm cứng đờ, ánh mắt nhìn chằm chằm đèn bàn trên tủ đầu giường, nhịp tim đập nhanh đến doạ người, trong đầu đều bay loạn cả lên, hỗn loạn đến mức gần như bị logic của tiểu cô nương thuyết phục.

"Cái này không giống nhau."

"Sao lại không giống nhau... Ở bên kia yên tĩnh như vậy, nếu ngủ một mình chắc chắn sẽ rất sợ...."

Giọng nói của tiểu cô nương càng ngày càng nhỏ, từng chữ từng chữ rót vào trong lòng Ôn Dư Nhiễm, giống như nước đường dồn dập ập vào, muốn ngâm Ôn Dư Nhiễm cho đến mềm nhũn, rồi sau đó chết chìm ở bên trong.

Sự tỉnh táo còn lại đã bị tiêu hao một chút, lời từ chối bị mắc kẹt ở trong cổ họng, như thế nào cũng không thể nói ra được.

Như vậy không được.

Không được.

Không được không được không được.

Ôn Dư Nhiễm dùng ngón tay nhéo lòng bàn tay của mình một cái, lúc đó lý trí mới thanh tỉnh một chút.

Không được.

"Em đi ra ngoài." Ôn Dư Nhiễm thờ thẩn lặp lại một lần nữa, nhưng sự tự tin đã không còn đủ.

"Em không đi." Lông mi của Ninh An khẽ chớp hai cái:

"... ở công ty chị ném em qua một bên ở một mình, bây giờ cũng là....."

Ninh An cúi đầu, Ôn Dư Nhiễm chỉ có thể nhìn thấy đôi vai trắng nõn gầy yếu đang run lên.

Tim của nàng cũng run theo.

Lý trí nói với Ôn Dư Nhiễm rằng đây đều là kịch bản của tiểu cô nương, đừng mắc mưu.

Ngàn lần đừng mắc mưu.

Đừng mắc mưu.

Đừng.....

Ôn Dư Nhiễm lại mãnh liệt nuốt nước bọt lần nữa, cố gắng kiềm chế tầm mắt của mình.

Biết rõ là kịch bản, nhưng trong lòng vẫn mềm đến rối bời.

Giống như cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà.

Cuối cùng, Ôn Dư Nhiễm cũng nhấn giọng nói: "Em..... Em muốn ngủ ở đây cũng không phải không được...." . Truyện Tiên Hiệp

Vừa dứt lời.

Ninh An ngẩng đầu nhìn thẳng vào Ôn Dư Nhiễm, tất cả uỷ khuất không phân biệt được thật giả đều tan rã trong nháy mắt, dục vọng bị đè nén dần dần nổi lên, đôi mắt sâu không thấy đáy.

Sau đó, Ninh An mỉm cười ngọt ngào. Khuôn mặt trắng nõn cùng bờ vai và chiếc cổ trắng như sữa, xinh đẹp đến loá mắt.

Ôn Dư Nhiễm quay đầu lại, cứng đờ nói: "Trước tiên em lấy đồ ngủ mặc vô, rồi hãy vào đây."

Tiểu cô nương đứng tại chỗ trong nửa giây.

"Được a." Ninh An nói.

Sau đó tiểu cô nương thật sự quay người đi ra ngoài.

Phòng ngủ trống vắng trở lại.

Trên tay Ôn Dư Nhiễm vẫn đang cầm cuốn sách chưa đọc được một chữ nào, bước đi thất thần vô bờ bến, tâm tư rối loạn không có hình dạng.

Nàng căng cứng người, dùng ngón tay nắm chặt bìa sách, cứng đờ mà ngồi ở đó, cũng không biết mình đang mong đợi điều gì.

"Em mặc xong rồi."

Cánh cửa nhẹ nhàng bị đẩy mở rộng ra, Ninh An buông cánh cửa ra, bắt đầu đi về phía giường.

Tiểu cô nương đã mặc bộ đồ ngủ của mình, nhưng bộ đồ ngủ có ba cúc áo không được cài.

"Em đừng tới đây." Ôn Dư Nhiễm theo phản xạ nói.

Tiểu cô nương nghiêng đầu, nhìn nàng.

Có vẻ cảm thấy khó hiểu trước những lời nói lật lọng của nàng.

Ôn Dư Nhiễm liếm môi một cái, đột ngột điều chỉnh tư thế ngồi, sau đó mở miệng nói:

"Em.....em như vậy không tốt lắm, chúng ta mới xác định quan hệ, tình cảm vẫn còn chưa sâu. Tôi cảm thấy..... tôi cảm thấy chúng ta nên chờ tình cảm của chúng ta ổn định, rồi sau đó thuận theo tự nhiên..... "

Đoạn lời nói này thực sự rất nhạt, trên bàn đàm phán nàng luôn phải tự tin, tuyết đối không để lại dấu vết của sự thiếu bình tĩnh, Ôn Dư Nhiễm chưa bao giờ cảm thấy bản thân thiếu kỹ năng ngôn ngữ biểu đạt đến vậy.

Sau khi tiểu cô nương nghe xong lời giải thích này, cũng không nói gì, chỉ yên lặng nhìn nàng.

Đôi mắt đen nhìn không thấy rõ.

Như đang suy nghĩ về điều gì đó.

Đôi mắt thẳng tắp như vậy càng khiến trong lòng nàng nổi thêm lửa, Ôn Dư Nhiễm chỉ có thể nghe thấy nhịp tim đang hoảng loạn của mình.

Một lúc sau, Ninh An mới phá vỡ sự im lặng, từ trong miệng thốt ra một chữ "Vâng."

Sau một thời gian dài chờ đợi, sự khắc chế và áp lực đã trở thành thói quen, kéo dài thêm một thời gian cũng không sao cả.

Sau đó, Ninh An quay lưng lại, ngồi cởi giày ở mép giường, nhẹ nhàng chui vào trong ổ chăn.

Cuộn tròn thân thể thành một quả bóng, quay lưng lại với Ôn Dư Nhiễm.

Từ hướng của Ôn Dư Nhiễm, chỉ có thể nhìn thấy mái tóc đen nhánh của tiểu nương, ổ chăn nhỏ bên cạnh phồng lên.

Ôn Dư Nhiễm cứng đờ ngồi tại chỗ.

Vẫn không nhúc nhích.

Nàng cũng không biết mình đã ngồi ở đó bao lâu, ngồi đến khi chân có chút tê dại, nhịp tim cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại.

Tiểu cô nương..... cứ như vậy mà ngủ?

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy có chút thả lỏng, dấu vết thả lỏng này còn kèm theo một tia mất mát, cũng không biết mất mát cái gì.

Cách âm của cửa sổ rất tốt, Ôn Dư Nhiễm không thể nghe thấy bất kỳ âm thanh nào bên ngoài, khi tiểu cô nương vừa hơi nhút nhích, Ôn Dư Nhiễm có thể nghe thấy tiếng cọ xát của chăn đệm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Mọi thứ im lặng đến đáng sợ.

Trong màn đêm tĩnh mịch, không khí lạnh lẽo trầm tĩnh. Tiếng nhịp tim của nàng đập mạnh mẽ vang lên ở bên tai.

Tư thế ngồi cứng đờ này thật không thoải mái, Ôn Dư Nhiễm dần dần thả lỏng, sau đó liền cảm thấy buồn ngủ.

Đỏ ửng ở bên tai nhạt đi một chút, đại não cũng lạnh xuống.

Dục vọng chậm rãi tan biến.

Nên ngủ thôi.

Ôn Dư Nhiễm tắt ánh sáng của đèn bàn, trong phòng hoàn toàn

tối đen, cảm giác mông lung lại khắc sâu, nàng cũng chui vào trong ổ chăn, hướng về phía đối mặt với tiểu cô nương, nhắm mắt lại.

Bây giờ, có một người đang nằm bên cạnh nàng

Người kia cùng giường cùng chăn với nàng.

Đệm giường bên cạnh hơi hãm xuống, như thể một vị trí để trống lâu ngày đã được lấp đầy, cảm thấy an lòng một cách khó hiểu.

Những suy nghĩ lộn xộn đó đều bị chôn vùi xuống mồ, chìm vào trong lòng đất, không để lại dấu vết, trong lòng chỉ còn lại ấm áp.

Nàng nghĩ rằng, có tiểu cô nương ở bên cạnh, nàng nhất định sẽ không thể ngủ được.

Kết quả là đêm đó nàng đã ngủ rất ngon.

- ----------

editor: Chương này hơi ngắn, nếu chương này đủ 40 bình chọn, em sẽ up chương mới trong ngày luôn.

Chương 38: Thật Lòng Quan Tâm

DTV-EBOOK

.....

Ôn Dư Nhiễm lại mơ thấy tiểu cô nương.

Trong giấc mơ, tiểu cô nương nép vào vòng tay của nàng ngủ ngon lành, Ôn Dư Nhiễm nhìn hàng lông mi mảnh mai của tiểu cô nương, nhẹ nhàng khẽ hôn lên mí mắt tiểu cô nương.

Tiểu cô nương ôm vào trong ngực rất mềm mại, nhẹ nhàng như thể sẽ trôi đi, Ôn Dư Nhiễm dùng sức ôm lấy, giữ chặt tiểu cô nương lại.

Tất cả những xúc cảm trong mơ đều mờ ảo mông lung, ấm áp đến say lòng người

Khó có được một giấc mơ trong sạch như vậy.

Ôn Dư Nhiễm ngủ đến say xưa và ngọt ngào hơn bao giờ hết.

.....

Sáng ngày hôm sau, Ôn Dư Nhiễm vẫn luôn ngủ đến tự nhiên tỉnh lại. Bức rèm che chắn gần hết ánh sáng, căn phòng vẫn hơi mờ mịt, chỉ có một tia nắng chói chang lọt qua kẽ hở trên rèm và chiếu lên gối nằm.

Có một người đang ngủ bên cạnh gối đầu.

Da gân được nới lỏng sau giấc ngủ, mái tóc đen nhánh xõa ra, đáp trên khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn.

Làn da trắng nõn rất giống trong giấc mơ, hàng lông mi dài cũng giống như trong mơ.

Kể cả bầu không khí hiện tại, tất cả đều giống trong mơ như đúc, không nhiễm một hạt bụi.

Ôn Dư Nhiễm gần như không kiểm soát được, liền cúi đầu xuống, thuận theo hành vi trong mơ, hôn lên mí mắt của tiểu cô nương.

Cái chạm môi lành lạnh, mang theo cảm giác ngứa đến tê dại, lập tức ùa về tận đáy lòng, nó giống như là một sợi dây nào đó đã được kích thích.

Đây là lần đầu tiên trong lúc thanh tỉnh, Ôn Dư Nhiễm nhận thức được chính nàng đã động tâm.

Rất đơn thuần không hề có tạp niệm, chỉ cần nhìn bộ dáng ngủ say của tiểu cô nương, trong lòng liền cảm thấy ấm áp.

Thật ra tiểu cô nương rất tốt.

Cứ tiếp tục như vậy... có vẻ khá ổn.

—— Ý niệm này tự nhiên xuất hiện như vậy, dừng lại ở nơi trái tim thật lâu, thật lâu

Ôn Dư Nhiễm đem ý niệm này gặm nhấm thật kỹ, mơ hồ có thể vẽ ra một bức tranh tuyệt đẹp, nàng yên lặng suy nghĩ, khóe miệng nhẹ nhàng giơ lên.

Lúc này tiểu cô nương nhẹ nhàng giật mình.

Chăn bông khẽ trượt xuống nửa tấc, bộ đồ ngủ rộng rãi cũng đã không còn ngay ngắn, lộ ra bờ vai trắng như sứ, với những đường nét nhẹ nhàng uyển chuyển.

Ôn Dư Nhiễm bừng tỉnh, muốn tránh ánh mắt của tiểu cô nương.

Lông mi của Ninh An khẽ rung động, chậm rãi mở mắt ra, híp đôi mắt lại một cách nhợt nhạt, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Ôn Dư Nhiễm.

Bộ dáng của tiểu cô nương trông như vừa mới tỉnh dậy

Nhưng căn cứ vào đủ loại kinh nghiệm trong quá khứ, Ôn Dư Nhiễm gần như theo bản năng mà hoài nghi.

Thật sự là vừa mới tỉnh ngủ sao?

Hay là giả bộ ngủ?

Thời điểm nàng hôn tiểu cô nương, thật ra tiểu cô nương đang ngủ hay là đã tỉnh...?

Ôn Dư Nhiễm quay mặt đi.

"Em tỉnh rồi." Ôn Dư Nhiễm biết câu hỏi của mình là vô nghĩa, chỉ là cảm thấy bầu không khí xấu hổ không giải thích được, cũng không biết nên nói cái gì.

"Vâng."

"Buổi sáng tốt lành."

"Buổi sáng tốt lành."

Liền trao đổi vài câu đơn giản, bầu không khí tốt đẹp khiến Ôn Dư Nhiễm không muốn rời khỏi giường.

Nhưng nếu cứ bất động thì rất xấu hổ.

Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng hít vào hít một hơi, xuống giường, mang dép lê vào, đi vào phòng tắm để rửa mặt và trang điểm.

Thật ra..... Như vậy thật sự khá tốt.

Ôn Dư Nhiễm nhìn vào trong gương, yên lặng thầm nghĩ.

Trong khi nàng đang suy nghĩ, điện thoại đổ chuông.

Trên màn hình thông báo người gọi đến là Diệp Thấm Miên.

Ôn Dư Nhiễm đặt bút chì kẻ mày trên tay xuống, trả lời điện thoại.

"Nhiễm Nhiễm, bây giờ con có bận không?"

"Bây giờ con đang ở nhà, không bận."

"À, mẹ muốn nói với con chuyện này."

"Chuyện gì, mẹ nói đi."

"Nhiễm Nhiễm, mẹ nghĩ nếu khi nào con cảm thấy thích hợp thì dọn về sống chung đi. Mẹ biết trước đây con dọn ra ngoài là để tránh thúc giục kết hôn. Bây giờ mẹ cũng không còn thúc giục nữa, thì việc con chuyển về cũng chẳng có hại gì, thế nào?"

Chuyện dọn về Ôn gia, Ôn Dư Nhiễm cũng từng cân nhắc.

Dù sao thì sống ở đây cũng chỉ có một mình, trở về Ôn gia sống

với người nhà cũng náo nhiệt hơn, cũng dễ dàng nắm được tình huống của Ôn Cừ.

Nếu Diệp Thấm Miên thực hiện cuộc gọi này sớm hơn một tuần, thì Ôn Dư Nhiễm đã đồng ý rồi.

Nhưng hiện tại……

Ôn Dư Nhiễm không tự giác nhìn ra bên ngoài cửa.

"Hiện tại cũng không vội, vẫn là nên chờ em trai thi đại học xong đi." Ôn Dư Nhiễm từ chối nói.

"Cũng đúng." Diệp Thấm Miên cũng không cố gắng thuyết phục.

Hai người nói mấy câu rồi cúp điện thoại.

Ôn Dư Nhiễm cất điện thoại vào trong túi xách, nhìn vào gương suy nghĩ cẩn thận. Nàng từ chối Diệp Thấm Miên là bởi vì trong lòng nàng có một ý niệm——

Nàng muốn cho tiểu cô nương chuyển đến đây sống chung với nàng.

Dù sao thì tiểu cô nương cũng có bàn chải đánh răng, khăn tắm, đồ ngủ cũng đều có, dọn vào cũng không tốn nhiều thời gian. Điều kiện căn phòng tiểu cô nương thuê kém như vậy, lẽ ra phải sớm thay đổi từ lâu, hiện tại bảo tiểu cô nương dọn đến, cũng coi như thỏa một tâm nguyện của tiểu cô nương.

Dường như cũng không có khó khăn gì, vậy thì quyết định như vậy đi.

Sau khi Ôn Dư Nhiễm đưa ra quyết định của mình, tâm tình cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

.....

Ra khỏi phòng tắm, Ôn Dư Nhiễm nhìn thấy tiểu cô nương đang ngồi trong phòng khách.

"Em muốn đi ăn sáng ở đâu?" Ôn Dư Nhiễm hỏi.

Ninh An im lặng một giây, mới đáp: "Thật ra, em cũng không muốn ăn sáng."

Ôn Dư Nhiễm hơi nhíu mày.

Như thế nào mỗi lần đều không sáng?

Hơn nữa mỗi lần nàng ăn cơm cùng với tiểu cô nương, tiểu cô nương đều ăn thật sự rất ít, như vậy có bình thường không, hay là thân thể có vấn đề gì?

Ôn Dư Nhiễm suy nghĩ, trong lòng sinh ra vài phần lo lắng.

Vì vậy một lúc sau, Ôn Dư Nhiễm lơ đãng hỏi: "Em... trạng thái thân thể thường ngày của em có khoẻ không?"

" Rất khoẻ a."

"Vì sao tay lạnh như vậy?"

"Em không biết, nhưng chắc cũng không có vấn đề gì." Tiểu cô nương nhìn vào mắt nàng trả lời, giọng điệu và ánh mắt rất nghiêm túc, không có dấu vết nói dối.

"Lần sau tôi sẽ đưa em đi kiểm tra toàn diện." Ôn Dư Nhiễm nói.

Ninh An lắc đầu: "Em không muốn đi bệnh viện."

Ôn Uyển cười một chút: "Em cũng đã học đại học rồi, giấu bệnh sợ thầy làm sao mà được, sớm phát hiện được vấn đề vẫn tốt hơn."

Ninh An kiên trì lắc đầu: "Em không muốn đi."

Ôn Dư Nhiễm không thể nhìn rõ biểu cảm của tiểu cô nương, cũng không đoán được tiểu cô nương đang nghĩ gì, nhưng mơ hồ cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Ôn Dư Nhiễm thu lại tươi cười.

Nghi ngờ vốn dĩ đã tiêu tán kia lại bò lên.

Rõ ràng biết rằng điều đó là vô cùng hoang đường, nhưng sự nghi ngờ này vẫn luôn đi ngang qua trong lòng, vứt đi không được.

.....

Vì tiểu cô nương không ăn sáng nên Ôn Dư Nhiễm đã trực tiếp đưa tiểu cô nương đến trường học.

Rồi sau đó, Ôn Dư Nhiễm đi đến công ty.

Nàng không bắt đầu công việc ngay lập tức, mà là tìm túi hồ sơ mà trợ lý đưa cho nàng lần trước từ tủ văn kiện, mở nó ra, lấy ra một chồng văn kiện.

Trên cùng là tư liệu của tiểu cô nương, tư liệt bao gồm tất cả các hồ sơ khám sức khỏe và báo cáo của tiểu cô nương trong 5 năm qua.

Nhưng sau khi thi đại học, tiểu cô nương không tham dự bất kỳ cuộc khám sức khỏe nào.

Điều này vốn dĩ không có gì lạ, nhưng Ôn Dư Nhiễm theo bản năng cảm thấy có gì đó không ổn.

Quên đi.

Trước tiên vẫn nên là chuyển nhà cho tiểu cô nương cái đã.

.....

Editor: Sắp lên cao trào

Chương này đủ 40 bình chọn, ngày mai em sẽ up chương kế tiếp.

Chương 39: Hoang Mang

DTV-EBOOK

.....

Thật ra Ôn Dư Nhiễm cũng không thể hiểu được mình đang hoài nghi cái gì.

Ở trên người tiểu cô nương có rất nhiều điểm khác thường, nhưng liên kết lại với nhau cũng không đoán ra được điều gì. Mỗi một hoài nghi đều có thể tìm được lý do để bỏ qua, còn những điểm đáng ngờ thì lại không liên kết được với nhau.

Ôn Dư Nhiễm suy nghĩ một chút, rồi cũng không muốn nghĩ tới nữa.

Tối hôm đó, Ôn Dư Nhiễm tan tầm sớm, không muốn về nhà nên giao xe lại cho tài xế rồi đi dạo trên phố.

Vừa đi vừa suy nghĩ những điều trong lòng.

Ôn Dư Nhiễm đi dạo không có mục đích, dù sao cũng là con đường quen thuộc, sẽ không bao giờ bị lạc, cho nên không để ý đến phương hướng.

Cứ đi về phía trước, có tiếng nhạc mơ hồ kèm theo tiếng ồn ào, Ôn Dư Nhiễm liếc nhìn qua bên kia và phát hiện cách đó không xa chính là quảng trường, giữa đám đông náo nhiệt có một nhóm người đang nhảy múa trên đó.

"Vị mỹ nữ....."

Bên tai có giọng nói của một người đàn ông truyền đến, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy giọng nói này có chút quen tai.

Ôn Dư Nhiễm quay lại, nhìn thấy một người đàn ông mặc áo màu vàng.

Người đàn ông cũng đã lớn tuổi, dưới cằm có hàng râu thưa thớt, trên cổ đeo một chuỗi hạt đen, trên tay cầm một đồng xu.

Dù là dáng vẻ, trang phục, tư thế đều khá quen mắt

Sau khi suy nghĩ thoáng qua, Ôn Dư Nhiễm nhớ ra.

Người đàn ông này chính là đại sư mà nàng đã gặp qua khi phát bệnh, từng khẳng định nàng bị ma quấn thân.

Ôn Dư Nhiễm nhíu mày, đánh giá vị đại sư này.

Nàng vẫn luôn cho rằng nghề xem bói đoán mệnh và trừ tà này, đơn giản là nghề buôn dưa lê giá rẻ, thích khoe khoang hiểu được lòng người, cho nên nàng cũng không cần để ý tới.

Nếu là lúc trước, Ôn Dư Nhiễm sẽ trực tiếp đi đường vòng.

Nhưng hôm nay, không biết là ma xui quỷ khiến hay sao, Ôn Dư Nhiễm đã dừng chân lại, chờ đợi lời nói tiếp theo của vị đại sư này.

"Vị mỹ nữ này, ta nhìn sắc mặt của cô đã chuyển thành màu đen, nhất định có âm khí lượn lờ bị ma vây quanh, không thể không trừ. Bổn đại sư đuổi quỷ đoán mệnh, mọi thứ đều tinh thông..." Vị đại sư rung đùi đắc ý nói.

Ôn Dư Nhiễm nghe được một nửa, cười mỉa mai một chút.

Lời nói của vị đại sư này giống y hệt lần trước, rõ ràng đây là một câu cửa miệng khi gặp ai cũng nói.

Nàng thật sự rảnh đến mức không có chuyện gì để làm, mới có thể lãng phí thời gian dừng lại để nghe những lời này.

"Xin lỗi, tôi còn có việc."

Nói xong, Ôn Dư Nhiễm xoay người đi ngay.

"Chờ đã, mỹ nữ, cô nghe ta nói, trên người cô có âm khí rất nặng, chắc chắn là một ma nữ rất lợi hại... gần đây cô có gặp phải chuyện gì không thích hợp không?"

Ôn Dư Nhiễm không trả lời, nhưng chân đã dừng lại.

"Mỹ nữ, hãy nghĩ lại đi. Có phải cô đã gặp một cô gái có dung mạo giống người nhưng âm khí rất nặng nề....."

Những lời nói này rơi vào lỗ tai, như một mũi kim nhọn đâm vào huyệt đạo, đâm thẳng vào hồng tâm.

Người đàn ông mặc áo vàng vẫn nói không ngừng, đôi môi mấp máy lên xuống miêu tả việc bị ma nữ quấn lấy kinh khủng như thế nào, phải nhanh chóng diệt trừ.

Ôn Dư Nhiễm nhìn đôi môi đang khép kín của người đàn ông, câu tiếp theo cũng không thể nào nghe, vì bên tai vẫn còn dừng lại ở câu nói vừa rồi.

Trong lòng loạn đến hốt hoảng.

Nàng mất kiên nhẫn một cách không thể giải thích được, cho dù chỉ một giây cũng không muốn nghe thêm nữa, nàng hít một hơi thật sâu, nhấc chân đi vòng qua người đàn ông.

"Á! Mỹ nữ cô đừng đi!"

Phía sau, người đàn ông vẫn còn đang la hét, Ôn Dư Nhiễm vẫn không dừng lại, cũng không quay đầu lại dù chỉ một giây.

Cuối cùng, Ôn Dư Nhiễm đã thoát khỏi giọng nói của người đàn ông, lỗ tai trở nên yên tĩnh.

Nhiều loại ý tưởng đan chéo ở bên nhau và không rõ ràng. Ôn Dư Nhiễm ấn huyệt thái dương, cố gắng thả lỏng suy nghĩ của mình.

Tiểu cô nương tay chân lạnh lẽo.

Tiểu cô nương không muốn kiểm tra sức khoẻ.

Tiểu cô nương luôn cúi thấp đầu, ủ rũ ít nói, âm khí nặng nề.

Nhịp tim đập nhanh lên gấp đôi.

Suy nghĩ càng lún càng sâu, càng ngày càng nhiều chi tiết từ trong trí nhớ nhảy ra, tranh nhau chứng minh luận điểm này.

Sợ hãi xen lẫn cảm xúc không nói nên lời, đầu ngón tay khẽ run rẩy lên.

"Két.....!"

Một chiếc xe hơi phanh gấp ở bên đường, tiếng phanh xe rất chói tai xẹt qua.

Ôn Dư Nhiễm đột nhiên bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ miên man.

Chính mình đang suy nghĩ gì vậy?

Tiểu cô nương có bóng, có chân, đang đi học tại một trường chính quy, nếu thật sự có vấn đề gì, trợ lý sẽ không tra ra sao?

Suy nghĩ vớ vẩn gì vậy?

Ôn Dư Nhiễm ngẩng đầu lên ấn huyệt thái dương, nheo mắt lại nhìn ánh sáng, đem những nỗi sợ hãi vô cớ đó nén lại.

.....

Khi về đến nhà, Ôn Dư Nhiễm phát hiện tiểu cô nương đã gửi một vài tin nhắn WeChat đến.

【naw】: Chị có ở đó không ~

【naw】: Khi nào chị rảnh, em muốn cùng chị đi ra ngoài chơi ~[đối thủ chỉ.jpg]

【naw】: Được không?

Trong lòng Ôn Dư Nhiễm vẫn còn sót lại một chút cảm xúc, có chút hỗn độn, nàng nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Do dự một lúc, Ôn Dư Nhiễm cất điện thoại sang một bên.

Nàng bật TV lên, nằm trên ghế sofa chọn một chương trình tạp kỹ nhẹ nhàng, muốn làm cho dây thần kinh đang căng thẳng thả lỏng một chút.

Trong chương trình tạp kỹ, các câu chuyện cười của người dẫn chương trình có nhịp điệu rõ ràng và tràn đầy tiếng cười. Tiếng cười của khán giả hết đợt này đến đợt khác, nhưng Ôn Dư Nhiễm vẫn không thể cười được.

Chương trình trò chuyện phát sóng được một nửa, điện thoại di động của Ôn Dư Nhiễm rung lên vài lần.

Ôn Dư Nhiễm kiềm chế một hồi, rốt cuộc nhịn không được, mở máy lên lần nữa, phát hiện tất cả đều là tin nhắn từ "naw".

Tổng cộng hơn một chục tin nhắn chưa đọc.

Trong khoảng thời gian này, chỉ cần nàng không làm việc, thông thường chỉ trong vài giây nàng sẽ trả lời tiểu cô nương

Nhưng lần này, Ôn Dư Nhiễm luôn cảm thấy trong lòng có cái gì ngăn trở, đột nhiên không biết nên nói thế nào với tiểu cô nương.

Nhìn nick name "naw", Ôn Dư Nhiễm vẫn có thể mơ hồ nhớ được giọng nói ngọt ngào của tiểu cô nương khi thổ lộ, thậm chí còn nhớ rõ nhịp tim đập nhanh lúc đó.

Nếu không trả lời tin nhắn, tiểu cô nương sẽ không suy nghĩ nhiều chứ?

Tiểu cô nương đột nhiên nhắn nhiều tin nhắn cùng một lúc, chính là bởi vì không có cảm giác an toàn đi.....

Ngày thường khi ở chung, Ôn Dư Nhiễm có thể mơ hồ cảm nhận được tiểu cô nương đang tràn ra một số cảm xúc tiêu cực, như thể luôn sợ nàng sẽ rời đi bất cứ lúc nào.

Sẽ còn rất nhiều tin nhắn được gửi đến, nếu nàng không trả lời.

Nghĩ như vậy, một góc nào đó trong lòng cũng mềm ra, Ôn Dư Nhiễm bấm vào giao diện trò chuyện, bắt đầu suy nghĩ phải trả lời như thế nào.

Ôn Dư Nhiễm chưa kịp suy nghĩ, tiểu cô nương đã gửi đến một chuỗi tin nhắn—

【naw】: Chị giận em rồi phải không?

【naw】: Là bởi vì chuyện kiểm tra sức khoẻ phải không?

【naw】: Thật ra..... Muốn em đi kiểm tra sức khoẻ cũng được.

【naw】: Chị đừng tức giận, được không?

【naw】: Tha lỗi cho em đi ~ . Truyện Việt Nam

【naw】: [làm nũng.jpg]

Ôn Dư Nhiễm nhìn những tin tức này, trong lòng đã hoàn toàn mềm nhũn.

Nếu tiểu cô nương đã đồng ý kiểm tra sức khoẻ, những suy đoán hoang đường trước đó đã không còn cơ sở, khả năng để những ý niệm đó nổi lên đã nhỏ đi vài phần.

Ôn Dư Nhiễm thuận lợi đem những suy đoán thiếu căn cứ kia ném ra đằng sau đầu, cầm lấy điện thoại bắt đầu tập trung trả lời tiểu cô nương.

Nàng gõ vài dòng chữ, trầm ngâm cân nhắc một lúc, cuối cùng xóa hết toàn bộ, chỉ viết hai câu vào khung trả lời.

【 Ôn Dư Nhiễm 】: Thật xin lỗi, tôi không nên không trả lời tin nhắn của em.

【 Ôn Dư Nhiễm 】: Chuyện kiểm tra sức khoẻ, nếu em không muốn đi bệnh viện, vậy thì thôi vậy.

Ngay khi Ôn Dư Nhiễm vừa gửi đi tin nhắn thứ hai, điện thoại liền rung lên vài cái, tiểu cô nương nhắn lại.

【naw】: Ôn Dư Nhiễm trả lời em rồi, ha ha ha ha

【naw】: [vui vẻ đến xoay quanh.jpg]

【naw】: Khi nào chị rảnh, em muốn cùng chị đi ra ngoài chơi!

【naw】: Chị đáp ứng em chứ!

Ôn Dư Nhiễm nhìn giao diện trò chuyện, bất giác bật cười.

Trong khi cười, nàng nhập một từ vào khung trả lời, rồi sau đó bấm gửi.

【 Ôn Dư Nhiễm 】: Được.

.....

editor: chương này đủ 40 bình chọn, ngày mai em up chương kế tiếp

Chương 40: Tai Nạn Xe Hơi

DTV-EBOOK

.....

Thời gian đi chơi với tiểu cô nương được ấn định vào thứ bảy tuần này.

Mấy ngày tiếp theo, Ôn Dư Nhiễm đều nói chuyện phiếm với tiểu cô nương như thường lệ, thỉnh thoảng tiểu cô nương đưa đồ ăn tối đến, hai người còn hôn môi.

Theo lý thuyết sau khi hòa hợp một thời gian dài, cảm giác mới mẻ sẽ phai nhạt dần, sự căng thẳng và hưng phấn ban đầu sẽ biến mất. Nhưng Ôn Dư Nhiễm cũng không biết tại sao, mỗi lần đụng chạm hôn môi đều giống như bị điện giật, bên tai đỏ ửng không thể giấu được.

Làn da của tiểu cô nương vẫn còn lưu lại cảm giác lạnh lẽo, đôi khi khiến Ôn Dư Nhiễm cảm thấy sợ không thể giải thích được, nhưng dần dần cũng quen. Khi hôn, tim của nàng đập nhanh đến doạ người, cho nên nào có thể lo lắng về chuyện gì khác.

Nhưng lòng nghi ngờ của Ôn Dư Nhiễm vẫn chưa được giải đáp.

Khi trợ lý đi vào, Ôn Dư Nhiễm gọi trợ lý lại.

"Giúp tôi tìm một đại sư phong thủy có tiếng trong nghề, đồn đãi có thể xua đuổi được ma. Tôi có một số thắc mắc cần tham khảo."

Trợ lý sững người trong một lúc sau khi nghe yêu cầu này, nhưng cũng không nói nhiều, chỉ nghĩ rằng Ôn Dư Nhiễm muốn khai thác lĩnh vực mới cùng thị trường.

Trợ lý làm việc rất hiệu quả, đã sớm tìm được người theo yêu cầu của Ôn Dư Nhiễm, nhưng lịch làm việc mấy ngày nay của Ôn Dư Nhiễm đều rất kín, hiếm khi thứ bảy rảnh rỗi nhưng có hẹn đi ra ngoài chơi với tiểu cô nương.

Vì thế lịch trình hẹn gặp đại sư đã bị hoãn lại.

.....

Thứ bảy đã đến.

Hôm đó tim có hơi ngột ngạt, có lẽ là do nghỉ ngơi không tốt.

Ôn Dư Nhiễm thay quần áo mới, trang điểm để che đi dấu vết thiếu ngủ trên gương mặt, lái xe đi đón tiểu cô nương.

Sau khi lên xe, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy thân thể có gì đó không ổn, cảm giác lành lạnh kỳ quái giống như rắn độc dọc theo sống lưng bò lên trên.

Hơi thở nhè nhẹ kì dị từng đợt một lan tràn ra, tràn ngập kín không gian trong xe.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy ngột ngạt, mở cửa sổ xe ra. Gió mát lạnh thổi vào, lồng ngực êm ái hơn hẳn.

Cảm giác ảm đạm đến rất nhanh, đi cũng rất nhanh, lái xe được một lúc thì cảm giác gần như không còn nữa, Ôn Dư Nhiễm cũng không để trong lòng.

Đã đến cửa đại học S.

Trên đầu tiểu cô nương đội một chiếc mũ che nắng màu trắng, mặc áo khoác và quần thể thao với những đường cong uyển chuyển xinh đẹp.

Ôn Dư Nhiễm mở khóa xe, chờ tiểu cô nương lên xe.

Ninh An đi đến trước xe, mở cửa xe ra.

Vào lúc cửa xe mở ra, Ninh An như cảm nhận được điều gì đó, động tác như bị đông cứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích.

Ôn Dư Nhiễm nhìn nghiêng qua.

Nhìn thấy tiểu cô nương vẫn duy trì tư thế giữ cửa xe, cúi đầu, khuôn mặt chìm trong bóng tối, màu mắt cùng bóng đen hòa vào nhau, mọi thứ đều mờ ảo không thể phân biệt được.

Tiểu cô nương chỉ cúi đầu, như đang suy nghĩ điều gì đó.

"Đứng ngây ra đó làm gì? Không lên xe sao?" Ôn Dư Nhiễm khẽ nhướng mày hỏi

Tư thế của tiểu cô nương hơi khựng lại một lúc, sau đó cứng ngắc ngẩng đầu lên, khuôn mặt lộ ra trong ánh sáng, khẽ mỉm cười.

Nụ cười rất tươi sáng, đôi mắt cong cong, khóe miệng kéo lên thành hình vòng cung mềm mại, má lúm đồng tiền rất ngọt ngào, không có một chút tạp sắc.

Thoạt nhìn cùng ngày thường cũng không có gì khác biệt.

"Không có việc gì." Tiểu cô nương nhỏ giọng nói, rồi sau đó lên xe.

Ôn Dư Nhiễm cũng không để ý đến tình tiết này, sau khi tiểu cô nương lên xe, liền thả phanh lái xe hướng ra ngoại ô.

Mấy ngày nay, Ôn Dư Nhiễm đã dò hỏi cụ thể, nghe nói thời tiết đầu xuân, sinh viên đại học đều thích cùng nhau đi chơi, vì vậy nàng đã thương lượng muốn đưa tiểu cô nương đi leo núi.

Nàng chọn địa điểm leo núi ở vùng ngoại thành, cách xa thành phố một chút, lái xe mất khoảng hai tiếng đồng hồ.

Hai sườn đồi thấp ở hai bên nhanh chóng lui về phía sau, xe dần dần rời khỏi thành phố.

Dân cư ngày càng thưa thớt.

Bên trong xe an tĩnh đến đáng sợ.

Ôn Dư Nhiễm bật radio lên, chọn một bài nhạc nhẹ nhàng, bầu không khí mới thoải mái một chút.

Trong khoảng trống, Ôn Dư Nhiễm hơi nghiêng mặt lại liếc nhìn tiểu cô nương một cái.

Thấy phần lưng của tiểu cô nương tách ra khỏi lưng ghế, sống lưng căng ra.

"Có khỏe không?" Ôn Dư Nhiễm hỏi.

"Vâng?" Âm cuối của tiểu cô nương hơi cất lên, như thể không hiểu được Ôn Dư Nhiễm đang nói về cái gì.

Ôn Dư Nhiễm thẳng đứng tư thế ngồi, nhìn thẳng về phía trước nói:

"Vừa rồi em trông có vẻ căng thẳng, có chuyện gì sao?"

Tiểu cô nương lắc đầu, mặt không cảm xúc đáp: "Không có việc gì, chỉ là hơi chán thôi."

Có vẻ như tiểu cô nương cũng cảm thấy hơi buồn chán giống như nàng. Ôn Dư Nhiễm thầm nghĩ.

Có lẽ là do thời tiết, Ôn Dư Nhiễm không nghĩ tới nữa.

.....

Nơi đây vốn đã rất vắng, trên đường hầu như không có xe, Ôn Dư Nhiễm vẫn giữ tốc độ không đổi, tiếp tục lái xe về phía trước.

Bảng chỉ đường cho thấy phía trước có một trạm xăng dầu.

Hành trình còn nửa giờ lái xe, không biết có thể gặp lại trạm xăng dầu nữa hay không, Ôn Dư Nhiễm muốn chuẩn bị dừng xe để đi toilet.

Vì thế buông lỏng chân ga, đạp nhẹ phanh xe.

Tốc độ của xe không hề giảm chút nào.

Tốc độ xe không giảm.....

Tim của Ôn Dư Nhiễm giật giật, trong lòng dâng lên một linh cảm không tốt, nàng ổn định tay lái rồi từ từ tăng áp lực dưới chân.

Tốc độ xe vẫn không thay đổi.

Một ý nghĩ đáng sợ nảy lên - phanh xe đã hỏng...?

Sao có thể?

Xe của nàng đều được sắp xếp kiểm tra hệ thống hai tuần một lần. Chưa bao giờ xảy ra vấn đề gì. Làm sao phanh có thể hỏng được?

Hơn nữa tiểu cô nương còn ở trên xe.....

Ôn Dư Nhiễm hít một hơi thật sâu, cố gắng làm bản thân bình tĩnh lại.

Mạch máu trong đầu co giật, tim đập nhanh đến cực điểm trong nháy mắt, cơn ớn lạnh dọc theo lưng tràn ngập trong tim.

"Thắt dây an toàn chưa?" Những lời này là nói với tiểu cô nương.

"Đã thắt, có chuyện gì sao?" Giọng nói của Ninh An có chút thất thường.

Ôn Dư Nhiễm dùng sức ổn định lại giọng nói, cố gắng không để cho cơn hoảng loạn tràn ra, nhưng giọng nói vẫn mang theo run rẩy:

"Phanh xe hỏng rồi, không sao đâu, em đừng sợ, tôi sẽ có cách."

Tiểu cô nương "vâng" nhẹ một tiếng, giống như thật sự tin rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Ôn Dư Nhiễm phớt lờ phản ứng bất thường của tiểu cô nương và ép buộc mình phải thật tỉnh táo, tay trái nắm chắc vô lăng, tay phải bật đèn xi nhan.

Phong cảnh xung quanh lùi lại từng cảnh một, cơn gió khô khốc lạnh băng lọt qua khe hở trên cửa kính xe, ập vào đầu, mạch máu bơm trào khắp cơ thể và nhịp tim dồn dập một cách lạ thường.

Tiểu cô nương vẫn ở trên xe.

Không thể xảy ra chuyện.

Không thể xảy ra chuyện.

Không thể xảy ra chuyện.

Cách giải quyết khẩn cấp thông thường đều hiện lên ở trong đầu, nó trở nên hấp tấp một cách hỗn loạn, nhưng bằng mọi cách phải tìm ra cách giải quyết.

Ôn Dư Nhiễm một tay giữ chặt tay lái, một tay khác run rẩy trả số về, sau đó khóa chặt phanh tay điện tử.

Vô dụng, tốc độ xe vẫn không giảm.

Sao có thể……

Đây gần như là một hiện tượng đi ngược lại quy tắc vật lý, trên bảng điều khiển, kim đồng hồ dừng mãi ở một vị trí, vẫn không di chuyển, như thể tốc độ của ô tô đã bị khóa cứng.

Cơ bắp và thần kinh của Ôn Dư Nhiễm đều căng chặt, gần như sụp đổ.

Nàng lại hít một hơi thật sâu, sau đó bỏ phanh tay điện tử ra, dùng hai tay nắm chắc vô lăng, cẩn thận điều khiển phương hướng di chuyển sang bên đường, làm thân xe cọ vào bụi cây bên đường, cố gắng dùng ma sát để xe giảm tốc độ xuống.

Những thanh gỗ cào vào cửa ra vào và cửa sổ, như một câu thần chú đòi mạng.

Bảng điều khiển thiết bị dường như đã bị hỏng, kim đồng hồ vẫn không di chuyển.

Vô dụng.

Vô dụng.

Tốc độ của xe bị kẹt ở vị trí này, giống như bị một loại lực nào đó giam cầm, dùng hết cách rồi cũng không có tác dụng gì.

Làm sao bây giờ.....

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ.....

"Ninh An....." Ôn Dư Nhiễm gọi tên tiểu cô nương.

"Làm sao vậy?" Tiểu cô nương đáp lại một cách nhẹ nhàng, như thể không hề nhận thấy nguy hiểm.

Cái chết đã cận kề khiến tay chân trở nên lạnh lẽo và cứng đờ, Ôn Dư Nhiễm đột nhiên không biết phải nói gì.

Nhiều suy nghĩ vụt qua, từ ba mẹ đến em trai, từ ước mơ thuở nhỏ đến thành tựu trong tay, và cuối cùng là khuôn mặt xinh xắn của tiểu cô nương.

"Ninh An..... em....."

Đầu óc mơ màng trong chốc lát, tay lái mất kiểm soát, một lực cực lớn từ phía trước ập tới giống như sấm đánh.

Thân thể thậm chí không kịp đau đớn.

Một giây trước khi mất ý thức, Ôn Dư Nhiễm nhìn thấy cổ của tiểu cô nương đã bị đứt, máu tràn ra trên cửa kính xe.

Một cảm giác sợ hãi mạnh mẽ tràn lên, gần như nuốt chửng nàng.

Sau đó, Ôn Dư Nhiễm hôn mê bất tỉnh.

.....

Trong tầm mắt hiện ra một mảng bóng tối, cơ thể giống như rơi xuống nước, trôi theo cuộn sóng phập phồng, rất mềm mại và thoải mái.

Thời gian không biết đã trôi qua bao lâu, trong tầm mắt hiện lên một tia sáng.

Ôn Dư Nhiễm bơi theo ánh sáng, cứ bơi mãi, cuối cùng cũng bơi vào bờ, nàng mở to mắt ra để đón nhận ánh sáng.

Khi nàng mở to mắt, trong mắt là một mảng màu trắng.

Phía sau lưng là tấm nệm giường êm ái, ở phía trên có những giọt nước nhỏ xuống không ngừng, chảy vào mạch máu.

Nơi này là bệnh viện.

Đầu có chút đau, Ôn Dư Nhiễm theo bản năng muốn đè cái trán lại, nhưng lại động đến kim tiêm.

"Cô đã tỉnh lại, đừng lo lắng, sẽ không có chuyện gì, nếu tình trạng tốt, hôm nay có thể xuất viện." Giọng nói ôn nhu của y tá truyền đến.

Ôn Dư Nhiễm thành thật bỏ tay xuống, sững sờ nhìn trần nhà trắng bệch. Những ký ức đứt quãng lại hiện về trong tâm trí.

Tiểu cô nương..... Leo núi..... Trên đường đi xe bị hỏng phanh.....

Sau đó.....

Sau đó, hình ảnh đầy máu hiện lên trong tâm trí nàng, chiếc cổ yếu ớt của tiểu cô nương bị đứt ngay trước mắt nàng...

Một cơn hoảng loạn gần như điên cuồng nắm lấy trái tim.

"Ninh An đâu?" Ôn Dư Nhiễm run rẩy ngón tay, giọng nói run run.

Y tá nhìn bộ dạng căng thẳng của Ôn Dư Nhiễm, cười nói:

"Cô nói cô nhóc đi cùng cô sao? Con bé thoạt nhìn không có chuyện gì, rất ổn, đang đợi cô ở bên ngoài."

Ôn Dư Nhiễm ngơ ngẩn.

Loại hoảng sợ dữ dội đó đột nhiên khiến nàng mất đi sức mạnh, thậm chí nàng còn nghĩ những hình ảnh mà mình nhìn thấy đều là ảo giác.

Ở bên kia, y tá tiếp tục nói: "Mặc dù con bé có vẻ rất ổn, nhưng dù gì đây cũng là tai nạn xe hơi, ai mà biết được não và các cơ quan nội tạng của con bé có bị thương hay không? Con bé nói rằng mình vẫn rất ổn, không chịu làm kiểm tra. Chút nữa cô đi khuyên nhủ con bé đi."

.....

editor: chương này đủ 40 bình chọn, ngày mai em uo chươnh kế tiếp

Chương 41: Tiểu Cô Nương Là Ma

DTV-EBOOK

.....

Vừa mới tỉnh lại sau cơn hôn mê, tâm trí của Ôn Dư Nhiễm vẫn có chút hỗn loạn.

Tốc độ nói của y tá quá nhanh, các thông tin đồng loạt xuất hiện, Ôn Dư Nhiễm không thể xử lý trong thời gian ngắn.

Đau đầu.

Ôn Dư Nhiễm đưa bàn tay không có kim tiêm lên, dùng ngón tay cái ấn mạnh vào huyệt thái dương, híp mắt lại, ánh mắt mơ hồ rơi trên mặt của y tá.

"Xin lỗi... tôi vừa mới tỉnh, thật sự không hiểu rõ ý của cô. Cô có thể lặp lại lần nữa được không?"

Y tá cũng không có một tia nóng nảy nào, mỉm cười, kiên nhẫn nói:

"Cô nhóc mà cô nhắc đến đang ở bên ngoài, không có ngoại thương, nhưng cần phải tiến hành kiểm tra thêm. À, đúng rồi, cô nhóc này sau khi hoàn thành thủ tục vẫn luôn ở bệnh viện chờ. Đã chờ suốt đêm rồi. "

Ôn Dư Nhiễm híp mắt nghe y tá nói, nắm bắt được từ ngữ mấu chốt mà nàng quan tâm nhất.

Ninh An..... Không có ngoại thương.....?

Sao có thể?

Điều này thậm chí còn kỳ lạ và đáng sợ hơn phanh xe bị trục trặc không thể giải thích được.

Tim đập nhanh gấp đôi.

Ôn Dư Nhiễm dừng lại một lát, tầm mắt dời đi, đáp xuống cửa sổ trong phòng bệnh, bầu trời nhàn nhạt phản chiếu qua khung cửa sổ màu trắng làm cho người ta không thể khống chế được hoảng hốt.

Có một số vấn đề phải được làm rõ.

Nàng hít một hơi thật sâu, kiềm chế sự hỗn loạn của đại não, rồi cố hết sức nhớ lại cảnh tượng trước khi hôn mê.

Ký ức tuy bị đứt gãy nhưng lại rất rõ ràng, cho dù muốn quên cũng không thể quên được, chỉ cần nói một câu là có thể nhớ lại toàn bộ chi tiết, nàng vẫn nhớ rõ cổ của tiểu cô nương bị đứt, máu dính đầy cửa sổ phía trước.

Sao có thể không có việc gì?

Nguyên nhân của nỗi sợ hãi và bi thương vốn dĩ là do cái chết của tiểu cô nương, vào lúc này dần dần bị phai nhạt, thay vào đó không phải là sự ngạc nhiên, mà là một loại kinh hoàng khác.

"Cô..." Cổ họng của Ôn Dư Nhiễm khô khốc đến lợi hại, cô y tá nhận ra điều này liền đưa cho Ôn Dư Nhiễm một ly nước. Ôn Dư Nhiễm chặn ly nước, tiếp tục nói:

"Phiền cô bảo cô bé kia vào đây một chút."

"Được." Y tá mỉm cười chuyên nghiệp.

Sau khi giọng nói hạ xuống, nữ y tá xoay người rời khỏi phòng bệnh, bóng lưng màu trắng biến mất ở khung cửa, cửa phòng khép chặt lại.

Ôn Dư Nhiễm nằm nửa người trên giường bệnh, dùng khuỷu tay chống thân thể lên, đầu ngón tay có chút run lên, tim đập rất nhanh.

Nàng cũng không biết mình đang mong đợi điều gì và sợ hãi điều gì.

Nếu bước vào là tiểu cô nương, chứng minh tiểu cô nương vẫn chưa chết...

Nếu tiểu cô nương không chết.....

"Kẽo kẹt."

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra.

Tiểu cô nương bước vào cửa phòng, đội chiếc mũ màu trắng che nắng, trên người mặc chiếc áo khoác và quần thể thao, chính là bộ trang phục được mặc trước khi tai nạn xe hơi xảy ra, trên người có một số vết màu xám, nhưng không nhìn thấy vết thương rõ ràng nào.

Trong trí nhớ của nàng, tiểu cô nương đã chết trước mắt nàng, nhưng bây giờ, tiểu cô nương lại đang đứng sờ sờ ở đây.

Cổ trắng nõn, không hề có dấu vết.

Không hề dấu vết.

"Ôn Dư Nhiễm....." Tiểu cô nương mỉm cười với nàng, má lúm đồng tiền ngọt ngào và giọng nói nhẹ nhàng.

Từ ngoại hình đến cách ăn mặc, giọng nói, nụ cười, mọi yếu tố đều vô cùng quen thuộc nhưng cũng vô cùng xa lạ.

"Đừng qua đây....." Ôn Dư Nhiễm lùi lại về sau nửa tất, những lời này này gần như vô thức nói ra, não bộ còn chưa kịp phản ứng thì lời nói đã thoái ra khỏi cổ họng.

Nụ cười của tiểu cô nương đóng băng trong một giây.

Ôn Dư Nhiễm hít sâu một hơi, nói: "Xin lỗi, em ra ngoài trước đi."

Nụ cười của tiểu cô nương đọng lại ở đó, một lúc sau mới tan ra.

"Vâng." Tiểu cô nương nhẹ nhàng lên tiếng.

Sau đó, Ninh An vẫn giữ một nụ cười trong sáng và ngọt ngào, chậm rãi lùi lại về phía sau, từng bước đi ra khỏi phòng bệnh, rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trong phòng bệnh yên ắng trở lại.

Ôn Dư Nhiễm nuốt nước bọt, ổn định những ngón tay đang run rẩy của mình và gọi điện thoại cho trợ lý.

" Ôn tổng, cuối cùng sếp cũng đã tỉnh lại. Xác của chiếc xe mà sếp lái lúc đó đã được đưa đi giám định, trước mắt vẫn chưa phát hiện ra vấn đề gì. Cảnh sát bên kia cần sếp giảm bớt thời gian để hợp tác điều tra. Tôi sẽ liên lạc với bọn họ, chờ sức khỏe của sếp ổn định rồi tính tiếp. Bệnh viện mà sếp đang ở, lúc ấy do xe cấp cứu của bệnh viện phái đến, điều kiện ở mức trung bình, nhưng vì không có vấn đề gì lớn và có thể xuất viện sớm nên không bố trí chuyển viện. Bên công ty cũng có nhiều vấn đề. Khi

nào sếp có thể quay lại?... "

Ôn Dư Nhiễm không để ý đến vấn đề của trợ lý, khống chế thanh âm run rẩy trong lời nói:

"Gửi số điện thoại của bác sĩ tâm lý qua đây."

"À... ờ, vâng!" Trợ lý cho rằng Ôn tổng vì xảy ra tai nạn xe cộ nên bị kích thích gì đó, rất nhanh trả lời đồng ý.

.....

Bác sĩ tâm lý tư nhân trả lời điện thoại rất nhanh, lúc trước Ôn Dư Nhiễm đã từng điều trị áp lực công việc ở đây, rất tin tưởng vị bác sĩ này.

Ôn Dư Nhiễm hít thở sâu vài cái, sau đó sắp xếp thứ tự từ ngữ, giải thích rõ ràng tình hình hiện tại.

"Ông thấy thế nào, có phải là ảo giác không?" Ôn Dư Nhiễm hỏi.

Bác sĩ tâm lý cũng không ngạc nhiên với sự kiện thần quái này, ngược lại tự nhiên mà giải thích:

"Người ta bị ảo giác trong điều kiện thần kinh căng thẳng cực độ là chuyện bình thường. Ôn tổng không cần nghĩ quá nhiều..."

Sau đó, bác sĩ tâm lý nói rất nhiều từ ngữ chuyên nghành, nhưng Ôn Dư Nhiễm không lắng nghe.

Vài phút sau, Ôn Dư Nhiễm cúp điện thoại, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đại não nhất thời trống rỗng, nhịp tim đập nhanh cũng dần dần bình tĩnh lại, đầu óc tỉnh táo đến đáng sợ.

Là ảo giác sao?

Ôn Dư Nhiễm nhắm mắt tự hỏi bản thân, dùng lòng bàn tay che đôi mắt lại.

Nàng rất muốn tin rằng cảnh tượng đó chỉ là ảo giác, cho nên đã gọi điện cho bác sĩ tâm lý để xác nhận.

Nhưng một khi đã bình tĩnh lại, những chi tiết và manh mối dày đặc lại hiện ra trong đầu. Ép người ta không thở nổi.

Vị đại sư mặc áo vàng từng nói rằng nàng bị một ma nữ quấn thân, âm khí rất nặng.

Làn da của tiểu cô nương lạnh lẽo và u ám, không bao giờ đỏ mặt, khi hôn môi cũng không có hơi thở và nhịp tim cũng không đập.

Còn có……

Đã từng không biết bao nhiêu lần bắt được cái đuôi, nhưng bởi vì quá hoang đường nên mối nghi ngờ bị dập tắt. Bây giờ, tất cả những điểm nghi ngờ lại xuất hiện, từng chút một nổi lên mặt nước, hiện tại lại thêm một chân tướng đã được đưa ra.

Ôn Dư Nhiễm đột nhiên cảm thấy sống lưng phát lạnh, hơi lạnh theo kinh mạch đi thẳng vào tim.

……..

"Cốc, cốc, cốc."

Có ba tiếng gõ cửa nhẹ nhàng truyền đến.

Ôn Dư Nhiễm liếc nhìn bình nước truyền dịch, phát hiện bình nước đã gần hết. Nàng nghĩ rằng đó là y tá đang gõ cửa để thay

thuốc, vì vậy ngầm đồng ý cho phép người kia đến vào.

Giây tiếp theo, cửa phòng bệnh mở ra.

Từ khe cửa lộ ra một cái đầu và bím tóc đen nhánh nhu thuận đến đáng yêu.

Là tiểu cô nương.

Tim của Ôn Dư Nhiễm đập lỡ một nhịp.

"Bác sĩ nói chị có thể lập tức xuất viện, em mang cháo đến cho chị, chị....."

Màu trắng của bức tường phòng bệnh làm nổi bật lên làn da trắng nõn của tiểu cô nương, đặc biệt rất loá mắt, bàn tay trắng nõn kia đang móc vào một cái túi ni lông, bên trong túi hẳn là cháo.

Khi nói chuyện, giọng điệu của tiểu cô nương rất nhỏ nhẹ và mềm mại, đã từng khiến nàng cảm thấy an tâm.

Nhưng lúc này đây, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy một tia sợ hãi cực độ.

Ôn Dư Nhiễm dùng sức khắc chế sợ hãi.

Hiện tại vẫn chưa được xác nhận hoàn toàn, những hình ảnh đó có thể vẫn chỉ là ảo giác, không thể kết luận quá sớm.

Không thể kết luận quá sớm.

Không thể kết luận quá sớm.

Lặp đi lặp lại thuyết phục bản thân, cuối cùng nàng cũng chịu

mở miệng, gần như ép buộc mình thốt ra câu nói kia: "Em qua đây."

Tiểu cô nương nghiêng đầu, bưng theo bát cháo chậm rãi bước đến bên giường, đứng yên trước mặt nàng.

Ôn Dư Nhiễm chống nệm giường, di chuyển đôi chân có chút tê cứng, sau đó từ từ ngồi dậy.

Từ góc nhìn của Ôn Dư Nhiễm, có thể thấy rõ ràng những nếp gấp cùng tro bụi trên áo khoác của tiểu cô nương, mái tóc đen nhánh xõa trên vai, còn có đôi môi đỏ tươi của tiểu cô nương, có thể gợi lên một số hồ ức ái muội.

Thoại nhìn, trông giống như một người sống động hoàn chỉnh.

Ôn Dư Nhiễm run rẩy đưa tay lên, di chuyển lên với tốc độ rất chậm, đem ngón tay đưa đến dưới chóp mũi của tiểu cô nương.

Đầu ngón tay có cảm giác lạnh khi chạm vào.

Ngoài điều đó ra, không có cảm giác nào khác — không có hơi nóng, không có dòng khí, không có hô hấp.

Một người sống làm thế nào mà không có hô hấp.

Cho nên……

Một vụ nghi án được kéo dài đã tìm thấy bằng chứng cuối cùng, không có khả năng lật lại bản án. Vô số chi tiết và manh mối đã được tìm được hướng đi hợp lý, mỗi một chi tiết được kết hợp thành chứng cứ xác thực, cuối cùng chạy thẳng đến đáp án duy nhất——

Tiểu cô nương không phải người, tiểu cô nương là……

Sau một khoảng thời gian ngắn yên lặng, Ôn Dư Nhiễm mới phản ứng lại, nhanh chóng thu tay lại, run rẩy không kiềm chế được mà vô thức tránh xa tiểu cô nương.

Nhịp tim tăng vọt trong nháy mắt, gần như không bình thường, sợ hãi cùng quá nhiều cảm giác phức tạp đan xen vào nhau, không có gì là rõ ràng.

Lòng bàn tay ướt đẫm, tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Ôn Dư Nhiễm nhìn tiểu cô nương bằng ánh mắt sợ hãi và đề phòng.

Tiểu cô nương cũng nhìn nàng.

Đôi mắt hắc bạch phân minh, sâu không thấy đáy.

.....

Editor: Phát hiện rồi.

Chương này đủ 40 bình chọn, ngày mai em sẽ up chương kế tiếp.

Chương 42: Sợ Hãi

DTV-EBOOK

.....

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng hô hấp của Ôn Dư Nhiễm bị nàng cố tình áp chế lại, bầu không khí trở nên rất căng thẳng.

Ninh An đứng ở bên giường nhìn xuống từng chi tiết biểu cảm của Ôn Dư Nhiễm, nhìn xuống từng tất sợ hãi và đề phòng của Ôn Dư Nhiễm.

Thua cuộc. Ninh An thầm nghĩ.

Cô đánh giá cao tình cảm của Ôn Dư Nhiễm, nhưng đã xem nhẹ sợ hãi của Ôn Dư Nhiễm.

Khi đó, sự nghi ngờ của Ôn Dư Nhiễm đối với cô càng ngày càng sâu, sớm muộn gì cô cũng sẽ bại lộ thân phận, khác nhau chỉ là phương thức bại lộ.

Ninh An biết chiếc xe kia có vấn đề, trên đó dính đầy oán khí, nhất định sẽ xảy ra tai nạn xe hơi, nhưng cô đã bỏ qua không có ngăn cản.

Cô cho rằng đây là một cơ hội hoàn hảo ----- một tai nạn xe hơi cận kề cái chết, một người phấn đấu liều mạng bảo vệ người mình yêu, một sự bất ngờ từ chết mà có thể sống lại, có thể sẽ che lấp được nỗi sợ hãi.

Tuy nhiên, sự thật đã bị tương phản

Tất cả đường lui đều bị phong kín, người phụ nữ mà cô ngày đêm tơ tưởng phải có được, bây giờ đang nhìn cô với ánh mắt sợ hãi. Những cảm giác đó giống như dao cứa vào xương tuỷ vô cùng đau đớn.

Sự kiềm chế trong thời gian dài gần như mất khống chế, đang gào thét nổi lên một ý nghĩ điên rồ, cá chết lưới rách.

Ninh An rũ mắt xuống, che dấu sương mù trong đáy mắt.

Bím tóc đuôi ngựa đen nhánh ngoan ngoãn buông xuống, làm lộ làn da non mềm trên cổ, cúi thấp đầu như một đứa trẻ đang nhận lỗi.

.....

Sự im lặng tiếp tục lan rộng, nỗi sợ hãi trong đáy mắt lan tràn ra lông mày và lông mi của Ôn Dư Nhiễm.

Tiểu cô nương đánh vỡ yên lặng.

"Uống cháo đi." Tiểu cô nương giả vờ như không nhìn thấy phản ứng của Ôn Dư Nhiễm, hơi cúi đầu xuống, bưng cháo trong tay đưa đến trước mặt Ôn Dư Nhiễm một cách rất tự nhiên, nhỏ giọng nói giống như sợ kinh động đến điều gì đó.

Giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Như thể chỉ là một cô bạn gái đến thăm bệnh, thản nhiên bưng bát cháo nóng hổi đưa lên

Sự bình tĩnh bên ngoài này càng làm tăng thêm cảm giác kinh sợ.

Ôn Dư Nhiễm cứng đờ cúi đầu, nhìn gạo sền sệt trong bát, nhớ lại vết máu sền sệt dính trên cửa kính xe.

Đầu ngón tay còn đang run rẩy.

Sợ hãi chi phối ý thức, Ôn Dư Nhiễm gần như không chịu kiểm soát mà muốn thoát đi, muốn rời khỏi tiểu cô nương và tất cả mọi thứ liên quan.

Tiếng nhịp tim đập càng ngày càng vang dội, càng ngày càng rõ ràng.

Sợ hãi làm cho não bộ tỉnh táo.

Tiểu cô nương không phải là người, có thể sống lại, biết địa chỉ của nàng, công ty và người nhà của nàng.

Nàng trốn như thế nào?

Ôn Dư Nhiễm đột nhiên nhận ra rằng, tất cả thuộc về nàng đều bại lộ dưới ánh sáng, nhưng nàng lại không biết gì về trạng thái của tiểu cô nương. Nàng không biết động cơ và mục đích của tiểu cô nương, nàng không biết năng lực của tiểu cô nương là như thế nào, nàng cũng không chắc mình có thể thoát khỏi hay không.

Tiểu cô nương..... Đến tột cùng muốn làm gì?

Đối với con người mà nói, động cơ không gì khác hơn là tiền đồ, danh vọng, tình cảm hoặc là vui vẻ. Luôn có thể tìm ra điểm yếu và sơ hở trong những vấn đề liên quan đến con người, Ôn Dư Nhiễm chưa bao giờ sợ hãi một người nào.

Nhưng nếu tiểu cô nương không phải là con người, thì mọi quy luật và chuẩn mực sẽ bị lật đổ. Đó là một cảnh giới mà Ôn Dư

Nhiễm không hề biết gì về nó, nó tối đen như mực và không thể nhìn thấy.

Điều đáng sợ nhất là những thứ không biết.

Tiểu cô nương vẫn giữ nguyên tư thế đưa cháo, vững vàng bưng bát cháo đến trước mặt Ôn Dư Nhiễm.

Ôn Dư Nhiễm cứng đờ mà nhìn chằm chằm vào bát cháo này, hơi nóng mờ mịt từ từ bốc lên, nhưng toàn thân đều rét run.

Nếu tiểu cô nương vẫn còn giữ thái độ thế này, chính là không muốn xé rách mặt.

Ôn Dư Nhiễm kìm lại sự sợ hãi của mình, cầm bát cháo với những ngón tay run rẩy, rồi cố gắng hết sức để nở một nụ cười đông cứng.

"Cháo để đó trước đi, đầu tôi hơi choáng váng tôi muốn nghỉ ngơi một lát, chờ khi tôi xuất viện rồi sẽ đi tìm em, được không?" Ôn Dư Nhiễm cố hết sức duy trì giọng nói ổn định.

Ninh An nhìn chằm chằm nụ cười trên mặt của Ôn Dư Nhiễm

Một lúc sau, Ninh An cũng nở nụ cười, ánh mắt sâu thẳm đáng sợ, như có thứ gì đó nguy hiểm sắp xuyên thủng từ mặt đất chui lên.

"Được a."

Giọng nói vẫn mềm mại, rất êm tai.

Ôn Dư Nhiễm thở phào nhẹ nhõm.

"Nhưng chị uống cháo trước đi, được không?" Tiểu cô nương nhẹ nhàng nói, giọng điệu như đang nũng nịu.

Trạng thái của Ôn Dư Nhiễm vừa mới được thả lỏng một chút, bây giờ lại nổi lên, nàng nhẹ nhàng nuốt nước bọt, cứng đờ đáp: "Lát nữa tôi sẽ uống."

"Uống ngay đi. Nếu như chị không tiện, em có thể đút cho chị mà." Tiểu cô nương tiếp tục dùng giọng ngọt ngào nói chuyện.

Những lời này, nếu đặt ở vài ngày trước thì là tán tỉnh.

Nhưng nếu đặt ở bây giờ, hình như là đe dọa uy hiếp.

Ôn Dư Nhiễm hơi nghiêng đầu là có thể nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp và đôi mắt đen nhánh của tiểu cô nương. Đôi mắt kia nhìn chằm chằm vào nàng không một chút che giấu, như thể đang nhìn thứ gì đó đang nắm trong lòng bàn tay.

"... Không cần, tôi uống." Ôn Dư Nhiễm duy trì nụ cười cứng ngắc.

Nàng vẫn còn nhớ rõ, sức lực của tiểu cô nương rất mạnh mẽ.

Bây giờ trong phòng bệnh chỉ còn hai người là nàng và tiểu cô nương, không khí căng chặt có thể vỡ ra bất cứ lúc nào. Trực giác nói cho nàng biết rằng có một loại nguy hiểm mãnh liệt đang đến gần, không nên chống cự.

Ôn Dư Nhiễm nhìn chằm chằm bát cháo, cuối cùng cũng cầm lấy.

Sau đó chậm rãi cầm lấy cái muỗng và đưa vào miệng từng ngụm nhỏ.

Cháo có hương vị rất ngon, thơm ngọt và mềm, nhưng sự sợ hãi đã lấn át vị giác, đồ ăn có thơm ngọt đến đâu cũng đều vô vị.

Trong quá trình uống, nàng có thể cảm thấy ánh mắt của tiểu cô nương đang khóa chặt trên người mình, nhìn chằm chằm vào sống lưng nàng tê dại.

Dưới ánh mắt lộ liễu, Ôn Dư Nhiễm uống thật sự rất chậm, một lúc lâu sau cái bát mới cạn.

"Được rồi, tôi muốn nghỉ ngơi." Ôn Dư Nhiễm làm giọng điệu tự nhiên nhất có thể.

"Được, chị nghỉ ngơi cho tốt, tạm biệt." Tiểu cô nương cất bát đi chào tạm biệt với nàng.

Giọng nói hạ xuống, tiếng bước chân nhẹ nhàng đi xa.

Cửa bị khép lại.

Tiểu cô nương rốt cuộc cũng đi rồi.

Ôn Dư Nhiễm dựa lưng vào giường, nhìn sắc trời nhàn nhạt bên ngoài cửa sổ, mồ hôi lạnh trên lòng bàn tay vẫn còn chưa khô.

Tại sao lại trở nên như thế này?

Các nàng hẳn là nên nắm tay nhau leo lên đỉnh núi, nấu cơm ngoài trời trên bãi cỏ xanh mềm, nhìn đường núi trải dài, lắng nghe tiếng thác đổ và hôn nhau đón ánh nắng mặt trời.

Chuyến đi chơi đầu xuân quá đẹp, như thế nào lại biến thành một bộ phim kinh dị...

Quá hoang đường.....

Ôn Dư Nhiễm hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh trở lại và cố gắng phân tích tình hình một cách hợp lý.

Tiểu cô nương đến tột cùng là cái gì?

Mục đích là cùng nàng yêu đương phải không?

Có bao nhiêu năng lực?

Nếu những điểm này không rõ ràng, cũng không thể trực tiếp xé rách mặt.

Ôn Dư Nhiễm nhắm mắt lại, tiếng tim đập vẫn nhanh, không có ý định bình tĩnh lại.

"Cốc, cốc, cốc"

Tiếng đập cửa lại vang lên.

Trái tim lập tức nhấc lên, nỗi khủng hoảng chợt dâng trào.

Cửa mở —— bước vào chính là y tá.

"Hô..." Ôn Dư Nhiễm thả lỏng người, vươn tay bảo y tá rút kim tiêm ra.

"Được rồi, lát nữa tôi sẽ kiểm tra lại một chút. Nếu không có chuyện gì, hôm nay cô có thể xuất viện. Đương nhiên, nếu lo lắng thì có quan sát vài ngày, cô có thể tiếp tục nằm viện." Y tá nói.

"Không sao cả, hôm nay xuất viện đi."

"Được rồi." Y tá nói thêm cho cô biết tình hình và những vấn đề ăn uống cần chú ý trong mấy ngày tới, Ôn Dư Nhiễm thất thần lắng nghe.

Sau khi y tá giải thích xong, Ôn Dư Nhiễm hỏi: "Cô bé kia đi rồi sao?"

"Đã đi rồi."

"Ừm." Ôn Dư Nhiễm trả lời, trong lòng âm thầm cảm thấy nhẹ nhõm.

Sau khi y tá đi khỏi, nàng nằm xuống giường. Sau khi choáng ngợp quá độ trước nỗi sợ hãi, cơn mệt mỏi ập đến, nàng nhắm mắt lại dưỡng thần

Mười phút sau, nàng mở mắt ra cầm điện thoại gọi cho trợ lý.

"Tôi sẽ xuất viện vào chiều nay, giúp tôi thu xếp người làm thủ tục."

"Vâng, Ôn tổng, sếp đợi một chút, sếp có muốn đến công ty xem một chút không? Hai ngày nay có rất nhiều chuyện. Hợp đồng hợp tác cần thương lượng lại, Vương tổng bên kia lại hối hận, một hai đòi phải nâng cao điều kiện, còn có chút chuyện đã xảy ra với chi nhánh ở Thành phố K... "

Trợ lý líu ríu báo cáo một đống tình huống, nói đến khiến Ôn Dư Nhiễm đau đầu.

"Lát nữa gửi tư liệu chi tiết qua cho tôi."

" Vâng, Ôn tổng còn dặn dò gì không?"

Ôn Dư Nhiễm ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, nhìn quy tắc đường cong vuông góc giao nhau tạo thành điểm rồi cắt thành bốn góc mờ mịt.

Im lặng kéo dài.

Trợ lý cũng không dám thúc giục, chờ Ôn Dư Nhiễm lên tiếng.

Sau khoảng nửa phút, Ôn Dư Nhiễm nghe được hơi thở bị đè nén của chính mình, cuối cùng nói ra:

"Lịch trình bị hoãn lần trước, sắp xếp vào hôm nay. Sau khi xuất viện tôi sẽ đi gặp."

Câu này khá mơ hồ và không rõ ràng, trợ lý phản ứng một lúc mới nhận ra rằng Ôn Dư Nhiễm đang nói về đại sư trừ tà lần trước.

Trợ lý suy đoán, có thể là còn có người khác bên cạnh Ôn tổng, nên không dám nói quá rõ ràng, vì thế cũng không hỏi nhiều nhanh chóng đồng ý.

"Tôi hiểu rồi, tôi sẽ đi thu xếp ngay." Trợ lý nói.

.....

Editor: Ninh An phạm phải sai lầm lớn rồi, đã xem nhẹ nỗi sợ hãi của Ôn Dư Nhiễm, liệu sai lầm có phải trả giá không?

Chắc nhiều người cũng thắc mắc Ninh An là ma, mà tại sao có bóng, đi được dưới ánh mặt trời, là một thực thể có thể chạm vào, chứ không phải là oan hồn. Từ từ sẽ có giải thích hết.

Chương này đủ 40 bình chọn ngày mai em sẽ up chương kế tiếp.

Chương 43: Trừ Tà

DTV-EBOOK

.....

Buổi chiều 5 giờ Ôn Dư Nhiễm xuất viện, tài xế đến đón nàng lên xe.

"Đến công ty, lái xe trên đường đông người." Ôn Dư Nhiễm nói với tài xế.

Tài xế tuy rằng ngạc nhiên trước mệnh lệnh kỳ quái này, nhưng cũng không dám nói nhiều, chỉ nghe theo lời của Ôn Dư Nhiễm chọn một tuyến đường có rất nhiều người.

Gần đến giờ cao điểm, lại là đoạn đường đông đúc, cho nên tắc đường cũng không có gì ngạc nhiên.

Ôn Dư Nhiễm ngồi ở bên trong xe, thời gian trôi qua từng giây từng phút, nàng chỉ cảm thấy có một cây kim đang treo trong lòng, giống như có thứ gì đó sẽ đột nhiên xuất hiện.

Nàng mở cửa sổ ra để tiếng ồn ào của người và xe cộ trên phố truyền vào tai, nỗi sợ hãi của nàng mới dịu đi đôi chút.

Khoảng sáu giờ, xe mới đến công ty.

Trên đường rất an toàn, không có bất kỳ tình huống kỳ lạ nào.

Khi Ôn Dư Nhiễm xuống xe, tâm tình cũng an ổn không ít

Sau khi vào công ty, trợ lý liền chào hỏi: "Hoàng đại sư đã đến, hiện tại đang ở trong phòng khách, Ôn tổng bây giờ sếp có muốn gặp không?"

"Ừm." Ôn Dư Nhiễm lên tiếng.

Trợ lý nói xong liền dẫn nàng đến phòng tiếp khách, nhanh chóng bước lên đến cửa.

Bên trong cánh cửa là một người đàn ông với mái tóc dài, mặc áo choàng màu vàng và đeo một chuỗi hạt gỗ đen quanh cổ, bộ dáng này giống như đã từng gặp qua.

Ôn Dư Nhiễm nhíu mi, sau đó mới nhớ ra.

Người đàn ông mặc áo vàng chính là vị đại sư mà Ôn Dư Nhiễm đã gặp ở quảng trường.

Người mà trợ lý tìm đương nhiên không phải thấp kém, nhưng tại sao một vị đại sư nổi tiếng lại bày quầy hàng ở quảng trường?

Ôn Dư Nhiễm khẽ nhíu mày.

"Ôn tổng, đây là Hoàng đại sư, rất nổi tiếng trong giới phong thủy. Đồng thời, người ta đồn rằng ông ấy có thể đoán mệnh, trừ ma, đã giải quyết hai sự việc siêu nhiên trong ngôi nhà giết người." Người trợ lý giới thiệu Ôn Dư Nhiễm.

Ôn Dư Nhiễm nói với trợ lý: "Cậu đi ra ngoài trước đi."

Sau khi trợ lý ra ngoài, trong phòng khách chỉ còn lại hai người, Ôn Dư Nhiễm mới nghiêm túc quan sát Hoàng đại sư.

"Hoàng đại sư, chào ông." Ôn Dư Nhiễm gật đầu chào.

"Xin chào mỹ nữ, chúng ta lại gặp nhau." Hoàng đại sư ngồi trên ghế, xoa đồng tiền trong tay, mở miệng nói, giọng điệu và ngữ khí vô cùng quen thuộc.

Ôn Dư Nhiễm cầm ly nước do trợ lý rót trên bàn lên, uống một ngụm, sau đó nhẹ giọng lơ đãng thử dò hỏi:

"Ngày thường đại sư thích đến quảng trường để giết thời gian sao?"

"Không phải. Chỉ là hai ngày kia, ta bấm tay tính toán ngồi chờ ở quảng trường sẽ có tài vận đến, cho nên mới chạy ra bày gian hàng. Nào biết cô căn bản không tin ta, còn tưởng rằng mình đã tính sai. Không ngờ vận may lại xảy ra vào ngày hôm nay. "Hoàng đại sư giải thích khá trôi chảy.

Ôn Dư Nhiễm không quan tâm lời giải thích này là thật hay giả, cũng không có tâm tư đi vòng quanh một vòng, liền đi thẳng vào vấn đề nói:

"Ông nói tôi bị ma quấn thân."

"Đúng vậy, lúc sinh ra ta đã được trời phú cho một đôi mắt âm dương, trên người của cô có âm khí, mức độ rất dày đặc, chắc chắn là đã tiếp xúc gần gũi với oán khí của ma."

Ôn Dư Nhiễm nhìn chằm chằm vào hoa văn trên cốc nước, lắng nghe cẩn thận, không nói lời nào.

Hoàng đại sư dừng lại một chút, rồi tiếp tục giảng: "Mỹ nữ, để ta nói cho cô biết loại ma có oán khí lớn, oán hận sâu như vậy. Sau khi bị quấn lên người, sẽ không chỉ gặp ác mộng, sinh bệnh, hao tổn dương khí mà còn có thể đẩy cô vào chỗ chết..... Cô hãy suy nghĩ lại, gần đây có gặp tai nạn suýt chết ngoài ý muốn không? Nếu có chắc chắn là do hồn ma quấy phá. "

Suýt chết ngoài ý muốn... Đó không phải là tai nạn xe hơi sao?

Ôn Dư Nhiễm ở trong lòng tự giễu một tiếng.

Chuyện nàng bị tai nạn xe hơi cũng không phải là chuyện bí mật. Hỏi thăm một chút sẽ biết, vị Hoàng đại sư này tám phần là mượn đề tài.

Trong quá trình xảy ra tai nạn xe hơi, là tiểu cô nương đã cứu nàng, điều này là thật. Nếu tiểu cô nương muốn cho nàng chết, có hàng ngàn cơ hội ra tay, nàng cũng sẽ không sống đến bây giờ.

Mục đích của tiểu cô nương không phải là khiến nàng chết.

Nàng quả thật rất sợ hãi, nhưng hiện tại vẫn có thể duy trì được lý trí, không đến mức bị một đại sư không rõ lai lịch dắt mũi.

Ôn Dư Nhiễm rũ mắt xuống, nhớ lại ký ức trước khi xảy ra tai nạn xe.

Ngày hôm đó trước khi lên xe, tiểu cô nương có vẻ rất do dự, hơn nữa dọc đường đi, tiểu cô nương rất khẩn trương và mất tự nhiên.

Cho nên, tiểu cô nương không muốn nàng chết, nhưng cũng không thể thoát khỏi can hệ trong vụ tai nạn xe hơi. Ít nhất là giả vờ không biết.

"Mỹ nữ, cô phải suy nghĩ cho kỹ, loại tà khí này nhất định phải tiêu trừ, giữ nó lại là tai hoạ." Giọng của Hoàng đại sư cắt ngang dòng suy nghĩ của Ôn Dư Nhiễm.

Ôn Dư Nhiễm chuyển ánh mắt trở lại trên người Hoàng đại sư.

"Làm thế nào để trừ?" Ôn Dư Nhiễm hỏi.

"Ta có biện pháp, chỉ cần mỹ nữ chịu phối hợp với ta, ta bảo đảm sẽ đánh chết ma nữ đó, đánh đến hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh!"

Đầu ngón tay của Ôn Dư Nhiễm run lên.

Hồn phi phách tán……

Nàng nhớ đến khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của tiểu cô nương, nhớ đến hai bím tóc đuôi ngựa đen nhánh, nhớ đến má lúm đồng tiền ngọt ngào trên má.

Ôn Dư Nhiễm thử tưởng tượng ra hình cảnh tiểu cô nương bị đánh đến hồn phi phách tán.

Trái tim đột nhiên co rút đau đớn.

Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng hít vào một hơi, im lặng một lúc mới nói:

"Không cần phiền phức như vậy, chỉ cần đuổi đi là được, ông có làm được không?"

Sắc mặt của Hoàng sư phụ đột nhiên trầm mặc một giây, sau đó tiếp tục thuyết phục:

"Mỹ nữ, cô không thể mềm lòng như vậy, nếu đuổi đi, sau này có thể chạy trở về thì làm sao? Cô là người làm kinh doanh, hẳn là nên biết nhổ cỏ phải nhổ tận gốc... "

Ôn Dư Nhiễm liếc nhìn Hoàng đại sư một cái.

" Trong lĩnh vực các người, cũng không phải có mình ông là đại

sư, nếu ông không làm được, tôi có thể tìm người khác." Giọng nói của Ôn Dư Nhiễm trở nên lạnh lùng.

Hoàng đại sư ngậm miệng lại.

Cuối cùng, Hoàng đại sư cho nàng một lá bùa.

"Trước tiên cô mang theo cái này ở trên người thử xem. Ma bình thường không thể đến gần cô. Nếu không có tác dụng, lại đến tìm ta."

Lá bùa có màu vàng với những biểu tượng kỳ lạ được vẽ trên đó.

Ôn Dư Nhiễm nhận lấy lá bùa.

Hoàng đại sư cũng dặn dò một số điều cần lưu ý trong sinh hoạt và gia cụ bài trí, rồi bước ra về.

.....

Ôn Dư Nhiễm bỏ lá bùa vào trong túi áo rồi chậm rãi bước đến cửa sổ trong suốt, ngắm nhìn bầu trời tối sau khi mặt trời lặn và những ánh đèn rực rỡ trong thành phố.

Hôm nay không ai đưa cơm. Nàng thầm nghĩ.

Rõ ràng mấy ngày trước vẫn còn nói chuyện phiếm với tiểu cô nương, chào buổi sáng và chúc ngủ ngon, còn có suy nghĩ muốn đưa tiểu cô nương nhà.

Chỉ vài ngày sau, tại sao lại biến thành như vậy?

Ôn Dư Nhiễm dùng ngón tay vuốt lớp hơi nước mỏng trên tấm kính suốt, rồi nhắm mắt lại.

Nỗi hoảng sợ còn lưu lại trong lòng của nàng, nàng yêu đương

với một ma nữ mà không hề hay biết về điều đó, sau khi suy nghĩ kỹ lại, liền cảm thấy chấn động.

Cứ như vậy đi.

Cứ như vậy đi, đem tiểu cô nương đuổi đi là được rồi.

Còn mục đích của tiểu cô nương là gì và tại sao lại muốn chọn nàng, đều không quan trọng nữa. Chỉ cần tiểu cô nương đi là tốt rồi, nàng có thể tiếp tục sống một cuộc sống bình thường.

.....

Buổi tối, Ôn Dư Nhiễm không dám lái xe một mình nên đã gọi điện thoại nhờ tài xế đưa nàng về nhà.

Rất nhanh đã đến.

Ôn Dư Nhiễm xuống xe.

Nàng không thể yêu cầu tài xế đưa mình lên lầu, vì vậy nàng chỉ có thể đi lên thang máy một mình.

Ôn Dư Nhiễm suy nghĩ có nên dứt khoát trở về Ôn gia không, dù sao ở Ôn gia có nhiều người, tốt xấu gì cũng có một chút náo nhiệt, nhưng nàng lại sợ mang đến phiền phức cho người nhà, cuối cùng vẫn quyết định một mình vượt qua đêm nay.

Trong thang máy, ánh đèn rực rỡ chiếu xuống, lấp đầy toàn bộ không gian chật hẹp, bề mặt kim loại lạnh lẽo phản chiếu ánh sáng rực rỡ, trên bảng quảng cáo đều được đặt những tờ quảng cáo từ thiện.

Các con số trên màn hình tăng lên từng chút một.

"Đinh!"

Thang máy đã đến và không có chuyện gì xảy ra.

Có lẽ lá bùa kia đã có tác dụng. Ôn Dư Nhiễm thầm nghĩ.

Sau khi vào nhà, Ôn Dư Nhiễm bật hết tất cả các bóng đèn, không dám soi gương sau khi vào nhà vệ sinh, vội vàng tắm qua loa, rồi sau đó lên giường đi ngủ.

Bộ đồ ngủ không có túi, không thể nhét lá bùa vào, vì vậy Ôn Dư Nhiễm liền dán lá bùa lên đầu giường.

Trong phòng ngủ, hai đèn bàn và một đèn trần đều đã được bật, sáng quá mức nhìn có vẻ rất an toàn.

Ôn Dư Nhiễm an tâm mà gối đầu ngủ, đắp chăn đàng hoàng.

Hôm nay có quá nhiều chuyện, tất cả đều như một sợi dây kéo căng, thần kinh đại não đã sớm mệt mỏi, đầu vừa chạm vào gối, cơn buồn ngủ liền ập đến.

Cơn buồn ngủ dần dần phóng đại, ý thức chậm rãi trầm xuống, chìm vào giấc ngủ, chìm vào bóng tối vô tận.

Trong bóng tối, nàng nhìn thấy được một bóng đen xám xịt.

Bóng đen kia từng bước một đi đến, nàng muốn lùi lại về sau, nhưng đường lui phía sau đã bị chặn.

Một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy chiếc cằm của nàng, sau đó hơi thở lạnh lẽo xâm nhập vào môi nàng, toàn bộ hơi thở đều bị cắn nuốt vào trong, dùng sức hôn đến mức gần như cắn xé.

Đầu lưỡi bị cắn rướm máu, đau đớn đến rùng mình.

Ôn Dư Nhiễm đột nhiên bừng tỉnh dậy, mở mắt ra.

Trước mắt vẫn là ánh đèn trần rực rỡ, nhưng lại có thêm một cái bóng trong ánh sáng, ở góc khuất của tầm mắt có hai bím tóc đuôi ngựa màu đen nhánh buông xuống.

Nàng cứng đờ xoay người lại, nhìn thấy một gương mặt trắng nõn nhu thuận.

Tiểu cô nương nắm lấy cánh tay của nàng, nằm nghiêng bên cạnh nhìn nàng.

Yên tĩnh đến lạ thường.

Đôi mi thon dài của tiểu cô nương hoà vào trong ánh đèn, làn da mỏng manh và mềm mại của tiểu cô nương như trong suốt dưới ánh sáng, bộ dáng trông rất ôn thuần vô hại.

Giống như một cặp tình nhân bình thường ngủ chung với nhau.

.....

Editor: đang ngủ mà gặp cảnh này chắc bị hù cho chết luôn quá ^^

Chương này đủ 40 bình chọn,ngày mai em up chương kế tiếp.

Chương 44: Đều Là Giả Dối

DTV-EBOOK

.....

Yên tĩnh đến lạ thường.

Đôi mi thon dài của tiểu cô nương hoà vào trong ánh đèn, làn da mỏng manh và mềm mại của tiểu cô nương như trong suốt dưới ánh sáng, bộ dáng trông rất ôn thuần vô hại.

Giống như một cặp tình nhân bình thường ngủ chung với nhau.

Tại sao tiểu cô nương lại ở đây...

Ôn Dư Nhiễm cứng đờ tại chỗ, mới vừa tỉnh dậy thần kinh có chút đờ đẫn, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không biết phải phản ứng như thế nào.

Hai giây sau, Ôn Dư Nhiễm mới có thể tỉnh táo trở lại, hiện thực kinh hoàng đang hiện ra trước mắt nàng, đồng tử của nàng đột nhiên co rút lại, nỗi sợ hãi giống như tia chớp đánh xuyên qua trái tim của nàng

Mồ hôi lạnh lập tức chảy ra

Hàm răng của nàng run lên, trong nháy mắt gần như không thể nói.

"Em....." Môi của Ôn Dư Nhiễm run rẩy, sống lưng lạnh cả người, nửa ngày cũng không nói nên lời, thật vất vả đại não mới lấy lại

quyền kiểm soát cơ thể, chân tay của Ôn Dư Nhiễm đều phát run, tư thế chật vật lùi về phía sau, thiếu chút nữa rơi xuống giường.

Nàng nắm lấy thành tủ đầu giường bên cạnh, cố gắng hít không khí vào, lồng ngực phập phồng dữ dội, mới có thể miễn cưỡng nói ra.

"Em....em đến làm gì..." Giọng nói run rẩy không tự chủ được, phát âm có chút mơ hồ.

Lúc này, tiểu cô nương chớp chớp mắt.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy tim sắp nhảy ra ngoài, lòng bàn tay ướt đẫm, ngón tay trượt trên mép giường.

Trong giây tiếp theo, tiểu cô nương từ trên giường ngồi dậy, hai bím tóc ở trong không trung chợt lắc lư vài cái, cuối cùng rơi xuống vai của tiểu cô nương. Dưới ánh đèn, gương mặt sạch sẽ trắng như sứ, đôi mắt đen láy giống như chứa cảm xúc, cũng như không có gì.

"Lá bùa không phải dán như vậy."

Tiểu cô nương nghiêng đầu chỉ vào lá bùa đầu trên giường.

Giọng điệu rất nhẹ nhàng, bên trong không hề có một chút cảm xúc tiêu cực nào, như thể đang nghiêm túc chỉ ra chỗ sai cho Ôn Dư Nhiễm.

Ôn Dư Nhiễm hô hấp run rẩy, cũng nhìn lướt qua lá bùa kia.

Khoảng cách lá bùa khá gần với Ôn Dư Nhiễm, chỉ cần duỗi cánh tay ra là có thể chạm vào nó.

Bình tĩnh.

Bình tĩnh.

Phải bình tĩnh.

Ôn Dư Nhiễm lẩm bẩm trong lòng hết lần này đến lần khác, nhưng nhịp tim không có dấu hiệu chậm lại.

Nàng vẫn chưa điều chỉnh được hô hấp.

"Chị không biết dán, em có thể dạy cho chị."

"Nếu chị chủ động hôn em một chút, em sẽ dạy cho chị, được không?"

Tiểu cô nương nghiêng đầu, đường nét trên khuôn mặt mềm mại ngọt ngào, giống như một cô bạn gái bình thường đang làm nũng. Âm thanh nhẹ nhàng trong trẻo, gợi cho nàng nhớ đến dòng nước trong vắt trên núi, thật sự rất nhẹ nhàng..

Từ dáng vẻ đến giọng điệu đều không có chút tức giận nào.

Nhưng lúc này, Ôn Dư Nhiễm chỉ cảm thấy kinh hãi, trong lòng như bị dao đâm, bất cứ lúc nào cũng có thể bị kết án tử hình.

Ôn Dư Nhiễm siết chặt ga trải giường bên cạnh, hơi thở có chút run rẩy, một giọt mồ hôi lạnh dọc theo thái dương chảy xuống thấm vào cổ áo, mồ hôi thấm qua da thịt trở nên lạnh lẽo cả người, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

"Chị đừng nhìn em như vậy." Giọng nói của tiểu cô nương lại nhẹ hơn vài phần, âm thanh kết thúc cũng nhẹ như một hạt bụi, mang theo một tia hèn mọn đến tận xương.

Ôn Dư Nhiễm càng thêm sợ hãi, vẻ hoảng sợ trong mắt gần như

tràn ra, cố gắng kiềm chế lắm mới có thể không hét ra.

Nàng cứng đờ nhìn ra chỗ khác, liếc nhìn cánh cửa phòng ngủ, rồi khẽ dùng móng tay nhéo vào lòng bàn tay, cảm giác đau đớn khiến đại não của nàng tỉnh táo được vài phần, có thể bắt đầu suy nghĩ.

Làm sao bây giờ?

Làm sao để trốn?

Tiểu cô nương có thể vào trong nhà trong trạng thái lỏng, cho nên có trốn khỏi phòng ngủ cũng không thể thoát được.

Nàng còn có thể làm gì bây giờ?

Có thể làm gì bây giờ?

Ôn Dư Nhiễm tự hỏi bản thân liên tục, nhịp tim của nàng đập kịch liệt đến đáng sợ, khoé mắt liếc nhìn lá bùa màu vàng trên đầu giường, nhịp tim của nàng đập lỡ một nhịp, như thể bắt được cọng rơm cứu mạng.

Tiểu cô nương nói nàng dán sai rồi.

Nói như vậy chứng tỏ lá bùa vẫn có tác dụng.

Ôn Dư Nhiễm điều chỉnh tầm mắt, cố gắng để bản thân tự nhiên hơn một chút, đến một thời điểm nhất định nào đó, nàng nhanh chóng vươn tay nắm lấy lá bùa trên đầu giường.

Sau khi lấy được lá bùa, Ôn Dư Nhiễm giơ tờ bùa lên nhắm vào tiểu cô nương, giọng nói mang theo run rẩy: "Đừng đến đây..."

Nàng cảm thấy thần kinh của mình đã sụp đổ đến cực hạn, không còn chịu được một kích thích nào nữa.

Nhưng mà trong giây tiếp theo, tiểu cô nương nghiêng người về phía trước, bước một bước nhỏ về hướng của nàng.

Từ góc nhìn của Ôn Dư Nhiễm, có thể thấy sợi dây đỏ quấn quanh cổ của tiểu cô nương, mặt dây chuyền ngọc bội treo trên xương quai xanh rất xinh đẹp, rất đẹp mắt.

Nhưng bây giờ, Ôn Dư nhiễm không có tâm tình để thưởng thức.

Nỗi sợ hãi dồn lên đến đỉnh điểm đột ngột bùng phát, một sợi dây nào đó trong đầu đã bị đứt đoạn.

"Đừng đến đây....." Giọng nói đã hoàn toàn mơ hồ, sợ hãi dẫn đến phản ứng sinh lý, có một chất lỏng ướt át từ khóe mắt tràn ra.

Editor: Hú hồn mọi người ạ, may là chất lỏng từ khoé mắt, chứ không là mất hình tượng Ôn tổng hết.^^

Ôn Dư Nhiễm đã hơn mười mấy năm không rơi nước mắt, bất cứ chuyện gì cũng có thể tìm ra cách giải quyết, từ trước đến nay nàng luôn cho rằng nước mắt là biểu hiện của vô dụng.

Nhưng đối mặt với tình cảnh hiện tại, nàng thật sự không hề có biện pháp. Ôn Dư Nhiễm chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ bị bức đến mức độ này, thậm chí nàng còn chưa khóc khi ba của nàng qua đời, nhưng bây giờ đã bị doạ cho đến khóc.

Nếu tiểu cô nương bước đây, nàng thật sự không biết phải làm thế nào. Ôn Dư Nhiễm hoàn toàn không biết gì về lĩnh vực này, những chuyện đã xảy ra với tiểu cô nương đã thách thức giới hạn nhận thức của nàng. Nàng cảm thấy mình có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào.

Sau một lúc, Ôn Dư Nhiễm cố gắng ngăn chặn sự nghẹn ngào của mình, khi nàng nướng nhìn lên phía trước, phát hiện tiểu cô nương đã dừng động tác lại.

Chỉ thấy tiểu cô nương đứng yên tại chỗ vẫn không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn khuôn mặt của nàng, đôi mắt sâu thẳm mơ hồ, có thể nhận ra vài phần bi thương.

Tiểu cô nương cứ trầm mặc nhìn nàng.

Qua vài giây, tiểu cô nương mở miệng.

"Thật xin lỗi."

Thanh âm nhẹ như lông chim, Ôn Dư Nhiễm nhất thời cho rằng mình đã nghe lầm.

"Thật tin lỗi, em không phải cố ý làm cho chị sợ, chỉ là em quá sợ hãi."

Giọng nói càng nhẹ hơn, Ôn Dư Nhiễm kìm nén hô hấp của mình, mới có thể miễn cưỡng nghe rõ

Sau khi nói xong câu đó, tiểu cô nương cúi đầu xuống, mọi biểu cảm đều lùi vào trong bóng tối.

"Ngủ ngon." Tiểu cô nương cúi đầu bước xuống giường, bước chân nhẹ nhàng không có tiếng động, chẳng mấy chốc tiểu cô nương đã bước đến cửa, mở cửa rồi đi ra ngoài.

Cửa đã đóng.

Dẫn theo trái tim đột nhiên rơi xuống đất, Ôn Dư Nhiễm rã rời nằm ngã ngửa ở trên giường, hít thở mấy hơi, bên tai nhịp tim đập vẫn còn đang động, giống như đang đánh nhau, cả người đều toàn mồ hôi.

Tại sao tiểu cô nương lại rời đi?

Là bởi vì nàng rơi nước mắt? Hay điều gì khác?

Ngoài ra, tiểu cô nương sợ hãi điều gì? Người nên sợ hãi không phải là nàng sao?

Ôn Dư Nhiễm cũng không rõ, sau khi nàng nằm trên giường được một lúc, nhịp tim đã dịu lại một chút.

Cuối cùng cũng đi rồi, Ôn Dư Nhiễm thầm nghĩ.

Khi cả người gần như bình tĩnh trở lại, Ôn Dư Nhiễm đi vào phòng tắm của phòng ngủ, tắm thêm một lần nữa, lúc đi ra, Ôn Dư Nhiễm đi tới cửa phòng ngủ.

Nàng đè mạnh hô hấp, nắm lấy tay cửa mở ra một khe hở nhỏ, rồi liếc nhìn hành lang và phòng khách bên ngoài cửa.

Bởi vì sợ hãi, đèn trong phòng khách cũng đã bật hết, sáng trưng một mảng, nhìn thoáng qua cũng không có nửa bóng người.

Xem ra tiểu cô nương đã thật sự đi rồi.

Ôn Dư Nhiễm hoàn toàn yên lòng, nằm trở lại trên giường, nhìn chằm chằm trần nhà, tiếng nhịp tim từng chút một vang lên, rất ổn định.

Nàng nhớ lại giấc mơ đã bị đánh thức kia.

Trong giấc mơ đó, cảm giác đau đớn cắn xé đầu lưỡi rõ ràng đến mức nàng cứ ngỡ đó là hiện thực.

Vừa nghĩ đến nàng liền liếm môi, đầu lưỡi cũng không có chút

đau đớn nào.

Nếu nụ hôn điên cuồng và cưỡng bách kia là cảnh tượng trong mơ, tại sao lại cảm thấy đau như vậy?

Nếu nụ hôn kia là thật, tại sao trên đầu lưỡi nàng lại không có vết thương?

Khả năng mười phần là do tiểu cô nương làm ra.

Cho nên, có thể giải thích rằng tiểu cô nương có thể đi vào giấc mơ?

Suy nghĩ quẩn quanh một vòng, nàng sắp xếp các manh mối hiện có lại một chút, tổng kết ra năng lực hiện tại của tiểu cô nương——

Một, có thể sống lại

Hai, có thể tiến phòng đang khoá chặt

Ba, có thể đi vào giấc mơ

Ôn Dư Nhiễm hít một hơi dài, nỗi sợ hãi yếu ớt vẫn còn sót lại trong lòng.

Nếu tiểu cô nương có thể vào giấc mơ……

Ôn Dư Nhiễm nhớ lại những cảnh hoang đường trong mơ đó, những dục niệm vẩn đục, những cảnh tượng nóng bỏng trong mơ, những nụ hôn, những cái ôm, còn có càng sâu hơn nữa…..

Từng khung hình cuốn theo những cung bậc cảm xúc phức tạp, chậm rãi hiện về trong tâm trí của nàng, vành tai đã lờ mờ ửng đỏ.

Từng đợt bực bội nhè nhẹ nổi lên, gợi lên mức độ sợ hãi càng sâu hơn. Nỗi sợ hãi này xuất phát từ trong xương cốt cắm thẳng vào trung tâm của trái tim, cảm giác ớn lạnh từ dưới sống lưng lan tràn lên trên.

Tiểu cô nương có thể khống chế giấc mơ của con người, cho nên những cảnh lãnh mạn trong mơ và những dục vọng trước đây đều không phải xuất phát từ lòng ham muốn tự nhiên.

Thân phận của tiểu cô nương là giả, giấc mơ của nàng là giả, dục vọng cũng là giả.

Vậy có cái gì là thật?

Ôn Dư Nhiễm nằm trên giường với ngọn đèn sáng trên đầu, mỗi một tấc trong tầm mắt đều tràn ngập ánh sáng, nhưng nỗi sợ hãi trong lòng vẫn không suy giảm.

Nàng sợ bản thân sẽ nằm mơ, cho nên căn bản không dám ngủ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Ôn Dư Nhiễm cố gắng giữ vững ý thức không dám để bản thân chìm vào giấc ngủ, nhưng sự mệt mỏi và cơn buồn ngủ vẫn ập đến, ý thức chìm xuống không thể kiểm soát được.

Kết quả khá bất ngờ, không có bất kì giấc mơ nào trong giấc ngủ của nàng.

Ôn Dư Nhiễm ngủ đến ngọt ngào một cách dị thường.

.....

Editor: Ôn tổng một nữ cường nhân trên thương trường chưa bao giờ sợ ai, bây giờ bị vợ doạ cho xanh mặt. ^^

Chương này đủ 40 bình chọn ngày mai em sẽ up chương kế tiếp.

Chương 45: Đưa Cơm

DTV-EBOOK

.....

Khi thức dậy vào ngày hôm sau, tinh thần của Ôn Dư Nhiễm cũng không tệ lắm, sau khi rửa mặt chải tóc, trang điểm đơn giản liền đi đến công ty.

Ngồi trong xe, Ôn Dư Nhiễm nhớ lại cơn ác mộng đêm qua, khi nàng bừng tỉnh, tiểu cô nương không biết từ đâu xuất hiện, tim đập nhanh chóng nhảy lên gấp đôi, nàng nắm chặt lá bùa trong túi.

Trong đầu nàng có một sợi dây nào đó đang căng thẳng, trong lòng vẫn còn nỗi sợ hãi.

Vì vậy, ngay khi đến công ty, Ôn Dư Nhiễm đã tìm được phương thức liên lạc của Hoàng đại sư từ trợ lý.

" Mỹ nữ, thế nào? Lá bùa có tác dụng không?" Giọng của Hoàng đại sư vang lên từ ống nghe.

"Lá bùa vô dụng. Tôi đã khóa trái cửa và dán lá bùa lên đầu giường, nhưng đêm qua em ấy lại xuất hiện."

Ôn Dư Nhiễm đứng trước khung cửa sổ nhìn cảnh vật và mây mù phía xa, một tay cầm điện thoại di động, tay kia chậm rãi nâng lên đè huyệt thái dương lại, trong lòng vẫn còn nỗi sợ hãi chưa tan xen lẫn một chút bực bội.

"Lá bùa kia nên mang theo trên người mới có hiệu quả tốt nhất, nếu mỹ nữ muốn dán thì hãy dán lên trên cửa, như vậy ma sẽ không vào được." Hoàng đại sư chậm rãi chỉ cách.

Ôn Dư Nhiễm nheo mắt lại.

Khó trách ngày hôm qua tiểu cô nương nói đã sai rồi, thì ra phải mang theo trên người hoặc là dán lên trên cửa.

Nhưng mà……

Ôn Dư Nhiễm trầm giọng nói: "Mang theo ở bên người cũng không được, tối hôm qua tôi cầm lá bùa trong tay, em ấy vẫn có thể tới gần."

"Hả..." Hoàng đại sư bên kia có vẻ khó xử nói: "Chuyện này không thể nào... Trên lá bùa có một ít thuần dương chi khí, sau khi mang bên người được sẽ được khí huyết của người sống kích hoạt, bất kể là ác quỷ hay là ma, chỉ cần đến gần lá bùa sẽ cảm thấy vô cùng đau đớn, như hàng nghìn mũi kim đâm vào hồn phách, ma bình thường căn bản sẽ không chịu nổi. "

Ôn Dư Nhiễm nhìn ra ngoài cửa sổ, lắng nghe những lời của Hoàng đại sư nói mà không nói một lời nào.

Hoàng đại sư tiếp tục giải thích: "Trừ khi... trừ khi oan hồn đó có chấp niệm quá sâu, cố gắng chịu đựng phệ hồn chi đau cũng muốn quấn lấy cô..."

Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng hít thở một hơi khi nghe thấy điều này, những cảm xúc khó tả nổi lên từ đáy lòng.

Trong lòng khó chịu nói không nên lời, bực bội đến cáu gắt.

Nàng nhíu mày, điều chỉnh trọng tâm và thay đổi tư thế.

Hoàng đại sư bên kia dừng lại một chút, rồi lại nói: "... Chứng tỏ con ma này có oán khí rất nặng. Nếu không đạt được mục đích sẽ không dừng lại, có đuổi cũng không đi. Tốt hơn vẫn nên đánh, mỹ nữ, cô nghĩ kỹ lại xem sao? "

Bên tai, đại sư nói hết câu này đến câu khác, nói rằng tiểu cô nương là một thứ rất ác độc, thuyết phục nàng sớm đưa ra quyết định, nhân lúc còn sớm tiểu diệt sạch sẽ.

Ôn Dư Nhiễm lại bắt đầu thất thần không thể kiểm soát được. Những câu nói phía sau của đại sư như một cơn gió thổi qua, cũng chưa có gì thổi vào.

Hoàng đại sư cũng nhận thấy được Ôn Dư Nhiễm thất thần nên đã ho khan một tiếng thay đổi chủ đề.

"Quên đi, cô là bà chủ. Bà chủ nói cái gì thì chính là cái đó. Mỹ nữ, cô chỉ muốn đuổi ma, vậy thì ta đây sẽ ngoan ngoãn đuổi ma, tuyệt đối sẽ không tổn thương đến nửa cọng lông chân của nàng. Bất quá....."

Ôn Dư Nhiễm lúc này mới đáp lại một câu: "Bất quá cái gì?"

"Bất quá xem ý tứ của mỹ nữ, ma nữ này có vẻ khác với ma thường. Cô có thể nói với ta rõ hơn được không? Chỉ khi ta hiểu rõ tình hình của ma nữ, ta mới có thể hốt thuốc đúng bệnh."

Ôn Dư Nhiễm nhắm mắt lại, trầm mặc một lát mới nói: "Được rồi, chiều nay ông đến đây một chuyến."

Sau khi cúp điện thoại, Ôn Dư Nhiễm cầm điện thoại, quay một vòng tròn ở lòng bàn tay, trong lòng thở dài.

Rốt cuộc tiểu cô nương vì cái gì mà một hai phải quấn lấy nàng?

Trên người nàng có thứ gì mà ma thèm muốn?

Suy nghĩ đi vòng quanh, không hề có manh mối.

Ôn Dư Nhiễm một bên suy nghĩ, một bên vô thức mở điện thoại lên bấm mở WeChat.

Đây là một động tác theo thói quen. Trước đây, mỗi khi bực bội chán ghét trong công việc, nàng đều mở WeChat và đọc tin nhắn của tiểu cô nương gửi đến, tâm trạng của nàng sẽ tốt hơn rất nhiều.

Nhưng bây giờ, đã không có bất kỳ tin nhắn nào.

Tin nhắn cuối cùng là cách đây vài ngày, bên trên ghi lại cuộc trò chuyện của nàng cùng với tiểu cô. Nếu cuộn tin nhắn lên trên có thể thấy một vài bức ảnh tự sướng của tiểu cô nương.

Một giây trước khi mở bức ảnh lên, Ôn Dư Nhiễm đã có phản ứng lại.

Nàng đang xem cái gì?

Ôn Dư Nhiễm bừng tỉnh rời khỏi nhật ký trò chuyện, đặt điện thoại của mình sang một bên.

Đặt nó sang một bên trong một lúc, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy trong lòng có chỗ không yên, kiềm chế được vài giây lại cầm điện thoại lên, ngón tay vừa trượt bấm vào WeChat.

Nàng hơi nhíu mi, nhìn biệt danh WeChat của tiểu cô nương---------- "naw".

Ba chữ này, phần ký ức này khắc vào tâm trí có bao nhiêu sâu, chỉ cần nhìn vào là có thể nhớ đến cảnh tượng lúc tiểu cô nương thổ lộ.

Nhớ đến đôi mắt đen bóng bẩy của tiểu cô nương và tình yêu ngọt ngào của tiểu cô nương.

Sau đó, còn có thể nhớ đến đầu lưỡi lạnh lẽo của tiểu cô nương, cái lạnh kéo dài từ khoang miệng đến trái tim.

Ôn Dư Nhiễm run lập cập.

Nàng ép buộc bản thân phải ngừng tưởng tượng, ngồi vào bàn làm việc, đem những văn kiện chưa ký tên đến trước mặt, để ép buộc bản thân đọc những dòng chữ trên văn kiện.

Tiểu cô nương muốn cái gì đã không còn quan trọng.

Cho dù mục đích của tiểu cô nương là gì đi nữa, Ôn Dư Nhiễm đều không thể mang theo một hồn ma đầy rẫy bí ẩn đặt ở bên người.

Nàng có người nhà, có công ty, trên người còn gánh vác trách nhiệm. Quỹ đạo cuộc sống của nàng đã được lên kế hoạch sẵn và mọi thứ nên được thực hiện một cách có trật tự trong tầm kiểm soát. Chỉ cần đem tiểu cô nương đuổi đi, là nàng có thể trở lại cuộc sống bình thường và đi trên quỹ đạo đã định.

Ôn Dư Nhiễm lấy lại bình tĩnh, chuyển giao diện và nhấp vào nút xóa.

【Xóa liên hệ với người dùng "naw", đồng thời cũng sẽ xóa lịch sử trò chuyện liên hệ với người này.】

Ôn Dư Nhiễm nhìn chằm chằm vào cửa sổ kia một hồi lâu.

Bỏ đi.

Bây giờ không cần phải rút dây động rừng, chờ đến khi tiểu cô nương bị đuổi đi rồi lại xoá cũng không quá muộn.

Ôn Dư Nhiễm nhấp vào "Hủy bỏ", đem bực bội cùng với sợ hãi ném ra khỏi đầu, bỏ điện thoại qua một bên, tập trung vào văn kiện đã tích lũy trong vài ngày qua.

.....

Buổi chiều, Hoàng đại sư đến đúng giờ.

Ôn Dư Nhiễm vừa kết thúc cuộc họp ngắn, liền đi đến phòng khách, không quên đóng cửa sau khi bước vào.

"Chào mỹ nữ!" Dùng giọng cổ chào hỏi.

"Chào ông, chúng ta bắt đầu trực tiếp nói chuyện đi. Nếu trong vòng một tuần ông không đáp ứng được yêu cầu của tôi, tôi sẽ trực tiếp mời người khác." Ôn Dư Nhiễm không muốn lãng phí thời gian, đi thẳng vào vấn đề.

"Đừng như vậy chứ....." Hoàng đại sư ngoài miệng nói như vậy, nhưng vẻ mặt lại khá nghiêm túc:

"Trước tiên cô nói cho tôi tình hình của ác ma đi, để ta có thể ra tay thật tốt."

Từ "ác ma" nghe đến tai Ôn Dư Nhiễm, có chút rất khó chịu, nhưng nàng cũng không biết nó khó chịu ở đâu.

Ôn Dư Nhiễm cân nhắc một lúc, chọn lựa những tin tức quan trọng nói:

"Em ấy có bóng, có chân, có thực thể. Có thể xuất hiện dưới ánh nắng mặt trời hoặc thậm chí trong đám đông. Em ấy đi học bình thường ở trường đại học. Nếu không có tiếp xúc với cơ thể, căn

bản không phát hiện ra khác thường. Ngoài ra em ấy có thể đi vào giấc mơ, đi vào một căn phòng bị khóa cửa, sau khi đứt cổ có thể sống lại. "

Hoàng đại sư vừa nghe vừa gật đầu.

Trong quá trình nói chuyện, Ôn Dư Nhiễm liên tục nhìn kỹ biểu hiện của Hoàng đại sư, phát hiện trên mặt Hoàng đại sư không có chút kinh ngạc.

"Đại sư gặp phải ma trong tình huống này rồi sao?" Ôn Dư Nhiễm giọng điệu thăm dò nói.

Hoàng đại sư không trực tiếp trả lời câu hỏi, mà trực tiếp phân tích tình huống:

"Yêu ma bình thường phải trả giá rất lớn để duy trì thực thể trong thời gian ngắn, huống chi là xuất hiện dưới ánh mặt trời. Ta đoán rằng trên người ác ma này có bảo vật đặc biệt."

Ôn Dư Nhiễm nghe, nhưng không nói chuyện.

Hoàng đại sư dừng lại một chút, sau đó hỏi: "Mỹ nữ, cô có để ý ác ma này có cái gì trên người vẫn luôn mang theo mà chưa từng tháo ra không?"

"Không để ý lắm, lần sau tôi sẽ nhìn xem." Ôn Dư Nhiễm nhàn nhạt nói.

"Được rồi, ở đây vẫn còn một ít lá bùa. Cô cầm trước đi, lúc ngủ dán một cái lên cửa, còn lại đều đặt ở bên người, Ta không tin là ác ma kia dám đến gần."

"Cảm ơn." Ôn Dư Nhiễm nhận lấy lá bùa.

"Mỹ nữ, nếu như ác ma kia xuất hiện lần nữa, cô nhất định phải

chú ý quan sát, nếu không thấy được thì dẫn nàng ra ngoài cho ta xem. Ta có trực giác bảo vật trên người ác ma chính là mấu chốt để đuổi nàng đi." Hoàng đại sư liên tục nhấn mạnh.

Ôn Dư Nhiễm gật đầu: "Tôi biết rồi."

Tiễn Hoàng đại sư đi, Ôn Dư Nhiễm đầu, hơi híp mắt lại, bắt đầu suy nghĩ.

Nàng không biết gì về lĩnh vực tâm linh, đối với sự sợ hãi tràn ngập này, cũng không hề có biện pháp gì.

Nhưng dục vọng và sự lừa gạt của con người là những lĩnh vực mà nàng quen thuộc, nàng có thể nhìn thấy rõ ràng, trong lòng hiểu rất rõ.

—— Hoàng đại sư muốn một thứ gọi là bảo vật kia.

Ôn Dư Nhiễm nhớ lại phản ứng của Hoàng đại sư và đưa ra kết luận này.

Không sao cả.

Nàng không thể quản được Hoàng đại sư muốn cái gì, chỉ cần có thể đuổi tiểu cô nương đi, còn lại không liên quan gì đến nàng.

.....

"Cốc, cốc, cốc."

Cửa văn phòng vang lên.

Ôn Dư Nhiễm nói câu "mời vào", giây tiếp theo, cửa bị đẩy ra, trợ lý đi vào.

Đối với trợ lý mà nói, Ôn tổng vừa mới bị tai nạn xe hơi, những chuyện khác đều không biết. Vì vậy, trợ lý khá tự nhiên báo cáo:

" Ôn tổng, Ninh An vừa mới đến công ty..."

Khi Ôn Dư Nhiễm nghe thấy cái tên "Ninh An", ngón tay run lên một chút.

"Đừng cho em ấy vào công ty." Ôn Dư Nhiễm không chút do dự ngắt lời trợ lý, giọng điệu thậm chí có chút mất khống chế.

Trợ lý ngẩn ra một giây, lập tức có phản ứng lại, thầm nghĩ đoán chừng Ôn tổng có mâu thuẫn với tiểu tình nhân.

Nếu đổi là người khác, trợ lý sẽ trực tiếp im lặng, nhưng cô gái tên "Ninh An" này đã ở cùng Ôn tổng lâu như vậy, gây ra mâu thuẫn nhỏ cũng không phải chuyện lớn, hẳn là cũng không đến mức chia tay.

Nghĩ đến đây, trợ lý nói thêm một câu: "Cô ấy không xin vào công ty, mà chỉ là gửi hộp cơm lại. Bảo tôi hỏi sếp đã ăn cơm tối chưa."

Giọng nói vừa hạ xuống.

Ôn Dư Nhiễm chỉ cảm thấy trong lòng toát ra một cỗ phức tạp, nhưng rất nhanh bị bản năng sợ hãi đè xuống.

"Bây giờ em ấy đã đi chưa?" Ôn Dư Nhiễm kiềm chế âm rung, hít một hơi rồi hỏi.

"Đã đi rồi, sếp xem... Có muốn tôi mang hộp cơm đó vào cho sếp không?"

Trợ lý sau khi nói xong, dùng khoé mắt quan sát Ôn Dư Nhiễm, chờ Ôn Dư Nhiễm lên tiếng.

.....

editor: mọi người đoán xem bảo vật kia là gì?

Chương này đủ 40 bình chọn ngày mai em sẽ up chương tiếp theo

Chương 46: Bị Người Khác Ăn

DTV-EBOOK

.....

Ôn Dư Nhiễm hơi hé môi, tạm dừng vài giây cuối cùng vẫn nói ra một câu:

"Không cần mang vào đây, cậu có thể tự xử lý."

"Vâng." Trợ lý gật đầu đáp ứng chuẩn bị lui ra ngoài, trong lúc lui ra vẫn còn cảm thấy đáng tiếc, cô gái tên Ninh An kia đã kiên trì lâu như vậy, nhưng không ngờ cuối cùng vẫn bại trận.

"Chờ một chút."

Một giây trước khi trợ lý chuẩn bị đóng cửa, Ôn Dư Nhiễm đã gọi trợ lý lại.

Trợ lý dừng chân, hơi cúi người hỏi:" Ôn tổng, còn chuyện gì sao?"

"Nếu sau này tiểu cô nương qua đây, đừng để em ấy vào công ty và đừng mang vật gì đến trước mặt tôi." Ôn Dư Nhiễm nói.

Trợ lý cảm thấy tiếc nuối vài giây trong lòng, sau đó liền đáp ứng rời khỏi phòng làm việc, vừa đóng cửa lại vừa suy nghĩ, xem ra lần này thật sự hết hứng thú với Ninh An rồi.

Nếu không còn hứng thú, cho nên Ninh An đưa cơm hộp đến, cậu ta muốn làm gì thì làm. Trợ lý vui vẻ mà suy nghĩ.

.....

Sau khi trợ lý rời đi, trong phòng làm việc chỉ còn lại một mình Ôn Dư Nhiễm.

Ôn Dư Nhiễm hơi nghiêng người lấy tay trái chống lên trán, tay phải trực tiếp chống vào mặt bàn.

Văn phòng yên tĩnh và rộng rãi, nàng có thể nghe thấy nhịp tim rõ ràng và ổn định của mình khi nàng thở nhẹ xuống.

Dòng chữ trên tài liệu dần dần trở nên mờ nhạt, hàm nghĩa đã không còn rõ, tâm tư trôi nổi bay về nơi nào cũng không biết.

Bất giác nàng nhớ đến hình ảnh đôi chân đi giày thể thao màu trắng bước vào cửa văn phòng này, nhớ đến bộ dáng của tiểu cô nương cúi đầu ôm lấy hộp cơm, trên đầu lưỡi vẫn còn nhớ đến mùi vị thơm ngon của đồ ăn trong hộp cơm.

Nghĩ đến những gì mà mình vừa nói với trợ lý, tim của Ôn Dư Nhiễm không tự chủ được nứt ra một cái lỗ nhỏ, trong lòng xông ra một tia áy náy.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy tia áy náy này thật sự vớ vẩn, nàng kéo khóe miệng lên một chút để kìm nén cảm giác áy náy không thể giải thích được.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Ôn Dư Nhiễm lại nhìn văn kiện trong một lúc, đến khi cái bụng nhỏ kêu lên, bất tri bất giác nàng nghĩ đến muốn đi ăn tối.

Bây giờ đã gần 7 giờ, trong nhà ăn trong công ty cũng không còn nhiều đồ ăn nữa, nhưng Ôn Dư Nhiễm vẫn không quá chú ý đến phương diện này, hơn nữa ngại phiền phức, cuối cùng cũng đến

nhà ăn

Trước đây không cảm thấy gì khi ăn ở nhà ăn. Dù sao thì đó cũng là đồ ăn, ăn vào trong miệng là để thoả mãn nhu cầu sinh lý bình thường, hương vị đều đặt ở vị trí thứ hai.

Nhưng lần này thì khác.

Ôn Dư Nhiễm cũng không biết tại sao, ăn được mấy đũa liền không ăn được nữa, ăn mà không có mùi vị gì cả.

Trong lòng nhớ đến bữa cơm mà tiểu cô nương mang đến, hương vị kia ngon hơn ở nhà ăn gấp nhiều lần.

Cũng không biết trợ lý xử lý thế nào.

Tám phần là ném đi.

Nghĩ đến đây, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy có chút bực bội, nàng hít sâu vào một hơi rồi đặt đũa xuống.

Bực bội cái gì?

Những thứ mà tiểu cô nương mang đến, đương nhiên là nàng không dám ăn.

Ôn Dư Nhiễm ở trong lòng mặc niệm mấy lần mới có thể bình tĩnh trở lại.

.....

Sau khi ăn cơm xong, đáng lẽ Ôn Dư Nhiễm phải trực tiếp trở lại văn phòng.

Nhưng khi vào thang máy, Ôn Dư Nhiễm nhất thời nhớ đến mình có chuyện muốn tìm trợ lý.

Vì vậy, sau khi xuống thang máy, nàng gõ cửa phòng làm việc bên cạnh.

Ôn Dư Nhiễm chờ đợi trong một lúc, cửa mới mở ra.

"Ôn tổng?" Trợ lý có chút mờ mịt đứng ở cửa, sau vài giây sửng sốt mới có thể phản ứng lại, hỏi:

"Tư liệu hạng mục có vấn đề gì sao?

Khi trợ lý nói chuyện, trên môi của anh ta có dính một vết dầu mỡ mờ nhạt.

Ôn Dư Nhiễm nhìn vết dầu mỡ trên môi của trợ lý, sắc mặt có chút lạnh, tầm mắt đảo qua trợ lý rồi nhìn vào bên trong, phát hiện có vài thư ký của nàng đang ngồi vây quanh chiếc bàn gỗ, trên bàn có một hộp cơm đã được mở, hương thơm của đồ ăn tràn ra bên ngoài------

Đó là hộp cơm mà tiểu cô nương thường dùng để đưa cơm. Ôn Dư Nhiễm nhận ra nó.

Các thư ký bên trong nhận thấy được ánh mắt của Ôn Dư Nhiễm, bọn họ đều vội vàng đứng lên chào hỏi Ôn Dư Nhiễm. Trợ lý liếm môi, trong lòng có chút thấp thỏm, cẩn thận dùng khoé mắt nhìn sắc mặt của Ôn Dư Nhiễm.

Chỉ thấy khóe miệng của Ôn Dư Nhiễm căng chặt, sắc mặt không chút biểu cảm nhìn anh ta, không nói lời nào.

Trợ lý thầm nghĩ hỏng rồi, vội vàng giải thích: " Sếp nói để tôi tự xử lý, vừa lúc tôi đang đói bụng nên liền lấy đồ ăn ra ăn..."

Trợ lý vừa nói vừa tiếp tục quan sát sắc mặt của Ôn Dư Nhiễm,

phát hiện vẻ mặt của Ôn Dư Nhiễm càng lạnh hơn.

Không xong rồi.

Tại sao mình lại muốn ăn bữa cơm của tiểu tình nhân đưa cho Ôn tổng chứ? Đây không phải là rảnh đến mức không có việc gì làm sao?

Sau khi nhận ra vấn đề, trợ lý lập tức thay đổi lời nói và thú nhận sai lầm của mình:

"Ôn tổng, thật xin lỗi, lần này tôi không suy nghĩ thấu đáo, lần sau sẽ không bao giờ tự làm chủ nữa."

"Không sao." Ôn Dư Nhiễm nhàn nhạt nói:

"Cậu muốn ăn thì ăn đi, không thành vấn đề."

Sau khi nói xong, Ôn Dư Nhiễm bỏ qua phản ứng của trợ lý, đóng cửa rời đi.

Sau khi trở về phòng làm việc, Ôn Dư Nhiễm ngồi trở lại bàn làm việc, cảm thấy trong lòng lộn xộn, lòng như lửa đốt, bực bội bắt đầu lan tràn.

Bữa cơm của tiểu cô nương thật sự đã bị người khác ăn.

Bị người khác ăn……

Bị người khác ăn……

Bị người khác ăn……

Giọng nói này lặp đi lặp lại quanh quẩn bên tai Ôn Dư Nhiễm, ồn ào đến mức làm nàng không được yên ổn.

Ôn Dư Nhiễm nhắm mắt lại, lấy năm ngón tay hơi mở ra luồn vào giữa mái tóc mềm mại, nhẹ nhàng ấn huyệt vị trên da đầu.

Nàng biết rằng trạng thái tinh thần hiện tại của mình rất không ổn, vì vậy nàng cố gắng chuyển hướng sự chú ý của mình, cố gắng loại bỏ những cảm xúc vô cớ này ra khỏi tâm trí.

Nhưng mà, cũng không có tác dụng gì.

Việc gì nên bực bội thì bực bội, tâm trạng vô cùng khó chịu đến cực điểm, nhưng không thể phát tiết, chỉ có thể kìm nén.

Phải mất gần mười phút, Ôn Dư Nhiễm mới có thể thoát ra khỏi tâm trạng không thích hợp này.

Cũng không biết liệu có vấn đề gì với những thứ mà ma đã làm ra hay không.

Không ăn là đúng.

Ôn Dư Nhiễm cuối cùng cũng thuyết phục được bản thân, thành công chuyển sự chú ý trở lại văn kiện trên bàn, một lòng một dạ tiếp tục làm việc.

.....

Trong hai ngày tiếp theo, Ôn Dư Nhiễm mang theo vài lá bùa hộ thân như theo lời của Hoàng đại sư.

Khi ngủ vào ban đêm, liền dán một lá bùa ở trên cửa.

Có lẽ là lá bùa thật sự có tác dụng, mấy ngày nay Ôn Dư Nhiễm đã không nhìn thấy tiểu cô nương, cũng không gặp ác mộng, mọi thứ đều rất bình yên, như không có chuyện gì xảy ra.

Khi Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng thở ra, nàng cảm thấy thiếu thiếu một chút gì đó.

Tiểu cô nương bị đuổi đi như thế này sao?

Có chút quá dễ đi.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy có một chút hụt hẫng, nhưng nàng cũng không thể hiểu nguyên nhân cụ thể.

Mặc kệ như thế nào, dù sao thì nàng cũng đã trở lại cuộc sống bình thường của mình.

Tóm lại là chuyện tốt.

.....

editor: mình không ăn thì người khác cũng không được ăn, ai đã trải qua sẽ hiểu cảm giác này, ức nói không thành lời, hận không thể kêu ói ra.^^

Chương này hơi ngắn, nếu đủ 50 bình chọn, em sẽ up chương mới trong ngày hôm nay luôn.

Chương 47: Ngất Xỉu Lần Nữa

DTV-EBOOK

.....

Sau vài ngày yên ổn, Hoàng đại sư đã chủ động liên lạc với Ôn Dư Nhiễm.

"Mỹ nữ, hiệu quả như thế nào? Ác ma kia có xuất hiện trở lại không? Thân thể có bệnh tình gì kỳ quái không?" Giọng của Hoàng đại sư vang lên trong điện thoại.

"Em ấy tạm thời không có xuất hiện." Ôn Dư Nhiễm trả lời nói.

Hoàng đại sư bên kia im lặng một lúc rồi mới nói: "À, vậy thì tốt quá rồi!"

Ôn Dư Nhiễm nhíu mày hứa hẹn nói: "Tôi sẽ xác nhận lại trong một khoảng thời gian, nếu không có vấn đề gì, thù lao tôi đưa cho ông cũng không phải ít."

Hoàng đại sư dừng lại nửa giây, sau đó nở nụ cười: "Mỹ nữ, cô thật có lòng."

Tiếp theo, Ôn Dư Nhiễm khách sáo thổi phồng vài câu với đại sư, phát biểu vài câu thoái thác vô nghĩa, sau đó cúp điện thoại.

Trò chuyện kết thúc.

Ôn Dư Nhiễm để điện thoại sang một bên, dựa lưng vào ghế xoay rồi từ từ nhắm mắt lại.

Ôn Dư Nhiễm đem điện thoại quăng qua một bên, cả người dựa vào trên ghế xoay, chậm rãi nhắm mắt lại.

Tiểu cô nương thật sự rời đi như vậy sao?

Mấy ngày trước còn đi vào giấc mơ của nàng, xông vào phòng ngủ của nàng, chịu đựng đau đớn để đến gần bên người nàng, tuy rằng mục đích không rõ, nhưng chấp niệm sâu như vậy, thật sự sẽ dễ dàng rời đi như vậy sao?

Ôn Dư Nhiễm đưa tay đặt nhẹ lên trán, trong lòng thật sự có vài phần không tin.

.....

Buổi chiều thứ bảy, công việc kết thúc.

Ôn Dư Nhiễm suy nghĩ, đã lâu rồi nàng chưa trở về Ôn gia vì thế lái xe hướng đến Ôn gia. Trên đường đi, Ôn Dư Nhiễm còn mang theo quà đến cho Diệp Thấm Miên.

Diệp Thấm Miên đã lâu không gặp nàng, trong lòng rất nhớ nàng, vì vậy liền lôi kéo Ôn Dư Nhiễm nói chuyện rất nhiều.

Trong khi nói chuyện đã đề cập đến chuyện bảo Ôn Dư Nhiễm dọn về nhà.

"Tốt hơn hết con vẫn nên chuyển về đây đi, sống một mình quá quạnh quẽ." Diệp Thấm Miên nắm lấy tay Ôn Dư Nhiễm, ra sức thuyết phục.

"Vẫn nên từ từ đã." Ôn Dư Nhiễm trả lời:

"Con sẽ đợi cho đến khi em trai kết thúc kỳ thi tuyển sinh đại

học."

Mấy ngày nay, tiểu cô nương quả nhiên không có xuất hiện.

Nhưng Ôn Dư Nhiễm cũng chỉ nhẹ nhõm một chút chứ chưa hoàn toàn yên tâm, vẫn luôn có một loại cảm giác hoảng sợ treo lơ lửng ở trong lòng.

Những ngày yên tĩnh càng kéo dài, cảm giác hoảng sợ càng rõ ràng.

Tiểu cô nương kiên trì vây quanh ở bên người nàng như vậy, vậy mà giờ phút này đột nhiên bị vài lá bùa xua đuổi.

Giống như một thói quen nhận thức dễ dàng bị lật đổ, trong lòng bảy phần thả lỏng, hai phần trống trải, còn có một phần hoài nghi.

Chỉ cần chuyện của tiểu cô nương vẫn chưa được giải quyết hoàn toàn, Ôn Dư Nhiễm cũng không dám dọn về Ôn gia.

Ở phía đối diện, Diệp Thấm Miên thở dài khi nghe Ôn Dư Nhiễm từ chối:

"Cũng được, ở riêng một mình cũng thuận tiện. Đúng rồi, Ôn Cừ đang ở trên lầu, con có rảnh thì nói chuyện với nó đi."

"Vâng." Ôn Dư Nhiễm đáp ứng nói.

.....

Vào giờ ăn tối, Ôn Cừ bước xuống cầu thang gỗ, vẫy tay chào đón Ôn Dư Nhiễm.

"Chị, chị đã về rồi!"

"Gần đây thế nào?" Ôn Dư Nhiễm thuận miệng hỏi.

"Khá tốt." Ôn Cừ lộ ra một nụ cười.

Trạng thái tinh thần của Ôn Cừ trông tốt hơn rất nhiều so với một tháng trước, ánh mắt sáng và nụ cười sinh động.

Sau khi ăn cơm xong, Ôn Cừ lôi kéo Ôn Dư Nhiễm đi ra ngoài sân.

"Chị, chị còn nhớ bạn học nữ mà lần trước em đã nói với chị không?" Trong mắt Ôn Cừ lộ ra tia sáng.

Ôn Dư Nhiễm nhanh chóng nhớ ra.

Trước đó, có một bạn nữ cùng lớp tỏ tình với Ôn Cừ, khiến Ôn Cừ không dám từ chối vì sợ làm tổn thương người khác, còn phàn nàn với Ôn Dư Nhiễm.

"Lần trước nghe lời chị, trực tiếp từ chối. Không ngờ đến cậu ấy rất hào phóng, không quan tâm chút nào, nói rằng vẫn có thể làm bạn. Bây giờ bọn em thân với nhau như những người bạn bình thường. Hơn nữa... Em phát hiện cậu ấy là người rất tốt, làm bạn cũng không tồi."

Ôn Cừ vừa nói vừa gãi đầu, khuôn mặt ửng hồng tươi cười nói:

"Chị, lời khuyên chị đưa ra thật sự rất hữu ích!"

Ôn Dư Nhiễm nghe xong vài câu, cảm thấy em trai nhà mình có thể đã động tâm, nhưng nàng cũng không xen vô nhiều, chỉ thúc giục vài câu đừng phân tâm chăm chỉ học tập, cũng không có nói việc gì khác.

.....

Trong hai ngày tiếp theo, Ôn Dư Nhiễm sống ở trong nhà của mình như thường lệ.

Mọi thứ đều bình lặng và không có gì xảy ra.

Có vẻ như mọi chuyện đã thật sự được lật trở lại, tên của tiểu cô nương sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời nàng, chẳng để lại dấu vết gì.

Có lẽ..... Tiểu cô nương sẽ không xuất hiện nữa.

Khá tốt.

Thật sự khá tốt.

Nghĩ đến đây, Ôn Dư Nhiễm hít sâu một hơi, cảm thấy trong lòng có chút vắng vẻ, mơ hồ có gì đó thiếu sót.

Quên đi.

Cứ như vậy đi.

Buổi tối thứ tư, công việc kết thúc rất nhanh, Ôn Dư Nhiễm thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời khỏi công ty.

Đi ra trước công ty, Ôn Dư Nhiễm dừng một chút.

Trong lòng có một chút bí bách.

Ôn Dư Nhiễm rất quen thuộc với cảm giác này, trước khi xảy ra tai nạn xe hơi, Ôn Dư Nhiễm cũng cảm thấy loại bí bách như thế này. Nó giống như có thứ gì đó ép vào tim, có một cơn ớn lạnh yếu ớt xuất hiện từ dưới gót chân.

Ôn Dư Nhiễm ấn chặt lá bùa trong túi, hơi nhíu mày, hô hấp có

chút căng thẳng.

Có nên tìm thư ký đưa nàng về nhà?

Ý tưởng này vừa chợt lóe lên trong đầu nàng, rất nhanh chóng bị gạt bỏ. Không cần thiết phải liên luỵ đến những người không liên quan gì đến những rắc rối của riêng nàng.

Hình bóng của vụ tai nạn xe hơi vừa rồi vẫn còn in đậm trong lòng, nàng không dám ngồi lên xe.

Vì vậy, Ôn Dư Nhiễm lựa chọn cách đi bộ, chọn những nơi có nhiều người để đi.

Trời mới vừa mưa, trên mặt đất còn hơi ướt, trời cũng đã sắp tối mặt trời đã lặn xuống một nửa, những ánh chiều tà nhợt nhạt dần dần đi xuống, ánh đèn đường mờ ảo phản chiếu bóng người qua lại.

Cuối đoạn đường đi vào khu dân cư xa hoa, lượng người giảm xuống hẳn, phương tiện cũng thưa thớt, trước sau không có người qua lại.

Lúc này, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy trái tim mình quặn thắt lại rất nhiều, hơi lạnh truyền đến từng chút một, tay chân trở nên cứng đờ.

Ôn Dư Nhiễm hít sâu một hơi, một tay nắm lấy lá bùa, một tay lấy điện thoại trong túi ra, mở danh bạ điện thoại, chuẩn bị liên lạc với Hoàng đại sư.

Điện thoại đã được gọi.

"Tích —— tích —— tích ——"

Từng âm thanh nhắc nhở lạnh lùng lướt qua bên tai, cuối cùng không có ai trả lời.

Ôn Dư Nhiễm đặt điện thoại xuống, lấy lá bùa trong ví ra, cầm trong lòng bàn tay, ngón tay run rẩy mồ hôi lạnh đã ứa ra.

Có một loại trực giác mạnh mẽ đập vào trong lòng, Ôn Dư Nhiễm nhanh chóng xoay người.

Chỉ nhìn thấy hàng cây rậm rạp bên đường chắn ánh sáng đèn đường hắt bóng đen lên gương mặt nàng. Trong bóng tối, có một tiểu cô nương buộc tóc đuôi ngựa, đi giày thể thao màu trắng, đang chăm chú nhìn nàng bằng đôi mắt đen nhánh.

Tiểu cô nương……

Phản ứng đầu tiên của Ôn Dư Nhiễm là muốn chạy trốn, nhưng đôi chân của nàng dường như đã cố định, nàng không thể nào di chuyển.

Nàng chỉ có thể cứng đờ thân thể, nhìn tiểu cô nương từng bước tiến lại gần.

Cổ áo sơ mi màu hồng nhô ra khỏi áo khoác, đường cong trên cổ rất đẹp, từng tấc da thịt lộ ra đều trắng nõn đến trong suốt. Đôi giày thể thao màu trắng bước trên con đường ẩm ướt, những hố nước tạo nên những gợn sóng cạn không một tiếng động.

Mỗi bước đi trên đôi giày thể thao màu trắng, nhịp tim của Ôn Dư Nhiễm lại tăng thêm một phần.

Mỗi cử động của tiểu cô nương đều ảnh hưởng đến thần kinh của Ôn Dư Nhiễm, khiến nàng cảm thấy vô cùng kinh hãi, muốn chạy trốn rời khỏi đây, rời khỏi tiểu cô nương, chỉ cần nàng có thể trốn thoát, như thế nào cũng đều được.

Nhưng chân vẫn không cử động được.

Như thể mắt cá chân bị một người nào đó nắm chặt, không thể cử động được dù chỉ một chút.

Cảm giác ớn lạnh trong cơ thể vẫn ngày càng sâu, nỗi sợ hãi tột độ lập tức tràn vào huyết mạch toàn thân, dọc theo mạch máu khiến từng tấc cơ bắp và dây thần kinh, ngay cả xương cốt cũng khẽ run lên.

Tiểu cô nương dừng lại trước mắt nàng.

Cái lạnh băng bao trùm nhận thức, tầm nhìn của Ôn Dư Nhiễm mờ đi, vào giây cuối cùng khi ý thức của nàng chìm vào bóng tối, Ôn Dư Nhiễm nhìn thấy vòng tay dịu dàng của tiểu cô nương đang giơ lên.

Bản thân như đang rơi vào vòng tay lạnh lẽo.

Ngay sau đó, Ôn Dư Nhiễm ngất đi.

.....

Editor: Mọi thử đoán xem, oán khí này của ai khiến Ôn tổng ngất xỉu hết lần này đến lần khác.

Chương này đủ 50 bình chọn, ngày mai em sẽ up chương tiếp theo.

Chương 48: Dây Chuyền Ngọc Bội

DTV-EBOOK

.....

Tầm mắt của nàng chìm vào bóng tối thuần túy, Ôn Dư Nhiễm không biết mình đã ngủ bao lâu, mọi thứ trong ý thức đều hỗn loạn, cái lạnh ăn mòn cơ thể, đau đớn xen lẫn bản năng sợ hãi, nàng muốn thoát ra nhưng không thể thoát ra được.

Trong lúc mờ mịt, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy có một bàn tay lạnh lẽo dán lên, bàn tay này lạnh đến mức Ôn Dư Nhiễm theo bản năng muốn tránh ra, nhưng lại không tránh được.

Bàn tay này dường như bắt được thứ đang nè nặng trong tim của nàng, hơi lạnh bị bàn tay hấp thụ từ từ tan biến, cơ thể cũng có chút nóng lên.

Ưm.....

Cảm giác... bàn tay lạnh lẽo này dường như cũng không còn chán ghét như vậy nữa.

Sau khi cơn lạnh giảm đi, thân thể Ôn Dư Nhiễm thoải mái hơn rất nhiều, thần kinh thả lỏng trở lại, thoải mái chìm vào giấc ngủ.

Nàng mơ thấy tiểu cô nương đang căng thẳng cúi đầu cùng thân thể co rúm khi lần đầu gặp mặt, mơ thấy tiểu cô nương xâm nhập đầu lưỡi khi hôn, hôn rất mạnh mẽ không hề có trật tự...

Với đôi môi đỏ tươi lạnh lẽo cùng làn da trắng nõn mềm mại, mỗi một ký ức đều rất rõ ràng, chỉ cần một câu nói là có thể rơi vào một khung cảnh có liên quan khác.

Đột nhiên Ôn Dư Nhiễm giật mình hơi tỉnh lại, bắt đầu giãy giụa, cố gắng kháng cự lại giấc mơ này. Giấc mơ có thể bị tiểu cô nương thao túng, không có gì là sự thật.

Sự đối đầu giữa ý thức và giấc mơ.

Suy nghĩ hỗn độn bay tán loạn, căn bản không thể ngủ sâu được. Cơ thể dường như có thể nhận thức được thế giới bên ngoài.

Ôn Dư Niễm cảm thấy trên môi có thứ gì đó mềm mại dính vào, lạnh lẽo, rất nhẹ rất nhẹ, nhưng cảm giác rất chân thật, không giống như là mơ.

Mềm mại rất thoải mái.

"Ưm....."

Ôn Dư Nhiễm thoải mái trở mình, ý thức thả lỏng xuống, không còn phản kháng nhiều như vậy nữa, mặc cho bản thân chìm vào giấc mộng đẹp.

Khi cánh tay chạm vào một thứ gì đó, nàng rất tự nhiên ôm nó vào vòng tay của mình, rất kiên định.

Giấc mơ rất ngọt ngào, ngủ đến ngon lành.

.....

Buổi sáng, khi Ôn Dư Nhiễm tỉnh dậy, cảm thấy có cảm giác rất an toàn.

Thứ ôm trong vòng tay rất thoải mái, cảm giác giống như một con thú bông mà nàng đã ôm khi còn nhỏ, ngoại trừ việc nó lạnh hơn một chút thì cũng không có gì khác nhau.

Ôn Dư Nhiễm lười nhác mở to mắt ra, ánh nắng yếu ớt len lỏi vào khe hở trên rèm cửa, chiếu vào mái tóc đen nhánh trong tầm mắt của nàng.

Trong lòng ngực không phải thú bông, mà là một tiểu cô nương.

Ánh mặt trời thưa thớt chiếu vào khuôn mặt đang say ngủ của tiểu cô nương, rất yên tĩnh và xinh đẹp.

Vừa mới tỉnh dậy, đại não còn có chút ngốc, Ôn Dư Nhiễm đưa mắt lên trên gối nằm, lặng lẽ nhìn cảnh tượng này, như thể thời gian quay trở lại một tháng trước, mọi thứ đều rất tự nhiên, cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Khoan đã...

Tiểu cô nương.....

Đây là nhà của tiểu cô nương.....

Ngày hôm qua, trên phố, cảm thấy bí bách, tiểu cô nương đi đến.....

Sau một hồi đau đầu, những kí ức của ngày hôm qua cứ dần dần len lỏi vào đầu.

Hai giây sau.

Ôn Dư Nhiễm đột nhiên tỉnh táo lại, sợ hãi như sét đánh xuyên thấu qua tim, nàng cố gắng đè nén ý định muốn hét lên, từng tế bào đều kêu gào muốn chạy ra ngoài.

Nàng nhanh chóng rút cánh tay trở về, cứng đờ ngồi dậy, đầu óc như bị thiếu đường huyết choáng váng một trận, Ôn Dư Nhiễm đưa tay lên chống cái trán lại, ép buộc bản thân phải bình tĩnh trở lại....

Tiểu cô nương dường như vẫn chưa tỉnh dậy.

Mặc dù không biết ma có khái niệm ngủ hay không, nhưng nhìn thấy tiểu cô nương nhắm chặt hai mắt nằm bất động, dường như không nhận thấy tầm mắt của nàng.

Ôn Dư Nhiễm đút tay vào túi trước, tìm kiếm lá bùa.

Trong túi không có gì cả.

Không có lá bùa.

Ôn Dư Nhiễm để mặc cho bản thân tiếp thu hiện trạng, rồi sau đó nín thở thắt chặt thần kinh, xoay người nhẹ nhàng xốc chăn bông lên chuẩn bị xuống giường, trái tim suýt chút nữa muốn nhảy ra ngoài.

Mọi cử động đều từ tốn và nhẹ nhàng, sợ làm kinh động đến ai đó.

Khoảnh khắc lòng bàn chân vừa chạm đất, dây thần kinh trong người lạnh đến cực điểm, Ôn Dư Nhiễm dùng hai tay chống đỡ thành giường, cố gắng đứng dậy.

Nhưng đầu gối mềm nhũn ra, phải ngồi xuống trở lại. Đầu rất đau, cơ thể cũng suy nhược đến bất thường, cả người đều không có sức lực.

Ôn Dư Nhiễm cẩn thận liếc nhìn thoáng qua.

Tiểu cô nương vẫn yên lặng nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, không có động tĩnh gì.

May mắn thay, vẫn chưa tỉnh dậy.

Ôn Dư Nhiễm nuốt nước bọt, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó nàng híp mắt lại, dùng móng tay nhéo vào lòng bàn tay, chống đỡ thành giường tập trung toàn lực vào hai chân cố gắng đứng dậy.

"Nằm xuống trước, được không?" Giọng nói nhẹ nhàng ngọt ngào của tiểu cô nương truyền vào tai nàng.

Âm thanh rất khẽ, như có bóng ma thì thầm giữa căn phòng yên tĩnh.

Sợi dây trong đầu đột nhiên đứt đoạn, giống như một con dao đang treo trên đỉnh đầu đột nhiên rơi xuống, không ngờ lại đâm trúng trọng điểm.

Ôn Dư Nhiễm theo bản năng muốn thoát ra, nhưng trên cổ tay có một lực đạo mạnh mẽ truyền đến, khiến nàng trong nháy mắt không thể di chuyển.

Nàng cứng đầu quay đầu lại, chỉ thấy ngón tay của tiểu cô nương đang nắm chắc cổ tay của nàng. Một đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn thẳng tắp vào nàng.

Bình tĩnh.

Bình tĩnh.

Bình tĩnh lại.

Ôn Dư Nhiễm đè nén hô hấp xuống, ép buộc bản thân phải lộ ra một nụ cười.

"Tôi muốn đi vệ sinh." Ôn Dư Nhiễm treo trên miệng một nụ cười thường ngày khi gặp các nhà đầu tư, kiềm chế sự run rẩy trong giọng nói của mình.

Tiểu cô nương chớp chớp mắt, ngồi dậy nghiêng đầu qua.

"Hiện tại cơ thể của chị rất yếu, để em ôm chị đi." Giọng nói của tiểu cô nương rất nhẹ nhàng, lả lướt như lông hồng.

Nói xong tiểu cô nương mỉm cười một chút.

Má lúm đồng tiền thấm mật ngọt, nhưng trên đôi mắt lại có thâm quầng.

Nụ cười này làm cho da đầu của Ôn Dư Nhiễm tê dại, Ôn Dư Nhiễm cố gắng mỉm cười, đem chân từ dưới sàn quay trở lại trên giường.

"Không cần, tôi sẽ nằm xuống." Môi của Ôn Dư Nhiễm khẽ run rẩy, từng khớp ngón tay cũng đều run lên. Nỗi sợ hãi chi phối hết mọi suy nghĩ.

Nàng liền thuận theo lời của tiểu cô nương, nằm trở lại.

Cơ thể quả thật rất suy yếu, khi nằm xuống cũng không muốn động đậy.

Ôn Dư Nhiễm nhìn lên trần nhà, đại não của nàng ngâm trong sợ hãi nhưng suy nghĩ của nàng đã tỉnh táo trở lại, nàng chịu đựng cơn đau đầu và sắp xếp lại suy nghĩ của mình một chút.

Cơ thể của nàng xuất hiện các triệu chứng buồn nôn, ớn lạnh, không cử động được, thậm chí ngất xỉu không phải chỉ một lần.

Lần đầu tiên thân thể không khỏe, nàng trực tiếp mất đi một phần trí nhớ, ngày hôm sau tỉnh lại Ninh An đã ngủ ở bên cạnh nàng.

Lần thứ hai nàng cảm thấy thân thấy không khỏe là trước khi xảy ra tai nạn xe hơi, lúc đó Ninh An ngồi bên cạnh nàng, hơn nữa đã cứu nàng.

Lần thứ ba cảm thấy thân thể không khỏe chính là bây giờ. Tiểu cô nương đang cầm cổ tay của nàng, hạn chế nàng ở chỗ này.

Đã ba lần, mỗi khi có vấn đề gì đó xảy ra đều gắn bó chặt chẽ với tiểu cô nương.

Mỗi lần tỉnh dậy, tiểu cô nương đều ở bên cạnh người nàng.

Tiểu cô nương là chủ mưu hoặc chỉ là người trong cuộc.

Suy nghĩ của Ôn Dư Nhiễm bị mắc kẹt ở chỗ này, không thể tiếp tục suy đoán nữa, đầu óc quay trở lại một mớ hỗn độn, không thể tìm ra manh mối.

"Đừng suy nghĩ lung tung, trước tiên nên nghỉ ngơi thật tốt."

Lúc này có một âm thanh ngọt ngào truyền vào lỗ tai, dẫn ra một tia kinh dị dày đặc.

Ôn Dư Nhiễm quay đầu đi.

Đôi môi đỏ tươi của tiểu cô nương cong lên, khẽ mở ra rồi khép lại, lời nói dễ nghe từ môi tràn ra.

"Chờ khi chị nghỉ ngơi thật tốt, có vấn đề gì đều có thể hỏi em."

Ôn Dư Nhiễm nghe những lời này, lại ngẩn người ra trong một lúc.

"Được." Ôn Dư Nhiễm nói.

Thần kinh căng chặt trong một thời gian dài cũng dần dần mềm nhũn đi xuống, sợ hãi cũng dần dần suy yếu, tim đập chậm lại một chút, xương ngón tay trở lại bình thường cũng hết run rẩy.

Những ngón tay tinh tế lạnh lẽo của tiểu cô nương nhẹ nhàng lướt qua gương mặt nàng, vén vài sợi tóc trên trán của Ôn Dư Nhiễm. Đôi mắt đen láy kia nhìn thẳng vào nàng, đem tất cả sự hoảng sợ cùng hoài nghi của nàng thu hết vào trong mắt.

Ôn Dư Nhiễm nằm trên gối, từ dưới nhìn lên cổ áo của tiểu cô nương.

Mặt dây chuyền ngọc bội đeo trên cổ trượt ra khỏi cổ áo, trong suốt như pha lê, tôn lên làn da trắng nõn của tiểu cô nương trong ánh sáng yếu ớt, thật sự rất đẹp.

.....

Editor: Mọi người đoán đúng rồi, bảo vật là dây chuyền ngọc bội

Chương này đủ 50 bình chọn ngày mai em sẽ up chương tiếp theo.

Chương 49: Bởi Vì Em Thích Chị

DTV-EBOOK

.....

Ôn Dư Nhiễm nhìn chằm chằm vào mặt dây chuyền ngọc bội đeo trên cổ tiểu cô nương.

Nàng nhớ đến món bảo vật mà đại sư đã từng nói đến.

Đại sư nói rằng những hồn ma bình thường không thể tiếp xúc với ánh nắng mặt trời trong thời gian dài, cũng như không thể duy trì thực thể ở mọi lúc, tiểu cô nương có thể làm được điều này là vì có một bảo vật đặc biệt.

—— nếu tiểu cô nương mất đi bảo vật, sẽ như thế nào?

Ý niệm này chợt xẹt qua trong đầu Ôn Dư Nhiễm, không để lại dấu vết.

Bàn tay lạnh lẽo trên trán chậm rãi di chuyển xuống dưới, che hai mắt của Ôn Dư Nhiễm lại, khóe mắt có chút ngứa, tầm mắt tối sầm lại.

"Ngủ thêm một chút nữa đi." Tiểu cô nương nhẹ giọng ở bên tai nàng.

Hơi lạnh phả lên vành tai rồi chui sâu vào bên trong màng nhĩ

Ôn Dư Nhiễm run rẩy một cái, ngón tay siết chặt ga trải giường, tốc độ máu lưu thông dường như chậm lại.

Sự yên tĩnh chậm rãi lan tràn ra, trong tầm mắt của nàng vẫn còn một mảng tối, cơ thể của Ôn Dư Nhiễm căng chặt, yên lặng nằm bất động ở đó, một lúc sau nàng mới dần dần thả lỏng, nhắm mắt lại.

Cơn buồn ngủ lại ập đến, thân thể suy yếu rơi vào trong chiếc gối mềm mại, nàng rất nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

.....

Khi nàng thức dậy thì đã gần giữa trưa.

Ưm..... Thơm quá.

Mùi thức ăn nhàn nhạt lượn lờ trên chóp mũi, Ôn Dư Nhiễm vô thức huy động cái mũi của mình hít lấy mấy hơi, từ hương thơm tưởng tượng ra mùi vị ngon miệng.

Ôn Dư Nhiễm đặt nhẹ mu bàn tay lên trên mắt, tách các ngón tay ra một khoảng rồi từ khe hở giữa các ngón tay nhìn ra bên ngoài.

Rèm cửa được kéo ra, ánh sáng mặt trời tràn vào.

Tiểu cô nương xắn nửa ống tay áo đứng ở bên giường, cổ tay mịn màng không tì vết lộ ra trước mắt nàng, trong tay bưng bát cơm, trên tủ đầu giường còn có đồ ăn.

Hình ảnh này quá mức ấm áp, ấm áp đến nỗi trong nhất thời nàng đã quên mất nỗi sợ hãi.

Bụng trống rỗng có chút khó chịu, quả thật rất đói bụng.

"Cơ thể đã tốt hơn chưa?" Giọng nói của tiểu cô nương nhẹ

nhàng truyền qua.

Ôn Dư Nhiễm để tay xuống, ánh mắt dần dần thích ứng với ánh mặt trời, sau đó dùng cánh tay chống người ngồi dậy.

"Đã tốt." Ôn Dư Nhiễm đáp.

"Vậy ăn cơm đi."

"Được."

Cuộc đối thoại này khá ngắn gọn và khô khan.

Vào lúc này, Ôn Dư Nhiễm đang ngồi trên giường trong khi tiểu cô nương đang đứng. Từ góc nhìn của Ôn Dư Nhiễm, nàng có thể cảm thấy đôi mắt đen láy đang nhìn thẳng xuống mình.

Nỗi sợ hãi bị làm mờ nhạt đã trở lại.

Hiện tại nàng không có lá bùa, điện thoại cũng không biết ở đâu. Ôn Dư Nhiễm ý thức được rõ bản thân đang ở trong tình huống hoàn toàn bất lợi.

Tiểu cô nương đưa bát cơm lên trước mặt, cổ tay trắng nõn lung linh trong ánh nắng mặt trời.

Ôn Dư Nhiễm không có tâm tư suy xét xem bát cơm này có vấn đề gì không, chỉ có thể cứng đờ khóe miệng lên một chút, sau đó ngoan ngoãn cầm lấy bát cơm, cầm lấy đũa gắp đồ ăn được đặt ở trên tủ giường.

Hương vị rất ngon.

Ôn Dư Nhiễm hoàn toàn không thể phủ nhận rằng những ngày tiểu cô nương mất tích, nàng rất nhớ hương vị này.

Sau một hồi tỉnh táo, Ôn Dư Nhiễm vô thức tăng nhanh tốc độ ăn cơm, nhất thời không chú ý tới hình tượng, vài sợi tóc xoăn bay bồng bềnh trên trán.

Đột nhiên làn da trên trán chợt lạnh lên.

Là ngón tay của tiểu cô nương.

Ngón tay kia nhẹ nhàng đẩy tóc của Ôn Dư Nhiễm ra, vén loạn tóc ra sau tai Ôn Dư Nhiễm, cái chạm lạnh lẽo khiến thần kinh cảm kích của nàng run lên.

Động tác ăn cơm của Ôn Dư Nhiễm đột nhiên dừng lại.

Ngón tay kia cũng không có lập tức rời đi, mà dọc theo hình vòng cung chậm rãi đi xuống phía dưới, cuối cùng lưu lại ở vành tai.

Cái lạnh như băng trộn lẫn với cảm giác tê dại không rõ ràng đánh thẳng vào tim.

"Sao không ăn nữa?" Giọng nói ngọt ngào của tiểu cô nương truyền đến.

"Như thế nào không ăn?" Tiểu cô nương ngọt ngào dò hỏi thanh truyền đến.

Bàn tay lạnh lẽo kia trượt xuống một chút đến cổ, cảm giác lạnh lẽo xoa vào làn da trên cổ, không hề có ý rời đi.

"... Tôi no rồi." Ôn Dư Nhiễm nuốt nước bọt, kiềm chế cảm xúc, căng thẳng trả lời.

Ôn Dư Nhiễm đặt cái bát lên mâm đồ ăn trên tủ đầu giường, đồng thời nương theo tư thế, tránh cái tay trên cổ.

Cảm giác lạnh lẽo đã được loại bỏ.

Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng thả lỏng một chút.

Tiểu cô nương nhận ra sự tránh né của nàng, chậm rãi thu tay lại, rồi hơi cúi đầu xuống, đôi mắt đắm chìm trong bóng tối mờ mịt không rõ.

Ôn Dư Nhiễm hít sâu một hơi.

"Em..." Ôn Dư Nhiễm kiềm chế sợ hãi, tạm dừng vài giây, cuối cùng cũng mở miệng:

"Em nói... tôi có thể hỏi em một vài chuyện."

Có quá ít manh mối, có quá nhiều lĩnh vực chưa được biết đến.

Mặc dù lời nói của tiểu cô nương khó phân biệt được thật giả, nhưng ít nhất chúng cũng có thể cung cấp một ít thông tin.

Im lặng.

Ngón tay của Ôn Dư Nhiễm dùng sức nắm chặt ga giường. Trong phòng ngủ chật hẹp, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của chính mình.

Ngay khi nàng nghĩ rằng mình sẽ không nhận được câu trả lời, tiểu cô nương đã phá vỡ sự im lặng.

"Vâng, chị hỏi đi." Tiểu cô nương cúi đầu, từ trên môi phun ra vài chữ.

Đôi mắt đen láy kia bị bóng đen che khuất khiến Ôn Dư Nhiễm cảm thấy khó chịu, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp thu lại sau bím tóc đen nhánh, vẻ âm lãnh được thu trở về thoạt nhìn rất

ôn thuần vô hại và ngoan ngoãn.

Ôn Dư Nhiễm đè nén tâm phiền ý loạn xuống, lảo đảo ánh mắt, hỏi:

"... Tại sao thân thể của tôi không thoải mái?"

"Bởi vì có hồn ma khác quấn lấy chị."

"..... Hồn ma khác là ai?"

"Cát Thiên Hải. Ông ta nghĩ rằng chị thấy chết mà không cứu, liền sinh ra oán hận."

"Tai nạn xe hơi thì sao?"

"Cũng là ông ta."

"Cho nên..... Em đã cứu tôi?"

Ôn Dư Nhiễm híp mắt, châm chước từ ngữ, hỏi.

"Đúng vậy."

Cuộc đối thoại này diễn ra khá nhanh, cho dù có tạm dừng một chút cũng là ở phía Ôn Dư Nhiễm bên này, tiểu cô nương trả lời rất dứt khoát và lưu loát, lời nói ngọt ngào mềm mại theo lỗ tai chảy vào trong lòng nàng.

Sau khi Ôn Dư Nhiễm nghe xong, đưa tay phải ôm cái trán nhẹ nhàng ấn huyệt thái dương, những suy nghĩ lộn xộn dồn dập ập vào trong đầu, rồi chậm rãi chải xiết thành dòng.

Lời nói của tiểu cô nương có vài phần là thật, cũng có vài phần là giả, thật khó để phân biệt.

Ôn Dư Nhiễm cũng không dám hoàn toàn tin.

Ga trải giường do tay trái nắm lấy đã bị vò nát thành một mảnh, cuối cùng toàn bộ suy nghĩ dẫn đến câu hỏi có tính nghi vấn cao nhất.

"Vậy em....."

Vậy em vì cái gì mà muốn quấn lấy tôi?

Ôn Dư Nhiễm nuốt câu hỏi này vào trong ngay khi nó chạy đến môi, vì sợ đặt câu hỏi không thoả đáng sẽ chọc giận đến tiểu cô nương.

Nàng dừng lại một giây, chọn theo logic của tiểu cô nương để thay đổi cách hỏi.

"Vậy em vì cái gì mà muốn cứu tôi?" Ôn Dư Nhiễm hỏi, giọng nói miễn cưỡng duy trì lãnh đạm ổn định.

Giọng nói vừa hạ xuống.

Tiểu cô nương nhanh chóng ngẩng đầu lên.

Một đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào nàng.

Nhìn nhau trong hai giây.

Hai giây sau.

Tiểu cô nương nghiêng đầu, bỗng nhiêm mỉm cười rồi sau đó nghiêng người, chậm rãi nâng hai tay lên.

Khoảng cách giữa hai người được rút ngắn trong nháy mắt

Động tác này liên luỵ đến thần kinh của Ôn Dư Nhiễm, khiến nàng theo bản năng mà cảnh giác cùng bất an.

Đồng tử của nàng co rút lại, nhìn ngón tay của tiểu cô nương ở trong tầm mắt từng chút tiếp cận, cuối cùng đáp xuống trên má của nàng.

Hô hấp căng thẳng.

Ôn Dư Nhiễm theo bản năng muốn tránh đi, cuối cùng lại nhịn xuống, nàng đang chờ đợi tiểu cô nương đưa ra một câu trả lời không biết thật giả.

Trong trạng thái thần kinh căng chặt, mọi tri giác đều được phóng đại. Với nhận thức nhạy bén, bàn tay của tiểu cô nương dọc theo từng chút một đường nét trên khuôn mặt, rất chậm rãi và thỏng thả.

Như thể đang vẽ một bức tranh, ánh mắt tập trung một cách đáng sợ.

Cảm giác lạnh lẽo đang di chuyển trên má, giống như một con rắn đang chậm rãi bò trên da, Ôn Dư Nhiễm có chút khó thở.

"Bởi vì em thích chị, cho nên chị đừng sợ, được không?"

Tiểu cô nương sờ lên mặt nàng, nhẹ giọng nói.

Giọng điệu đều đều không có thăng trầm, chỉ có âm cuối mang theo ngọt nhẹ. Mỗi một chữ đều rất rõ ràng, đập vào trái tim của Ôn Dư Nhiễm.

Cảm giác lạnh lẽo vẫn còn lưu lại trên má, có một thứ tình cảm kỳ lạ đang dâng lên rất đáng sợ.

Nhịp tim của Ôn Dư Nhiễm đập hỗn loạn.

Cũng không biết đó là nỗi sợ hãi hay điều gì khác.

.....

editor:

chương này đủ 50 bình chọn ngày mai em sẽu up chương tiếp theo.

Chương 50: Món Đồ Từ Chợ Ma

DTV-EBOOK

.....

Thời gian đóng băng trong vài giây.

Tiểu cô nương nói từng chữ một đều vô cùng rõ ràng chuẩn xác, Ôn Dư Nhiễm có thể nghe thấy rõ ràng, hết chữ này đến chữ khác vững vàng đập vào trái tim. Đại não của nàng rơi vào tình trạng trống rỗng, gần như mất khả năng suy nghĩ.

Một khoảng trống ngắn ngủi.

Sau vài giây, Ôn Dư Nhiễm lấy lại tinh thần, nhanh chóng quay đầu lại đem tầm mắt dời đi, tim đập rất nhanh.

Tiểu cô nương nói có thể tin sao?

Ôn Dư Nhiễm ở trong lòng tự hỏi bản thân, suy nghĩ loạn thành một đoàn, nàng muốn nắm bắt một chút manh mối để đặt câu hỏi, nhưng lại không biết nên nghĩ như thế nào.

Trong cảm giác căng thẳng, bàn tay lạnh lẽo kia lưu lại trên má nàng thêm vài giây, cuối cùng chậm rãi tách ra, bóng tối mờ ảo trong tầm mắt cũng dần dần mất đi.

Tiểu cô nương đã thu tay lại, đứng dậy, vững vàng đứng ở bên giường, đầu lại cúi xuống không thấy rõ sắc mặt.

Ôn Dư Nhiễm nuốt nước miếng, có chút ngồi thẳng dậy, trên da

vẫn còn lưu lại cảm giác lành lạnh có một tia khiêu khích chọc vào đầu dây thần kinh, Ôn Dư Nhiễm ép bản thân quên đi cảm giác này.

"Chúng ta..." Ôn Dư Nhiễm cân nhắc lời nói, trầm mặc một lát rồi hỏi:

"Chúng ta... trước kia đã từng gặp nhau chưa?"

"Vâng." Ninh An từ trong cổ họng phát ra một thanh âm nhè nhẹ

Ôn Dư Nhiễm mím môi cố gắng bình tĩnh hết mức có thể, nhịp tim vẫn không ngừng vang lên bên tai, nàng cố nén hơi thở để cố gắng tỉnh táo lại.

Bây giờ tiểu cô nương đã chịu trả lời câu hỏi của nàng, đây là một cơ hội khó có được, nên tìm hiểu càng nhiều thông tin càng tốt, tốt nhất là tìm hiểu những gì đã xảy ra với tiểu cô nương.

Về phần phải làm gì sau khi tìm hiểu ra... nàng không dám nghĩ đến.

Từ trong sâu thẳm bật ra một ký ức nhỏ, Ôn Dư Nhiễm bắt được thông tin mà trợ lý của nàng đã điều tra ra.

Dù không có ấn tượng gì nhưng trên thông tin cho thấy nàng hẳn là đã giúp đỡ tiểu cô nương ở thời cao trung.

"Tôi đã từng giúp em phải không?" Ôn Dư Nhiễm chậm rãi hỏi.

"Vâng." Ninh An cúi đầu, chỉ trầm giọng đáp lại.

Ôn Dư Nhiễm cũng không tiếp tục nói nữa, mà chỉ chờ đợi, hy vọng sẽ có thêm thông tin từ miệng tiểu cô nương.

Nhưng mà, Ninh An chỉ lặng lẽ đứng ở đó.

Hai người đều im lặng, bầu không khí khó xử đến quỷ dị, sự im lặng quỷ dị này làm cho trong lòng Ôn Dư Nhiễm phát lạnh.

Nàng buông bàn tay đang nắm chặt tấm ga trải giường ra, hơi cứng đờ ngồi thẳng dậy, lấy lại bình tĩnh rồi tiếp tục hỏi tiểu cô nương.

"Cũng không thể chỉ vì tôi đã giúp em một lần, em liền.....em liền..... thích đi." Ôn Dư Nhiễm kiềm chế cảm giác xấu hổ kỳ lạ, cố gắng hết sức ổn định giọng nói, cuối cùng hỏi ra khỏi miệng:

"Ngoài ra, chúng ta còn xảy ra chuyện gì khác nữa không? "

"Không có." Ninh An trả lời rất nhanh, giọng nói cứng nhắc.

—— Ngoài ra, chúng ta còn xảy ra chuyện gì khác nữa không?

—— Không có.

Nếu theo logic của tiểu cô nương thì đó đơn giản là một câu chuyện tình đẹp, thời thiếu niên nhận được ân huệ rồi sau đó phát triển thành yêu thầm, là bởi vì chấp niệm nên sau khi chết vẫn muốn ở bên cạnh người mình thích.

Ôn Dư Nhiễm suy nghĩ tính chân thật trong lời nói của tiểu cô nương.

Những đoạn này thường thấy trong các bộ phim truyền hình không phải là không có lý.

Chỉ là loại chuyện này thật sự đã xảy ra trên người nàng, nhưng không hề lãng mạn chút nào, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy được cái gì đều không ổn, điểm nào cũng kỳ quái.

Trong trí nhớ không hề có ấn tượng gì về người này.

Người này sau khi chết đã trở thành một hồn ma, còn hao hết tâm tư để quấn lấy nàng.

Nếu là thích bình thường, đâu ra chấp niệm lớn như vậy?

Ngay từ đầu, cách tiếp cận của tiểu côn nương đã có chủ ý và tính kế ở mọi nơi, sắp xếp cẩn thận từng bước một để giành lấy sự cảm mến của nàng

Nàng không chỉ là động tâm, thậm chí đã từng xác định mối quan hệ với tiểu cô nương.

Nhưng tiểu cô nương rốt cuộc là vì cái gì?

Chỉ muốn ở bên cạnh nàng thôi sao?

Một hồn ma, sao có thể cùng nàng ở bên nhau?

Ôn Dư Nhiễm vừa nghĩ tới đây cảm thấy buồn cười, móng tay cào rách góc quần áo, dây thần kinh trong đầu đều căng chặt, mơ hồ có cảm xúc phức tạp cùng kỳ quái dâng lên, lại bị nàng đè nén ở đáy lòng.

Ôn Dư Nhiễm vốn tưởng rằng có thêm thông tin sẽ giúp nàng hiểu rõ về lĩnh vực không rõ này, ít nhất cũng không phải quá sợ hãi, nhưng thực tế là bây giờ với một câu nói khó phân biệt thật giả, nỗi sợ hãi cũng chưa giảm đi bao nhiêu, còn có sự bực bội không biết từ đâu ra cùng với gút mắt sợ hãi hoà vào nhau trở thành một mớ hỗn độn.

"Công ty tôi còn có việc phải làm, khi nào tôi có thể rời khỏi đây?" Nàng nói với tiểu cô nương bằng giọng điệu thương lượng hết mức có thể.

Ôn Dư Nhiễm dùng khớp ngón tay xoa xoa khuôn mặt của mình, xua đi vết tích tê dại còn sót lại.

Nàng muốn yên lặng một chút, sắp xếp lại những suy nghĩ lộn xộn trong đầu. Tiểu cô nương đứng ở bên cạnh khiến nàng cảm thấy áp lực rõ ràng, không khí trong căn phòng này cũng quá áp lực, hiện tại nàng chỉ muốn đến một nơi yên tĩnh thay vì phải ở cùng phòng với ma nữ.

"Có thể, nếu chị muốn đi thì đi đi, không sao cả."

Tiểu cô nương hé môi nói nhỏ, giọng nói nhẹ nhàng đến vô hại.

Nói xong, tiểu cô nương khẽ ngẩng đầu yên lặng nhìn nàng.

Ánh mắt này giống như một con rắn đang nhìn chằm chằm vào con mồi.

Ôn Dư Nhiễm hít một hơi thật sâu, nàng không thể đoán được tiểu cô nương đang nghĩ gì, cũng không biết liệu hành động của mình có chọc đến tiểu cô nương hay không. Nhưng thần kinh vẫn căng cứng cho đến bây giờ, nàng thật sự không muốn ở đây nữa.

"Trả điện thoại cho tôi được không?" Ôn Dư Nhiễm không dám hỏi lá bùa ở đâu, chỉ đơn giản hỏi điện thoại.

Động tác của tiểu cô nương tạm dừng một chút, thật sự lấy điện thoại di động của Ôn Dư Nhiễm từ trên người ra, đưa đến trước mặt nàng.

"Hôm qua chị đang ngủ, điện thoại có phóng xạ cho nên em đã giữ giúp chị." Ninh An thì thào nói.

Ôn Dư Nhiễm kéo khóe miệng lên một chút, cảm thấy được lý

do này quá gượng gạo, nhưng cũng không có đánh gãy. Bất luận như thế nào, tiểu cô nương chịu đem trả điện thoại cho nàng, hẳn là thật sự đã nguyện ý để nàng rời đi.

Nàng cứng đờ nhận lấy điện thoại, sau đó dời đôi chân có chút tê dại đến bên giường, chậm rãi xuống đất đứng lên.

Cảm giác suy yếu đã biến mất, cơ thể đã trở lại bình thường. Trên người nàng không thiếu một phụ kiện quần áo nào, trực tiếp rời đi cũng không có vấn đề gì.

Cuối cùng thì cũng có thể rời khỏi nơi này.

Ôn Dư Nhiễm từng bước đi đến cửa phòng ngủ, ở sau lưng cảm giác được ánh mắt kia đang khóa chặt trên sống lưng của nàng, Ôn Dư Nhiễm không cần quay đầu lại cũng có thể tưởng tượng ra đôi mắt sâu không thấy đáy kia.

Bầu không khí có chút căng thẳng.

"Em đưa chị xuống lầu."

Giọng nói ngọt ngào của tiểu cô nương vang lên từ phía sau.

Giọng điệu của những lời này là tuyên bố, không có bất kỳ ý dò hỏi nào.

Ôn Dư Nhiễm hô hấp căng thẳng.

"Không cần phiền như vậy, cảm ơn em đã cứu tôi, tôi đi trước... tạm biệt." Ôn Dư Nhiễm không quay đầu lại, cúi đầu nắm lấy tay cửa, kiềm chế sợ hãi, hạ giọng nói lời từ biệt bằng giọng điệu trấn an.

Sau đó nàng nhanh chóng vặn tay nắm cửa đi ra khỏi phòng ngủ, sau đó bước nhanh qua phòng khách chật hẹp, mở cửa

chính bước ra ngoài.

Khi đóng cửa lại, Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng thở ra.

Bây giờ là ban ngày, ánh nắng thưa thớt chiếu vào hành lang xua tan cảm giác u ám.

Nàng đi xuống cầu thang lấy điện thoại ra.

Có một vài cuộc gọi nhỡ — một cuộc từ trợ lý và ba cuộc từ Hoàng đại sư.

Trợ lý chỉ gọi đến một lần, chắc không phải có chuyện gì lớn.

Nghĩ như vậy, trước tiên Ôn Dư Nhiễm gọi cho tài xế, kêu tài xế tới đón, sau đó gọi điện thoại Hoàng đại sư.

"Mỹ nữ, xảy ra chuyện gì vậy? Điện thoại liên tục không bắt máy."

"Không có việc gì." Ôn Dư Nhiễm nhàn nhạt nói:

"Ngày mai gặp mặt, tôi có một số chuyện muốn hỏi."

"Chắc chắn rồi." Hoàng đại sư nói: "Gần đây cô có nhìn thấy ác ma đó không?"

Ôn Dư Nhiễm ấn xuống huyệt thái tương: "Ngày mai rồi nói sau."

Sau khi cúp điện thoại, Ôn Dư Nhiễm liếc nhìn bên đường, phát hiện tài xế của mình đã đến.

Ôn Dư Nhiễm lên xe, hạ cửa sổ xe xuống để gió lùa vào. Cơn gió mang theo hơi ẩm từng đợt tạt vào trên mặt, khiến trong lòng

dịu lại đôi chút.

Sau đó nàng gọi cho trợ lý hỏi về tình hình của công ty trong hai ngày qua.

Trong công ty cũng không có chuyện quan trọng gì

"Trực tiếp lái về nhà đi." Ôn Dư Nhiễm nói với tài xế.

Tài xế nghe xong và lên tiếng đáp ứng.

Ôn Dư Nhiễm mở cửa sổ rộng hơn một chút để bản thân đón nhận toàn bộ cơn gió, muốn xua đuổi những chuyện rối rắm trong đầu. Lượng thông tin trong hai ngày qua quá nhiều, đầu óc đều rất hỗn loạn, nàng cần dành thời gian suy nghĩ, đem chuyện của tiểu cô nương sắp xếp lại.

Rất nhanh về đến nhà.

Sau khi Ôn Dư Nhiễm tiến vào nhà, bật hết tất cả bóng đèn, nàng cảm thấy bất an vô cớ cho dù là ban ngày.

Lời nói của tiểu cô nương như rót mật vẫn văng vẳng bên tai.

—— bởi vì em thích chị, cho nên chị đừng sợ, được không?

——em thích chị.

Có rất nhiều câu hỏi và câu trả lời như vậy, nhưng câu này dừng lại ở bên tai của nàng rất lâu, nghĩ đi nghĩ lại không thể nào quên được.

Nếu những lời này đều là thật sự……

Nếu chuyện tiểu cô nương thích nàng được thành lập……

Tim đập có chút nhanh.

Ôn Dư Nhiễm hít sâu mấy hơi, miễn cưỡng ổn định nhịp tim ở mức bình thường, nàng đá dép lê mang ở nhà ra, ngã lên ghế sô pha nhìn trần nhà, cố gắng bắt đầu suy nghĩ lại mọi chuyện từ đầu.

Lúc ấy tiểu cô nương đã từng bước tiếp cận nàng như thế nào?

Tại sao nàng lại ở bên cạnh một hồn ma, đáp ứng xác định mối quan hệ với tiểu cô nương?

Nỗi sợ hãi và cảm giác không rõ sau vụ tai nạn xe hơi đã quấy nhiễu ký ức và khả năng phán đoán, khiến nàng không còn thời gian để nhìn lại những gì đã xảy ra lúc trước.

Đây là lần đầu tiên Ôn Dư Nhiễm hoàn toàn suy nghĩ về tiểu cô nương sau vụ tai nạn xe hơi.

.....

Còn nhớ rất rõ, lúc ban đầu khi tiểu cô nương được Cát Thiên Hải mang đến bồi rượu cho nàng, thoại nhìn rất nhút nhát rụt rè, căng thẳng co quắp, còn có bộ dáng nắm lấy góc áo cực kỳ giống với em trai của nàng.

Lúc ấy Ôn Dư Nhiễm xuất phát từ lòng thương cảm mới cho người lên xe, còn hứa sẽ chữa trị cho ba của tiểu cô nương, hơn nữa đưa người trở về trường học.

Vốn dĩ, liên hệ của nàng cùng với tiểu cô nương nên kết thúc ở đây.

Nàng chỉ tiện tay giúp đỡ một cá nhân thôi. Giúp xong thì cầu sẽ trở lại cầu và đường sẽ trở lại đường. Nếu nửa tháng trôi qua có khi còn không nhớ rõ mặt, cũng sẽ không có giao thoa gì cả.

Nhưng sợi dây liên kết giữa nàng và tiểu cô nương vẫn chưa bị phá vỡ, tại sao vậy?

Có phải do tiểu cô nương đánh rơi điện thoại?

Hay là do cảm giác áy náy do sự hiểu lầm của việc kiểm soát ra vào cổng trường?

Đều không phải.

Mấu chốt quan trọng nhất không phải là tiểu cô nương đánh rơi điện thoại, cũng không phải là cảm giác áy náy trước mắt.

Mà là khi ấy nàng có suy nghĩ muốn gặp tiểu cô nương, tiểu cô nương liền gọi điện thoại đến.

Thời gian căng rất chuẩn, không sai chút nào.

Không sai chút nào.

Với tiền đề này, nàng mới chịu đồng ý ăn cơm với tiểu cô nương, mới có thể đưa tiểu cô nương đến một ngôi nhà mà nàng đã không ở đó trong một thời gian dài, ăn thức ăn do tiểu cô nương làm.

Tất cả những cái gọi là động tâm đều bắt nguồn từ cuộc gọi tình cờ này.

Ôn Dư Nhiễm lại nhớ đến trong lúc ăn tết, nàng giận tiểu cô nương, chờ điện thoại, trong lòng âm thầm hứa hẹn nếu tiểu cô nương gọi điện trước bữa cơm thì nàng sẽ tha thứ cho tiểu cô nương.

Kết quả là tiểu cô nương đã thật sự gọi đến.

Thời gian lại vừa vặn chính xác, không sai chút nào.

Lại là không sai chút nào.

Trước đây, nàng nghĩ rằng đó là một sự trùng hợp đơn thuần, hoàn toàn không quan tâm đến điều đó chút nào. Nhưng bây giờ khi nhớ lại...

Ôn Dư Nhiễm đột nhiên cảm thấy sống lưng phát lạnh, hiện tại rõ ràng là mùa xuân, nhưng cơ thể giống như ở trong hầm băng, tất cả suy nghĩ của nàng đều trần trụi dưới ánh sáng, cũng không thể che giấu, loại này kinh hãi này đến tận xương cốt, so với đối mặt chính diện với hồn ma còn đáng sợ hơn.

Nàng nhanh chóng nhấc điện thoại bấm số của Hoàng đại sư.

"Hôm nay có thời gian không?" Ôn Dư Nhiễm đi thẳng vào vấn đề nói

"Bây giờ có thời gian, mỹ nữ, có chuyện gì sao?" Hoàng đại sư nói.

"Chúng ta hẹn gặp nhau đi, tôi có chuyện muốn hỏi." Ôn Dư Nhiễm căng thẳng nói.

.....

Ôn Dư Nhiễm chọn một quán cà phê có gian hòng, Hoàng đại sư đến rất nhanh.

"Mỹ nữ, có chuyện gì gấp vậy?" Hoàng đại sư vừa nói vừa ngồi xuống lật xem bảng giá, chuẩn bị gọi món đắt nhất..

Ôn Dư Nhiễm không chút suy nghĩ, trực tiếp hỏi một câu:

"Ma có thể giám sát suy nghĩ của con người không?"

"Hả?"

"Ma có thể biết tôi đang nghĩ gì và tôi muốn gì không?" Giọng của Ôn Dư Nhiễm rất thanh lãnh, và có một sự run rẩy khó nhận thấy trong đó.

"Chuyện này sao....." Hoàng đại sư đã hiểu ra ý tứ, suy nghĩ trong một lúc, hơi mơ hồ trả lời:

"Bình thường hẳn là không được? Oan hồn rất giỏi việc tạo ảo giác mê hoặc tâm trí con người, nhưng không đến mức biết thuật đọc tâm... Bất quá nói không chừng vào ngày bách quỷ dạ hành, ma thường có thể mua được nhiều đồ dùng kỳ lạ ở chợ ma... "

Đồ dùng kỳ lạ.....

Khi Ôn Dư Nhiễm nghe thấy những lời này, trong đầu lóe lên một tia sáng.

Nàng nhớ rõ chiếc điện thoại mà tiểu cô nương làm rơi trên xe, trên điện thoại có treo một mặt dây chuyền.

Kiểu dáng của mặt dây chuyền là kiểu cổ điển, không giống với kiểu mà sinh viên đại học mang theo, hoa văn cũng rất quái dị, bây giờ Ôn Dư Nhiễm mới có thể nghĩ ra--

Trên mặt dây chuyền có đeo một hạt châu màu nâu. Trên hạt châu có khắc hình hai người. Một trong hai người có bàn tay bị biến dạng, tay còn lại gắt gao ôm chặt một người khác.

Sau đó không thấy mặt dây chuyền này trên điện thoại của tiểu cô nương nữa

Ôn Dư Nhiễm lấy một tờ giấy ghi chú trên bàn, sau đó lấy cây bút mang theo trong túi ra và vẽ hình mẫu trong trí nhớ của mình.

"Ông có biết hoạ tiết này không?"

Họa tiết đơn giản, Ôn Dư Nhiễm vẽ ra rất nhanh, sau khi vẽ xong, nàng đặt tờ giấy ghi chú trước mặt Hoàng đại sư và hỏi.

"Cái hoạ tiết... hừ..." Hoàng sư phụ như chìm trong suy nghĩ, hồi lâu sau mới nói:

"Ta thật ra có biết... Mỹ nữ cô nhìn thấy ở đâu?"

"Trên một hạt châu của mặt dây chuyền."

"Cô đã chạm vào chưa?"

Ôn Dư Nhiễm hít một hơi nói: "Đã chạm qua, ông thấy ở nơi nào?"

"Tôi đã nhìn thấy hoạ tiết này trong sách, mỹ nữ, nếu cô muốn nghe thì phải thêm tiền."

"Nói." Ôn Dư Nhiễm nhìn chằm chằm mặt bàn, tự mình trấn định.

Hoàng đại sư dừng lại một lúc rồi nói: "Truyền thuyết kể rằng có một cô nương cổ đại ái mộ công tử nhà bên cạnh. Muốn theo đuổi người ta nhưng không theo đuổi được. Vì vậy, nàng đã dùng máu của chính mình để ngâm ra một hạt châu dẫn hồn. Đem hồn thức gắn vào hạt châu, để cho bà mối gửi nó đến. Sau khi vị công tử nhận được hạt châu này, nhẹ nhàng chạm vào, hồn thức được cô nương được gắn vào, có thể..... "

"Ngay sau khi hồn thức được kích hoạt, liền có thể biết người

trong lòng của mình đang nghĩ gì và muốn gì. Tuy nhiên, điều kiện sử dụng khá khó khăn, cần phải thông qua một người mai mối."

Ôn Dư Nhiễm ánh mắt trầm xuống, đầu ngón tay run lên, nhưng đầu óc lại vô cùng thanh tỉnh.

Nàng chậm rãi nhớ ra--

Khi đó, chiếc điện thoại di động của tiểu cô nương bị rơi trong xe.

Tài xế nhặt được điện thoại.

Sau đó tài xế đưa điện thoại di động giao cho nàng.

Tài xế liền trong vô thức trở thành người được gọi là bà mối.

Tiểu cô nương thật đúng là có thể tính toán đến đây.

Ôn Dư Nhiễm ngồi thẳng lưng, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ bên cạnh bàn chiếu vào sáng chói mắt, nhưng nàng chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo.

Tiểu cô nương có thể tùy ý ra vào nhà của nàng.

Có thể thao túng giấc mơ của nàng.

Có thể giám sát suy nghĩ của nàng.

Suy nghĩ hiện tại của nàng cũng phơi bày trước mắt của tiểu cô nương?

Mỗi điều trên đều chạm vào điểm mấu chốt của nàng

Mỗi một cái đều khiến cho Ôn Dư Nhiễm toàn thân cứng đờ và

sởn tóc gáy, máu gần như đọng lại, sợ hãi từ trong xương cốt và kinh mạch nối đuôi nhau chạy ra, chi phối từng tấc dây thần kinh từ trên xuống dưới, nàng bị ép đến góc tường, không thể lui.

Đối diện, Hoàng sư phụ tiếp tục thuyết phục không dứt:

"Thứ này chắc chắn đã rơi vào chợ ma rồi, bị ác ma kia mua được. Mỹ nữ, cô không cảm thấy rất đáng sợ à? Loại ác ma này cần phải diệt trừ, hơn nữa diệt trừ càng sớm càng tốt. Chỉ cần mỹ nữ nói cho ta một câu, ta sẽ dạy cho cô phương pháp đánh tan ác ma, đảm bảo vĩnh viễn không gặp rắc rối nữa... "

.....

Editor: Chương này đủ 50 bình chọn, ngày mai em sẽ up chương kế tiếp.

Chương 51: Hợp Tác

DTV-EBOOK

.....

Những lời của Hoàng đại sư liên tục văng vẳng bên tai.

Ôn Dư Nhiễm nhìn chằm chằm vào đôi môi đang đóng mở của Hoàng đại sư, dưới áp lực của sự sợ hãi, những suy nghĩ hỗn loạn trở nên rõ ràng.

Nàng là một người bình thường, có người nhà có công việc như bao người khác, nàng có trách nhiệm rõ ràng và kế hoạch rõ ràng để có một cuộc sống bình thường.

Nàng không muốn luôn bị sợ hãi như vậy, luôn đề phòng một hồn ma đang ở trong bóng tối.

Nàng không muốn suy nghĩ của bản thân bị phơi bày trước mắt người khác, cũng không muốn không gian riêng tư của mình bị xâm phạm.

Nếu như vậy nàng sẽ phát điên mất.

Vào lúc này, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy bản thân đã thông suốt.

Nàng là một thương nhân, nàng hẳn nên biết lúc nào phải dừng lại đúng lúc để giảm tổn hại.

"Ông có phương pháp gì?" Ôn Dư Nhiễm nhìn về phía Hoàng đại sư, thong thả mở miệng nói.

Hoàng đại sư bị lời nói cắt ngang, không kịp đề phòng đột nhiên sửng sốt một chút, lập tức phản ứng kinh ngạc.

"Mỹ nữ, ý của cô là muốn đánh tan sao?"

Ôn Dư Nhiễm nhìn ông ta, không trả lời.

Hoàng đại sư nở ra một nụ cười nói: "Ác ma kia có bảo vật trên người, ta khó có thể đả thương đến nàng, cho nên ta cần mỹ nữ phối hợp."

"Phối hợp như thế nào?"

"Cô phải tìm cách để cho ác ma kia đem bảo vật lấy xuống. Bảo vật kia linh tính, khi lấy xuống sẽ không thể mang trở lại. Đến lúc đó nàng sẽ bị thương nguyên khí, ta có thể dễ dàng đánh tan ác ma này."

"Em ấy có thể nhìn thấu suy nghĩ của tôi." Ôn Dư Nhiễm lãnh đạm nói ra sự thật.

Tiểu cô nương có thể nhìn thấu suy nghĩ của nàng, Ôn Dư Nhiễm căn bản không thể lừa được, càng không thể dùng sức lực.

"Thật ra... Mặc dù thần thức của ác ma kia gắn vào trên người cô, nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy một số cảm xúc thất thường và khát vọng bị dao động. Mỹ nữ, cô chỉ cần kiềm chế cảm xúc, sẽ không bị ác ma kia phát hiện.

"Vậy thì em ấy có thể giám sát hành vi của tôi không?"

"Hẳn là không thể. Ác ma kia không dám lấy bảo vật xuống, cho nên có thể nhìn thấy được hình dạng, có thể xuyên tường,

nhưng không thể ẩn thân được."

Ôn Dư Nhiễm đan hai tay vào nhau chống lên trán.

Những gì Hoàng đại sư nói không giống như suy đoán, mà giống như xác thật hơn.

Ông ta hiểu biết về tiểu cô nương nhiều như vậy, e rằng đã lưu ý đến tiểu cô nương trong một thời gian dài. Có thể đã gặp tiểu cô nương trước cả Ôn Dư Nhiễm, ông ta cũng đã theo dõi tiểu cô nương.

Cho nên ông ta mới thể hai lần trùng hợp gặp được Ôn Dư Nhiễm trên đường, sau đó ông ta nhiều lần xúi giục muốn đánh tan hồn ma.

Đương nhiên, những điều này không liên quan gì đến nàng.

Nàng có mục đích của mình, Hoàng đại sư cũng có mục đích của ông ta. Trăm sông đổ về một biển, đều hướng đến cùng một mục tiêu.

Ôn Dư Nhiễm trầm ngâm trong một lát, ngẩng đầu lên nói với Hoàng đại sư: " Tôi đã biết."

Hoàng đại sư nhẹ nhàng nói một tiếng: "Nếu cô lấy được bảo vật thì hãy giao cho ta, kẻo bị hồn ma khác cướp mất, làm hại nhân gian."

Ôn Dư Nhiễm nhìn sự khát vọng trong mắt Hoàng đại sư.

Vị đại sư này phơi bày hết mọi thứ ra ngoài, tất cả đều rất rõ ràng, đơn giản dễ hiểu.

Ông ta có tư tâm, có dục vọng.

Ông ta muốn bảo vật.

Đây là một người sống, một người có thể phân tích, có thể lợi dụng và có thể hợp tác.

Trên thương trường ngoài lợi ích cũng không có gì khác hơn, chỉ cần hai bên nói chuyện với nhau và có cùng mục tiêu là có thể bắt tay nhau nói một câu hợp tác vui vẻ.

Nàng muốn thoát khỏi tiểu cô nương.

Còn Hoàng đại sư muốn bảo vật.

Sự hợp tác này khá hoàn hảo. Ôn Dư Nhiễm nghĩ.

Vẫn là giao dịch với con người tương đối thoải mái hơn, hình thức đều được cố định, mọi thứ đều có dấu vết để lại.

.....

Sau khi gặp mặt Hoàng đại sư, Ôn Dư Nhiễm không về nhà mà đi đến công ty.

"Nếu Ninh An lại đem đồ qua, nói cho tôi biết một tiếng." Ngay khi Ôn Dư Nhiễm đi vào công ty, liền đi tìm trợ lý.

Trợ lý ngẩn người ra, vài giây sau mới phản ứng lại, nói "Vâng".

Xem ra cô gái tên "Ninh An" đã được sủng ái trở lại, thật sự không thể coi thường. Trợ lý thở dài trong lòng một tiếng.

.....

Sau khi trở lại văn phòng, Ôn Dư Nhiễm kiểm tra thời gian một chút.

Đã hơn 6 giờ chiều, cũng sắp đến thời gian ăn cơm tối.

Ôn Dư Nhiễm dựa lưng vào ghế nhắm mắt lại, thả bản thân vào trong tưởng tượng.

Nàng hy vọng sẽ có cà tím trong bữa tối hôm nay.

Muốn ăn cà tím.

Ôn Dư Nhiễm một bên nói với bản thân, một bên miêu tả hình dáng và hương vị của cà tím ở trong lòng.

Một lúc sau, Ôn Dư Nhiễm mới mở mắt ra thu hồi suy nghĩ, bắt đầu làm việc.

Đầu ngón tay có chút khẽ run lên.

Ôn Dư Nhiễm đặt tay lên mặt bàn kìm nén sự căng thẳng, đem cảm xúc đang dao động áp xuống chỗ thấp nhất.

Cũng giống như thời còn là sinh viên, nàng cố gắng khắc phục sự căng thẳng khi lên đài diễn thuyết, cũng không có gì khó khăn.

Rất nhanh, nửa tiếng trôi qua.

"Cốc, cốc, cốc."

Tiếng gõ cửa liên tục vang lên đến ba lần, trợ lý đi vào.

"Ninh An đưa cơm đến đây, Ôn tổng sếp có muốn....." Trợ lý dè dặt hỏi.

"Đặt lên bàn đi." Ôn Dư Nhiễm nói.

Trợ lý đặt hộp cơm xuống rồi rời đi, sau khi trợ lý đóng cửa rời đi, Ôn Dư Nhiễm đứng dậy đi đến bàn thấp, chậm rãi cầm lấy hộp cơm.

Mùi thơm của cà tím tỏa ra.

Trong hộp cơm, miếng cà tím ngâm nước tương có màu hơi nâu, tỏa khói nghi ngút dưới bóng đèn, mùi thơm ngào ngạt xộc vào mũi, miếng cà tím có rất màu đẹp và mùi thơm hấp dẫn.

Nhịp tim nhảy lên hai lần.

Nàng run run nhanh tay đóng hộp cơm lại, không hề muốn ăn. Ngay cả khi sự thật đã rõ ràng, Ôn Dư Nhiễm vẫn cảm thấy một chút kinh sợ không thể diễn tả được, khi suy nghĩ của nàng bị phơi bày ra trước mặt người khác

Hộp cơm kia chưa động đến một miếng, cuối cùng vẫn được để trên chiếc bàn thấp trong văn phòng, buổi tối sẽ được thư ký chịu trách nhiệm thu dọn mang đi.

.....

Bốn ngày trôi qua yên bình.

Chỉ cần Ôn Dư Nhiễm còn ở công ty, buổi tối sẽ có cơm tối đưa đến đây như thường lệ.

Ôn Dư Nhiễm cố gắng điều chỉnh cường độ khát vọng, muốn ăn một thứ gì đó khác, chẳng hạn như cà chua, táo, đồ cay...

Nàng phát hiện, chỉ cần nàng khát vọng dưới một ngưỡng giá trị nào đó, những thứ nàng muốn đều sẽ không xuất hiện trong bữa tối.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy bản thân đã chạm được bí quyết

Nói cách khác, chỉ cần nàng kiểm soát dao động cảm xúc của mình không vượt quá ngưỡng đó, tiểu cô nương sẽ không thể biết được cảm xúc của mình.

Quá hoàn hảo.

Điều này dường như vẫn là quy tắc trò chơi mà nàng quen thuộc, giống như tình huống tranh đoạt tài nguyên, chỉ cần nàng giữ bình tĩnh, giữ khoảng cách với đối thủ cạnh tranh, quan sát tình hình thực tế thì sẽ tìm ra được điểm yếu và tầm nhìn, sau đó yên lặng nhìn xuống bộ dạng của đối thủ bị dồn vào thế tuyệt vọng.

Ngoài ra còn phải nắm chắc được đánh cược, từng bước đẩy mạnh, mỗi một bước đều phải thật tỉnh táo và tràn đầy cảm giác thành tựu.

Nàng thầm nghĩ, lúc trước không biết tiểu cô nương có tâm tư như vậy không, đang từng bước nhìn nàng bước vào cái bẫy ngọt ngào kia.

Ngay khi ý nghĩ này xuất hiện, dấu vết cuối cùng của sự xấu hổ được che giấu trong lòng nàng cũng đã biến mất.

.....

Editor: chương này đủ 50 bình chọn ngày mai em sẽ up chương kế tiếp.

Chương 52: Trận Pháp

DTV-EBOOK

.....

Ngày hôm đó trời tối rất sớm.

Bữa ăn của tiểu cô nương mang đến đã bị trợ lý cầm đi, Ôn Dư Nhiễm cũng chưa chạm vào.

Khoảng tám giờ, Ôn Dư Nhiễm kết thúc công việc, bước đến đứng trước cửa sổ văn phòng nhìn mặt trời ngả về phía tây, ánh chiều tà đã khuất, nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, bóng tối đã thấm đẫm chân trời, nhìn xuống phía dưới có rất nhiều ngọn đèn đang phát sáng

Chính là hôm nay.

Nếu mọi việc suôn sẻ, sau ngày hôm nay cuộc sống của nàng sẽ trở lại quỹ đạo bình thường.

Ôn Dư Nhiễm cúi đầu có một vài sợi tóc xoăn buông xuống. Nàng giơ tay lên vén những sợi tóc này ra sau tai, sau đó lấy điện thoại di động ra, mở WeChat lên tìm kiếm lịch sử trò chuyện trước đây——

Đó là bức ảnh tự sướng của tiểu cô nương.

Ôn Dư Nhiễm nhìn chằm chằm bức ảnh tự sướng trên màn hình trong một lúc lâu, suy nghĩ lăn qua lộn lại hết lần này đến lần khác, rồi biến mất không để lại dấu vết, trong đầu chỉ còn lại

một ý nghĩ.

Nàng muốn gặp tiểu cô nương.

Nàng muốn gặp tiểu cô nương.

Nàng muốn gặp tiểu cô nương.

Ôn Dư Nhiễm trong lòng lặp lại câu nói này, sau đó cố ý phóng đại lên.

Nàng cho rằng điều này rất khó, rốt cuộc ba chữ đó đã trở thành nguồn gốc của cơn sợ hãi không thể chạm tới. Nàng phải vượt qua nỗi sợ hãi và buộc mình phải nghĩ đến tiểu cô nương, điều này thật sự không hề dễ dàng.

Nhưng thực tế đã chứng minh không hề khó.

Vừa nhìn vào bức ảnh, Ôn Dư Nhiễm dễ dàng phác họa được giọng nói của tiểu cô nương, đôi mắt biết cười và má lúm đồng tiền ngọt ngào của tiểu cô nương.

Thật sự rất dễ dàng, dễ dàng đến mức có chút mềm lòng.

Mềm lòng cái gì?

Đều đã đi đến bước này.

Ôn Dư Nhiễm câu khóe miệng lên, cứ như vậy cố tình làm cho bản thân nhớ lại, rồi sau đó gọi điện thoại cho tiểu cô nương.

Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối.

Bên kia không có một âm thanh nào, im lặng đến đáng sợ, Ôn Dư Nhiễm chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở và nhịp tim đập

nhẹ của nàng.

"Ôn Dư Nhiễm."

Giọng nói của tiểu cô nương phá vỡ sự im lặng, từ ống nghe truyền đến màng nhĩ rất nhẹ nhàng.

Giọng nói quen thuộc, ngữ khí quen thuộc, xưng hô quen thuộc.

Bầu trời đen nhánh bên ngoài cửa sổ cùng ánh đèn rực rỡ, ánh sáng và bóng tối đan chéo nhau trông rất mơ hồ.

Ôn Dư Nhiễm im lặng không nói chuyện, tiểu cô nương cũng không nói chuyện, tất cả mọi thứ đều yên lặng, giống như đang duy trì một sự hiểu biết ngầm nào đó.

Chỉ có âm thanh của nhịp tim và hơi thở, đều đặn và chậm rãi.

Cảm xúc có chút gợn sóng nhưng cũng bị khống chế trong phạm vi dao động nhỏ bé, rất thanh tỉnh và tự giác.

Ôn Dư Nhiễm biết bản thân đang làm gì, biết bản thân đang muốn đạt được điều gì và kết quả cuối cùng mà nàng sẽ hướng đến.

Thời gian cũng không khác biệt lắm, Ôn Dư Nhiễm cúp điện thoại.

Nàng đã sớm thu dọn hộp cơm, nói vài câu với trợ lý và thư ký rồi bước ra khỏi công ty.

Ôn Dư Nhiễm không lái xe, cứ như vậy vững vàng đi về phía trước dọc theo lối dành cho người đi bộ, với một tốc độ thong thả ưu nhã. Ánh đèn đường chiếu vào đôi khuyên tai bạch kim có đường cong đơn giản, phản chiếu lạnh lẽo.

Đột nhiên, sống lưng cảm thấy ớn lạnh.

Sau lưng hình như có thứ gì đó đi theo.

Giống như có một đôi mắt lạnh lẽo chọc vào sau lưng nàng, Ôn Dư Nhiễm dường như bị hoảng hốt, bước chân cũng nhanh hơn.

Rất nhanh về đến nhà.

Ôn Dư Nhiễm có thể cảm giác được những thứ phía sau vẫn luôn đi theo nàng, mọi thứ đều ăn khớp với tưởng tượng của nàng, không có gì khác biệt.

Sau khi về đến nhà, Ôn Dư Nhiễm nhanh chóng đóng cửa lại, đầu ngón tay khẽ run rẩy, nàng đặt lòng bàn tay lên bề mặt da của ghế sô pha, kiềm chế đầu ngón tay run rẩy.

Dù sao thì vẫn có chút căng thẳng, nhưng vẫn còn nằm trong phạm vi kiểm soát.

Rượu có thể làm giảm căng thẳng.

Nghĩ như vậy, Ôn Dư Nhiễm đi vào phòng bếp lấy một ly rượu, từ trên giá rượu cầm lấy một chai rượu đỏ mang vào phòng ngủ, dùng dụng cụ mở nút chai ra. Nàng rót cho mình một ly rượu vang đỏ, ngồi ở mép giường uống hết nửa ly trong tư thế tiêu chuẩn.

Rượu có tác dụng làm tê nhẹ, cơn căng thẳng nhanh chóng tan biến.

Ôn Dư Nhiễm khẽ nâng cằm lên, nhìn chất lỏng màu đỏ tươi theo thành ly đi xuống, dùng đầu ngón tay xoay ly rượu, lắc nhẹ phần chất lỏng còn lại trong ly thủy tinh trong suốt.

Nàng chờ tiểu cô nương xuất hiện.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Ôn Dư Nhiễm trong tiềm thức cảm thấy tiểu cô nương đang ở gần đây, chỉ là không đi ra mà thôi.

Ôn Dư Nhiễm tự rót thêm cho bản thân một ly rượu, không tự giác uống hơn phân nửa, tần suất uống rượu lúc bụng đói đã gần đến cực hạn của nàng. Lúc trên bàn tiệc nàng sẽ trốn rượu biết tiết chế bản thân, nàng chưa bao giờ để cho bản thân say, nhưng bây giờ cũng không cần để ý, đầu óc đã choáng váng.

Như vậy cũng tốt.

Dưới mùi rượu tê dại phảng phất, mọi cảm xúc đều nhạt nhòa, hỗn độn hòa vào nhau, nhưng lý trí vẫn còn đủ tỉnh táo để suy nghĩ.

Bằng cách này, khả năng suy nghĩ bị tiểu cô nương theo dõi sẽ giảm đi rất nhiều.

Chỉ là, tiểu cô nương vẫn chưa đến.

Ôn Dư Nhiễm khẽ cau mày, dùng tay trái chống trán, dùng tay phải mở điện thoại lên, bấm vào ảnh tự sướng của tiểu cô nương. Nàng nhìn chằm chằm vào bức ảnh tự sướng của tiểu cô nương trong một lúc lâu, suy nghĩ đổ dồn vào bộ não hơi hỗn loạn của nàng, nàng ép buộc mình phải tiếp tục nhớ đến tiểu cô nương.

Lúc này, có một bóng đen đổ xuống.

Ôn Dư Nhiễm có thể cảm giác được một ánh mắt nhớ nhung đang khóa chặt trên người nàng, nàng nhanh chóng khóa màn hình điện thoại di động, dùng ngón tay đang run rẩy đặt ly rượu xuống chân giường, dưới chân giường mơ hồ có thể nhìn thấy

một đôi giày thể thao màu trắng.

Nàng cứng đờ ngẩng đầu lên.

Ngước mắt lên từng li từng tí, quần áo mùa xuân màu hồng của tiểu cô nương đập vào trong mắt, sau đó đi lên có thể nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp cùng hai bím tóc đuôi ngựa ngoan ngoãn.

Còn có đôi mắt đen trắng rõ ràng kia đang dính vào trên người Ôn Dư Nhiễm như móc câu, giống như đang nhìn một vật sở hữu hay một con chim đang nhất thời chạy trốn.

Ánh mắt như vậy, đâu giống là thích?

Có thể đó chỉ là một chấp niệm cầu mà không được hoặc có thể chỉ là đang muốn chứng minh điều gì đó, nếu là thích thì sẽ không có bộ dáng như thế này.

Suy nghĩ này chợt lóe lên trong đầu Ôn Dư Nhiễm, nàng sợ bị tiểu cô nương nhìn trộm suy nghĩ của mình, nên cố gắng kìm chế không nghĩ tới.

"Ôn Dư Nhiễm."

Giọng nói trầm thấp của tiểu cô nương pha một chút ngọt ngào, không khác gì giọng nói trên điện thoại, nhưng cảm giác khi nghe hoàn toàn khác.

Bây giờ, tiểu cô nương đang đứng bên cạnh nàng.

Có thể là rượu đã có tác dụng, bản năng sợ hãi vừa mới nổi lên sau đó liền chậm rãi đi xuống, đầu óc vẫn còn tính bình tĩnh.

"Tại sao lại gọi điện thoại?" Tiểu cô nương nghiêng đầu nhẹ nhàng hỏi.

Ôn Dư Nhiễm bỏ qua một bên, không trả lời.

Đây là phản ứng phù hợp với logic, nếu Ôn Dư Nhiễm trực tiếp thừa nhận rằng nàng nhớ tiểu cô nương thì đó là một điều không bình thường.

Nghĩ đến đó, Ôn Dư Nhiễm đem tầm mắt rơi xuống chân của tiểu cô nương.

—----Khoảng cách đến trận pháp vẫn còn thiếu một chút.

Vì vậy Ôn Dư Nhiễm tránh sang một bên, dùng ngón tay nắm chặt chăn ga đệm lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, dù có kiềm chế đến đâu sự căng thẳng ở trong lòng vẫn tràn ra.

Đúng lúc này, tiểu cô nương nâng chân bước về hướng bên này một bước.

Rất tốt.

Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng thở ra, lúc này tiểu cô nương vừa vặn đứng ở giữa trận pháp. Theo như lời Hoàng đại sư nói, lúc này là thời điểm lấy mặt dây chuyền ngọc bội của tiểu cô nương xuống, tiểu cô nương sẽ không thể phản kháng được.

"Tại sao không nói lời nào?" Tiểu cô nương nhẹ nhàng hỏi lại.

Vẻ mặt của tiểu cô nương vẫn như thường, hoàn toàn không cảm giác bị chế trụ.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy hơi kỳ quái, tim đập lỡ nhịp, siết chặt ngón tay lại.

Sẽ không.

Hai người đều có cùng mục đích, Hoàng đại sư hoàn toàn không có lý do gì để lừa nàng.

Ôn Dư Nhiễm đứng lên, khoảng cách giữa nàng và tiểu cô nương rất gần, gần đến mức có thể nhìn thấy ánh sáng ôn thuận của mặt dây chuyền bằng ngọc bội, chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm đến cổ của tiểu cô nương.

Chỉ còn lại bước cuối cùng.

Thật ra, không phải là không có phương pháp nhẹ nhàng hơn.

Nhưng lúc nàng nhận ra suy nghĩ của mình đang bị theo dõi, Ôn Dư Nhiễm đã hoàn toàn đặt tiểu cô nương ở hướng đối địch, theo thói quen nàng dùng phương pháp đối đầu với đối thủ trên thương trường, không muốn cho đối phương có cơ hội phản kích.

Do dự sao?

Có một chút, suy cho cùng thì cũng đã từng khiến nàng động tâm và đau lòng. Những mảnh ký ức rời rạc và đẹp đẽ đó cứ nằm rải rác sâu trong tâm trí của nàng, chỉ cần thoáng qua là có thể nhớ lại tất cả. Nếu không có vụ tai nạn xe hơi kia, có lẽ nàng sẽ cảm thấy gặp được tiểu cô nương là tam sinh hữu hạnh.

*tam sinh hữu hạnh: trải qua ba đời ba kiếp gặp được nhau là may mắn, hạnh phúc.

Nhưng tai nạn xe hơi đã xảy ra, những điều tốt đẹp được bao bọc dưới lớp vỏ dối trá cùng sự xâm chiếm kia, đã bị nghiền nát từng chút một, nàng thật sự muốn thoát khỏi những điều kỳ quái và siêu nhiên này, nàng muốn sống một cuộc sống sinh hoạt bình thường.

Khi nàng nghĩ đến một cuộc sống bình thường.

Ôn Dư Nhiễm đưa tay lên hướng về phía cổ của tiểu cô nương, sợi dây màu đỏ đang ở gần trong tầm tay.

Tiểu cô nương vẫn không nhúc nhích, không né tránh, nhìn bàn tay thăm dò của Ôn Dư Nhiễm, ánh mắt sâu không thấy đáy.

Sắp chạm được.

Lông mi của Ôn Dư Nhiễm giật giật một chút, có một tia không đành lòng đi lên, trước khi chạm vào sợi dây màu đỏ ngón tay chậm lại một chút

Giây tiếp theo.

"A..... Đau....."

Cổ tay đột nhiên đau nhức, Ôn Dư Nhiễm hít sâu vào một hơi.

Nhìn thấy những ngón tay trắng nõn của tiểu cô nương đang siết chặt cổ tay của nàng, rất dùng sức đau đến mức nhức cả xương.

Đồng tử của Ôn Dư Nhiễm đột nhiên co rút lại.

.....

Editor: chương này đủ 50 bình chọn em sẽ up chương tiếp theo.

Chương 53: Em Biết Chị Luyến Tiếc Em

DTV-EBOOK

.....

Tại sao trận pháp mất đi hiệu lực?

Ôn Dư Nhiễm rùng mình một cái, lo lắng mơ hồ vừa rồi đã biến thành sự thật.

Cổ tay đau đớn từng đợt, đôi mắt sâu không thấy đáy của Ninh An nhìn chằm chằm vào nàng.

Đáy mắt cực kỳ lạnh lẽo, không có một tia cảm xúc.

Nàng không biết tiếp theo tiểu cô nương sẽ làm gì, cũng không biết nên phản ứng như thế nào. Nỗi sợ hãi không biết tên đã bắt lấy trái tim của nàng, như một tấm lưới phong toả tất cả đường lui.

Ôn Dư Nhiễm theo bản năng lùi lại về phía sau, gót chân chống vào chân giường, nàng ngã xuống mép giường, cổ tay phải vẫn còn bị tiểu cô nương giam cầm chặt chẽ trong tay, khiến nàng rất đau.

"Đau... em buông tay ra trước đi....." Giọng nói của Ôn Dư Nhiễm đều phát run, không tự tin nói lên một câu.

Lúc này, tiểu cô nương tiến lên một bước rồi nghiêng người về phía trước, khoảng cách giữa hai người nhanh chóng kéo gần lại, Ôn Dư Nhiễm buộc phải ngã về phía sau, suýt chút nữa ngã

xuống giường, không thể lui nữa.

Hơi thở của Ôn Dư Nhiễm dường như ngưng trệ, môi đều đánh run lên. Khuôn mặt xinh đẹp của tiểu cô nương gần trong gang tấc, mái tóc đuôi ngựa rũ xuống trên mặt của nàng, đuôi tóc khiến làn da từng đợt phát ngứa.

"Tại sao?"

Tiểu cô nương nhẹ nhàng hỏi, giọng nói ngọt ngào như bóc vỏ quả vải, từng chữ đều chứa nước sốt ngọt ngào, dụ Ôn Dư Nhiễm mở miệng nói.

Tâm trí của Ôn Dư Nhiễm đã bị doạ đến loạn thành một mớ hỗn độn, nàng chỉ nhìn đôi môi đang đóng mở của tiểu cô nương, cũng không biết nói gì.

"Chị muốn cái này sao?" Ninh An một tay nắm lấy cổ tay của nàng, một tay lấy mặt dây chuyền ngọc bội từ trong cổ áo ra.

Miếng ngọc bội lạnh lẽo trong suốt phát sáng dưới ánh đèn.

Hàm răng của Ôn Dư Nhiễm khẽ run lên, nàng cứng đờ nhìn vào đôi mắt của tiểu cô nương, từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ: "Không có."

Tác dụng của rượu đỏ từng chút một leo lên, đầu cảm giác hơi choáng váng, sự sợ hãi cũng mơ hồ tê liệt, lá gan của Ôn Dư Nhiễm dần dần lớn lên.

"Không có." Giọng nói của Ôn Dư Nhiễm lần này đã ổn định rất nhiều, âm thanh cũng không còn run nữa. Rượu bắt đầu lan tràn theo huyết mạch, giảm bớt sự sợ hãi trong lòng:

"Em hiểu lầm rồi, tôi chính là....."

Đôi mi cong vút của tiểu cô nương khẽ nhấp nháy: "Chính là cái gì?"

Giọng điệu vẫn ngọt ngào, giống như đang nói những lời âu yếm.

Ôn Dư Nhiễm khẽ nuốt nước bọt, rồi sau đó mỉm cười một cái.

"Chính là tôi chỉ muốn ôm em một chút. Đã lâu không gặp, tôi....."

Sau khi nói xong, Ôn Dư Nhiễm nghe thấy bên tai có tiếng nhịp tim đập quá nhanh, hơi thở dồn dập như sóng biển. Thái độ xoay chuyển quá mức thẳng thắn, bản thân nàng cũng cảm thấy lời nói này không đáng tin.

Ninh An đột nhiên nở nụ cười.

Không có độ ấm trong nụ cười, đáy mắt lạnh băng thành một mảnh.

"Được rồi." Ninh An nhẹ nhàng nói ra hai chữ này, làm theo như lời của Ôn Dư Nhiễm, nghiêng người ôm lấy nàng.

Cái ôm này vô cùng cứng ngắc, Ninh An đè lên trên người Ôn Dư Nhiễm, tay phải vẫn gắt gao nắng lấy cổ tay của nàng, cánh tay trái nhẹ nhàng vòng qua bả vai của nàng, nghiêng về phía trước nhẹ nhàng ôm, miễn cưỡng có thể tính là một cái ôm.

Vào lúc hai bờ vai chạm vào nhau, Ôn Dư Nhiễm có thể cảm thấy cơn lạnh lẽo xuyên qua lớp quần áo truyền vào, nàng nhịn không được, rùng mình lần nữa.

"Chị muốn cái gì, có thể nói với em."

Hơi thở lạnh lẽo của tiểu cô nương phả vào bên tai của Ôn Dư Nhiễm, từng đợt nhẹ nhàng xuyên vào trái tim của nàng.

"Chị muốn cái gì thì chỉ cần chủ động nói với em, em đều sẽ cho..... Không cần phải hợp tác với người ngoài lừa gạt em, được không?"

Giọng nói kia ngày càng mềm mại, mềm mại đến mức mọi thứ trên đời này đều có thể tan chảy ở bên trong.

Ôn Dư Nhiễm không thể hiểu rõ ý của tiểu cô nương, nhịp tim đập nhanh như muốn tràn ra ngoài. Cổ tay của nàng bị siết chặt, không thể thoát ra.

Tiểu cô nương nghiêng đầu xuống, lộ ra làn da trắng như tuyết trên cổ và sợi dây đỏ tươi trên da thịt. Sau đó tiểu cô nương nắm lấy cổ tay của nàng áp nó dán vào cổ, trượt từng chút một về phía sau cổ.

Đầu ngón tay của Ôn Dư Nhiễm bị động chạm làn da trên cổ của tiểu cô nương, đầu ngón tay lạnh lẽo đến ảm đạm.

"Chị muốn mặt dây chuyền ngọc bội này, đúng không." Giọng nói nhẹ nhàng mang theo một tia lạnh lẽo áp vào bên tai nàng.

Tiểu cô nương cầm tay của nàng, hướng dẫn nàng chạm vào sợi dây màu đỏ trên cổ.

Ngón tay của Ôn Dư Nhiễm run lên, nàng đã cảm nhận được kết cấu của sợi dây này, sau đó chỉ cần di chuyển một chút sẽ chạm vào nút khóa của sợi dây.

"Nếu chị muốn thì hãy lấy xuống đi."

Lời nói của tiểu cô nương đã lay động thần kinh của nàng, mê

hoặc kéo nàng hướng vào chỗ sâu bên trong.

"Cứ lấy đi, sau đó em sẽ bị tên đạo sĩ kia đánh tan, chị cũng không cần phải sợ hãi nữa....."

"Em sẽ vĩnh viễn biến mất, sẽ không có ai quấn lấy chị nữa, sẽ không có ai đưa cơm cho chị nữa, sẽ không có ai cùng chị nói chuyện phiếm nữa....."

"Chị cầm đi đi. Chỉ cần chị muốn, em sẽ cho chị."

.....

Giọng nói kia như mang theo ma lực, từng chữ từng chữ đều đâm vào tim của Ôn Dư Nhiễm.

Ôn Dư Nhiễm không thể hiểu được cảm xúc điên cuồng này, cũng không thể hiểu tại sao tiểu cô nương lại sẵn sàng giao điểm yếu của mình vào tay nàng.

Dễ dàng như vậy, cam tâm tình nguyện như vậy.

Nàng chỉ cảm thấy cảm xúc này đối với tiểu cô nương quá đáng sợ, cố chấp lại hẹp hòi, có thể mất kiểm soát bất cứ lúc nào, khiến nàng không thể nhìn thấy con đường phía trước.

Khiến nàng chỉ muốn chạy thoát.

Kỳ thật nghĩ lại, cho dù không có tiểu cô nương. Nàng có tiền, có địa vị, muốn tìm được một người ngoan ngoãn biết nghe lời, cũng không phải là chuyện khó.

Tiểu cô nương không phải là không thể thay thế, căn bản không đáng để nàng mềm lòng.

Đừng mềm lòng.

Đừng mềm lòng.

Đừng mềm lòng.

Nếu muốn thoát khỏi Ninh An, đây là cơ hội duy nhất. Trận pháp của Hoàng đại sư hoàn toàn vô dụng, nếu bỏ qua cơ hội này, e rằng thật sự rất khó chạy thoát.

Ôn Dư Nhiễm hơi uốn cong ngón tay, liền niết khóa của sợi dây đỏ vào lòng bàn tay.

Chỉ cần một động tác nhẹ nhàng là có thể lấy mặt dây chuyền ngọc bội xuống, khi mặt dây chuyền ngọc bội được tháo ra, tiểu cô nương sẽ không bao giờ dây dưa với nàng nữa.

Nàng có thể tiếp tục sống một cuộc sống bình thường, không cần phải sợ hãi tiểu cô nương đột nhiên xuất hiện nữa, có thể ngủ yên giấc mà không cần lo lắng có hồn ma đi vào trong giấc mơ nữa.

Một cuộc sống bình thường mà nàng ngày đêm tơ đêm, đang nằm trong tay của nàng.

Nhưng……

……

"Em đã đưa đến trên tay chị, tại sao chị không động thủ?" Tiểu cô nương vòng tay qua ôm nàng, âm cuối hơi nâng lên, như thể đang thật sự thắc mắc.

Tại sao nàng vẫn còn chưa ra tay?

Tại sao?

Ôn Dư Nhiễm cũng tự hỏi bản thân nhiều lần, ngón tay của nàng run đến lợi hại, trong lòng nàng đã liệt kê ra hàng ngàn lý do nên động thủ, nhưng tại sao nàng không thể đưa ra quyết định cuối cùng.

Giây tiếp theo, nàng nghe thấy tiếng cười của tiểu cô nương.

Ninh An buông lỏng cổ tay và bả vai của Ôn Dư Nhiễm ra. Ôn Dư Nhiễm ngã xuống giường, nằm ngửa nhìn nụ cười trong trẻo thuần khiết của tiểu cô nương.

"Em biết chị luyến tiếc em." Tiểu cô nương mỉm cười nói.

Nói xong, tiểu cô nương cúi đầu xuống, cẩn thận hôn lên đôi môi của Ôn Dư Nhiễm.

Ôn Dư Nhiễm chỉ cảm thấy trên môi lạnh lẽo, đầu óc trống rỗng.

.....

Editor: thật ra sâu thẳm trong lòng của Ôn tổng rất sợ Ninh An biến mất.

chương này đủ 50 bình chọn, ngày mai em sẽ up chương kế tiếp.

Chương 54: Thẳng Thắn Nói Ra

DTV-EBOOK

.....

Ngón tay lạnh lẽo của tiểu cô nương dừng lại ở trên cằm của Ôn Dư Nhiễm, xúc cảm lạnh lẽo trên môi nàng vẫn chưa tiêu tan.

Ôn Dư Nhiễm nằm cứng đờ ở đó, ngón tay vẫn còn đang run rẩy, tiếng nhịp tim đập bao phủ hết âm thanh, vô số ý nghĩ bùng cháy lên rồi lụi tàn trong lồng ngực, cuối cùng là hoang tàn không còn lại thứ gì.

Ninh An nhìn vẻ mặt gần như đờ đẫn của nàng, nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó không nhịn được cúi đầu hôn nàng lần nữa.

Lần này, tiểu cô nương hôn thật sự rất nghiêm túc, như là sợ làm nàng sợ hãi, dùng đầu lưỡi chậm rãi thăm dò đi vào, nhẹ nhàng cẩn thận.

Ôn Dư Nhiễm cứng đời mặc cho tiểu cô nương hôn, trong nhất thời cũng quên phản kháng.

Hơi lạnh lẽo chậm rãi len lỏi vào giữa môi, một chút lan tràn ra rồi hoà tan, nhẹ nhàng đến mê đắm, không cần phải suy nghĩ gì.

Thời gian không biết đã trôi qua bao lâu.

Một tia sáng trong trẻo xẹt qua tâm trí của nàng, Ôn Dư Nhiễm đột nhiên tỉnh táo trở lại.

Nàng đang làm gì vậy?

Không phải muốn đuổi ma sao? Không thể hiểu được tại sao lại phát triển thành cái dạng như thế này?

Áp lực sợ hãi lần nữa bắt lấy trái tim, Ôn Dư Nhiễm bừng tỉnh liền đẩy Ninh An.

Lần này, tiểu cô nương có vẻ như không dùng sức lắm nên đã bị đẩy ra một cách dễ dàng.

Hô hấp của Ôn Dư Nhiễm trở nên kịch liệt, run rẩy thở đến hổn hển, dùng khuỷu tay chống lên đệm để di chuyển về sau.

"Chị trốn cái gì?" Tiểu cô nương nghiêng đầu, nhỏ giọng hỏi.

Đôi mắt kia tối sầm không thấy ánh sáng.

Ôn Dư Nhiễm kìm nén hơi thở gấp gáp của mình, muốn nói chuyện nhưng suy nghĩ của nàng lúc lên lúc xuống, cuối cùng cũng không nói gì.

Tiểu cô nương mỉm cười cởi giày ra, bò lên giường cúi người về phía trước, chậm rãi tiến đến gần Ôn Dư Nhiễm.

"Chị trốn cái gì?"

"Chị thích ăn cơm do em nấu, thích cùng em nói chuyện phiếm, thích trước khi đi ngủ nhớ đến em, khi hôn một chút liền đỏ mặt, vừa rồi mới hạ quyết tâm lớn như vậy, cuối cùng vẫn là luyến tiếc không nở ra tay với em....."

Những lời này dường như xé nát chiếc lá cuối cùng của Ôn Dư Nhiễm, vén ra những suy nghĩ mà Ôn Dư Nhiễm muốn che đậy nghiêm ngặt, tất cả đều bày ra trước ánh sáng. Mỗi một phát âm

đều cực kỳ chính xác và rõ ràng, từng chữ đều mạnh mẽ, từng chữ đều đánh trúng trái tim của Ôn Dư Nhiễm.

"Chị cũng thích em đi?"

Tiểu cô nương nhẹ nhàng hỏi, âm cuối mang theo một tia run rẩy không xác định.

Yên tĩnh đến lặng người.

Chỉ còn lại tiếng thở dốc của Ôn Dư Nhiễm vang vọng trầm thấp trong phòng ngủ trống trải.

Lúc này, tiểu cô nương đưa tay ra, thận trọng muốn chạm vào gương mặt của Ôn Dư Nhiễm.

Ôn Dư Nhiễm lạnh mặt quay đầu lại,né tránh bàn tay kia.

Tay của tiểu cô nương rơi vào khoảng trống, hơi khựng lại cứng đờ.

Sau đó tiểu cô nương cúi đầu xuống, khuôn mặt xinh đẹp kia trầm xuống chìm trong bóng tối.

Bầu không khí bỗng trở nên căng thẳng.

Ôn Dư Nhiễm có thể cảm nhận thứ gì đó bị đè nén rất chặt, như thể nó sẽ bùng phát trong giây tiếp theo.

Một lúc sau, tiểu cô nương lại ngẩng đầu lên, trong ánh mắt không có một tia sáng.

Bàn tay dừng lại trên không trung kia chậm rãi hạ xuống chính xác trên má của Ôn Dư Nhiễm.

Lần này, nàng không có bất kỳ cơ hội nào để né tránh.

"Bỏ tay ra." Giọng nói của Ôn Dư Nhiễm phát ra run run, nhưng giọng điệu lại lạnh lùng đến lạ thường.

Cái tay kia cũng không có nghe lời.

Lòng bàn tay lạnh như băng chậm rãi chạm vào sườn mặt của Ôn Dư Nhiễm, không ngừng di chuyển khiến nàng run lên một chút.

Nếu thay đổi thời gian, Ôn Dư Nhiễm có thể cố gắng thuận theo tiểu cô nương, trấn an một chút, rồi sau đó nghĩ cách trốn thoát.

Nhưng hôm nay, có lẽ dưới sự tác dụng chậm của rượu vang ập đến đầu, cũng có lẽ bởi vì tuyệt vọng không thể phản kháng, cũng có lẽ vì lời nói của tiểu cô nương đã xé rách thể diện cuối cùng của nàng.

Hoặc có thể là do chắc chắn rằng tiểu cô nương sẽ không làm tổn thương nàng.

Ôn Dư Nhiễm ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen nhánh đó.

Nàng đã mở miệng, giọng nói gần như gượng gạo giữa hai hàm răng.

"Bỏ tay ra."

Tiểu cô nương dường như không nghe thấy lời của Ôn Dư Nhiễm, đôi mắt đen bị một tầng sương mù bao phủ, không nhìn thấy rõ ràng.

Ôn Dư Nhiễm hít sâu một hơi, men rượu dọc theo thần kinh bò lên, trong đầu nhất thời hỗn loạn, nỗi sợ hãi cùng áp lực bị theo

dõi nhiều ngày như vậy chồng chất lên nhau đột nhiên bùng nổ.

Nàng trực tiếp nắm lấy tay của tiểu cô nương, kiên định nhìn vào đôi mắt kia, giọng nói run rẩy không tự chủ được, mỗi câu nói đều trở nên lạnh lùng hơn.

"Em đủ chưa?"

"Em có tư cách gì mà nói thích tôi? Từ lúc quen biết cho đến hiện tại, có lời nói nào là thật?"

"Em bảo tôi đừng sợ, nhưng em lại thao túng giấc mơ của tôi, theo dõi suy nghĩ của tôi, rồi tùy tiện vào nhà của tôi. Em làm như vậy, bảo sao tôi không sợ đây.....? Trước khi xảy ra tai nạn xe hơi em đã phát hiện ra vấn đề, nhưng em có ngăn cản không? Em muốn thấy tôi bị tai nạn xe hơi rồi chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân phải không? "

"Còn có....." Ôn Dư Nhiễm nuốt nước bọt dừng lại vài giây, giọng nói của nàng ngày càng run lên dữ dội:

"Còn có hồn ma của Cát Thiên Hải..... Xét từ vài lần chuyện em cứu tôi, em so với Cát Thiên Hải còn lợi hại hơn ông ta..... Tôi đoán em có cách để khiến Cát Thiên Hải biến mất hoặc rời đi, nhưng em không làm thế, em mặc kệ ông ta quấn lấy tôi..... "

"Bởi vì chỉ có như vậy... tôi mới cần đến em... đúng không?"

Tạo ra tình huống hiểm cảnh, rồi xuất hiện vào lúc nguy cấp nhất, dễ dàng mua được lòng người.

Lại dùng một thủ đoạn không dễ dàng áp dụng.

Hốc mắt của Ôn Dư Nhiễm đã đỏ một vòng, nàng gắt gao nhìn chằm chằm vào tiểu cô nương, chờ tiểu cô nương trả lời.

Mà tiểu cô nương chỉ im lặng lắng nghe.

Một câu cũng không phản bác.

Như là cam chịu.

Đôi mắt đỏ hồng của Ôn Dư Nhiễm nhìn khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ của tiểu cô nương, trái tim từng đợt co rút đau đớn, những cảm xúc cố ý kìm nén kia lại trào lên, che lấp trời đất.

Nàng mở môi giọng mang theo âm rung hỏi ra câu mà nàng muốn hỏi nhất——

"..... Giấc mơ của tôi bị em thao túng, sự động tâm của tôi cũng có thể là do bị mê hoặc. Em nói cho tôi biết, có cái gì là thật?"

"Em nói cho tôi biết..... Có cái gì là thật?"

"Em nói cho tôi đi....."

Thanh âm cuối cùng bị nuốt đi xuống từng chút một, vỡ ra từng mảnh, không nghe rõ được gì.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy đôi mắt của mình có chút ướt.

Thật nực cười.

Sau khi trưởng thành thật hiếm khi rơi nước mắt hai lần, tất cả đều vì một hồn ma bụng dạ khó lường.

Ôn Dư Nhiễm rũ mi mắt xuống, che đi chất lỏng ẩm ướt trong hốc mắt, mở miệng hít sâu một hơi thật sâu

Phòng ngủ rơi vào im lặng kéo dài.

"Thật xin lỗi....." Một giọng nói nhỏ nhẹ phá vỡ bầu không khí im lặng.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy khoé mắt có chút lạnh -------- là ngón tay của tiểu cô nương.

Tiểu cô nương vươn tay lên cẩn thận lau chất lỏng nơi khóe mắt của nàng, động tác có chút vụng về.

Ôn Dư Nhiễm cũng không biết dây thần kinh nào đang co quắp, không có né tránh.

"Thật xin lỗi, những chuyện chị không thích, em sẽ không bao giờ làm nữa....." Tiểu cô nương tiếp tục nhỏ giọng nói.

Tiểu cô nương dừng lại một lúc, rồi lại tiếp tục giải thích.

"Đi vào giấc mơ quả thật chính là em, nhưng con người cần phải có dục vọng để tạo ra lỗ hổng, mới có thể đi vào giấc mơ được."

"Còn những thứ tà vật mê hoặc lòng người, khắp nơi ở chợ ma đều có, nhưng trước nay em chưa từng dùng qua."

Ước mong lâu như vậy, sau đó thận trọng từng bước tính kế, làm sao có thể đi cầu một kết quả hư ảo như vậy.

Ninh An dùng ngón tay lau đi nước mắt trên khóe mắt của Ôn Dư Nhiễm, sau đó nhẹ nhàng vén vài sợi tóc ướt ở bên mặt Ôn Dư Nhiễm ra sau tai, động tác rất ôn nhu như đang đối xử với trân bảo quý hiếm.

"Ôn Dư Nhiễm, chị hỏi em có cái gì là thật. " Ninh An thấp thấp gọi tên, thanh âm chắc chắn mà rõ ràng: "Em sẽ nói cho chị biết....."

"Dục vọng của chị đối với em là thật."

" Chị có một chút động tâm đối với em là thật."

"Em thích chị, cũng là thật."

Đôi mắt của tiểu cô nương đen bóng bẩy.

Ôn Dư Nhiễm nhìn đôi mắt đen bóng bẩy kia, hít sâu một hơi rồi vô thức lùi lại về sau.

Sau lưng chạm lên vách tường lạnh lẽo.

.....

Editor: chương này đủ 50 bình chọn. Ngày mai em sẽ up chương kế tiếp.

Chương 55: Lên Giường

DTV-EBOOK

.....

Chất lỏng ở khóe mắt đã khô.

Hơi lạnh từ những bức tường xuyên qua quần áo khiến lưng nàng tê dại. Ngón tay của tiểu cô nương cũng lạnh như băng, trượt từ khóe mắt lên trán, từng tấc da thịt của nàng đều ngứa đến tê dại

Ngay cả trái tim cũng cảm thấy ngứa.

Khoảng cách quá gần.

Tiểu cô nương không biết đã đến bên cạnh Ôn Dư Nhiễm từ lúc nào, Ôn Dư Nhiễm khẽ nhướng mắt, có thể nhìn thấy hàng mi cong vút cùng đôi môi đỏ tươi của tiểu cô nương.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy hoảng hốt đến lợi hại. Có thể là do sợ hãi, nhưng nàng cũng không thể biết được mình đang sợ điều gì, cũng có thể không phải vì sợ hãi, cũng có thể là vì điều gì khác, hoặc cũng có thể không.

—— Dục vọng của chị đối với em là thật.

—— Chị có một chút động tâm với em là thật.

—— Em thích chị, cũng là thật.

Giọng nói này lộ ra hèn mọn từ trong xương cốt, rồi lại hùng hổ doạ người phong tỏa nàng vào một góc chết, như thể bắt nàng phải đưa ra câu trả lời. Ôn Dư Nhiễm cũng không thể biết bản thân đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy bên tai không ngừng vang vọng, trong đầu tất cả đều là hỗn loạn.

Đó có phải là thật?

Nếu đó là sự thật thì sẽ như thế nào, tiểu cô nương muốn gì?

Nàng quay mặt đi, theo bản năng muốn thoát khỏi tình huống bối rối này.

Nhưng sau lưng là tường.

Tiểu cô nương chặn ánh sáng, bóng đen bao trùm phủ xuống dưới, nàng không thể lui lại.

"Sau này em sẽ không tuỳ tiện đi vào giấc mơ của chị, sẽ không vào phòng của chị một cách tùy tiện, cũng sẽ không nhìn vào suy nghĩ của chị. Cho nên chị không cần phải sợ....."

Giọng nói kia rất nhỏ nhẹ và yếu ớt, khiến người ta nhớ đến những con thỏ trắng mềm mại trong cửa hàng thú cưng, khi đưa tay ra là có thể ôm vào trong lòng. Nó không hề có tính công kích, mềm mại đến mức sẽ tan chảy khi chạm vào.

"Em sẽ đối xử với chị thật tốt, em có thể nấu cơm cho chị, có thể che chở cho chị, không cho những hồn ma khác tiếp cận chị. Em thật sự không hề đáng sợ chút nào. Chị đừng bỏ rơi em..... được không?"

Ôn Dư Nhiễm nghiêng đầu, ép chặt cơ thể về phía sau, trên gương mặt có thể cảm nhận được hơi lạnh của bức tường, trên tường có một cái bóng đang hốt hoảng. Những suy nghĩ lộn xộn

cứ lắc lư trong đầu, không biết phải nói gì.

"Trước đây chị đã hứa với em, sẽ không bỏ rơi em....." Giọng nói của tiểu cô nương càng lúc càng nhẹ, dường như sắp khóc.

Ôn Dư Nhiễm nghe thấy giọng nói này, sự bực bội nhè nhẹ từ đáy lòng từng đợt tuôn ra, sau đó chậm rãi lan tràn ra.

Nàng đã hứa sẽ không bỏ rơi tiểu cô nương --------— khi đó các nàng vẫn còn ở bên nhau, và nàng cũng không biết tiểu cô nương là ma.

Tiểu cô nương luôn tỏ ra không có cảm giác an toàn, nũng nịu quấn lấy nàng, bắt nàng hứa hẹn. Hứa hẹn loại chuyện này sẽ vô ích nếu không được viết trong hợp đồng, những gì nói ngoài miệng chỉ là nói ngoài miệng, Ôn Dư Nhiễm thừa nhận rằng nàng không hề có cảm giác phải gánh chịu tội này.

Nhưng cho dù tự bào chữa như thế nào đi nữa, trong lòng nàng vẫn không ngăn được bứt rứt.

"Em đã gạt tôi nhiều lần như vậy, thỉnh thoảng tôi hối hận một lần cũng không sao đi." Ôn Dư Nhiễm hít sâu một hơi rồi mở miệng đáp lại.

Cũng không biết có phải do sợ hãi quấy phá hay không, giọng nói của Ôn Dư Nhiễm vẫn mơ hồ có chút run rẩy.

Sau khi nói xong, Ôn Dư Nhiễm căn bản không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt của tiểu cô nương, nàng sợ nhìn thấy một đôi mắt ngấn lệ, sợ chính bản thân nàng sẽ vô thức vướng vào, sợ nàng sẽ có một tia mềm lòng không thể hiểu được.

Nàng quay đầu đi khoảng nửa tấc, cố gắng né tránh tiểu cô nương.

Nhưng bàn tay lạnh lẽo dừng ở trên má của nàng không cho phép.

Ngón tay cỉa Ninh An chậm rãi hạ xuống cằm của Ôn Dư Nhiễm, sau đó dùng một chút sức lực. Cằm của Ôn Dư Nhiễm bị bàn tay kia siết chặt, bị bắt phải quay đầu trở lại.

Xương hàm dưới có hơi đau, tầm mắt của nàng không thể tránh né đôi mắt của tiểu cô nương.

Ôn Dư Nhiễm nghĩ rằng nàng sẽ nhìn thấy một đôi mắt ướt đỏ, nhưng không phải, đôi mắt của tiểu cô nương tốt đen một mảng, không thể nhìn thấy gì.

Nàng mím môi nghĩ thầm, bản thân nàng thật buồn cười, đến lúc này còn nghĩ tiểu cô nương sẽ khóc.

Trên người của tiểu cô nương không có nửa dấu vết của sự yếu đuối, chính nàng thật rảnh rỗi đến mức đến mức không có chuyện gì làm, mới có thể đồng cảm và áy náy.

"Em buông ra..." Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng hít vào, muốn tiểu cô nương buông tay ra.

Nhưng nói được một nửa thì bỗng nhiên im lặng.

Đôi mắt đen nhánh của Ninh An khóa chặt trên người nàng, giống như một con rắn đang nhìn chằm chằm vào con mồi, nhưng cũng giống như đang nhìn mục tiêu hay lý tưởng, trong sâu thẳm đều là khát vọng lộ liễu.

Sự khát vọng kia cứng đầu đến đáng sợ.

Giống như " gió cát bạch cốt, tuế nguyệt kinh niên, quyết thề sống chết."

"Chị còn muốn gì nữa?" Tiểu cô nương khẽ mở đôi môi đỏ mọng.

"Em đã nói, em sẽ không can thiệp vào chuyện riêng tư của chị nữa, chị còn sợ cái gì nữa?"

"Chị còn sợ cái gì nữa....."

Rốt cuộc, câu nói cuối cùng vẫn được nhẹ giọng đi xuống, đến nỗi âm cuối cũng không nghe thấy.

Giây tiếp theo.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy môi của mình lạnh ngắt, sau đó hàm răng bị cạy ra, cái lạnh buốt truyền thẳng vào lưỡi, cảm giác tê dại giống như điện giật dọc theo dây thần kinh truyền thẳng đến tim.

Nàng muốn tránh, nhưng sau lưng nàng đã dựa vào vách tường.

"Ưm....."

Nụ hôn này quá bất ngờ, quá cường ngạnh và kinh hoảng. Ôn Dư Nhiễm chống bả vai của tiểu cô nương đẩy ra, nhưng không hề có tác dụng.

Khoang miệng tất cả đều là lạnh lẽo và hương vị mềm mại của tiểu cô nương.

Ôn Dư Nhiễm tiếp tục dùng sức, liều mạng muốn đẩy tiểu cô nương ra, nhưng một lúc sau, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy trên mặt có chút ẩm ướt.

Nước mắt vừa rồi của nàng sớm đã khô, nàng dám chắc hiện tại bản thân nàng không có khóc, đây không phải là nước mắt của nàng.

Như vậy, chỉ có một khả năng còn lại.....là nước mắt của tiểu cô nương.

Tiểu cô nương..... Khóc?

Các nàng vẫn còn hôn môi, đầu lưỡi của hai người dây dưa quấn lấy nhau, khoảng cách này quá gần, mở mắt ra chỉ có thể nhìn thấy những hình bóng mờ ảo, Ôn Dư Nhiễm hoàn toàn không thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của tiểu cô nương chứ đừng nói là nước mắt.

Trong lòng Ôn Dư Nhiễm hỗn loạn thành một đoàn, vô thức buông lỏng tay ra.

Tại sao lại khóc?

Những lời nói của nàng... Đã tổn thương người rồi sao?

Cảm giác áy náy đã tràn ra khỏi vết nứt một cách không thể kiểm soát.

Nụ hôn vẫn còn tiếp tục.

Tất cả ký ức đều còn tươi mới. Nàng còn nhớ rất rõ những nụ hôn không trật tự và tràn ngập tính công kích của tiểu cô nương, nhớ đến những khoảnh khắc vụn vặt ngọt ngào, nhớ đến bộ dáng của tiểu cô nương đang mỉm cười ngọt ngào với nàng.

Nàng cũng nhớ rất rõ những giấc mơ hoang đường không trong sáng kia, nhớ đến làn da trắng nõn của tiểu cô nương lộ ra khi chỉ quấn một chiếc khăn tắm, nhớ đến đôi mắt ngấn nước trong giấc mơ kia, nhớ đến những dục vọng mà nàng đã nhiều lần cố gắng áp vào bên trong.

Quá nhiều ký ức kết hợp với dục vọng đan xen vào nhau, lôi kéo nàng đi xuống.

Rơi xuống vực thẳm.

Ngã xuống.

Nơi cổ áo có chút lạnh, có thể là ngón tay của tiểu cô nương.

Nàng không phân biệt được tiểu cô nương có đang giở trò quỷ hay không, tác dụng chậm của men rượu đã dâng lên, đầu óc đã choáng váng đến mơ hồ, nước mắt ướt đẫm của tiểu cô nương rơi xuống môi, lạnh như băng nhưng dường như có thể chảy đến tận tim, ngâm trái tim của nàng hoàn toàn mềm mại.

Vì thế, cứ liền mặc kệ như vậy.

Trong mơ hồ, Ôn Dư Nhiễm nghe thấy tiếng quần áo cọ xát nhàn nhạt xen lẫn tiếng cúc áo đứt quãng.

Nàng đã phải mất rất nhiều ý chí, rất nhiều sự kìm nén và trằn trọc để xây dựng một bức tường thành vững chắc, và nó đã bị lật đổ như trở bàn tay.

Kiềm chế cùng tỉnh táo, kế hoạch cùng lý trí.

Những thứ mà nàng thường phải tính toán để duy trì, cuối cùng đã bị phá hủy vào lúc này.

Cứ như vậy……

Mặc kệ một lần, dường như cũng không có vấn đề gì cả……

Khi ý niệm này đi lên tràn ngập toàn bộ trong đầu, một chút lý trí duy nhất còn lại cũng hoàn toàn biến mất.

Ôn Dư Nhiễm cũng không nhớ rõ nụ hôn kia kéo dài trong bao lâu, tất cả những gì nàng nhớ là dường như tiểu cô nương đã ôm nàng lên, rồi sau đó đặt xuống giường.

Nàng theo bản năng muốn chiếm lấy thế chủ động, nhưng ngay sau đó cổ tay của nàng đã bị giam cầm, không thể thoát ra được.

Những gì còn sót lại trong trí nhớ là nệm giường rất mềm, không khí có chút lạnh.

Làn da của tiểu cô nương cũng rất mềm và lạnh.

.....

Editor: Đoạn này Ôn tổng bị Ninh An thịt nha mọi người. Nhưng do " Tấn Giang thanh thuỷ bản" cho nên không có chi tiết lắm. ^^

Chương này đủ 50 bình chọn, ngày mai em up chương kế tiếp

Chương 56: Ở Nhà Chờ Chị Về

DTV-EBOOK

.....

Buổi sáng ngày hôm sau.

Ôn Dư Nhiễm co rút ở dưới chăn bông có chút giãy dụa, sau đó lấy tay che đôi mắt lại, chậm rãi tỉnh lại, từng chút một mở mắt ra.

Cơn đau đầu đến lợi hại, như kim châm đâm vào sọ não. Rõ ràng là cảm giác sau khi say.

Ôn Dư Nhiễm đưa tay đỡ lấy đầu, dùng cánh tay chống chậm rãi ngồi dậy.

"A....."

Nàng cố gắng bước ra khỏi giường, nhưng ngay khi chân vừa chạm đất, nàng liền hít hà một hơi.

Đau thắt lưng.....

Chuyện gì đã xảy ra?

Ôn Dư Nhiễm đưa tay lên che trán lại, chịu đựng cơn đau đầu, ép bản thân nhớ lại những chuyện ngày hôm qua, ký ức cuồn cuộn như nước kéo về.

Ngày hôm qua, nàng là vì muốn đuổi ma nên tính kế mang tiểu

cô nương đến nhà. Hoàng đại sư đã sớm bày ra trận pháp ở nhà của nàng, chỉ cần tiểu cô nương bước vào trận pháp, là nàng có thể dễ dàng tháo mặt dây chuyền ngọc bội của tiểu cô nương xuống.

Để làm tê liệt cảm giác sợ hãi, nàng đã uống rất nhiều rượu vang đỏ.

Nhưng....trận pháp không có hiệu lực.....

Sau đó... các nàng dường như có một trận dây dưa...

Rồi sau đó.....

Rồi lại sau đó.....

Ôn Dư Nhiễm nhớ đến cái gì đó, gương mặt đột nhiên nóng lên, ký ức nóng bỏng được kéo ra.

Nàng.....

Nàng như thế nào.....

Nàng như thế nào cùng tiểu cô nương.....

Nàng như thế nào ngủ cùng với một hồn ma?

Chuyện này Ôn Dư Nhiễm chỉ cảm thấy đại não bị chấn động một chút, nửa ngày cũng chưa bình thường trở lại.

Đôi môi đỏ tươi và làn da mềm mại của tiểu cô nương vẫn còn trong trí nhớ, còn có... còn có những ngón tay lạnh như băng.

Nàng chẳng những ngủ cùng với tiểu cô nương.....

Nàng còn để tiểu cô nương chiếm giữ quyền chủ động……?

Ôn Dư Nhiễm cúi đầu xuống, che gương mặt nóng bỏng lại, trong lòng bị nghẹn một hơi, không có cách nào phát tiết ra.

Những suy nghĩ phập phồng hỗn loạn đang rải rác phân tán trong não. Nàng ngồi xuống mép giường dừng lại một một lúc lâu mới bình tĩnh lại được.

Uống rượu thật là hỏng việc, từ đuổi ma có thể phát triển thành một tình huống như vậy, quả thật vớ vẩn đến không chịu được.

Ngủ thì ngủ thôi.

Cho dù có ngủ lại thì có thể như thế nào, nàng không thể cùng một hồn ma ở bên nhau, có cái gì mà phải rối rắm?

Ôn Dư Nhiễm lấy lại bình tĩnh, nhìn xuống quần áo phía dưới của mình. Bộ đồ ngủ nàng đang mặc không phải là bộ mà nàng mặc hôm qua khi về nhà, xem ra lúc sau tiểu cô nương đã thay cho nàng.

Trong phòng ngủ không có tiểu cô nương, tiểu cô nương chắc là đã đi rồi.

Đi rồi cũng tốt, không cần phải đối mặt với việc xấu hổ.

Ôn Dư Nhiễm âm thầm nhẹ nhàng thở ra, dùng tay chống vào mép tủ đầu giường, chậm rãi đứng dậy, đi vào nhà vệ sinh tắm rửa mặt một chút, rồi mở cửa phòng ngủ ra.

Vừa bước vào phòng khách, hương thơm của thức ăn xông vào mũi, hình như là hương thơm của cháo, có lẽ còn có một hai món ăn kèm, cùng hương thơm của bánh rán dầu hoà quyện vào nhau, rất kích thích vị giác.

"Chị tỉnh rồi." Tiểu cô nương ngồi trên ghế ngẩng đầu nhìn nàng.

Tại sao tiểu cô nương vẫn chưa rời đi?

Ôn Dư Nhiễm bị nghẹn một chút, xấu hổ quay mặt đi, cố gắng nén một âm tiết từ cổ họng ra: "Ừm."

"Em đã nấu cháo và xào một số món, vẫn còn nóng, chị chờ một chút em sẽ lập tức đi lấy ngay" Giọng nói của tiểu cô nương rất ngọt ngào, khiến cho người ta nhớ đến giọng nói ngọt ngào văng vẳng ở bên tai lúc đêm qua.

Ngày hôm qua, trong suốt quá trình, tiểu cô nương đều dán ở bên tai nàng, lặp đi lặp lại chỉ một tiếng mà gọi "Ôn Dư Nhiễm", giọng nói như được bọc trong mật có thể nhấn chìm chết người ở bên trong.

Ôn Dư Nhiễm chống đầu nhíu mày lại, có đem xóa hết những ký ức lung tung này đi ra khỏi đại não.

Sau một lúc thất thần, tiểu cô nương đã đem cháo đến còn bày ra một vài đĩa đồ ăn.

"Nguyên liệu nấu ăn ở đâu ra vậy?" Ôn Dư Nhiễm hỏi.

Ôn Dư Nhiễm không biết nấu ăn, tủ lạnh trong nhà hầu như cái gì cũng không có.

"Em đi mua lúc sáng." Ninh An vừa trả lời, vừa đưa đũa cho Ôn Dư Nhiễm.

Toàn bộ cuộc nói chuyện và động tác đều rất quen thuộc cùng tự nhiên, như thể các nàng đã sống cùng nhau. Ôn Dư Nhiễm cũng không biết phải làm sao với hình ảnh tràn đầy sung túc

như thế này, thật ra nàng rất muốn từ chối động tác của tiểu cô nương, nhưng khi ngửi thấy mùi thơm của thức ăn truyền đến, cũng không hiểu tại sao lại không nói ra được.

Ôn Dư Nhiễm khẽ nuốt nước miếng, cuối cùng vẫn im lặng tiếp nhận lấy chiếc đũa, bưng bát lên bắt đầu uống cháo.

"Hương vị thế nào?" Tiểu cô nương nhìn nàng với đôi mắt đen bóng bẩy, giống như một đứa trẻ đang muốn được khích lệ.

"Cũng được." Ôn Dư Nhiễm đặt nửa bát xuống, ngoài miệng cũng không rảnh, nhàn nhạt trả lời hai chữ. . Cập nhật truyện nhanh tại — trumtruy en.c om —

Cháo rất thơm và ấm, chảy xuống cổ họng rồi đi vào trong bụng. Tối hôm qua say rượu, sáng hôm nay dạ dày có chút buồn nôn, uống chút cháo thanh đạm cũng vừa lúc.

Ngồi phía đối diện, tiểu cô nương nghe lời đánh giá không phân biệt được thật giả này, ánh mắt sáng ngời, giống như đã nhận được một phần thưởng lớn.

"Vậy hôm nay chị có đi làm không?" Sau đó Ninh An lại hỏi, giọng điệu rất tự nhiên đến mức không có tì vết.

Ôn Dư Nhiễm khựng lại khi nghe câu hỏi này. Trên người đau đến mức không muốn cử động nhiều nên chỉ thản nhiên đáp: "Không đi."

"Vậy cơm trưa hôm nay chi muốn ăn gì?" Ninh An lại nhỏ giọng hỏi.

Khi giọng nói hạ xuống, Ôn Dư Nhiễm kéo khóe miệng lên một chút.

Tiểu cô nương hỏi vấn đề này để làm gì?

Muốn ở lại nhà của nàng không chịu đi sao?

Lúc này cái bát trong tay Ôn Dư Nhiễm đã nhìn thấy đáy, cháo đã uống hết, bụng cũng đã no. Có lẽ bầu không khí quá yên tĩnh, Ôn Dư Nhiễm không hề cảm thấy sợ hãi, nhưng dòng khí nghẹn ở trong lòng lúc sáng lại dâng lên.

Nàng đặt bát sang một bên, ổn định lại tinh thần, thần sắc lãnh đạm nói: " Tôi có chút đau đầu, muốn một mình nghỉ ngơi một lát."

Lệnh đuổi khách này khá rành mạch và rõ ràng, chỉ cần có khả năng nghe hiểu cơ bản là có thể nhận thấy thái độ đuổi khách rõ ràng.

Nhưng tiểu cô nương lại tỏ ra không hiểu: "Vậy thì nằm nghỉ một lát đi, chị còn uống không? Em đi lấy."

Nói xong Ninh An đứng dậy, nghiêng người với lấy cái bát trong tay Ôn Dư Nhiễm.

Trong lúc đó ngón tay của tiểu cô nương chạm vào mu bàn tay của Ôn Dư Nhiễm, Ôn Dư Nhiễm chỉ cảm thấy mu bàn tay chợt lạnh, nàng rùng mình giống như bị điện giật, ký ức ngọt ngào của đêm hôm qua lại tràn về, Ôn Dư Nhiễm sửng sốt nhanh chóng đẩy tay của tiểu cô nương.

"Không, không cần, tôi muốn nghỉ ngơi một mình, khi nào thì em rời đi?" Ôn Dư Nhiễm dùng hết sức đè nén những suy nghĩ lộn xộn kia xuống, dứt khoát nói thẳng ra.

Tiểu cô nương ngẩng đầu lên nhìn nàng, khuôn mặt trắng nõn dịu dàng lộ ra vẻ ôn nhu nói:

" Em không muốn đi."

Ôn Dư Nhiễm hít sâu một hơi, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Tiểu cô nương tiếp tục nói: "Hôm qua em đã hứa với chị là sẽ không vào nhà của chị một cách tùy tiện. Em sợ... Nếu em rời đi thì sẽ không vào được nữa....."

Giọng nói nhỏ nhẹ yếu ớt gần như khẩn cầu, nhẹ nhàng như lông chim thổi qua, tựa như không để lại dấu vết gì cả, nhưng lại cố tình gãi lên đỉnh trái tim, để lại một cảm giác ngứa ngứa và lạnh lẽo.

Tiểu cô nương lúc này giống như một đứa trẻ yếu ớt, bị thương không nói nên lời. Giống như vẻ đáng sợ và sự công kích của ngày hôm qua đều là ảo giác.

Ôn Dư Nhiễm nuốt hết những gì mà nàng muốn nói trở vào.

Thật là tà môn.

Rõ ràng hôm qua đã rơi vào cục diện cá chết rách lưới, tại sao hôm nay lai trở thành dáng vẻ thế này?

Quên đi.

Tiểu cô nương không muốn đi, nàng cũng không đuổi được.

"Tôi vừa mới nhớ ra có chuyện ở công ty." Ôn Dư Nhiễm bịa ra một cái cớ khô khan, không cần biết tiểu cô nương phản ứng thế nào, nàng đứng dậy lấy chìa khóa xe từ trong ngăn kéo ra, xoay người rời đi.

Nàng vốn nghĩ rằng tiểu cô nương sẽ ngăn cản, không nghĩ đến khi nàng đi ra đến cửa nhưng tiểu cô nương vẫn chưa phản ứng.

Khi mở cửa ra, Ôn Dư Nhiễm dừng lại động tác một chút.

"Ôn Dư Nhiễm, em ở nhà chờ chị về." Giọng nói ngọt ngào của tiểu cô nương từ phía sau truyền đến.

Giọng nói mang theo mê hoặc này, nhè nhẹ từng đợt ngâm vào tận đáy lòng, Ôn Dư Nhiễm dừng lại mấy giây, sau đó mới giật mình tỉnh táo mở cửa ra, vội vàng nói tạm biệt rồi bước nhanh ra ngoài như đang chạy trốn.

.....

Editor: chương này đủ 50 bình chọn, ngày mai em sẽ up chương tiếp theo

Chương 57: Xử Lý Xong Mọi Chuyện

DTV-EBOOK

.....

Ôn Dư Nhiễm lái xe ra khỏi tiểu khu, cũng không vội vàng đến công ty, thay vào đó là đỗ xe ở bên đường, mở cửa sổ ra và châm một điếu thuốc.

Trong lòng còn lưu lại một cảm giác không biết tên.

Như vậy cũng không phải biện pháp, nếu tiểu cô nương ăn vạ không chịu rời đi thì làm sao bây giờ?

Đi tìm Hoàng đại sư sao?

Ôn Dư Nhiễm cầm điếu thuốc hút một hơi, sau đó cười nhạo một tiếng, nhanh chóng phủ định ý định này. Xảy ra nhiều chuyện như vậy, Hoàng đại sư không có lần nào là đáng tin cậy.

Quên đi.

Cùng lắm thì hôm nay không về nhà.

Sau khi đưa ra quyết định, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, nàng dập lửa điếu thuốc rồi lái xe đến công ty.

Sau khi đến công ty, Ôn Dư Nhiễm liền đi gặp một số giám đốc bộ phận và mở hai cuộc họp nhỏ, trong cuộc họp nàng vẫn luôn ngồi vững vàng trên ghế mà không nhúc nhích. Bởi vì chỉ cần cử động một chút sẽ đau thắt lưng.

Cuối cùng cuộc họp nhỏ này cũng kết thúc, Ôn Dư Nhiễm chuẩn bị trở lại văn phòng, cắm rễ vào bàn làm việc cũng không muốn đi đâu.

Trên bàn vẫn còn một đống văn kiện, Ôn Dư Nhiễm tùy ý lật xem, tập trung xem cũng không thể tiếp thu, hiệu suất xuống thấp một cách dị thường.

Di chứng để lại cũng quá lớn, thật là đáng sợ.

Về sau ngàn vạn lần cũng không bao giờ uống rượu để say nữa.

Ôn Dư Nhiễm mở một tập văn kiện ra, nhìn một hồi rồi bất giác bắt đầu thất thần, trong đầu có thể mơ hồ nhớ lại được làn da và đôi môi của tiểu cô nương khi chạm vào, trên mặt có chút nóng lên.

Lúc này, di động vang lên.

Hiển thị người gọi là "Hoàng đại sư".

Ôn Dư Nhiễm cũng không thèm nhìn, trực tiếp cúp điện thoại.

Nhưng một lúc sau, điện thoại lại vang lên, vẫn là Hoàng đại sư gọi đến. Ôn Dư Nhiễm hít sâu một hơi, dùng ngón tay ấn lên huyệt thái dương ngả người ra sau, lười nhát trả lời điện thoại.

"Mỹ nữ, sao vừa rồi cúp điện thoại của tôi?" Giọng của Hoàng đại sư truyền qua ống nghe tiến đến.

"Bấm nhầm." Ôn Dư Nhiễm sắc mặt không chút thay đổi nói.

"Ngày hôm qua... mọi chuyện thế nào?" Ông ta đang ám chỉ đến mặt dây chuyền bằng ngọc bội.

"Không thành." Ôn Dư Nhiễm nói ngắn gọn.

"Hả... Không thành sao..." Giọng điệu của Hoàng đại sư có vài phần mất mát:

"Vậy thì chúng ta lên kế hoạch khác, mỹ nữ, khi nào thì cô có thời gian rảnh?"

"Bây giờ đang rảnh, ông đến công ty đi." Ôn Dư Nhiễm mặt không cảm xúc nhàn nhạt nói xong liền cúp điện thoại.

.....

Sau khi cúp điện thoại, Ôn Dư Nhiễm tiếp tục nhìn vào văn kiện một chút, ngay sau đó thư ký liền gõ cửa nói Hoàng đại sư đã đến rồi.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy thắt lưng đau nhức, không muốn đến phòng tiếp khách, liền kêu thư ký trực tiếp đưa Hoàng đại sư vào phòng làm việc.

"Chào mỹ nữ, chúng ta lại gặp nhau..." Hoàng đại sư cười nói.

Ôn Dư Nhiễm cũng mang theo nụ cười nói: "Xin chào."

"Hôm qua xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao lại không thành?" Hoàng đại sư bưng trà do thư ký rót, ngồi xuống sô pha trong văn phòng.

Ôn Dư Nhiễm đóng văn kiện trong tay lại, che dấu ánh sáng lạnh lùng trong mắt:

"Ngày hôm qua, trận pháp của ông không có tác dụng."

"Không có tác dụng..... Vậy thì, làm thế nào mà cô chạy thoát

được?" Hoàng đại sư vội vàng hỏi.

Ôn Dư Nhiễm nhìn chằm chằm biểu hiện của Hoàng đại sư, khuôn mặt có chòm râu của Hoàng đại sư không có chút kinh ngạc, chỉ là vội vàng hỏi.

Nàng không trả lời câu hỏi của Hoàng đại sư mà lãnh đạm hỏi một câu:

"Ông không giải thích một chút sao?"

"Giải thích cái gì?"

"Giải thích tại sao trận pháp không có tác dụng."

Hoàng đại sư sửng sốt đứng lên khỏi sô pha: "Mỹ nữ, cô đang nghi ngờ ta sao? Trận pháp kia thật sự không có vấn đề. Chắc chắn là ác ma kia quá nguy hiểm, không thể bị trận pháp bình thường bắt được. Ta cũng không thể đoán trước được điều này.....Nhưng mà, ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì vậy? Ác ma kia làm cô bị thương sao? "

Ôn Dư Nhiễm lãnh đạm nhìn cách giải thích của Hoàng đại sư, chờ khi ông ta giải thích xong thì chậm rãi mở miệng.

"Ông đã sớm biết trận pháp kia không thể giữ được em ấy." Giọng điệu của nàng gần như là chắc chắn.

"Không phải....." Hoàng đại sư mở miệng thở dốc.

"Nếu ông thật sự dựa vào trận pháp để bắt được em ấy, có rất nhiều cơ hội để động thủ, cũng không cần hợp tác với tôi."

"Không phải, mỹ nữ, ta hợp tác với cô là vì tiền mà....."

Ôn Dư Nhiễm liếc ông ta một cái, khẽ cười một tiếng: "Ông không muốn tiền, thứ ông muốn chính là mặt dây chuyền ngọc bội trên người của tiểu cô nương. Những lá bùa đều vô dụng, trận pháp cũng vô dụng. Ông thật sự không có biện pháp làm gì được tiểu cô nương. Cho nên ông đã tìm đến tôi."

"Ta... mỹ nữ, ta đến tìm cô làm gì, cô cũng đâu có thể đuổi được ma đâu....."

"Tôi có thể." Ôn Dư Nhiễm từ trong cổ họng phun ra hai chữ.

Chỉ có nàng mới có thể làm tiểu cô nương chủ động dâng lên ngọc bội.

Chỉ có nàng.

Ôn Dư Nhiễm dựa lưng vào ghế ngồi, khép hờ đôi mắt, trong lòng cũng không nói ra được tư vị gì.

"Không, không, không....Mỹ nữ, cô đừng đoán mò, ta....."

"Đại sư." Ôn Dư Nhiễm ngắt lời ông ta, dùng khớp ngón tay gõ lên bàn, thấp giọng nói:

"Ông có biết trong tay tôi có bao nhiêu mối quan hệ xã giao không, chỉ cần một cuộc điện thoại của tôi là có thể làm được bao nhiêu việc. Con gái của ông muốn đi học thêm, còn cháu trai của ông muốn có một công việc, với một chút danh tiếng của ông trong ngành này, căn bản không thể xử lý được chuyện xấu của ông khi được đưa lên các phương tiện truyền thông. Cho nên, tôi khuyên ông.....

"Thành thật một chút."

Giọng nói của nàng không lớn, ngữ khí chậm rãi, cả người lười nhác dựa vào trên ghế, đôi khuyên tai bạch kim trên vành tai loé

lên một tia sáng lạnh lùng.

Chỉ cần là con người đều có nhược điểm, liền có chỗ để uy hiếp.

Ôn Dư Nhiễm am hiểu rất rõ điều này.

"Ta....." Hoàng đại sư mở to hai mắt nhìn nàng, nhìn một hồi lâu rồi cuối cùng ngậm chặt miệng lại, không có giải thích.

Bờ vai của ông ta suy sụp xuống và đầu cũng gục xuống, bộ dáng trông có vẻ rất thất bại.

Ôn Dư Nhiễm duỗi tay cầm ly nước trên bàn, nhẹ nhàng uống một hớp.

"Tôi hỏi, ông đáp." Nàng để ly nước xuống.

Hoàng đại sư ngậm miệng gật đầu.

"Ông biết đến Ninh An khi nào?"

"Khoảng ba bốn tháng trước, khi ta nhìn thấy con bé ở cổng trường đại học, ta cảm thấy cô gái này có gì đó không ổn. Sau đó ta đã thử một chút, quả nhiên có vấn đề....."

"Làm sao ông biết được tôi?"

"Ta cũng không phải vô dụng như vậy. Ta có một đồ vật trong tay, có thể nhìn rõ chấp niệm của ác ma là gì. Loại ma này có chấp niệm vì tình, không khó đối phó. Nói chung chỉ cần nắm được nhược điểm là đủ. Người bình thường phát hiện có hồn ma bên cạnh, nhất định sẽ sẵn sàng xử lý. Nào biết cô chần chừ lâu như vậy... "

"Ông có thể thấy chấp niệm rõ ràng?"

"Không sai." Hoàng đại sư gật đầu.

"Vậy ông có biết tại sao em ấy quấn lấy tôi không? Bọn tôi đã từng xảy ra chuyện gì?"

"Sâu như thế, không thể nhìn ra được....."

"Ông muốn ngọc bội để làm cái gì?"

Lần này Hoàng đại sư trả lời một cách mơ hồ, chỉ nói một câu: "Hữu dụng"

Ôn Dư Nhiễm cẩn thận nhìn vào mắt ông ta, cũng không nhìn thấy cái gì nữa, nàng cũng không còn tâm tình chất vấn, vẫy tay đuổi Hoàng đại sư đi ra ngoài: "Được rồi, ông đi đi."

Sau khi Hoàng sư phụ rời đi, Ôn Dư Nhiễm dựa lưng vào ghế, vô thức lật xem văn kiện trong tay, cũng không tiếp thu được cái gì.

Rốt cuộc tại sao tiểu cô nương lại thích nàng?

Nàng phải đối mặt với tiểu cô nương như thế nào?

Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng thở ra một hơi, tâm tình đều hỗn loạn, một chút suy nghĩ rõ ràng cũng không có.

Trước cứ như vậy đi.

Tiểu cô nương muốn ăn vạ ở nhà thì để em ấy ở đó vậy, còn nàng thì sẽ đổi một chỗ khác, dù sao cũng có rất nhiều bất động sản, có thêm kinh nghiệm và trải nghiệm đổi nhiều chỗ ở cũng tốt.

.....

Khi mặt trời đã lặn hơn một nửa, cũng gần đến thời gian tan

tầm.

Ôn Dư Nhiễm vốn dĩ có một bữa tiệc xã giao cũng không quan trọng lắm, nàng thật sự rất mệt nên đã từ chối bữa tiệc.

Sau khi tan tầm, Ôn Dư Nhiễm lái xe đến một căn nhà riêng biệt ở đường vành đai ba ngoại thành, trên đường mua một số đồ dùng hàng ngày cần thiết, ứng phó vài đêm cũng không thành vấn đề.

Tiểu cô nương không đợi được người, chắc sẽ rời đi.

Ôn Dư Nhiễm thầm nghĩ.

Căn nhà này rất rộng cho nên khá quạnh quẽ, Ôn Dư Nhiễm ngồi ở bên trong có chút không thoải mái, nàng liền đi tắm sớm chờ đến thời gian rồi đi ngủ.

Khoảng 8 giờ tối, điện thoại vang lên.

Điện thoại hiển thị: "Tiểu nha đầu".

Ôn Dư Nhiễm nhìn thấy hiện thị người gọi liền đem điện thoại ném sang một bên, trong lòng cảm thấy bực bội.

Không ai bắt máy, điện thoại thông báo nhấp nháy một hồi rồi dập tắt.

Sau đó xuất hiện một vài tiếng rung động, chắc là WeChat.

Xem WeChat một chút.....chắc cũng không sao.

Đang suy nghĩ miên man, Ôn Dư Nhiễm đi đến đầu kia của ghế sô pha, cầm điện thoại di động lên, mở khóa bấm vào tin nhắn chưa đọc.

【naw】: Em đã nhịn xuống, cả ngày hôm nay không đọc suy nghĩ của chị, thấy em có giỏi không?

【naw】: Ôn Dư Nhiễm, khi nào thì chị trở về?

【naw】: Cơm đều đã nguội, em cảm thấy rất khó chịu……

【naw】: Chị sẽ trở về mà, đúng không?

……

editor: chương này đủ 50 bình chọn, ngày mai em sẽ up chương tiếp theo.

Chương 58: Trở Về

DTV-EBOOK

.....

Ôn Dư Nhiễm nhìn chằm chằm vào màn hình đang phát sáng, liếc mắt một cái đọc hết tất cả các tin nhắn chưa đọc.

Nàng cố ý xem thật nhanh, hơn nữa cố gắng không để lại quá nhiều cảm xúc vào bản thân, sau khi xem xong nàng đặt điện thoại sang một bên.

Trở về làm cái gì?

Nàng điên rồi mới có thể trở về.

Ôn Dư Nhiễm ngã vào trên sô pha, nhắm hờ mắt, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì, chỉ cảm thấy mọi thứ đều rối tung cả lên.

—— Chị sẽ trở về mà, đúng không?

—— đúng không?

Trong trí nhớ, giọng nói ngọt ngào của tiểu cô nương, rất nhẹ nhàng và cẩn thận. Nếu bây giờ tiểu cô nương đứng ở trước mặt nàng, nhất định sẽ nhìn nàng bằng đôi mắt đen bóng bẩy kia, cứ như vậy mà nhìn nàng, giống như có thể ngắm nàng cả đời.

Ôn Dư Nhiễm xoay người nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Điện thoại ở trên trên bàn trà rung lên.

Mỗi lần rung lên đều có một tin nhắn mới, Ôn Dư Nhiễm không biết điện thoại đã rung lên bao nhiêu lần, cũng không biết tiểu cô nương đã gửi qua bao nhiêu tin nhắn.

Nàng chỉ cảm thấy bực bội.

Bực bội nói không nên lời.

Loại bực bội này xúi giục nàng muốn ra ban công hút một điếu thuốc. Nhưng sau một lúc, nàng khắc chế tuần suất hút thuốc quá thường xuyên sẽ bị nghiện nên không thể đụng vào thuốc lá.

Điện thoại vẫn còn rung.

Nàng sẽ không quay trở lại. Nếu tiểu cô nương không đợi được nàng, sẽ không chờ mãi chứ.

Không có việc gì.

Ôn Dư Nhiễm hết lần này đến lần khác thuyết phục bản thân, nhưng vẫn không thể nhịn được mà tưởng tượng ra khuôn mặt trắng nõn của tiểu cô nương, tưởng tượng ra đôi mắt phiếm hồng đẫm nước mắt kia, nhớ đến lời khẩn cầu mang theo tiếng khóc nức nở của tiểu cô nương.

Giây tiếp theo, Ôn Dư Nhiễm đứng lên.

Nàng thật sự chưa phân biệt được cảm giác nhói trong tim là gì, chỉ là tiếng rung của điện thoại khiến nàng bực bội, nếu không làm gì thì một chút bực bội này không thể biến mất được.

Ôn Dư Nhiễm cầm điện thoại di động trên bàn trà lên, sau đó

cầm lấy chìa khóa xe đi ra ngoài.

Làn gió đêm lạnh lẽo ngoài hành hiên khiến Ôn Dư Nhiễm tỉnh táo lại.

Hiện tại, có một hồn ma sống trong nhà của nàng.

Nếu nàng quay trở về, điều đó có nghĩa là nàng có thể chấp nhận một hồn ma.

Điện thoại vẫn còn rung.

Ôn Dư Nhiễm run rẩy ngón tay mở WeChat lên, liền nhìn thấy 86 tin nhắn chưa đọc.

Con số này làm người thật giật mình.

Tiểu cô nương muốn cái gì, có bao nhiêu chấp niệm, Ôn Dư Nhiễm đã hiểu ra.

Nàng nhìn chằm chằm vào số lượng tin nhắn chưa đọc ngày càng tăng nhanh trên điện thoại, nhìn kỹ sự điên cuồng của tiểu cô nương và xem xét kỹ nỗi sợ hãi trong lòng.

Rốt cuộc nàng có thể cho được những gì mà tiểu cô nương muốn không?

Vào lúc này điện thoại di động ngừng rung lên, thay vào đó là nhạc chuông du dương và thông báo người gọi— "Tiểu nha đầu"

Ôn Dư Nhiễm do dự một lúc rồi trả lời điện thoại.

"Ôn Dư Nhiễm."

Giọng nói của tiểu cô nương rất nhẹ nhàng và thong thả, như thể cố gắng nhấm nuốt ba chữ này ra ý vị mới.

Ôn Dư Nhiễm hít sâu một hơi, giọng nói có chút run run: "Gửi nhiều tin nhắn như vậy làm gì?"

"Em buồn, chị không có ở đây trong nhà rất trống trải, em rất khó chịu..." Giọng nói của tiểu cô nương có chút trầm thấp, nhẹ nhàng khoan thai vào lòng Ôn Dư Nhiễm.

Tác động của âm thanh mạnh hơn rất nhiều so với văn bản tin nhắn.

Ôn Dư Nhiễm siết chặt điện thoại, im lặng

"Khi nào chị trở về?"

Ôn Dư Nhiễm vẫn không trả lời.

"Vẫn còn tăng ca đi, công việc bận chị chú ý nghỉ ngơi một chút, em vẫn luôn ở nhà chờ chị."

Giọng nói của tiểu cô nương xuyên qua màng nhĩ, mang theo ma lực mê hoặc lòng người, thiếu chút nữa đã dẫn Ôn Dư Nhiễm rơi xuống vực sâu.

"Tôi..." Ôn Dư Nhiễm nhắm mắt lại, cuối cùng tước vũ khí đầu hàng: "Tôi sẽ sớm trở về."

Ôn Dư Nhiễm đi thang máy đến gara, sau đó lái xe rời khỏi tiểu khu, lái xe hướng về nhà.

Nàng vội vàng nhìn ánh đèn đường cùng với mặt đường tối om, trong lòng nàng bình lặng đến lạ thường.

Nàng biết nỗi sợ hãi của mình, biết khát vọng của tiểu cô nương, cũng biết khát vọng của bản thân nàng.

Mọi thứ đều rất rõ ràng, rành mạch, đều bày ra ở trước mắt, chỉ còn chờ nàng chọn ra một đáp án.

Và nàng đã lựa chọn về nhà.

.....

Khi đứng ở trước cửa nhà, Ôn Dư Nhiễm đã đổ mồ hôi.

Rõ ràng đây là nhà của nàng, nhưng lại có một chút căng thẳng không thể giải thích được, Ôn Dư Nhiễm đứng ở cửa một lúc, hạ quyết tâm bấm chuông cửa.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Cửa mở.

Một âm thanh cọ xát rất nhỏ, cánh cửa từng chút một mở ra, ánh sáng xuyên qua và tiểu cô nương xuất hiện ở trước cửa.

"Em tưởng rằng chị sẽ không trở lại..." Ninh An cúi đầu, trong giọng nói mang theo uỷ khuất.

Hình như tiểu cô nương đã tắm xong, hai bím tóc hơi có chút rời rạc, thưa thớt vài sợi tóc buông nhẹ xuống bờ vai gầy yếu, trên người mang theo từng đợt hương thơm nhè nhẹ rất dễ chịu.

Một đôi dép lê được mang tuỳ ý ở trên chân, để lộ ra móng chân trắng hồng cùng với mu bàn chân trắng nõn. Hướng lên trên, có một nửa bắp chân thẳng tắp thon thả ẩn hiện trong làn váy ngủ màu hồng.

Ôn Dư Nhiễm nhớ đến những ký ức vẩn đục, trên mặt có chút nóng lên, vô thức tránh đi tầm mắt của tiểu cô nương, nói "Ừm" một tiếng.

Ninh An tránh sang một bên, Ôn Dư Nhiễm bước vào bên trong đặt đồ xuống.

"Chị..... ăn cơm tối chưa?" Tiểu cô nương ở sau lưng nhẹ nhàng hỏi một câu.

"Đã ăn." Ôn Dư Nhiễm đáp.

Sau một lúc im lặng, Ninh An mới thốt ra một âm tiết đơn giản: "Ồ."

Trong bầu không khí này, Ôn Dư Nhiễm căn bản không dám nhìn tiểu cô nương, chỉ nói:

"Em đến phòng khách ngủ đi, tôi muốn ngủ."

"Vâng." Ninh An lại trả lời một chữ đơn giản.

Sau đó tiểu cô nương liền cúi đầu, ngoan ngoãn đi đến cửa phòng khách, mở cửa ra chậm rãi đi vào.

Trước khi vào cửa, còn nhìn về hướng của Ôn Dư Nhiễm một chút, trong ánh mắt có chút mất mát.

Ôn Dư Nhiễm lắc đầu, gạt những suy nghĩ lung tung đó sang một bên.

Nàng có hơi khát muốn đi vào phòng ăn uống nước, vì thế nàng đi đến nhà ăn bật đèn lên.

Sau đó nàng nhìn thấy một bàn các món ăn.

Các món ăn cơ bản là theo khẩu vị của nàng, cũng không biết tiểu cô nương đã nấu bao lâu rồi.

Ôn Dư Nhiễm đột nhiên cảm thấy mũi có chút chua xót, trong lòng vừa ấm áp, vừa xen lẫn từng đợt áy náy.

Khi nàng nhìn thấy cụm từ "Đồ ăn đều đã lạnh" trên WeChat, trong lòng nàng cũng không có quá nhiều cảm xúc, nhưng khi thật sự đối mặt với bàn ăn, nàng không thể nào bình tĩnh được.

Tiểu cô nương..... Thật sự rất dụng tâm.....

Nếu không phải là ma, tiểu cô nương nhất định là một người yêu rất tốt đi.....

Ôn Dư Nhiễm đưa ngón tay ra nhẹ nhàng chạm vào đĩa đồi ăn.

Đều đã lạnh.

Ôn Dư Nhiễm khẽ thở dài, rốt cuộc cũng không có cách nào để xoay người đi. Nàng bưng đĩa đồ ăn lên, đi đến phòng bếp để hâm nóng trong lò vi sóng, sau đó lấy một cái bát, bới cho mình một ít cơm trong nồi cơm điện.

Dưới ánh đèn, Ôn Dư Nhiễm ngồi một mình trước bàn ăn, ăn từng miếng một, trong lòng không nói nên tư vị gì.

Tối hôm nay xác thật nàng đã ăn cơm qua, nhưng chỉ là ăn một cách tùy tiện, kỳ thật là ăn không ngon. Các món ăn của tiểu cô nương đều phù hợp với khẩu vị của nàng, Ôn Dư Nhiễm nhanh chóng mở rộng cảm giác thèm ăn, lập tức ăn xong hai bát cơm.

Nàng vẫn còn nhớ lần đầu tiên tiểu cô nương nấu cơm cho nàng, mặc dù hương vị ăn rất ngon nhưng cũng không hợp

khẩu vị của nàng như bây giờ.

Cũng không biết làm thế nào mà tiểu cô nương nhớ được món nào mà nàng đã gắp nhiều hơn và món nào ít gắp hơn, để từ từ tìm ra khẩu vị ăn uống của nàng.

Thật là……

Ôn Dư Nhiễm nhất thời không nghĩ ra được từ ngữ thích hợp để hình dung, nàng lắc đầu chịu thua, trong lòng thật sự đã mềm nhũn, nàng mỉm cười một chút, rồi đặt đũa xuống dọn dẹp sạch bát đĩa.

Khi đứng dậy, Ôn Dư Nhiễm đột nhiên nhận ra điều gì đó và quay đầu lại.

Nhìn thấy tiểu cô nương đứng ở lối vào của phòng ăn, đang nhìn nàng, cũng không biết đã nhìn trong bao lâu.

……

editor: chương này đủ 50 bình chọn. ngày mai em sẽ up chương kế tiếp

Chương 59: Khăn Tắm

DTV-EBOOK

.....

Trái tim của Ôn Dư Nhiễm co thắt lại một chút, sau lưng nàng đột nhiên xuất hiện một người, tình huống này có chút kinh hãi, nàng hít một hơi thật sâu rồi nhìn chiếc váy ngủ màu trắng của tiểu cô nương, từ từ thả lỏng lại.

"Em....."

Ôn Dư Nhiễm dùng ngón tay siết chặt mép bàn ăn bên cạnh, cứng ngắc suy nghĩ lời nói, nàng vốn dĩ muốn hỏi tiểu cô nương đã đứng nhìn bao lâu rồi, nhưng không nói ra được, cuối cùng nàng chỉ nhẹ giọng hỏi một câu: "Sao em vẫn chưa ngủ?"

"Mới hơn 9 giờ." Ninh An nghiêng đầu trả lời.

Giải thích rất hoàn hảo.

Sinh viên đại học làm sao mà có thể đi ngủ lúc 9 giờ?

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy có chút xấu hổ, tiểu cô nương đều đã nhìn thấy cảnh tượng nàng ăn cơm, giống như tâm tư bị vạch trần, được bày ra dưới ánh sáng.

"Tôi sẽ thu dọn bát, em đừng đứng ở chỗ này." Ôn Dư Nhiễm thay đổi ánh mắt, nói sang chuyện khác.

"Vậy thì em sẽ giúp chị." Ninh An mỉm cười ngọt ngào.

Ôn Dư Nhiễm nhìn sang chỗ khác, "Ừm" một tiếng, cũng không từ chối nữa.

Tiếp theo tiểu cô nương bước đến bên cạnh nàng, cầm bát đũa thu dọn sạch sẽ, động tác rất nhẹ nhàng và uyển chuyển.

Cánh tay trắng nõn vẫn cứ đung đưa trước mắt Ôn Dư Nhiễm.

Cánh tay trắng nõn mảnh khảnh kia khiến Ôn Dư Nhiễm có chút thất thần, đến khi nàng có phản ứng lại, tiểu cô nương đã thu dọn mọi thứ rồi đi vào phòng bếp.

Tiếng nước xôn xao từ trong phòng bếp truyền ra.

Ôn Dư Nhiễm vừa mới cầm bát đũa lên cũng chưa kịp làm gì, nàng khó tránh khỏi có chút băng khoăn, vì thế liền đi vào phòng bếp.

"Bát đũa cứ để cho tôi rửa." Ôn Dư Nhiễm nói.

Ninh An quay đầu lại, yên lặng nhìn nàng một lúc rồi nói: "Vâng."

Sau đó Ninh An bước ra ngoài nhường chỗ.

Từ nhỏ đến giờ, Ôn Dư Nhiễm chưa bao giờ tự nấu ăn chứ đừng nói là rửa bát. Nàng thậm chí còn chưa sử dụng đến máy rửa bát tự động.

Bây giờ nàng nhìn đống bát đũa dính đầy dầu mỡ trong bồn, cảm thấy có chút bối rối.

Tiểu cô nương vẫn còn đứng ở phía sau nhìn.

"Em đi chỗ khác chơi trước đi, đợi lát nữa tôi sẽ rửa xong." Ôn Dư Nhiễm cảm thấy ánh mắt phía sau lưng có chút xuyên thấu, nàng muốn đánh lạc hướng tiểu cô nương.

Ninh An không đáp lời, cũng không nhúc nhích.

Cứ như vậy nhìn nàng.

Ôn Dư Nhiễm cũng không có ý đuổi người, cúi đầu bắt đầu rửa bát, vốn dĩ đây là lần đầu tiên rửa bát, ở phía sau còn có tiểu cô nương đang nhìn, càng tăng thêm vài phần bối rối, động tác tay chân có chút luống cuống

"Xoảng!"

Ôn Dư Nhiễm đã làm vỡ một cái bát. Vốn dĩ trên thân bát đều là chất tẩy rửa nên có chút trượt tay, với lại nàng thiếu kinh nghiệm không thể cầm chắc, cho nên không cẩn thận làm rơi.

"Để cho em rửa đi." Ninh An ở phía sau nói.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy có chút xấu hổ.

Nàng nhìn những mảnh vỡ vụn trên mặt đất, hít sâu một hơi, sau đó bình tĩnh nói:

"Không sao, vừa rồi tôi không cẩn thận, đợi lát nữa rửa xong thì tôi sẽ quét dọn sau."

Hai phút sau.

"Xoảng!"

Ôn Dư Nhiễm làm rơi chiếc bát thứ hai.

"Tay có chút run, đây là lần cuối cùng, tôi sẽ không làm rơi nữa."

Sắc mặt của Ôn Dư Nhiễm không chút thay đổi giải thích.

Năm phút sau.

"Xoảng!"

Ôn Dư Nhiễm nhìn những cái bát bị nghiền nát trên mặt đất, trong lòng rơi vào trầm tư.

"Ôn Dư Nhiễm, chị đi ra ngoài trước đi, em sẽ giải quyết." Giọng của Ninh An lại vang lên từ phía sau.

Lần này Ôn Dư Nhiễm cũng không nói gì nữa, cẩn thận tránh đi mảnh vỡ, đi ra khỏi phòng bếp, nhường vị trí cho tiểu cô nương.

Nàng nhìn tiểu cô nương ngồi xổm xuống, nhặt từng mảnh nhỏ cho vào sọt rác.

Bầu không khí này không thể giải thích được, ấm áp đến khó tả, với ánh đèn màu vàng chiếu vào phía sau cổ của tiểu cô nương, hai bím tóc đen nhánh nhẹ nhàng vòng qua cổ. Dường như các nàng được sinh ra là để sống chung dưới một mái nhà như thế này.

Nhìn tiểu cô nương như vậy, không giống một hồn ma chút nào.

Giống như là một làn khói có nhân khí.

Có thực thể sinh động, có sinh mệnh, đối với nàng rất tốt.

.....

"Đã xong."

"Ừm, đã làm phiền em rồi." Ôn Dư Nhiễm dùng giọng điệu nhàn

nhạt nói: "Tôi đi tắm đây."

Sau khi nói xong, Ôn Dư Nhiễm cũng không biết mình đang trốn tránh cái gì, nhanh chóng bước đến phòng khách cũng không quay đầu lại.

Sao lại thế này?

Khoảng một giờ trước không phải nàng vẫn kiên định về việc sẽ không trở về nhà sao?

Tại sao mới chỉ hơn một giờ về nhà, ăn cơm của tiểu cô nương, còn cảm động đến không thể giải thích được.

Quả thật hoang đường.

Tiểu cô nương là ma.

Tiểu cô nương là ma.

Tiểu cô nương là ma.

Ôn Dư Nhiễm đặt vòi hoa sen lên trán, nước ấm chảy dài trên má trượt xuống, ở trong lòng cứ lặp đi lặp lại sự thật này.

Tiểu cô nương là ma, các nàng không thể ở chung, không có khả năng chính là không có khả năng, đừng động đến tâm tư không nên động. Nàng vẫn còn người nhà, Diệp Thấm Miên còn trông cậy vào nàng sẽ cưới được một người vợ đáng tin cậy về nhà. Vừa rồi nàng chỉ là nhất thời xúc động cho nên mới trở về, không thể chứng minh được điều gì.

Ôn Dư Nhiễm từng câu bày ra lý do, từng câu nói cho bản thân nàng nghe, muốn khắc sâu những suy nghĩ này vào trong đầu, dùng hết toàn lực để củng cố ý chí không vững của mình.

Sau khi tắm xong, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy bản thân gần như bình tĩnh lại.

Nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, dựa thói quen nàng đưa tay lên giá treo tìm kiếm, nhưng không bắt được cái gì cả.

Ôn Dư Nhiễm sửng sốt một chút.

Khăn tắm của nàng... dường như vẫn còn ở ngoài ban công...

Vừa rồi động tác quá vội vàng, khi vào phòng tắm nàng cũng không có để ý quá nhiều, cho nên đã quên lấy khăn tắm.....

Ôn Dư Nhiễm dùng ngón tay cắm sâu vào trong tóc, ấn một bên đầu, trong lòng đã rối loạn thành một đoàn.

"Ninh An....." Ôn Dư Nhiễm hướng ra ngoài cửa gọi một tiếng.

Giây tiếp theo.

"Có chuyện gì vậy?" Giọng nói của tiểu cô nương vang lên từ bên ngoài truyền đến phòng tắm.

Âm thanh rất gần.

Thật giống như là..... vẫn luôn đứng ở ngoài cửa.....

Điều này thật sự giống như chuyện mà tiểu cô nương sẽ làm.

Ngón tay của Ôn Dư Nhiễm khẽ run lên một chút, nàng kiềm chế sợ hãi nhàn nhạt, hướng ra bên ngoài cửa nói:

"Giúp tôi lấy khăn tắm, nó ở bên ngoài ban công."

Ninh An nhỏ giọng đáp "Vâng."

Ôn Dư Nhiễm đứng một mình dưới ngọn đèn ấm áp, trên người còn đọng lại những giọt nước, khiến nàng cảm thấy có chút rét run.

"Em đã lấy khăn tắm." Giọng nói của Ninh An vang lên từ cửa truyền vào.

Hô hấp của Ôn Dư Nhiễm thắt lại một cách khó hiểu.

Chỉ cách một cánh cửa.

"Chị mở cửa ra một chút đi, em sẽ đưa cho chị." Tiểu cô nương nhẹ nhàng nói.

Giọng nói ngọt ngào mang theo một chút hàm ý, dễ dàng khiến người ta liên tưởng đến ám chỉ khác.

Tình huống hiện tại thật quá xấu hổ, những ký ức hỗn loạn trong sâu thẳm tâm trí lại hiện lên, hiện tại Ôn Dư Nhiễm vẫn còn đau ở thắt lưng, nàng vừa nhờ tiểu cô nương giúp đỡ cho nên cũng không thể tức giận được.

"Chị mở cửa ra một chút đi." Giọng nói của tiểu cô nương lại vang lên.

Ôn Dư Nhiễm đè nén những suy nghĩ lộn xộn đó xuống, cầm lấm quần áo đơn giản che lại, sau đó chống đầu gối vào sau cửa, hít sâu một hơi, dùng ngón tay nắm lấy tay cửa, ấn xuống, mở ra một khe cửa nhỏ.....

Tay của Ninh An dò xét đi vào, trên ngón tay nắm theo một chiếc khăn tắm.

Những ngón tay của tiểu cô nương trắng nõn, thon thả và lành lạnh.

Khi Ôn Dư Nhiễm nhận lấy khăn tắm, nàng vô tình chạm vào đầu ngón tay của tiểu cô nương, cái chạm lãnh lẽo khiến nàng rùng mình một cái.

Nàng nhanh chóng lấy khăn tắm khoác lên người.

"Lấy tay ra đi, tôi muốn đóng cửa." Giọng nói của Ôn Dư Nhiễm trở nên thanh lãnh.

"Ồ." Tiểu cô nương thấp giọng lên tiếng.

Trong giọng nói mơ hồ lộ ra một tia ủy khuất.

Sau đó, bàn tay kia thật sự từng chút một rút trở về.

Ôn Dư Nhiễm nhanh chóng đóng cửa lại, tim đập rất nhanh. Nàng quấn khăn tắm, tựa lưng vào cửa thở dốc mấy hơi, trong lòng còn sợ hãi.

Nửa phút trôi qua.

Ôn Dư Nhiễm gần như đã bình tĩnh lại, tháo mũ tắm xuống, mặc bộ đồ ngủ lên người, đối mặt với chiếc gương thoa lên một ít kem dưỡng da.

Nàng nhìn khuôn mặt lạnh như băng cùng với vành tai phiếm hồng trong gương, trong đầu có một giọng nói nhỏ vang lên.

——Tiểu cô nương.....thế nào lại đưa xong khăn tắm rồi rời đi.....

Ôn Dư Nhiễm cũng không biết nàng đang vui mừng hay là thất vọng, nàng lắc đầu ném âm thanh kỳ lạ này ra khỏi đầu.

.....

editor: chương này đủ 50 vote, ngày mai em sẽ up chương tiếp theo

Chương 60: Ngủ

DTV-EBOOK

.....

Ôn Dư Nhiễm ngây người trong phòng tắm trong một lúc.

Nàng cũng không biết mình đang do dự điều gì, chỉ đơn giản là nàng không dám đi ra ngoài.

Những suy nghĩ và trí tưởng tượng đen tối được dệt thành một bức tranh, chính giữa bức tranh là đôi bàn tay trắng nõn và thon thả của tiểu cô nương.

Ôn Dư Nhiễm nhìn khuôn mặt ửng hồng của mình trong gương, mở vòi nước ra, dùng nước lạnh tạt lên mấy lần, hình như đã nguội xuống vài phần, nàng mới bước đến bên cạnh cửa, ngập ngừng mở cửa.

Tiểu cô nương không có ngoài cửa.

Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng thở ra, đi ra ban công làm khô khăn tắm, sau đó mang dép lê đi trở lại.

Trên đường trở lại, Ôn Dư Nhiễm đi ngang qua phòng khách, thấy cửa phòng khách đã đóng.

Tiểu cô nương chắc là đã ngủ.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy nhẹ nhõm vài phần, chậm rãi đi vào phòng ngủ của mình.

"Lạch cạch."

Mở đèn lên.

Ánh sáng đột ngột khiến Ôn Dư Nhiễm có chút không thích ứng, nàng che nửa con mắt, tiến đến bên giường ngồi xuống.

Hửm……?

Ôn Dư Nhiễm mơ hồ cảm giác được có gì đó không đúng, nàng quay đầu lại tình cờ bắt gặp một đôi mắt đen nhánh.

Tiểu cô nương?

Ôn Dư Nhiễm bị doạ ngay lập tức đứng lên, nàng vội vàng lùi lại vài bước, run rẩy hít một hơi.

"Em tại sao lại ở chỗ này? Không phải đã nói là em ngủ ở khách phòng sao?" Ôn Dư Nhiễm định thần hỏi, giọng điệu lạnh lùng chất vấn.

"Đây không phải là phòng khách sao?" Ninh An nhẹ giọng ngạc nhiên nói: "Vậy thì có lẽ em đã đi nhầm phòng rồi."

Đi nhầm phòng……

Khi Ôn Dư Nhiễm nghe thấy câu trả lời, khóe miệng hơi giật giật mấy cái.

Thật sự cạn lời.

Tất nhiên nàng biết tâm tư của tiểu cô nương là gì, hành động cùng với ý đồ của tiểu cô nương đã quá rõ ràng.

Ôn Dư Nhiễm lui về phía sau mấy bước, nàng có chút sợ hãi, sợ bản thân không kiềm chế được sợi dây thần kinh trong đầu, bùm một tiếng lập tức chìm vào bên trong không thoát ra được.

Ánh đèn rất trắng.

Bờ vai của tiểu cô nương lộ ra bên ngoài lớp chăn bông cũng rất trắng.

Ôn Dư Nhiễm ngoảnh mặt đi nhìn về phía bức tường sáng loáng bên trái, trong tầm mắt vẫn còn lưu lại một thân ảnh làn da trắng nõn.

"Em đi về phòng khách đi." Ôn Dư Nhiễm nhìn trên tường nói.

"Nhưng em đều đã nằm rồi, bên ngoài chăn bông lạnh lắm, em không muốn cử động." Tiểu cô nương nhỏ nhẹ nói, âm điệu kết thúc rất mềm mại.

"Đi ra ngoài." Ôn Dư Nhiễm lặp lại lần nữa, nhưng giọng điệu không còn cường nghạnh như vậy nữa.

"Không."

Ôn Dư Nhiễm hít sâu một hơi nói: "Vậy thì tôi đi ra ngoài."

Nói xong nàng quay người bước ra bên ngoài cửa.

Đột nhiên, có một cơn gió yếu ớt có chút mát lạnh thổi qua gương mặt của Ôn Dư Nhiễm, cả người nàng đều co rụt lại một chút.

"Phanh."

Một âm thanh rất nhẹ nhàng.

Cửa đóng lại.

Ôn Dư Nhiếm cầm lấy tay cửa xoay hai lần, nhưng không thể mở ra.

"Cánh cửa này có chuyện gì vậy?" Ôn Dư Nhiễm quay đầu lại nhìn tiểu cô nương,

"Hình như có gió."

"Em....." Ôn Dư Nhiễm nghĩ đến gì đó, lời buộc tội đã lên đến mệng rồi chui vào, không thể nói ra khỏi miệng.

Cuối cùng, giọng điệu của Ôn Dư Nhiễm chậm lại: "Mở cửa ra."

"Em thật sự không biết tại sao cửa lại đóng." Đôi mắt sáng ngời của tiểu cô nương tràn ra đầy ngây thơ vô tội

Ôn Dư Nhiễm không còn lời gì để nói.

"Em ngủ ở lại đây được không....."

Vừa nói Ninh An vừa khẽ nhúc nhích thân thể, bờ vai mềm mại từ bên trong chăn bông lộ ra, ở dưới ánh đèn đặc biệt rất chói mắt.

"Được không?" Giọng nói của Ninh An rất mềm mại, trong đôi mắt đều là ánh sáng.

Ôn Dư Nhiễm nhìn vào đôi mắt kia, cũng không hiểu sao lại quên nói chuyện.

"Có thể ngủ ở đây, nhưng em đừng có lộn xộn." Ôn Dư Nhiễm thỏa hiệp nói.

"Vâng." Tiểu cô nương bật cười.

Mi mắt cong cong, nụ cười như muốn tràn ra từ trên hàng mi cong vút.

Ôn Dư Nhiễm đã lâu không thấy tiểu cô nương cười như vậy, trong nhất thời nàng có chút thất thần.

Một lúc sau, nàng bừng tỉnh lại, đi đến bên giường.

"Em di chuyển qua bên kia một chút." Ôn Dư Nhiễm nói.

Tiểu cô nương liền di chuyển qua bên kia một chút, thật sự chỉ di chuyển một chút.

Ôn Dư Nhiễm kìm nén cảm xúc: "Qua bên kia thêm một chút nữa."

Tiểu cô nương lại di chuyển qua bên kia một chút nữa.

Gần như đã đủ chỗ trống một người có thể nằm.

Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng thở ra, nằm xuống.

"Lạch cạch"

Nàng đóng công tắt đèn.

Phòng ngủ lập tức tối sầm lại, Ôn Dư Nhiễm điều chỉnh tư thế ngủ của mình, quay lưng về phía tiểu cô nương.

Tầm nhìn tối sầm thị giác bị mất đi, các tri giác khác đặc biệt rất rõ ràng.

Ôn Dư Nhiễm nghe thấy tiếng cọ xát của vải, tiểu cô nương dường như di chuyển qua bên này.

Tiểu cô nương muốn làm gì?

Các dây thần kinh trong đầu Ôn Dư Nhiễm như thắt lại, tim đập như trống sấm truyền đến bên tai, nàng cố nén hô hấp, trong lòng mơ hồ có một tia chờ mong.

Sau đó, nàng cảm thấy quanh thắt lưng có một chút ngứa.

Dường như có một đôi tay bò lên.

Ôn Dư Nhiễm giật giật, cũng không tránh ra.

Cứ như vậy đi.

Ôn Dư Nhiễm không giãy dụa nữa, cứ để tiểu cô nương ôm vào lòng thoải mái mà ngủ.

Nhưng trong vài giây, đôi tay kia bắt đầu lộn xộn.

"Đừng nhúc nhích..." Ôn Dư Nhiễm dùng tay chống xoay người lại, nhíu mày nói với tiểu cô nương.

Còn chưa nói xong, trên môi đã cảm thấy lạnh.

Là tiểu cô nương hôn.

Không đợi Ôn Dư Nhiễm kịp phản ứng, hơi thở lạnh lẽo đã xâm nhập vào bên trong miệng. Lần này, tiểu cô nương đã quen thuộc với kỹ thuật của mình rất nhiều, hoàn toàn không để cho Ôn Dư Nhiễm có cơ hội thả lỏng, Ôn Dư Nhiễm bị hôn đến khó thở.

Thật lâu sau, rời môi.

Ôn Dư Nhiễm có chút thở không nổi, bên tai vang lên tiếng nhịp

tim đập dồn dập, vành tai nóng đến đáng sợ, trên đầu ngón tay còn lưu lại cảm giác làn da mềm mại của tiểu cô nương.

Có một giọng nói kêu gào ở trong đầu nàng, yêu cầu nàng tiếp tục.

Tiếp tục.

Tiếp tục.

Trong bóng đêm, ánh mắt của tiểu cô nương rất sâu.

Ôn Dư Nhiễm nhận ra được một ánh mắt như vậy.

Nàng thầm nghĩ, ánh mắt của nàng chắc có lẽ không khác gì với ánh mắt của tiểu cô nương.

Ôn Dư Nhiễm cúi đầu, chủ động hôn lên gương mặt của tiểu cô nương.

Lần này nàng không có uống rượu.

.....

Ngày hôm sau, khi Ôn Dư Nhiễm tỉnh dậy, bên cạnh người không có ai.

Tình trạng đau thắt lưng không những không thuyên giảm mà còn có vẻ nặng hơn.

Đợi đã.....

Không đúng.....

Nàng nhớ rõ ràng lúc bắt đầu là tiểu cô nương còn ở phía dưới, như thế nào lúc sau lại.....

Ôn Dư Nhiễm chống đầu suy tư nửa phút, sau đó nhìn về phía ga trải giường vắng vẻ bên cạnh.

Nàng đưa tay ra thăm dò độ ấm trên ga trải giường.

Ga trải giường đã lạnh.

Chắc tiểu cô nương đã thức dậy từ lâu.

Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng thở ra, liếc nhìn đồng hồ rồi đứng dậy xuống giường. Vừa xuống được nửa giường, nàng đột nhiên nhận ra có điều gì đó không thích hợp-------

Vốn dĩ thân thể của tiểu cô nương luôn lạnh lẽo. Căn bản không thể dùng độ ấm của ga trải giường để phán đoán thời gian tiểu cô nương rời giường.

Nghĩ như vậy, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy có chút buồn cười.

Sau vài giây cười xong.

Đường cong khóe miệng của Ôn Dư Nhiễm từng chút thu lại, độ ấm trong đáy mắt dần dần nguội lạnh, tâm tình thoải mái lúc sáng sớm chìm vào đáy biển, không thấy bóng dáng.

—— tiểu cô nương là ma.

Những lời nói này đột nhiên xuất hiện trong đầu của nàng, không thể dứt ra được.

.....

Xuống giường, Ôn Dư Nhiễm đi ra khỏi phòng ngủ.

"Chị tỉnh rồi, có bữa sáng trên bàn." Ninh An ngồi trên sô pha

trong phòng khách, chỉ vào phòng ăn.

"Cảm..... cảm ơn." Ôn Dư Nhiễm nói cảm ơn rồi bước đến bên cạnh bàn ăn ngồi xuống.

Bữa sáng là mì, hương vị và độ nóng vừa phải, dường như đã căn đúng thời gian nàng tỉnh dậy.

Một cảm giác ấm áp nhè nhẹ quanh quẩn đi lên, kèm theo đó là một sự hoảng sợ không thể giải thích được.

Không thể tiếp tục như thế này.

Nàng nghĩ đến.

Nếu tiếp tục như thế này, nàng sẽ quen với sự tồn tại của tiểu cô nương.

Ôn Dư Nhiễm thật sự sợ hãi, nếu một ngày nào đó nàng sống không thể thiếu tiểu cô nương, thì phải làm sao bây giờ?

Tiểu cô nương là ma, nếu một ngày nào đó biến mất hoặc là đi đầu thai, nàng có thể chịu được không?

Không thể đắm chìm vào.

Đắm chìm vào..... thật sự sẽ không thoát ra được.....

Vẫn nên là tìm cơ hội nói chuyện cùng với tiểu cô nương.

Mì nhanh chóng được ăn hết, Ôn Dư Nhiễm lau miệng, đứng dậy đi đến phòng khách, đứng trước mặt tiểu cô nương.

"Tôi muốn nói một chút chuyện với em."

"Vâng." Ninh An gật gật đầu.

Ôn Dư Nhiễm mở miệng: "Em không đi học sao?"

Tiểu cô nương không nói gì.

"Mặc dù tôi không biết nguyên nhân cái chết của em, nhưng có thể trở về nhân gian sống một cuộc sống bình thường cũng là một chuyện tốt. Tại sao lại không đi học?"

"Được, em sẽ đi học."

Nhìn thấy bộ dạng nghe lời của tiểu cô nương, Ôn Dư Nhiễm gần như nghĩ rằng tiểu cô nương sẽ đồng ý với bất cứ điều gì nàng nói.

Vậy em.....

Vậy em có thể rời khỏi nhà của tôi không?

Vốn dĩ Ôn Dư Nhiễm muốn hỏi câu này, nhưng đột nhiên không hỏi ra được.

Quên đi.

Để nói sau.

Ninh An ngẩng đầu: "Ôn Dư Nhiễm."

"Hửm."

"Hôm nay chị có đi làm không?"

Ôn Dư Nhiễm suy nghĩ một chút, nói: "Đi."

"Khi nào thì tan tầm?"

"Đúng 6 giờ."

"Vậy chị đón em tan học được không? Chúng ta cùng nhau về nhà." Ninh An yên lặng nhìn nàng.

Đôi mắt kia giống như sáng lên trong bóng tối tĩnh mịch, bắt lấy chặt chẽ đồ vật cuối cùng.

"..... Được."

Ôn Dư Nhiễm cũng không hiểu tại sao nàng lại đồng ý, nhưng khi nàng có phản ứng lại thì từ " Được" đã nói ra khỏi miệng.

Cứ.....

Cứ như vậy trước đi.

.....

editor: ăn đường thay H nhé mọi người ^^

chương này đủ 50 vote, mai em up chương tiếp theo.

Chương 61: Ninh An Khi Còn Sống

DTV-EBOOK

.....

Ôn Dư Nhiễm đưa tiểu cô nương đến trường học.

Nàng nhìn làn váy màu xanh nhạt của tiểu cô nương biến mất ở cổng trường. Mở cửa kính xe ra, muốn châm một điếu thuốc, cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Rốt cuộc tiểu cô nương.....đã xảy ra chuyện gì?

Nàng đã bắt đầu tin vào trái tim nhiệt tình của tiểu cô nương ôm đến trước mặt nàng. Nhưng nàng thật sự không thể hiểu được tại sao tiểu cô nương lại thích nàng?

Làm thế nào để phát triển đến thời điểm này?

Nàng nghĩ, đã đi đến lúc này nhất định phải hỏi rõ ràng mọi chuyện về tiểu cô nương.

Ôn Dư Nhiễm suy nghĩ một lúc rồi lái xe đến công ty.

Sau khi đến công ty, Ôn Dư Nhiễm tìm trợ lý: "Lúc trước tôi bảo cậu tiếp tục điều tra chuyện của Ninh An. Tại sao lúc sau không thấy nhắc đến?"

Khi trợ lý nghe câu hỏi này đột nhiên sững sờ một giây, sau đó mới phản ứng lại và trả lời:

"Ôn tổng, tôi không tra ra chuyện gì khác, có một vài chuyện vặt vãnh tôi vẫn chưa báo cáo với sếp vì nó không quá quan trọng."

"Ừm." Ôn Dư Nhiễm lên tiếng, nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng có vài suy nghĩ, im lặng một lúc rồi nói với trợ lý:

"Cậu... cậu đi tìm thông tin liên lạc giảng viên hướng dẫn của em ấy gửi cho tôi.

Nàng vẫn còn nhớ thông tin mình đọc được, thành tích của tiểu cô nương trong kỳ thi tuyển sinh đại học khá tốt, còn được nhận vào lớp ưu tú của khoa tài chính đại học S. Lớp ưu tú có giảng viên hướng dẫn cho khóa học, người hướng dẫn bên kia chắc là có thể hỏi được một chút tin tức.

.....

Vào giữa trưa, Ôn Dư Nhiễm liên lạc với giảng viên hướng dẫn của tiểu cô nương.

Thái độ của giảng viên hướng dẫn rất nhiệt tình.

Đối với giảng viên hướng dẫn, có thể làm quen với Ôn Dư Nhiễm chỉ có trăm lợi mà không bị tổn hại gì, việc này có thể tạo thêm cơ hội việc làm cho các nghiên cứu sinh mới vào nghề.

Sau khi hàn huyên vài câu, Ôn Dư Nhiễm cũng không trực tiếp nói rõ mục đích của mình, giảng viên hướng dẫn cũng không vội hỏi.

" Ôn tổng tối nay có rảnh không, buổi tối cùng ăn một bữa cơm?" Giảng viên hướng dẫn cười hỏi nàng.

Ôn Dư Nhiễm suy nghĩ một chút rồi mới trả lời: "Không được."

"Cái đó..." Giọng điệu của giảng viên hiển nhiên là mất mát.

"Chiều nay tôi sẽ trực tiếp đến trường một chuyến."

.....

Ôn Dư Nhiễm không nghỉ ngơi giữa trưa, bắt đầu xử lý xong chuyện quan trọng trên tay trước 2 giờ, rồi sau đó lái xe đến đại học S.

Trở về trường học cũ, trong lòng vẫn có vài phần buồn bã mất mát, khuôn viên trường đại học đã được sửa sang, rất nhiều tòa nhà không còn dễ nhận ra.

Ôn Dư Nhiễm gọi vào điện thoại của giảng viên hướng dẫn, đi theo chỉ dẫn tìm được văn phòng.

Khi giảng viên hướng dẫn nhìn thấy nàng, nhanh chóng đứng dậy bắt tay với nàng, Ôn Dư Nhiễm cũng lễ phép cười vài lần, sau đó nói rõ ý định của mình.

"Ninh An có phải là học sinh mà anh mang đến không?" Ôn Dư Nhiễm hỏi.

"Đúng vậy, hiện tại cô bé đang ở phòng thực nghiệm. Học sinh này rất ưu tú, nếu Ôn tổng muốn gặp..." Tuy rằng giảng viên hướng dẫn thắc mắc tại sao nàng lại muốn hỏi Ninh An. Lời nói và biểu cảm cũng không có vẻ gì là bán tín bán nghi, mà trực tiếp hỏi nàng có muốn gặp người không, quả nhiên trình độ xã giao rất cao.

Ôn Dư Nhiễm nói: "Không cần gặp, em ấy là học sinh mà tôi đã giúp đỡ trước đây. Hôm nay tôi đến đây là muốn tìm hiểu tình hình, anh nói đúng sự thật là được."

Đây cũng không phải là nói dối, dựa theo thông tin mà trợ lý thu

được, nàng xác thật có giúp đỡ Ninh An, chỉ là hiện tại nàng không có ấn tượng gì.

"Ôn tổng cứ thoải mái hỏi." Giảng viên hướng dẫn nói.

Ôn Dư Nhiễm dừng lại một chút, sau đó mở miệng hỏi: "Em ấy có thường xuyên xin nghỉ phép không?"

"Thật ra cô bé rất hiếm khi ở trường học, nhưng dù sao cũng là sinh viên đại học. Đặc biệt là sinh viên lớp ưu tú có mức độ tự do rất cao trong các khóa học. Rất nhiều sinh viên đã nộp đơn xin miễn nghe giảng, có thể có sự sắp xếp của riêng mình."

"Từ khi nào em ấy bắt đầu ít đến trường học?" Ôn Dư Nhiễm lại hỏi.

Việc khám sức khỏe của tiểu cô nương cho kỳ thi tuyển sinh đại học không có vấn đề gì, như vậy cái chết của tiểu cô nương là sau kỳ thi tuyển sinh đại học. Nếu là chết lúc đại học, nhất định phải để lại chút dấu vết gì đó.

Câu hỏi mà Ôn Dư Nhiễm hỏi chi tiết đến mức không giống với sự quan tâm của nhà tài trợ đối với học sinh, giảng viên hướng dẫn khẽ cau mày, cũng không trả lời ngay, vẻ mặt có chút ngập ngừng.

Ôn Dư Nhiễm nhận thấy sự lưỡng lự của giảng viên hướng dẫn, bổ sung thêm một câu:

"Số lượng thực tập sinh tại trụ sở chính của Ôn thị trong những năm gần đây rất ít, tôi cùng với lão sư cũng đã quen biết, tôi nhất định sẽ xem xét học sinh của lão sư nhiều hơn".

Nghe xong lời hứa hẹn này, giảng viên hướng dẫn mỉm cười một chút, sau đó nói chuyện rộng mở hơn rất nhiều.

"Đứa trẻ Ninh An đó..... khi vừa mới vào đại học đặc biệt rất liều mạng, bất kỳ hạng mục gì cũng đều phải tranh thủ. Dù sao thì cô bé cũng là sinh viên năm nhất, tôi chắc chắn rằng cô bé sẽ tìm được một con đường khác..." Giảng viên hướng dẫn dừng lại một chút rồi cảm thán một câu: "Đứa trẻ này cũng quá thực dụng."

"Tôi đã chú ý cô bé trong một đoạn thời gian. Khi vừa mới vào đại học cô bé đã rất thực dụng. Cô bé trong việc học tập và kết giao giữa các cá nhân đều có mục đích rõ ràng. Ngưỡng cửa của hội tài chính yêu cầu phải được tiền bối đưa đến, cho nên chỉ cần có cơ hội tiếp xúc với hội cựu sinh viên, cô bé sẽ liều mạng tranh thủ cơ hội, ngày thường không chơi với bạn bè đồng trang lứa, hoàn toàn không giống như một sinh viên đại học bình thường. "

"Nhưng mà, trong kỳ nghỉ đông năm nhất, không biết cô bé đã gặp phải chuyện gì, thông báo muộn đến một tháng. Sau đó cô bé dường như đã hoàn toàn thay đổi, rất ít khi đến trường học, cũng không quan tâm đến những hạng mục gì đó nữa."

Giảng viên hướng dẫn không dò hỏi mục đích của Ôn Dư Nhiễm, liền nói tất cả những gì có thể nghĩ đến.

Ôn Dư Nhiễm lắng nghe, tiêu hóa thông tin từng chút một.

Kỳ nghỉ đông năm trước, cũng là thời gian tiểu cô nương chết sao?

Suy nghĩ trong một lúc, Ôn Dư Nhiễm hỏi một câu cuối cùng: "Trước kỳ nghỉ đông năm trước, em ấy đã xảy ra chuyện gì, anh có suy đoán được không?"

Vốn dĩ Ôn Dư Nhiễm cũng không có hy vọng gì, chỉ theo bản năng mà hỏi ra, không ngờ giảng viên hướng dẫn lại nghiêm túc

trả lời.

Giảng viên hướng dẫn nghiêm mặt nói: "Quả thật là tôi có suy đoán. Trước kỳ nghỉ đông cô bé đã nói chuyện với tôi, biểu hiện tỏ ra rất quan tâm đến việc đầu tư vào đất ở thành phố này, nhưng sinh viên như cô bé lấy tiền từ đâu ra? Sau này tôi nghe nói rằng cô bé đã liên hệ với một số người..... nghĩ lại những gì cô bé đã nói với tôi, tôi hoài nghi..... "

"Tôi hoài nghi khi đó cô bé muốn vay nặng lãi."

Khi giảng viên hướng dẫn nói đến lúc sau, giọng điệu trần thuật, thanh tuyến ổn định, không giống như tuỳ ý suy đoán, mà giống như nhất định chắc chắn.

Ôn Dư Nhiễm nhướng mày.

Đối với đáp án này hoàn toàn bất ngờ, nằm ngoài dự liệu của nàng.

Trong ấn tượng của Ôn Dư Nhiễm, tiểu cô nương căn bản không quan tâm đến bệnh tình của ba mình, cũng chưa bao giờ đưa ra bất kỳ yêu cầu vật chất nào với Ôn Dư Nhiễm, đối với tiền tài thiếu khuyết dục vọng.

Nhưng tiểu cô nương trong miệng của giảng viên hướng dẫn là người sống thực dụng vì tiền tài và địa vị xã hội.

Cũng không biết đâu là tính cách thật sự của tiểu cô nương.

Ôn Dư Nhiễm được biết thêm một số thông tin khác từ giảng viên hướng dẫn, hàn huyên vài câu rồi nói lời tạm biệt, vốn dĩ giảng viên hướng dẫn còn nhiệt tình mời nàng diễn thuyết, nhưng Ôn Dư Nhiễm thuận miệng chọn một vài lý do để từ chối và đứng dậy rời đi.

.....

Sau khi rời khỏi văn phòng của giảng viên hướng dẫn, Ôn Dư Nhiễm cũng không vội trở lại công ty.

Thời gian cũng đã hơn 5 giờ chiều, dù sao buổi tối cũng phải đón tiểu cô nương tan học, tốt hơn hết là đi dạo quanh trường cũ, chờ tiểu cô nương cùng nhau trở về.

Ôn Dư Nhiễm đi dọc theo bồn hoa vài vòng, làn gió nóng ẩm ập vào trên má, hoa hồng trên bồn hoa nở rộ vài đoá màu đỏ, cũng đã gần đến mùa hè.

Nàng và tiểu cô nương gặp nhau vào mùa đông.

Bây giờ đã gần đến mùa hè, Ôn Cừ cũng sắp thi tuyển sinh đại học.

Đang nghĩ tới đây, điện thoại di động trong túi của Ôn Dư Nhiễm vang lên, Ôn Dư Nhiễm cúi đầu lấy điện thoại ra, phát hiện là số máy nước ngoài.

Nàng tiếp điện thoại.

"Ôn Dư Nhiễm, mình đang chuẩn bị về nước, đến lúc đó chúng ta hẹn gặp mặt đi." Giọng của Điền Tiểu Hinh phát ra từ ống nghe.

Điền Tiểu Hinh không thể thích nghi với khí hậu nên đã xuất ngoại sớm, Ôn Dư Nhiễm cũng chưa kịp mời bữa cơm tạm biệt, lần này Điền Tiểu Tân trở về nước, nàng tất nhiên phải đón tiếp cho tốt.

"Nhất định, mình mời khách." Ôn Dư Nhiễm cười nói.

.....

editor: em đang edit một bộ mới " Thương nhân đá quý cùng tiểu thư kim cương" mọi người qua ủng hộ em.

chương này đủ 50 vote. mai em up chương tiếp theo, sắp hoàn rồi mn.^^

Chương 62: Quá Khứ Của Ninh An

DTV-EBOOK

.....

Trong điện thoại, Ôn Dư Nhiễm cùng Điền Tiểu Hinh trò chuyện vài câu ngắn gọn, nói sơ qua về những trải nghiệm gần đây của các nàng, sau đó thật sự không có gì để nói cho nên liền cúp điện thoại.

Ôn Dư Nhiễm cất điện thoại trở lại, nhàm chán đi vòng quanh sân trường vài vòng, sau đó cảm thấy thật sự không thú vị, liền đi ra khỏi cổng trường ngồi lại trong xe, nghĩ hết chuyện này đến chuyện khác.

Kỳ nghỉ đông năm trước....

Tiểu cô nương đã chết trong kỳ nghỉ đông năm trước sao?

Trợ lý không thể tìm thấy tin tức liên quan, điều này chứng minh rằng tiểu cô nương không chết trước mặt người khác, cũng không phải tai nạn xe, nhảy lầu, hỏa hoạn hoặc các sự kiện khác thu hút sự chú ý.

Vay nặng lãi.....

Thật ra có chút khả năng.

Nhưng đến mức độ như thế sao? Tiểu cô nương hoàn toàn có thể học xong đại học bằng học bổng và quỹ viện trợ, hoàn toàn không cần phải vay nợ một số tiền lớn.

Ôn Dư Nhiễm đang nghĩ ngợi lung tung, ý thức có chút mơ hồ, đang ngồi trên ghế bất giác mơ màng ngủ trên ghế trong một lúc.

Khoảng 6 giờ chiều, tiểu cô nương gọi đến đánh thức Ôn Dư Nhiễm.

Ôn Dư Nhiễm đè lên huyệt thái dương, chậm rãi mở mắt ra, trả lời điện thoại:

"Tôi ở cổng trường của em."

"Em đã nhìn thấy chị." Giọng nói của tiểu cô nương mang theo ý cười trong trẻo.

Ôn Dư Nhiễm theo bản năng nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Trên cửa kính xe xuất hiện một bóng người sáng ngời.

Chiếc váy màu xanh lam nhạt, có viền trắng trên váy, lộ ra bắp chân trơn bóng mịn màng, dưới chân là một đôi giày thể thao màu trắng, sạch sẽ và hấp dẫn.

Ôn Dư Nhiễm cúp điện thoại, nhìn bóng dáng nhỏ bé đang tiến lại gần từng chút một, cuối cùng đã đứng yên trước cửa xe, làn váy xanh nhạt đặc biệt quyến rũ dưới ánh hoàng hôn. Ôn Dư Nhiễm mở khóa xe để tiểu cô nương ngồi vào.

"Hôm nay tôi đi tìm giảng viên hướng dẫn của em." Ôn Dư Nhiễm nghiêng đầu trực tiếp nói với tiểu cô nương.

Nếu người ngồi trước mặt nàng không phải là tiểu cô nương, mà là người nào khác, Ôn Dư Nhiễm nhất định sẽ nói chuyện vòng quanh trước, rồi cuối cùng cân nhắc một chút về khuynh hướng

và ý định, sau đó mới tiếp cận chủ đề một chút.

Nhưng ngồi trước mặt nàng chính là tiểu cô nương.

Có lẽ bởi vì đã biết tiểu cô nương là ma, nên theo bản năng Ôn Dư Nhiễm đã không sử dụng thói quen và nghệ thuật nói chuyện với con người, nói thẳng ra không có bất kỳ quanh co lòng vòng nào.

"Vâng." Ninh An cúi đầu, nhẹ giọng đáp.

Lông mày rũ xuống, hàng mi cong vút được nhuộm nhiều lớp ánh sáng.

Không có phản ứng nào khác.

Ôn Dư Nhiễm nhướng mày, nhìn đi chỗ khác, tiếp tục hỏi: "Kỳ nghỉ đông năm trước....."

"Em đi vay nặng lãi, nửa đường bị cướp tiền, em là bị đánh chết." Ninh An cúi đầu, giọng nói đều đều, không chút cảm xúc.

Ôn Dư Nhiễm sửng sốt.

Tiểu cô nương nói quá trực tiếp, không có che dấu và cũng không có giảm xóc, trực tiếp nói ra khỏi miệng. Nội dung không khác so với tưởng tượng của Ôn Dư Nhiễm, nhưng cách nói chuyện của tiểu cô nương khiến nàng kinh ngạc.

Ôn Dư Nhiễm vẫn luôn cho rằng đây là khu vực cấm các tiểu cô nương không được chạm vào, vì vậy trước nay nàng không bao giờ dám hỏi.

Không ngờ tiểu cô nương lại trả lời dứt khoát như vậy, lưu loát như vậy, không hề có cảm xúc như vậy, trạng thái giống như người ngoài cuộc đang kể chuyện của người khác vậy.

Ôn Dư Nhiễm nhẹ nhàng hô hấp hỏi: "Không ai biết sao?"

"Rừng núi hoang vắng, không ai biết."

Lúc đó nhóm người đòi nợ chỉ muốn dạy cho cô một bài học, không ngờ thân thể của cô lại yếu ớt như vậy, đến mức chỉ đánh một cái liền tắt thở, cuối cùng chỉ có thể đem thi thể của cô vứt ở vùng ngoại ô.

Những gì Ninh An nói đều là sự thật, nhưng có một phần bị lược bỏ.

Cô không nói với Ôn Dư Nhiễm rằng nơi đó là nơi bọn chúng thường xuyên dùng để vứt xác chết. Có rất nhiều cô hồn dã quỷ chết oan chết uổng tập trung ở đó, có rất nhiều xương cốt và oán khí tích tụ chồng chất ở nơi đó, ma quỷ cắn nuốt lẫn nhau để có thể gia tăng tu vi.

Cô gần như quên mất bản thân làm thế nào để thoát khỏi những ý niệm xấu xa cùng với oán hận trong mắt, thoát khỏi sự kiềm hãm của hồn ma chạy ra bên ngoài và liều mạng bảo vệ miếng ngọc kia như thế nào.

"Trước khi thi đại học, em đến một miếu chùa cầu phúc, phương trượng tặng cho em một miếng ngọc, nói rằng miếng ngọc này có thể hoàn thành tâm nguyện của em, em vẫn luôn đeo nó ở trên người. Sau khi chết, linh hồn của em không thể chạm vào bất cứ thứ gì, em chỉ có thể chạm vào nó. Em liền mang theo miếng ngọc bội kia theo, từng chút một phát hiện được công dụng ngọc bội, sau đó tìm được chị. "

Tiểu cô nương vẫn cúi đầu, giọng nói vẫn bình đạm không chút dao động.

Tất cả những sự trớ trêu đều đã bị suy giảm, kinh nghiệm và ký ức không thể cộng hưởng, cuối cùng chỉ còn lại một câu chuyện xưa không thú vị, nghe đến đều nhạt nhẽo.

Không có một câu chuyện ly kỳ nào về cái chết của cô, cũng không có tình tiết lãng mạn nào đáng để xem xét kỹ lưỡng, nó thật sự rất mờ nhạt, một người trưởng thành sau khi nghe xong có thể sẽ thốt lên "Ngu xuẩn".

Nếu tình cờ xuất hiện trên mạng xã hội, có lẽ cũng chỉ có thể nhận được cái tiêu đề nhàm chán "Nữ sinh đại học lầm đường lạc lối, bị giết vì vay nặng lãi ".

Ôn Dư Nhiễm nhíu mày.

"Tại sao lại vay nặng lãi?" Ôn Dư Nhiễm hỏi cô.

Ninh An nhìn vào đôi mắt Ôn Dư Nhiễm, cô có thể thấy rõ ràng sự không đồng tình, có lẽ Ôn Dư Nhiễm sẽ không mắng ra câu "Ngu xuẩn", đó là bởi vì để lại thể diện cho cô.

Ninh An mỉm cười một chút: "Bởi vì em không vay được tiền."

"Em vay tiền để làm gì? Không lẽ quỹ viện trợ và học bổng không đủ cho em đi học sao? Đừng nói với tôi là để chữa bệnh cho ba của em. Em căn bản không đem bệnh tình của ba mình để ở trong lòng."

Lời nói của Ôn Dư Nhiễm lúc sau, giọng điệu mang theo vài phần cảm xúc chất vấn, nàng không rõ Ninh An có khó khăn gì mà phải mạo hiểm đến tính mạng, càng không hiểu thái độ coi khinh của tiểu cô nương khi nhắc đến tính mạng.

Ninh An trầm mặc nhìn Ôn Dư Nhiễm.

Màu mắt của cô sẫm lại, giống như bị một cái móc trói chặt.

"Bởi vì nếu em không đánh cược....."

Nếu cô không tham gia đánh cược, cô sẽ là một sinh viên tốt nghiệp loại giỏi chuyên ngành của một trường đại học danh tiếng, cô sẽ có một xuất phát điểm tốt, có một công việc ổn định và sau đó hoàn thành cuộc sống của mình một cách an ổn.

Nếu cô không đánh cược một phen, cô sẽ có một cuộc sống rất tốt đẹp, cô sẽ thoát khỏi ám ảnh của tuổi thơ, thoát khỏi người ba nghiện rượu và bạo lực gia đình, rồi sống như một người bình thường, tiền lương mấy chục ngàn.

Để rồi mãi mãi, cô chỉ có thể nhìn thấy hình bóng của Ôn Dư Nhiễm trên TV và Internet, nhìn Ôn Dư Nhiễm sống ở một thế giới khác, một thế giới mà cô có phấn đấu mấy chục năm cũng không thể chen vào được.

Nhìn Ôn Dư Nhiễm tay trong tay với một người khác.

Hôn môi cùng với một người khác.

Làm bạn cả đời cùng với một người khác.

Trong khi đó cô chỉ sống trong một tầng lớp bình thường, không có dũng khí để can thiệp.

Chỉ cần cô nghĩ đến hình ảnh kia thôi cũng đã nghiến răng nghiến lợi.

Cho nên cô mới đánh cược, cô nhìn trúng một cơ hội để đầu tư, dùng tiền vay nặng lãi để làm tiền vốn, kết quả lại chết ở vùng ngoại ô, dựa vào một chút chấp niệm điên cuồng mới có thể lưu lại ở nhân gian

Lại không nghĩ rằng.

Với hình dạng của một hồn ma, cô thật sự đã tiến đến gần Ôn Dư Nhiễm hơn.

Ngày đêm muốn thân cận gần trong gang tấc, mọi sự kiềm chế, đè nén đều mất hết tác dụng, cho dù cô là ma, cô cũng phải hao hết tâm tư mới có thể nắm bắt được hy vọng cuối cùng này.

Ôn Dư Nhiễm vẫn luôn chờ câu nói phía sau của tiểu cô nương, nhưng không đợi được.

Quên đi.

Đều là chuyện trước đây, đào bới sự thương tâm của tiểu cô nương để làm gì?

Ôn Dư Nhiễm thở dài, sờ đầu tiểu cô nương.

Ninh An cảm thấy ngứa ngứa trên tóc. Cô chớp chớp mắt, ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt của Ôn Dư Nhiễm. Người mà cô đã từng cho rằng vĩnh viễn sẽ không bao giờ có được, đang nhẹ nhàng vuốt tóc của cô.

Ninh An nhìn chằm chằm Ôn Dư Nhiễm, giống như muốn đem người này nhìn đến tận đáy lòng, là có thể giữ lại ở bên cạnh.

"Ninh An." Ôn Dư Nhiễm gọi tên của cô.

"Vâng." Thanh âm của Ninh An mang theo giọng mũi khóc nức nở.

Ôn Dư Nhiễm nhìn hơi ẩm trong đáy mắt của cô, không khỏi đau lòng, giọng điệu cũng nhẹ đi rất nhiều: "Đừng khó chịu, chúng ta về nhà."

.....

Editor: Một nữ sinh mang lòng yêu một đại tổng tài, chỉ cần được đến bên cạnh nàng, có thể đánh đổi vì tất cả. Cho đến khi chết vẫn còn mang chấp niệm.

chương này đủ 50 bình chọn, mai em up chương tiếp theo.

Chương 63: Em Muốn Hôn

DTV-EBOOK

.....

Ninh An nhìn Ôn Dư Nhiễm mỉm cười, trong mắt hiện lên tia sáng động lòng người, có chút loá mắt.

—— chúng ta về nhà.

Ninh An yên lặng đọc thầm những lời này trong lòng mấy lần, nhai đi nhai lại.

Cô nghĩ, cho dù sau này có xảy ra chuyện gì, cô cũng phải ghi nhớ những lời này của Ôn Dư Nhiễm, sâu trong tận đáy lòng trân trọng những lời này như báu vật.

Bên trong xe rơi vào yên lặng.

Ôn Dư Nhiễm mơ hồ cảm thấy tâm trạng của tiểu cô nương có chút kỳ quái, không giống như bi thương mà giống như chìm vào hồi ức nào đó.

Dù có che giấu đến đâu thì chung quy cái chết cũng không phải là điều vui sướng. Ôn Dư Nhiễm thầm nghĩ.

Ôn Dư Nhiễm quan tâm đến tâm tình của tiểu cô nương, cũng không có truy vấn hay hỏi thêm gì, chỉ yên lặng khởi động xe, lái hướng về nhà.

Về đến nhà.

Tiểu cô nương đi làm cơm tối, Ôn Dư Nhiễm ngồi trên sô pha đọc sách cho đến khi hai người cùng nhau ăn cơm tối, tiểu cô nương vẫn luôn cúi đầu không nói gì, dường như đang đắm chìm trong một cảm xúc nào đó.

Cho đến khi tắm xong, Ôn Dư Nhiễm thật sự không nhịn được.

"Em có sao không?" Ôn Dư Nhiễm không yên tâm hỏi cô.

"Có."

"Làm sao vậy?" Ôn Dư Nhiễm nhíu mày.

Ninh An ngẩng đầu nhìn vào mắt Ôn Dư Nhiễm, trầm mặc một lát, đột nhiên nở nụ cười:

"Em muốn hôn."

Ôn Dư Nhiễm nhất thời không phản ứng.

Ninh An nói tiếp tục nói: "Em muốn hôn. Nếu chị hôn em, thì em sẽ không sao."

Lần này Ôn Dư Nhiễm có phản ứng lại, nhịp tim đập nhanh gấp hai lần, vành tai có chút phiếm hồng.

"Đừng nháo." Ôn Dư Nhiễm dời ánh mắt đi.

"Ồ." Tiểu cô nương lại cúi đầu xuống, bên cạnh có hai bím tóc rủ xuống, trông rất mất mát: "Nếu chị không thích thì thôi vậy."

Giọng nói của tiểu cô nương rất nhẹ nhàng, như là đã phạm sai lầm, lộ ra một tia uỷ khuất đáng thương.

Vành tai của Ôn Dư Nhiễm càng đỏ.

"... Cũng không phải." Ôn Dư Nhiễm nhìn chằm chằm vào bức tường màu trắng, tựa hồ có câu chuyện hấp dẫn nào đó trên bức tường kia, nàng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của tiểu cô nương.

"Vậy có nghĩa là có thể hôn."

Giọng nói của tiểu cô nương đột nhiên gần hơn, ngay lập tức dán vào bên tai của nàng.

Ôn Dư Nhiễm vừa bối rối vừa bực bội, hít vào một hơi: "Không phải..... ưm..."

Sau đó trên môi có một xúc cảm mềm mại.

"Ưm... em..... ưm..." Ôn Dư Nhiễm muốn tránh ta, vừa nói được một tiếng, môi lại bị bịt kín.

Có hai cánh tay mềm mại lạnh lẽo ôm lấy cổ, đem nàng giam cầm tại chỗ, chặn đường trốn thoát của nàng.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy có chút khó chịu, nàng làm sao có thể luôn bị một cô gái 19 tuổi làm cho bối rối không hề có biện pháp, nói ra thì cũng quá mất mặt.

Tiểu cô nương phá lệ hôn nàng rất dịu dàng, như thể ôm một món đồ dễ vỡ, chỉ hơi dùng sức một chút chạm vào

Loại cảm giác được trân quý này khiến Ôn Dư Nhiễm sa vào trong đó, rất ôn nhu như chìm vào bể nước, bất tri bất giác rơi vào trong luân hãm quên luôn giãy dụa, đầu óc choáng váng.

Nàng chưa kịp nhận ra thì đã bị hôn từ trên ghế dựa xuống sofa.

Ôn Dư Nhiễm vẫn còn choáng váng cho đến khi tấm lưng được dán trên bề mặt da của ghế sofa.

Tiểu cô nương rất nhẹ, một chút trọng lượng cũng không có.

Còn chưa kịp suy nghĩ, Ôn Dư Nhiễm chỉ cảm thấy vành tai như bị điện giật, lành lạnh, dường như tiểu cô nương đang nhẹ nhàng liếm láp ở đầu lưỡi.

Ôn Dư Nhiễm bị kích thích đến rùng mình một chút, quay đầu muốn tránh đi, nhưng cơn ngứa lành lạnh trên vành tai vẫn không thể tiêu tan, cũng không cách nào thoát ra được.

Thật ra cảm giác cũng không tệ, cũng không có gì phải trốn cả.

Dần dần, nàng cũng không muốn trốn nữa.

Ôn Dư Nhiễm nghe thấy rõ âm thanh nhịp tim của mình đập, từng tiếng một nối tiếp nhau, tốc độ có chút nhanh, tiết tấu cũng không qua ổn định, những suy nghĩ lộn xộn ở trung tâm đại não đã mất kiểm soát, không thể vẫn hồi.

Sau đó, cơn ngứa di chuyển xuống cổ.

Đi xuống.

Hàng cúc áo trên cổ dường như được cởi ra, làn da phía trước cổ lộ ra không khí, cảm thấy có chút lạnh.

Bầu không khí càng ngày càng kiều diễm ái muội, đại não càng ngày càng hỗn loạn, tim đập càng lúc càng nhanh.

Nàng nghe thấy tiếng của tiểu cô nương nhẹ nhàng hỏi ở bên tai nàng.

"Ôn Dư Nhiễm....."

"Ôn Dư Nhiễm, chị sẽ không bỏ rơi em, có đúng không?"

"Có đúng không?"

"Có đúng không....."

Cụm từ "Có đúng không" vẫn luôn văng vẳng bên tai nàng, lại bị âm thanh làm lu mờ, từ từ chỉ còn lại những âm tiết hư ảo mờ mịt bên người.

Ôn Dư Nhiễm nhắm mắt lại, tầm mắt đấm chìm vào ẩm ướt hắc ám.

.....

Xong việc, Ôn Dư Nhiễm nằm bất động trên ghế sô pha.

Tiểu cô nương ngồi trên mép ghế sofa bên cạnh.

Khi Ôn Dư Nhiễm ngẩng đầu lên, liền có thể nhìn thấy đuôi tóc đen nhánh của tiểu cô nương, mềm mại như rất dày đặc.

"Ninh An."

"Vâng?"

"Em thích gì ở tôi?"

Ôn Dư Nhiễm hỏi câu này bằng một giọng tự nhiên rất đơn giản, như thể đó chỉ là một câu hỏi cho xong việc, chứ không liên quan gì cả.

Nhưng vấn đề là nàng đã muốn hỏi câu hỏi này từ rất lâu, nàng đã hỏi qua tiểu cô nương rất nhiều lần, nhưng tiểu côn nương

vẫn chưa bao giờ cho nàng một câu trả lời chính diện.

Ôn Dư Nhiễm vẫn luôn để ý đến vấn đề này.

Trong trí nhớ trước đây của nàng, hoàn toàn không có người nào giống như tiểu cô nương. Tiểu cô nương giống như là đột nhiên xuất hiện, những chấp niệm và thích không hề có căn cứ, cũng không có ngọn nguồn.

"Thì chính là thích a." Tiểu cô nương nhẹ nhàng đáp lại.

"Thì cũng phải có lý do gì chứ." Ôn Dư Nhiễm lười nhác nằm trên sô pha, nhìn ánh đèn sáng trưng trên trần nhà, ánh mắt dần dần mất tiêu cự, ngơ ngác nhìn, nhưng thật ra thần kinh đang căng thẳng, toàn tâm toàn ý chờ đợi câu trả lời từ tiểu cô nương.

"Bởi vì chị đã giúp em." Tiểu cô nương đáp.

Ôn Dư Nhiễm đã nghe đáp án này qua vài lần, cũng đã đoán qua vài lần, nhưng nàng luôn cảm thấy đán án này quá nhạt.

Ôn Dư Nhiễm đã có một tuổi thơ hoàn chỉnh, tiếp nhận được sự giáo dục hoàn chỉnh của gia đình. Nàng không thể ngờ rằng một người trưởng thành lại yêu một người xa lạ chỉ vì một lần giúp đỡ.

Huống chi, cái gọi là giúp đỡ kia trong mắt nàng bất quá chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức gì.

Ôn Dư Nhiễm cũng không hỏi thêm nữa.

.....

Ngày hôm sau, Ôn Dư Nhiễm quyết định trở lại Ôn gia.

Nàng cũng đã không về mấy ngày rồi, Diệp Thấm Miên rất vui khi thấy nàng, nói rất nhiều, sau đó lại bắt đầu vòng quanh. Không biết như thế nào đã vòng quanh đến Điền Tiểu Hinh.

"Nhiễm Nhiễm, trong khoảng thời gian này con có liên lạc với Điền Tiểu Hinh không?" Diệp Thấm Miên vừa nói vừa gắp đồ ăn cho nàng.

"Có liên lạc qua, mấy ngày nữa cô ấy sẽ trở về nước, đến lúc đó con sẽ mời cô ấy đi ăn tối." Ôn Dư Nhiễm không mặn không nhạt đáp.

"À..,,,..." Diệp Thấm Miên ngân nga kèo dài ra một tiếng, trong tiếng ké dài này dường như có rất nhiều cảm xúc phức tạp, Ôn Dư Nhiễm hoàn toàn không nghe ra được.

Sau khi yên lặng ở trên bàn ăn trong một lúc, Diệp Thấm Miên lại lên tiếng.

"Nhiễm Nhiễm, quan hệ của con với Điền Tiểu Hinh có phải có vấn đề gì không?"

Ôn Dư Nhiễm ngẩng đầu thoáng qua, hơi nhíu mày: "Vấn đề?"

"Mẹ nghe một người trong công ty của con nói rằng con đang rất thân với một nữ sinh viên đại học..... Nhiễm Nhiễm, mẹ không phải muốn can thiệp vào cuộc sống riêng tư của con, nhưng cũng đừng làm điều gì phụ lòng người ta. Phong thủy thay nhau phiên chuyển, làm người vẫn phải làm đúng với lương tâm của mình....."

Ôn Dư Nhiễm nghe được có chút bối rối, một lúc sau, nàng gần như đã hiểu ra được logic của Diệp Thấm Miên.

Hoá ra Diệp Thấm Miên là cảm thấy nàng đã phụ lòng Điền Tiểu

Hinh?

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy có chút buồn cười, kiên nhẫn giải thích: "Con cùng Điền Tiểu Hinh quan hệ trong sạch, không có quan hệ gì cả."

"Vậy thì..... về chuyện nữ sinh đại học..." Diệp Thấm Miên một bên ậm ừ hỏi, một bên cẩn thận quan sát biểu hiện của Ôn Dư Nhiễm

Ôn Dư Nhiễm không có lập tức trả lời.

Nàng cúi thản nhiên đầu xuống gắp hai món ăn, trong đầu cẩn thận suy nghĩ tìm từ ngữ ứng phó.

Thật ra, chỉ cần tuỳ tiện nói một lời nói dối là có thể đánh lừa. Từ trước đến nay Ôn Dư Nhiễm luôn am hiểu về việc này.

Nhưng không biết tại sao, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy không thể mở miệng nói được, lời nói dối bị mắc kẹt trong cổ họng, bị một cỗ lực lượng xiềng xích, giống như nếu nói dối thì sẽ phụ lòng tiểu cô nương.

Sự im lặng bắt đầu lan tràn, ánh mắt của Diệp Thấm Miên ngày càng nghi ngờ.

Cuối cùng, Ôn Dư Nhiễm buông mày ra, bình tĩnh nói: "Con đang sống cùng một nữ sinh đại học."

"Con!" Diệp Thấm Miên nóng nảy: "Mẹ biết mẹ không quản chế được con, nhưng.....trước đây con không có chơi đùa, tại sao bây giờ lại có bộ dạng chơi đùa như thế này?

Ôn Dư Nhiễm nói: "Con không chơi đùa."

"Con không chơi đùa?" Diệp Thấm Miến để chiếc đũa xuống,

nghiêm túc nhìn vào đôi mắt của nàng.

Ôn Dư Nhiễm thẳng thắn nhìn lại quá khứ: " Con cũng không bao giờ chơi đùa."

Diệp Thấm Miên cẩn thận cân nhắc biểu hiện của Ôn Dư Nhiễm, sau khi cân nhắc hồi lâu vẫn không đoán ra được điều gì. Ánh mắt của Ôn Dư Nhiễm rất bình tĩnh tự nhiên, không có bất kỳ chột dạ hay che giấu nào.

Kết quả, Diệp Thấm Miên tin tưởng một chút, bất giác nhẹ nhàng thở ra.

"Nếu là nghiêm túc thì hãy mang về nhà xem một chút." Vẻ mặt của Diệp Thấm Miên dịu đi rất nhiều.

.....

editor: chương này đủ 50 bình chọn, mai up chương tiếp theo.

Chương 64: Ác Mộng

DTV-EBOOK

.....

Ôn Dư Nhiễm sửng sốt một chút.

Đùa cái gì vậy?

Tiểu cô nương là ma, làm sao có thể mang về nhà?

"Tính cách của em ấy có chút hướng nội, con muốn hỏi ý kiến của em ấy trước." Ôn Dư Nhiễm sắc mặt không thay đổi đáp.

Đương nhiên Diệp Thấm Miên có thể nghe ra lời từ chối của con gái, vội vàng nói:

"Vậy con cho mẹ thông tin liên lạc của con bé, mẹ sẽ liên lạc với con bé."

Ôn Dư Nhiễm bất giác lại cau mày lại

"Được." Ôn Dư Nhiễm trầm mặc một lát, cuối cùng cũng đồng ý.

Tiểu cô nương có rất nhiều chiêu trò và nói dối còn trôi chảy hơn cả nàng, vì vậy chắc sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

Nhìn thấy Ôn Dư Nhiễm đã đồng ý, Diệp Thấm Miên không ngừng suy nghĩ về chuyện này, phần sau của bữa cơm cũng không nói gì nhiều.

Vừa ăn cơm xong, Diệp Thấm Miên đã lấy điện thoại di động ngồi xuống, hỏi Ôn Dư Nhiễm số WeChat của tiểu cô nương.

"Tên của cô bé sinh viên là gì?"

"Ninh An." Ôn Dư Nhiễm đáp.

"Chậc chậc" Diệp Thấm Miên bấm vào thông tin của tiểu cô nương, cảm thán nói:

"Tên WeChat này hay nhỉ.....naw.....Ninh yêu Ôn?"

Ôn Dư Nhiễm mơ hồ đáp lại, trên mặt có chút nóng lên.

Tại sao Diệp Thấm Miên vừa liếc mắt một cái là có thể nhìn ra tên WeChat này có vấn đề, còn nàng lúc trước nhìn không ra?

Sau đó, Diệp Thấm Miên lại lôi kéo nàng, đặt câu hỏi liên tục, trong lời nói luôn hỏi về nữ sinh viên đại học đột nhiên xuất hiện này, nhưng trong lòng vẫn còn chưa từ bỏ ý định vô tình hỏi về quan hệ của nàng với Điền Tiểu Hinh.

Những gì Ôn Dư Nhiễm có thể nói thì liền nói, những gì không thể nói thì nói dối cho qua, vẫn luôn kéo dài cho đến khi mặt trời lặn xuống núi mới dừng lại.

.....

Buổi tối, Ôn Dư Nhiễm về đến nhà, muốn cùng tiểu cô nương thảo luận một chút về chuyện này.

Nhưng khi nàng mở cửa ra thì thấy đèn trong nhà đều đã tắt hết, không thấy tiểu cô nương ở đâu cả.

Nàng gọi điện thoại tiểu cô nương.

"Alo, em đang ở đâu?" Ôn Dư Nhiễm trực tiếp hỏi sau khi điện thoại được kết nối.

"Em đang ở trong căn phòng mà em đã thuê trước đây, có một số đồ vật quan trọng phải quay trở lại lấy." Giọng nói ngọt ngào của Ninh An phát ra từ ống nghe, không có gì khác thường, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy yên tâm.

"Khi nào trở về?"

"Sau 30 phút nữa, chờ em." Tiểu cô nương nói chuyện rất ngọt ngào, khiến trái tim của Ôn Dư Nhiễm tê rần.

Ôn Dư Nhiễm nuốt nước bọt, khó chịu thay đổi tư thế, sau đó đổi chủ đề:

"Mẹ tôi có thể dùng WeChat để liên lạc với em. Nếu bà ấy nhắn muốn gặp em, thì hãy xem tin nhắn rồi trả lời thế này....."

"Em biết, em đã đồng ý với dì ấy." Giọng của Ninh An mang theo ý cười.

Ôn Dư Nhiễm ngây ngẩn cả người.

Ý định ban đầu của nàng là muốn cho tiểu cô nương chuẩn bị một chút và nên từ chối như thế nào, nhưng không ngờ tiểu cô nương đã đồng ý.

Tiểu cô nương là ma, nếu bị phát hiện thì làm sao bây giờ?

Ôn Dư Nhiễm có thể chấp nhận, nhưng còn những người khác thì sao? Nói không chừng sẽ gọi một người giống như Hoàng đại sư đến để đuổi ma.

"Em đồng ý làm gì?" Ôn Dư Nhiễm mở miệng hỏi.

Đầu dây bên kia im lặng trong một lúc.

"... Em tưởng rằng chúng ta ở bên nhau." Giọng của tiểu cô nương nói thật sự rất nhẹ, tựa như lông hồng mỏng manh dễ vỡ.

Tiểu cô nương dừng lại một chút, sau đó nhẹ nhàng tiếp tục nói: "Chúng ta ở bên nhau, tại sao không được đi gặp mẹ của chị?"

Tại sao?

Bởi vì tiểu cô nương là ma.

Lời phản bác lên đến trên môi thiếu chút nữa thì nói ra khỏi miệng, nhưng vào giây cuối cùng Ôn Dư Nhiên đột nhiên nuốt trở về

Thôi quên đi.

Nếu như không phải lúc trước xảy ra tai nạn xe hơi, thì Ôn Dư Nhiễm cũng không phát hiện được, huống chi chỉ là gặp mặt, chắc là không có vấn đề.

Đã đồng ý rồi thì đồng ý thôi.

Sau nửa tiếng, tiểu cô nương về đến nhà, mang theo một số đồ dùng cần thiết hàng ngày.

Ý tứ quá rõ ràng----------muốn sống trong nhà của Ôn Dư Nhiễm.

Ôn Dư Nhiễm cong khóe miệng lên.

Chỉ là trong lòng vẫn còn một chút băn khoăn — tiểu cô nương là ma, thật sự không có việc gì sao?

.....

Buổi tối, vốn dĩ Ôn Dư Nhiễm đã tắm xong, nhưng lại bị tiểu cô nương làm cho đổ mồ hôi, nàng bất đắc dĩ phải cố gắng dùng thân thể mềm nhũn của mình đi tắm thêm một lần nữa.

Làm mệt mỏi, chìm vào giấc ngủ cũng rất nhanh.

Nàng vừa chạm vào chiếc gối đầu liền mơ màng ngủ đến mê man, có một ý niệm mơ hồ quay cuồng trong tiềm thức, chậm rãi biến thành một giấc mơ.

Ôn Dư Nhiễm nằm mơ.

Cũng không phải là giấc mơ đẹp gì.

Trong mơ, nàng và tiểu cô nương đang hôn nhau dưới ánh mặt trời, ánh mặt trời chiếu vào làn da trắng nõn của tiểu cô nương, đẹp như ảo cảnh.

Sau khi rời môi.

Tiểu cô nương buông tay nàng ra, ngọt ngào nói: "Tạm biệt."

"Tạm biệt cái gì?"

Tiểu cô nương mỉm cười với lúm đồng tiền nhợt nhạt trên má trái: "Nguyện vọng của em đã được hoàn thành, đã đến lúc đi đầu thai chuyển thế."

Sau khi nói xong, thân thể của tiểu cô nương ngày càng lúc càng mờ nhạt, dần dần biến mất không nhìn thấy nữa.

Ôn Dư Nhiễm hét lên về hướng đó, nhưng nàng chỉ có thể nghe thấy tiếng vọng của chính mình. Cho dù nàng có la hét thế nào

đi nữa, thế giới chỉ còn lại một mảnh trắng xóa, chỉ có nàng đứng đó một mình.

Chỉcmột mình.

Tiểu cô nương đã biến mất.

Ôn Dư Nhiễm tiếp tục hét lên, hét đến khàn cả giọng, hét đến rát cả cổ, hét đến khô cạn cả máu, nhưng cũng không tìm được tiểu cô nương trở về, cuối cùng hét đến hôn mê bất tỉnh.

.....

Ôn Dư Nhiễm hoảng sợ mở mắt ra, nhưng phát hiện tiểu cô nương vẫn còn nằm bên cạnh mình. Nàng đang nằm trên giường, xung quanh là bức rèm cửa quen thuộc, vách tường và tủ quần áo tất cả đều quen thuộc, vừa rồi chỉ là một giấc mơ, may mà đó chỉ là một giấc mơ.

Tiểu cô nương nghiêng đầu hỏi nàng: "Làm sao vậy? Có phải gặp ác mộng không?"

"Đúng vậy." Giọng nói của nàng run run.

"Đừng sợ." Giọng nói của tiểu cô nương rất thất thường.

Ôn Dư Nhiễm gật đầu, tim đập rất nhanh, theo bản năng nàng nắm lấy tay cô của tiểu cô nương: "Em sẽ không rời bỏ chị chứ?"

Tiểu cô nương rơi vào im lặng thất thường.

Sự im lặng này khiến cho nàng hoảng sợ.

"Em sẽ không rời đi chứ." Ôn Dư Nhiễm dùng sức nắm chặc tay của tiểu cô nương, muốn một câu xác nhận.

Tiểu cô nương im lặng thêm vài giây, sau đó lấy ngón tay của nàng ra: "Chị muốn soi gương không?"

Ôn Dư Nhiễm liều mạng mà lắc đầu: "Tại sao lại soi gương....."

Tiểu cô nương cũng không có trả lời, mà trực tiếp đưa một tấm gương cho Ôn Dư Nhiễm.

Ôn Dư Nhiễm cảm giác được trước điều gì đó, tay có một chút run rẩy, chậm rãi di chuyển chiếc gương đến trước mặt ------ nhìn thấy trong gương phản chiếu ra chính là nàng với bộ dạng mái tóc hoa râm và nếp nhăn trên gương mặt, từng sợi tóc từng tấc da đều phản chiếu sự già nua..

Nàng sợ đến mức buông tay ra, ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt trẻ trung của tiểu cô nương.

"Chị đã già, nhưng em là ma, không thể cùng chị già đi, phải làm sao bây giờ....." Giọng nói ngọt ngào của tiểu cô nương như đang nói về một số mệnh nào đó.

Trong giây tiếp theo, Ôn Dư Nhiễm giật mình bừng tỉnh lại.

Sau lưng đều toàn là mồ hôi lạnh.

Nàng tự nhéo mình một cái, có chút đau. Lần này mới là thật sự tỉnh.

.....

Editor: đủ 50 bình chọn em sẽ up chương tiếp theo trong ngày luôn ^^

Chương 65: Ra Mắt Phụ Huynh

DTV-EBOOK

.....

Ngày hôm sau, trạng thái tinh thần của Ôn Dư Nhiễm rõ ràng là rất kém, cảm giác nhịp tim đập mạnh do cơn ác mộng hôm qua vẫn còn lưu lại trong trí nhớ.

Lúc ăn sáng, Ôn Dư Nhiễm rõ ràng có chút thất thần, động tác cầm đũa cứng đờ, tâm tư thật sự rất hỗn loạn.

"Làm sao vậy?" Ninh An ngẩng đầu hỏi nàng.

"Không có việc gì." Ôn Dư Nhiễm thuận miệng đáp, sau đó nhẹ nhàng thở ra, làm bộ lơ đãng hỏi: "Em sẽ đầu thai sao?

Sau khi hỏi xong, Ôn Dư Nhiễm dùng khoé mắt cẩn thận quan sát biểu hiện của tiểu cô nương, vì sợ bỏ qua một tia biến hoá.

"Sẽ." Tiểu cô nương gật đầu: "Nếu nguyện vọng được hoàn thành, thì sẽ đi đầu thai."

Ôn Dư Nhiễm trong lòng chợt lạnh.

Quả nhiên.

Ôn Dư Nhiễm lại rũ mắt xuống, tiếp tục ăn mì trên tay, vô số ý nghĩ trằn trọc lướt qua, rồi sau đó chìm xuống đáy vực.

Khóe mắt có chút chua xót.

"Nguyện vọng gì?" Ôn Dư Nhiễm rũ mắt xuống hỏi thêm một câu.

"Muốn cùng Ôn Dư Nhiễm vĩnh viễn ở bên nhau." Tiểu cô nương mỉm cười ngọt ngào.

Ôn Dư Nhiễm nhất thời sững sờ khi nhìn thấy lúm đồng tiền nho nhỏ trên đôi má trắng nõn của tiểu cô nương, một dòng nước ấm áp nhẹ nhàng truyền vào trong lòng chậm rãi lan tràn ra, trong lòng cũng không biết là tư vị gì.

"Nếu tôi già đi thì sao?" Ôn Dư Nhiễm nửa đùa nửa thật nói.

Đôi mắt đen nhánh sáng ngời của Ninh An yên lặng nhìn nàng: "Em mặc kệ, em sẽ ở bên cạnh chị."

Ôn Dư Nhiễm mỉm cười.

Vòng cung của nụ cười cũng không sâu, rất nhanh thu hồi lại.

Có lẽ có một chút hạnh phúc và một chút ấm áp đã làm xua đi một chút nỗi sợ hãi do cơn ác mộng gây ra, nhưng nó cũng chỉ xua đi một vài vết tích, cảnh tượng trong ác mộng vẫn lặp đi lặp lại trong đầu, nỗi sợ hãi còn sót lại vẫn còn quanh quẩn trong lòng nàng.

Nàng nhớ đến chiếc gương trong giấc mơ kia, nhớ đến mái tóc bạc và làn da già nua trong gương và nhớ đến khuôn mặt vĩnh viễn trẻ trung của tiểu cô nương.

Nếu thật sự đến lúc đó, nàng làm sao còn có thể nắm tay của tiểu cô nương?

Ôn Dư Nhiễm lắc đầu, cầm đũa lên tiếp tục ăn cơm một cách

thản nhiên, vừa ăn vừa cố gắng quên đi suy nghĩ đó trong đầu.

Đến lúc về già, chuyện này cũng còn quá xa. Hiện tại nàng và tiểu cô nương cũng chỉ là miễn cưỡng ở bên nhau mà thôi, liệu các nàng có thể đi đến đó hay không, cũng rất khó nói.

Rối rắm chuyện này để làm gì?

Ôn Dư Nhiễm cố gắng bình tĩnh suy nghĩ về những chuyện khác, chẳng hạn như chuyện công tác hội nghị gần đây, chẳng hạn như chuyện em trai sắp thi đại học.....

Nhưng khi nghĩ về những điều đó, dòng suy nghĩ của nàng lại quay trở về ban đầu từ lúc nào cũng không hay biết.

Ôn Dư Nhiễm hít sâu một hơi, nhìn bộ dáng đang cúi đầu ăn cơm của tiểu cô nương. Hai bím tóc đen nhánh trước mặt ngoan ngoãn nhu thuận, đuôi tóc nhẹ nhàng đung đưa trên vai của tiểu cô nương, như thể chúng đang cào xé trái tim của nàng.

.....

Ngay cả khi trong lòng đang nghĩ về chuyện của tiểu cô nương, phía công ty thì vẫn phải đi.

Ôn Dư Nhiễm ăn cơm xong, đưa tiểu cô nương đến trường học rồi sau đó đi đến công ty.

Nàng nhìn chằm chằm vào những dòng chữ đen nhánh trên bản kế hoạch, bắt buộc bản thân phải đọc nó nhiều lần, nhưng vẫn không thể đọc được, trong lòng luôn cảm thấy một trận bực bội.

"Ôn tổng." Trợ lý gõ cửa đi vào.

"Chuyện gì?"

"Hoàng đại sư tìm, sếp có muốn gặp không?" Trợ lý hơi cúi đầu hỏi.

Ôn Dư Nhiễm không do dự nhiều, tùy ý vẫy tay: "Không gặp."

Sau trận ngả bài ngày hôm đó, Hoàng đại sư đã gọi cho nàng vài lần. Nàng cũng không trả lời dù chỉ một lần, sau đó nàng đơn giản ném số của Hoàng đại sư vào danh sách đen.

"Được, tôi sẽ mời ông ấy ra ngoài ngay lập tức." Trợ lý gật đầu đáp lại, dừng lại một chút rồi nói:

"Còn có một chuyện liên quan đến Ninh An."

Ôn Dư Nhiễm trầm mặc hai giây, sau hai giây nàng ngồi thẳng người ra hiệu với trợ lý: "Nói."

"Ba của Ninh An, Ninh Ngọ Hâm, cũng chính là bệnh nhân có khối u mà sếp ra tay giúp đỡ vào vài tháng trước, đêm qua bệnh tình đột nhiên xấu đi, ca phẫi thuật cấp cứu thất bại. Hiện tại ông ấy có thể không sống được mấy giờ nữa. Các bác sĩ đã cố gắng liên lạc Ninh An, nhưng vẫn không liên lạc được. "

Ôn Dư Nhiễm lắng nghe, cau mày lại.

"Tôi đã biết." Ôn Dư Nhiễm cau mày trầm ngâm trong một lúc, sau đó bảo trợ lý đi ra ngoài.

.....

Sau khi trợ lý rời đi, Ôn Dư Nhiễm nhanh chóng gọi vào điện thoại của tiểu cô nương.

"Ôn Dư Nhiễm?" Trong giọng nói của Ninh An lộ ra vài phần kinh ngạc.

Ôn Dư Nhiễm đem bệnh tình nguy kịch của ba Ninh An nói ra:

"Tối hôm qua, ba của em đã phẫu thuật thất bại, có thể không còn nhiều thời gian nữa. Nếu em muốn đi xem, tôi có thể đưa em đi."

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy rằng cho dù tiểu cô nương không quan tâm đến ba của mình như thế nào đi nữa, nhưng dù sao đó cũng là người nhà, nên đi gặp mặt lần cuối cùng.

Thậm chí, nàng sợ tiểu cô nương quá thương tâm, cho nên giọng nói thật sự rất nhỏ nhẹ.

"Vâng..." Ninh An đáp lại, giọng nói lãnh đạm đến không ngờ: "Thôi bỏ đi, lát nữa em có tiết học."

Ôn Dư Nhiễm bất giác nhíu mày lại: "Dù sao đó cũng là người nhà của em....."

"Ôn Dư Nhiễm" Ninh An mở miệng gọi rõ tên của nàng, cắt ngang lời khuyên phía sau của nàng.

"Ông ta muốn có một đứa con trai, đối xử rất tệ đối với em. Mỗi khi uống rượu đều đánh đập em. Em không coi ông ta là người nhà."

"Ôn Dư Nhiễm, từ trước đến nay em luôn coi chị như người nhà của mình."

"Bởi vì chỉ có chị mới đối xử tốt với em."

Tiểu cô nương nói rất chậm rãi và rõ ràng, từng câu từng chữ đâm trúng tim gan.

Ôn Dư Nhiễm bị lời thổ lộ đột ngột này làm cho ngẩn ra, đứng bất động trước bàn làm việc, cũng không biết nên nói cái gì.

Tuy rằng không nhớ rõ, nhưng nàng hẳn là đã giúp tiểu cô nương.

Nhưng ngay cả khi đã giúp đỡ, đó cũng chỉ là một cuộc điện thoại không tốn sức gì, làm sao có thể gánh nổi một lời tán thưởng như vậy?

Nhịp tim có chút lộn xộn, bầu không khí rơi vào im lặng trầm xuống.

Cuối cùng, tiểu cô nương đã phá vỡ sự im lặng.

"Em còn có chuyện muốn nói với chị." Ninh An chuyển đề tài.

Ôn Dư Nhiễm bình tĩnh lại một chút, hỏi: "Chuyện gì?"

"Hôm nay dì Diệp đã hẹn em, muốn gặp mặt em cùng ăn cơm."

Khi Diệp Thấm Miên và tiểu cô nương gặp nhau, Ôn Dư Nhiễm vẫn luôn cảm thấy không yên tâm.

"Tôi sẽ đi cùng với em." Ôn Dư Nhiễm nói.

.....

Buổi chiều, Ôn Dư Nhiễm lái xe đến cửa của đại học S, đón tiểu cô nương lên xe.

Chung quy lại, Ôn Dư Nhiễm vẫn có chút lo lắng về cảnh tượng trong giấc mơ ngày hôm qua, trong lòng như có một cây gai, ánh mắt cũng không dám dừng lại quá lâu trên người của tiểu cô nương.

"Bà ấy hẹn ở đâu?" Ôn Dư Nhiễm nhìn thẳng về phía trước.

Ninh An nói địa chỉ.

Ôn Dư Nhiễm lái xe đến địa chỉ mà tiểu cô nương đã nói, cũng rất nhanh đến nơi.

Sau khi xuống xe, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy đầu ngón tay lạnh lẽo. Nàng nhìn xuống liền thấy bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của tiểu cô nương đang hướng đến bên này.

Tiểu cô nương nắm lấy tay của nàng.

Ôn Dư Nhiễm bị lạnh đến cứng đờ trong một giây, nhưng cũng không hề giãy dụa.

Bàn tay mềm mại lạnh lạnh khi nắm rất thoải mái, bất giác tâm tình cũng khá lên.

.....

Đi vào phòng.

Diệp Thấm Miên đã đến rồi.

Thật ra Ôn Dư Nhiễm không có nói với Diệp Thấm Miến, Diệp Thấm Miên chỉ biết là tiểu cô nương sẽ đến, cũng không biết Ôn Dư Nhiễm sẽ đi theo.

Vì vậy, khi Diệp Thấm Miêm nhìn thấy Ôn Dư Nhiễm đến đã rất ngạc nhiên.

"Nhiễm Nhiễm, con cũng đến sao?"

Ôn Dư Nhiễm gật đầu: "Vâng, con đến xem một chút."

Nói xong, Ôn Dư Nhiễm nắm lấy tay của tiểu cô nương ngồi xuống đối diện với Diệp Thấm Miên.

Diệp Thấm Miên nhìn bàn tay của hai người đang nắm ở bên nhau, sau đó đem tầm mắt chuyển đến trên người của tiểu cô nương.

Chậc chậc, cô bé này có làn da trắng nõn và mềm mại, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt rất đen và sáng, thảo nào con gái nhà mình lại thích đến như vậy.

"Chào dì." Ninh An chú ý tới ánh mắt của Diệp Thấm Miên, khẽ gật đầu, lễ phép mở miệng chào hỏi, giọng điệu rất nhẹ nhàng ôn hoà, có vẻ điềm nhiên an tĩnh.

Không tồi, rất biết lễ phép, trông rất văn nhã an tĩnh, cũng không có lớn giọng.

Diệp Thấm Miên ở trong lòng gật đầu.

Tiếp theo, Diệp Thấm Miên bắt đầu cố gắng hết sức để bắt chuyện với tiểu cô nương, hai người rất nhanh bắt được nhịp độ nói chuyện, còn Ôn Dư Nhiễm thì rất cô đơn bị bỏ qua một bên.

Tiểu cô nương nói chuyện ngọt ngào, dỗ dành Diệp Thấm Miên đến vui vẻ. Sau vài câu nói, Diệp Thấm Miêm bắt đầu đem những chuyện thời thơ ấu của Ôn Dư Nhiễm nói ra sạch sẽ.

Ôn Dư Nhiễm cau mày nháy mắt vài lần với Diệp Thấm Miên, thì Diệp Thấm Miên mới dừng lại.

"Đúng rồi, ba mẹ của con đâu? Khi nào cùng nhau ăn cơm một bữa đi? "Diệp Thấm Miên nói những lờ này với Ninh An.

Nụ cười trên mặt Ninh An ngưng lại.

Bầu không khí đột nhiên bế tắc.

Ôn Dư Nhiễm chen vào nói: "Để nói sau đi, món ăn cũng đã dọn lên rồi, ăn trước đi."

Diệp Thâm Miên cũng nhìn ra vấn đề, không tiếp tục chủ đề này nữa.

Sau đó, khi Diệp Thấm Miên đi tính tiền, đã lôi kéo Ôn Dư Nhiễm sang một bên, hỏi thăm một chút về chuyện gia đình của Ninh An, Ôn Dư Nhiễm nói đúng sự thật.

Nghe xong, Diệp Thấm Miên suy nghĩ trong chốc lát, nắm lấy tay Ôn Dư Nhiễm nói:

"Nhiễm Nhiễm, mặc kệ là nam hay nữ thì cũng phải sống cho tốt. Con gái người ta trong nhà có vấn đề thì con càng phải đối xử tốt với người ta một chút. Nếu con nói nghiêm túc thì phải đi xa, tốt nhất là đi đến cùng, biết chưa? "

Đây là lời nói rất chân thành, nhưng Ôn Dư Nhiễm lại thất thần.

Nàng lại nhớ đến giấc mơ ngày hôm qua.

Tiểu cô nương là ma.

Ôn Dư Nhiễm trong lòng nghĩ đến sự thật này, trầm mặc một hồi lâu.

.....

Editor: đủ 50 bình chọn, mai em up chương tiếp theo...

Chương 66: Ghen

DTV-EBOOK

.....

"Làm sao vậy?" Diệp Thấm Miên hỏi nàng.

Ôn Dư Nhiễm tỉnh táo trở lại, khóe miệng miễn cưỡng nở ra một nụ cười: "Không sao, con biết rồi, mẹ yên tâm đi."

Sau khi thanh toán xong, Diệp Thấm Miên được tài xế chở về Ôn gia, Ôn Dư Nhiễm và Ninh An cũng lên xe.

"Biểu hiện của em tốt chứ?" Ninh An quay đầu lại nhìn thẳng vào Ôn Dư Nhiễm, ngón tay nắm chặt góc quần áo, có chút co quắp.

"Rất tốt." Ôn Dư Nhiễm thuận miệng đáp.

Ninh An nhận được câu trả lời, nở ra một nụ cười rạng rỡ, đôi mắt cong lên, má trái hơi hóp xuống lộ ra lúm đồng tiền có chút ngọt ngào.

Ôn Dư Nhiễm càng thêm tâm phiền ý loạn.

Nếu nàng trở nên ngày càng già, tiểu cô nương nhất định sẽ bỏ chạy. Các cô gái trẻ ngày nay đều xinh đẹp, nếu tiểu cô nương muốn đi với người khác thì phải làm sao bây giờ?

Hoặc nếu chấp niệm không còn nữa, tiểu cô nương muốn đi đầu thai chuyển thế thì phải làm sao bây giờ?

Tiểu cô nương nói rằng chỉ có nàng mới đối xử tốt với cô.

Nếu có ai đó đối xử tốt với cô, thì liệu cô có đi thích người khác không?

Ôn Dư Nhiễm càng nghĩ càng cảm thấy đau đầu.

Về đến nhà, Ôn Dư Nhiễm vẫn luôn không nói chuyện với tiểu cô nương, trong lòng ngột ngạt, nóng nảy đến muốn sinh bệnh.

Ôn Dư Nhiễm đi đến ban công, khép cửa kính lại rồi châm một điếu thuốc, nhìn làn khói thuốc tản ra từng sợi ra bên ngoài, một điếu nối tiếp một điếu, cuối cùng bất tri bất giác điếu thuốc thứ ba cũng cháy hết, tâm tình vẫn không thể tốt hơn.

Lúc này, Ôn Dư Nhiễm nghe thấy một tiếng " quở trách" kèm theo tiếng động của cửa kính đang di chuyển.

Phía sau lưng có bước chân rất nhẹ.

"Tại sao lại hút thuốc?" Giọng nói ngọt ngào của Ninh An truyền đến bên tai, ngón tay của Ôn Dư Nhiễm run lên một chút.

Ôn Dư Nhiễm quay đầu lại.

Nhìn thấy tiểu cô nương đang nghiêng đầu, đôi mắt đen bóng, làn da trắng như sứ không có tì vết.

Giọng nói của tiểu cô nương vẫn nhẹ nhàng như lông vũ được nhuộm bằng mật ong, nói: "Ôn Dư Nhiễm, chị không vui sao?"

Ôn Dư Nhiễm không nói chuyện.

Trong lòng thật sự rất loạn.

"Chị đừng không vui." Ninh An tiến lên phía trước một bước.

Ôn Dư Nhiễm cảm thấy bên hông có chút ngứa.

Là cánh tay của tiểu cô nương ôm lên, ấn vào nếp gấp của quần áo, hơi thở lạnh lẽo phả vào da thịt xuyên qua lớp áo.

"Đừng không vui, được không?"

"Chỉ cần chị không bỏ rơi em, em sẽ không rời đi."

Đầu của tiểu cô nương nằm gọn trong lòng ngực của Ôn Dư Nhiễm, cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy eo của Ôn Dư Nhiễm. Động tác có vẻ rất nhẹ nhàng, nhưng Ôn Dư Nhiễm cảm thấy rằng mình không thể thoát ra được.

Một lúc sau, Ôn Dư Nhiễm khẽ thở dài một hơi, nâng cánh lên ôm tiểu cô nương.

Tiểu cô nương ngoan ngoãn co rút trong lòng ngực của Ôn Dư Nhiễm.

Có vẻ như thật sự sẽ không đi.

Ôn Dư Nhiễm không biết trong lòng có cảm giác như thế nào, tiếng nhịp tim đập mạnh vẫn còn vang ở bên tai, những tiếng động khác đều bị tiếng gió triệt tiêu, chỉ có độ ấm trên cánh tay là chân thật.

"Thật sao?" Ôn Dư Nhiễm nghe được bản thân mình đang hỏi một câu không hề có ý nghĩa.

Nhưng bản thân nàng lại thật sự mong đợi một câu trả lời.

"Thật." Tiểu cô nương nói.

—— thật sao?

—— thật.

Câu hỏi và câu trả lời này thật nhàm chán và không hề có ý nghĩa, nhưng đã mang lại cho nàng một chút dũng khí, nỗi lo âu cứ như vậy mà tiêu tan.

Khóe miệng của Ôn Dư Nhiễm nhịn không được giơ lên một vòng cung nhỏ.

Giây tiếp theo.

Tiếng chuông điện thoại di động phá vỡ bầu không khí.

"Điện thoại reo." Ninh An nhắc nhở nàng.

"Ừm.....được." Ôn Dư Nhiễm có chút miễn cưỡng buông lỏng tiểu cô nương ra, lấy điện thoại từ trong túi ra.

Màn hình thông báo hiện là "Điền Tiểu Hinh".

Ninh An đứng bên cạnh, tầm mắt nhìn nhẹ vào màn hình điện thoại của Ôn Dư Nhiễm, sau đó rất tự nhiên mà dời tầm mắt hướng sang chỗ khác.

Tiếp sau đó Ninh An cúi đầu xuống.

Toàn bộ khuôn mặt chìm trong bóng tối.

Ôn Dư Nhiễm không nhận thấy sự thay đổi của tiểu cô nương, vì vậy nàng trả lời điện thoại. chào đón với một nụ cười khách sáo.

"Cuối cùng thì cậu cũng đã trở lại." Ôn Dư Nhiễm nói.

Trong khi nói, nàng quay lưng lại theo thói quen và bước ra xa tiểu cô nương vài bước.

"Ngày mai đáp máy bay sao? Để mình đến đón, lúc trước cậu rời đi mình cũng chưa mời cậu một bữa cơm. Lần này tiệc chiêu đãi không thể thiếu."

Điền Tiểu Hinh nói cho nàng biết thông tin của chuyến bay, hai người trò chuyện trong một lúc, từ kinh nghiệm du học của Điền Tiểu Hinh đã trải qua cho đến nói về sự phát triển công ty của Ôn Dư Nhiễm.

Giọng điệu của Ôn Dư Nhiễm vẫn duy trì sự nhiệt tình hình thức trong suốt quá trình, Điền Tiểu Hinh cũng đáp lại rất nhiệt tình, nhưng chỉ là sự nhiệt tình trên bề mặt.

Thời gian trong khi trò chuyện trôi qua. Cuối cùng, cuộc trò chuyện cũng kết thúc.

Ôn Dư Nhiễm nói thêm vài câu khách sáo, rồi sau đó cúp điện thoại.

Hửm?

Tiểu cô nương đi đâu rồi?

Khi Ôn Dư Nhiễm quay đầu nhìn lại, phát hiện tiểu cô nương đã không còn ở ban công.

Có lẽ nghĩ nàng nghe điện thoại lâu nên chạy đến chỗ khác tham quan đi.

Đang suy nghĩ, Ôn Dư Nhiễm mở cửa kính bên ngoài ban công bước vào, nhìn thấy tiểu cô nương đang ngồi trên sô pha xem TV.

Một tia khác thường cũng không có.

Ôn Dư Nhiễm cũng không để tâm đến vấn đề này, trong đầu chỉ hiện lên kế hoạch cho lịch trình đến sân bay đón vào ngày mai, rồi bước đến xem TV cùng với tiểu cô nương.

.....

Vào buổi tối.

Lúc này là cuối tháng 5, thời tiết có chút nóng, trong phòng ngủ có lắp điều hòa, bước từ phòng tắm đi ra thật sự cảm thấy rất mát.

Ôn Dư Nhiễm tắm xong liền chui vào trong chăn bông. Lúc này tiểu cô nương đã nằm ở trên giường.

"Hôm nay đi ngủ sớm một chút đi, sáng mai tôi còn có chuyện phải làm." Ôn Dư Nhiễm nói xong liền tắt đèn, nằm xuống gối đầu.

"Chuyện gì?" Ninh An đột nhiên hỏi.

Giọng điệu vẫn ngọt ngào nhưng chỉ là âm cuối có chút lạnh lẽo.

Ôn Dư Nhiễm có chút buồn ngủ, không chú ý đến điểm không thích hợp này, thuận miệng trả lời: "Không có việc gì, chỉ là đến sân bay đón một người quen."

"Ồ."

Tiểu cô nương kêu một tiếng "Ồ" đơn điệu, và sau đó không có âm thanh nào.

Ôn Dư Nhiễm không muốn nói chuyện phiếm nữa, xoay người

nằm ngửa mặt lên trần nhà, nhắm mắt chuẩn bị tiến vào giấc ngủ.

Sau khi ngủ một giấc, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Nàng khẽ nhíu mày, mở to mắt ra, nhịp tim đập nhanh gấp đôi, sau lưng toát ra vài giọt mồ hôi lạnh.

"Em làm gì vậy?" Ôn Dư Nhiễm nhìn thấy rõ người ở phía trên, nhẹ nhàng thở ra, nhưng thân thể vẫn căng chặt.

Nhìn thấy cánh tay của tiểu cô nương đang chống ở hai bên sườn của nàng, nhẹ nhàng đè lên người của nàng, bím tóc buộc đuôi ngựa xõa xuống, đôi mắt đen nhánh hoà tan trong bóng tối, những cảm xúc áp lực hiện lên trong đáy mắt.

Ôn Dư Nhiễm vẫn có chút không hiểu tình hình.

"Làm sao vậy?" Ôn Dư Nhiễm hỏi một câu.

Ninh An không nói một lời.

Ôn Dư Nhiễm không thể đoán ra chuyện gì đang xảy ra, nhưng chỉ muốn nhanh chóng đi ngủ, vì vậy nàng đưa tay lên vỗ vai trấn an tiểu cô nương

"Đừng nháo, đi ngủ thôi....." Ôn Dư Nhiễm nhẹ giọng nói.

"..... Ưm."

Lời nói còn chưa nói xong, miệng của Ôn Dư Nhiễm đã bị chặn lại.

Sau đó có hơi một hơi lạnh tràn vào thần tốc, lạnh đến mức

khiến nàng không khỏi rùng mình.

Nụ hôn này không ôn nhu chút nào, mang theo mười phần tính xâm lượt.

Trong chốc lát, Ôn Dư Nhiễm bị nụ hôn làm cho choáng váng, lúc bắt đầu nàng còn chống đẩy vài cái, nhưng lúc sau cũng không muốn giãy giụa nữa.

Sự hiểu biết về thân thể của nàng cùng với bản năng tín nhiệm đã được đặt ở nơi đó, Ôn Dư Nhiễm thật sự cũng không cảm thấy sợ hãi cho lắm, vì vậy thuận theo tự nhiên mà tiếp tục.

Chỉ là hôm nay tiểu cô nương có gì đó không thích hợp.

Cảm xúc trong đôi mắt mang theo điên cuồng, động tác cũng mang theo chiếm hữu điên cuồng, vốn dĩ Ôn Dư Nhiễm đã có chút mệt mỏi, kết quả lúc sau còn được cho ăn no hết lần này đến lần khác.

Cuối cùng, Ôn Dư Nhiễm nằm trên giường không còn sức lực, thân thể như muốn tan ra trong chăn bông, mệt đến mức không nhấc nổi cánh tay.

Tiểu cô nương vẫn là một bộ dáng bình thường không sao cả, bắt đầu ôm nàng đi tắm rửa một chút.

Dòng nước ấm chảy lên da thịt rất thoải mái, thân thể của Ôn Dư Nhiễm cũng rất mệt mỏi, nằm ở trong bồn tắm mơ màng nhắm mắt lại, hai mắt chìm vào bóng tối dần dần ngủ say.

Mơ hồ còn có một giấc mơ đẹp.

.....

Editor: sức độc chiếm của Ninh An mạnh lắm, để ẻm ghen là có

chỉ có liệt giường.

Chương 67: Lời Thổ Lộ Đầu Tiên

DTV-EBOOK

.....

Ngày hôm sau.

Khi Ôn Dư Nhiễm tỉnh dậy chỉ cảm thấy đau nhức khắp người, nàng dùng tay ấn lên trán, cố gắng mở mắt ra.

Những bức rèm che đến kín mít, căn phòng vẫn tối om.

Nàng ấn thắt lưng miễn cưỡng xoay người, mơ hồ nhớ đến hôm nay còn có việc phải làm...

A....chuyện gì vậy...

Điền Tiểu Hinh... Điền Tiểu Hinh về nước... Nàng muốn đến sân bay đón....

Ôn Dư Nhiễm đột nhiên tỉnh táo lại, nàng xoay người tìm điện thoại, cuối cùng cũng tìm thấy điện thoại trong ngăn kéo tủ giường.

Đã 11 giờ rưỡi.

Thời gian máy bay hạ cánh đã trôi qua 3 tiếng

Ôn Dư Nhiễm hít một hơi thật sâu, mở khoá màn hình, nhìn thấy ba cuộc gọi nhỡ từ "Điền Tiểu Hinh", chuông đồng hồ báo thức và chuông điện thoại cũng không có đổ chuông nhắc nhở.

Sao lại thế này?

Dù nàng có mệt mỏi đến mấy, cũng không đến mức không thể nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Ôn Dư Nhiễm vất vả chống thắt lưng đứng lên, chậm rãi đi đến phòng khách, nhìn thấy tiểu cô nương đã nấu xong bữa sáng.

"Điện thoại di động của tôi buổi sáng có đổ chuông không?" Ôn Dư Nhiễm hỏi.

"Có đổ chuông, nhưng chị ngủ thật sự rất ngon, em cũng không dám kêu chị." Ninh An vẫn đang mặc đồ ngủ, làn váy trắng thấp đến đầu gối làm lộ ra bắp chân trắng nõn, dưới chân mang dép lê dây thừng.

Ôn Dư Nhiễm hơi nhíu mày: "Tại sao tôi lại ngủ say như chết vậy?"

Lời này giống như đang nói chuyện với chính mình, nhưng một nửa cũng là nói với tiểu cô nương.

Ninh An lại không nói chuyện, mà chỉ cúi thấp đầu đưa bữa sáng cho Ôn Dư Nhiễm.

Quên đi.

Đoán chừng là tối hôm qua quá mệt mỏi, quả nhiên không thể quá phóng túng.

Sau khi Ôn Dư Nhiễm ăn xong, suy nghĩ về từ ngữ trong lời giải thích, rồi gọi điện thoại cho Điền Tiểu Hinh.

"Không sao đâu, mình đã về đến nhà rồi, chỉ là không gặp được

cậu, có chút đáng tiếc."Điền Tiểu Hinh cũng không hỏi tại sao nàng cho leo cây

Ôn Dư Nhiễm cũng chỉ có thể từng tiếng nhã nhặn xin lỗi, đồng thời muốn hẹn một bữa cơm khác

"Lần này thật sự xin lỗi, tối nay mình sẽ đón cậu đi ăn tối." Ôn Dư Nhiễm nói.

"Cũng được." Điền Tiểu Hinh đồng ý.

Hai người lại khách sáo thêm vài câu, Ôn Dư Nhiễm liền cúp điện thoại.

.....

"Tối nay chị muốn đi ra ngoài ăn cơm sao?" Một câu hỏi nhẹ nhàng văng vẳng bay đến bên tai.

Ôn Dư Nhiễm nghe được âm thanh, quay đầu lại, phát hiện tiểu cô nương đang nhìn thẳng vào nàng.

"Đúng vậy, người quen về nước, muốn mời ăn một bữa cơm."

"Ồ." Tiểu cô nương nhỏ giọng đáp.

Toàn bộ quá trình ăn sáng còn lại đều rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức Ôn Dư Nhiễm cảm thấy có chút kỳ quái.

Trong công ty cũng không có chuyện gì lớn, cho nên sau khi ăn xong, Ôn Dư Nhiễm cũng không đến công ty, mà ngây ngốc ở nhà đọc sách.

Sau khi lật hơn chục trang, ghi chú cũng viết được vài dòng, Ôn Dư Nhiễm cảm thấy có chút mệt, ngả người tựa lưng vào ghế

nghỉ ngơi.

Ôn Dư Nhiễm mơ hồ nhớ lại phản ứng của tiểu cô nương vào ngày hôm qua, hình như có gì đó không ổn.

Ngày hôm qua……

Sau khi nàng nói chuyện điện thoại với Điền Tiểu Hinh, tiểu cô nương liền không nói gì nhiều……

Nhưng vào buổi tối lại nhiệt tình như vậy……

Liên hệ với chuyện nàng đã bỏ lỡ buổi tiếp đón hôm nay, sau đó Ôn Dư Nhiễm mới nhận ra tiểu cô nương là đang ghen phải không?

Nghĩ đến điều này, Ôn Dư Nhiễm vừa cảm thấy bực mình, vừa cảm thấy buồn cười.

"Cốc, cốc, cốc."

Là tiểu cô nương gõ cửa thư phòng.

"Vào đi." Ôn Dư Nhiễm nói.

Ninh An mang dép lê đi vào, bộ đồ ngủ màu trắng nhìn rất sạch sẽ và dịu dàng, thuần khiết vô hại, trên tay cầm một đĩa hoa quả đã rửa sạch.

Tiểu cô nương đem trái cây đã rửa sạch đến trong tầm tay của Ôn Dư Nhiễm

Toàn bộ quá trình đều cúi đầu xuống, không nói một lời, thậm chí cũng không nhìn Ôn Dư Nhiễm một cái.

Ôn Dư Nhiễm quan sát kỹ biểu cảm của tiểu cô nương.

Khuôn mặt của tiểu cô nương rất trắng, hàng lông mi dài che khuất đôi mắt, cũng không thể nhìn thấy điều gì.

"Điền Tiểu Hinh chỉ là bạn của tôi." Ôn Dư Nhiễm mở miệng nói.

"Ồ." Ninh An lên tiếng.

"Hai gia đình quan hệ tốt, ngoài mặt không thể thiếu lui tới."

"Ồ." Ninh An chỉ thốt ra âm tiết đơn điệu này.

Ôn Dư Nhiễm há miệng dốc, cũng không biết nên nói cái gì.

Tiểu cô nương đứng cúi đầu một lúc rồi rời đi, để lại một mình Ôn Dư Nhiễm ngây ngốc trong thư phòng.

Trong thư phòng khá yên tĩnh, nhưng Ôn Dư Nhiễm hoàn toàn không thể nào đọc sách, lật qua loa vài trang, tờ giấy trắng giống như cánh quạt điện, bị cuốn đi không để lại bất cứ thứ gì.

.....

Buổi tối, Ôn Dư Nhiễm đến đúng hẹn cùng Điền Tiểu Hinh ăn cơm.

Sau khi gặp mặt, Ôn Dư Nhiễm ngay lập tức đi thẳng vào vấn đề xin lỗi trước, sau đó theo bài bản chào hỏi.

Một vài câu từ khách sáo cùng lời khen vô nghĩa chẳng hạn như "Đã lâu không gặp", "Dáng người ngày càng đẹp hơn", "Càng xinh đẹp hơn", "Càng có khí chất hơn" và "Công ty dạo này như thế nào".

Sau đó các nàng hỏi thăm tình hình của gia trưởng trong nhà,

tình cờ nói ra một vài lời hoa mỹ, sau đó các nàng lại nói về sinh hoạt vườn trường trước kia, nói nói cười cười, thời gian từ từ trôi qua.

Cả hai người đều cùng uống một chút rượu.

Ôn Dư Nhiễm thấy đã gần đến giờ, Ôn Dư Nhiễm mở điện thoại ra, gửi tin nhắn cho tài xế.

"Hả? Ảnh chụp trên màn hình điện thoại của cậu là ai vậy, bạn gái mới?" Điền Tiểu Hinh vô tình nhìn thoáng qua điện thoại của Ôn Dư Nhiễm, ngạc nhiên hỏi.

Bức ảnh chụp trên màn hình chính là ảnh tự sướng của tiểu cô nương, Ôn Dư Nhiễm mới thay đổi vào hai ngày trước.

Trong bức ảnh, tiểu cô nương mỉm cười ngọt ngào, đôi mắt cong cong, hàng mi cong vút được nhuộm bằng ánh sáng vàng nhạt, đôi môi đỏ mọng và má lúm đồng tiền, xinh đến mức không thể rời mắt.

"Làm sao vậy?" Ôn Dư Nhiễm hỏi.

"Không có gì, rất quen mắt, hình như mình đã gặp qua....." Điền Tiểu Hinh trầm ngâm một lát rồi bật cười: "Quả thật mình đã gặp qua. Đó là người trước kia đã theo đuổi cậu, nhỏ tuổi hơn cậu rất nhiều. Mình đặc biệt rất ấn tượng."

Ôn Dư Nhiễm nhíu mày, giương mắt nhìn về phía Điền Tiểu Hinh.

Điền Tiểu Hinh tiếp tục nói: "Lúc đó chúng ta vẫn chưa chia tay, chúng ta được mời trở lại trường sơ trung để toạ đàm. Khi đó cô bé này rất đáng thương, bạo lực gia đình cộng thêm bạo lực học đường, ba của cô bé không chịu đóng học phí khiến cô bé suýt nữa phải thôi học. Cậu thấy như vậy, đột nhiên nổi lên lòng tốt,

khai đạo giúp đỡ..... "

Ôn Dư Nhiễm nghiêng đầu nhíu mày, sau đó cẩn thận nghĩ lại vẫn không nhớ ra người này.

"Cậu rất hiếm khi lo chuyện bao đồng, cho nên mình nhớ rất rõ ràng." Điền Tiểu Hinh cũng nhìn ra nàng không có ấn tượng gì, liền nói tiếp:

"Cô bé này thật ngốc, không biết cậu đã có bạn gái, cho nên thở hổn hển chạy đến thổ lộ với cậu. Cậu có nhớ bản thân đã trả lời như thế nào không? "

Ôn Dư Nhiễm lắc đầu, thật sự không có ấn tượng.

"Cậu trêu chọc cô bé, nói rằng khi nào cô bé lợi hại giống như cậu, thì cậu sẽ chấp nhận cô bé." Điền Tiểu Hinh cười nhạo nói.

Chương 68: Hoàn Toàn Văn

DTV-EBOOK

.....

Là như thế này sao?

Ôn Dư Nhiễm uống rượu không nhiều lắm, men say rất nhẹ, nhưng tâm phiền ý loạn không thể giải thích được.

Chính nàng đã nói lời vui đùa như vậy sao?

Thật đúng là xấu xa.

Cảm giác áy náy xen lẫn vài phần tự trách, khó chịu không nói nên lời.

Lúc sau Điền Tiểu Hinh còn trêu ghẹo rất nhiều, nói: "Cô bé này thật sự rất có nghị lực, bây giờ thật sự đã có được cậu, cô bé không nói với cậu về chuyện trước kia sao?"

Ôn Dư Nhiễm trả lời cho có lệ, trong lòng luôn nhớ đến tiểu cô nương, phần sau của bữa cơm đều cảm thấy rất hạnh phúc.

.....

Khi ăn gần xong, tài xế cũng đã đến nơi.

Sau khi Ôn Dư Nhiễm tiễn Điền Tiểu Hinh đi, nhìn thấy tài xế vẫn đang đợi ở bên đường, nàng cũng lên xe, xe vững vàng hướng về nhà.

Sau khi về đến nhà, Ôn Dư Nhiễm phát hiện tiểu cô nương không có ở nhà.

Nàng gọi tên Ninh An mấy lần, nhưng đều không nhận được câu trả lời. Ôn Dư Nhiễm lại đi xem xét mấy căn phòng.

"Ninh An?" Ôn Dư Nhiễm đi vào phòng khách, nơi này là cho tiểu cô nương để đồ vật, bên ngoài có một ban công nhỏ.

Cánh cửa của ban công nhỏ cũng trong suốt, mơ hồ có thể thấy được bóng dáng của tiểu cô nương bên ngoài bức rèm.

Ninh An đưa lưng về phía nàng, đối mặt với lan can ban công nhìn ra bên ngoài, từ góc độ của Ôn Dư Nhiễm chỉ có thể nhìn thấy đường cong mềm mại trên lưng của tiểu cô nương.

Ôn Dư Nhiễm bước xuyên qua phòng khách đến gần tiểu cô nương.

Ánh mắt của nàng vẫn luôn ở trên người của tiểu cô nương, không chú ý đường đi cho lắm, cánh tay dường như vô tình chạm phải một vật bằng gỗ.

"Phanh."

Đó là âm thanh của một đồ vật rơi xuống đất.

Đã rơi vật gì?

Ôn Dư Nhiễm quay đầu nhìn lại, phát hiện ra rằng mình đã va phải một chiếc hộp trên giá gỗ, có một số trang giấy bị rơi ra.

Chiếc hộp này dường như được tiểu cô nương mang đến từ căn phòng cho thuê u ám đó, vẫn luôn được xem là bảo vật.

Ôn Dư Nhiễm thở ra một hơi, nhẫn nại ngồi xổm xuống, cố gắng thu dọn nhặt đồ đạc lên.

Nhưng khi tầm mắt chạm đến mặt đất, Ôn Dư Nhiễm ngây ngẩn cả người.

——Trong hộp chính là ảnh chụp của nàng.

Ôn Dư Nhiễm lần lượt nhặt từng trang giấy rơi vãi trên mặt đất lên rồi đặt vào bên trong hộp, nàng nhìn cho thật kỹ không thiếu sót thứ gì.

Trong hộp là ảnh chụp của Ôn Dư Nhiễm, có một số là ảnh đã được rửa, có một số được cắt ra từ tạp chí, có một vài trong số đó là từ ảnh nhóm.....

Những bức ảnh này đã được trải dài qua rất nhiều năm, được bắt đầu từ lúc nàng đến diễn thuyết ở trường sơ trung cho đến trang bìa của các tạp chí gần đây.

Ngoài ra còn có một bức ảnh vốn dĩ là nàng chụp chung cùng với Điền Tiểu Hinh, nhưng vị trí của Điền Tiểu Hinh đã bị bút đỏ gạch bỏ.

Như thể xen lẫn nỗi oán niệm rất lớn

Trái tim của Ôn Dư Nhiễm run lên mấy lần.

"Trả lại cho em đi." Giọng nói của tiểu cô nương từ phía trên truyền đến.

Ôn Dư Nhiễm run rẩy ngẩng đầu nhìn lên.

Nhìn thấy Ninh An đứng trước mặt nàng, đang cúi đầu nhìn nàng.

Màu mắt rất tối.

Ôn Dư Nhiễm hít sâu vài lần để cho nhịp tim dần dần ổn định, sau đó chậm rãi đứng dậy đem chiếc hộp trả lại trên tay cho tiểu cô nương.

"Của em đây." Ôn Dư Nhiễm nuốt nước bọt, ổn định giọng nói,

"Chị sợ sao?" Giọng nói của tiểu cô nương rất nhẹ nhàng.

"Không có." Ôn Dư Nhiễm siết chặt ngón tay, sau đó mới thả lỏng một chút: "Trước kia tôi... có thể không quá chú ý đến em, thật xin lỗi, sau này tôi sẽ đối tốt với em."

Sau khi nói xong, Ôn Dư Nhiễm kiềm chế nỗi sợ hãi nhẹ của mình và cố gắng nở một nụ cười dịu dàng.

Ninh An lặng lẽ nhìn nàng.

Một lúc sau, Ninh An mới nhẹ nhàng đáp lại: "Vâng."

"Trước kia, tôi đã từng cùng với Điền Tiểu Hinh ở bên nhau, nhưng đã chia tay từ lâu, bây giờ gặp nhau như một đối tác. Thật sự không có gì cả."

"Vâng." Ninh An lại nhẹ nhàng lên tiếng.

Ôn Dư Nhiễm tiến lên hai bước về phía trước.

Nàng nghĩ tiểu cô nương có một chút cố chấp, cho dù tiểu cô nương chính là ma, nhưng chính nàng cũng thích một hồn ma như vậy.

Không có gì phải sợ cả.

Ôn Dư Nhiễm vừa suy nghĩ, vừa nắm tay của tiểu cô nương

Sau đó nàng cúi đầu xuống, có chút vụng về hôn lên đôi môi của tiểu cô nương một cái nhẹ.

"Ninh An."

"Vâng?" Giọng nói của Ninh An có chút ngẩn ra, dường như còn có chút muốn khóc nức nở.

"Cuối tuần chúng ta đi leo núi đi."

—— cuối tuần chúng ta đi leo núi đi.

—— đây là chuyện chị thiếu em.

Nửa câu cuối cùng vẫn chưa nói ra được

Nàng vẫn còn nhớ rõ lúc trước, nói muốn dẫn tiểu cô nương đi ra ngoài chơi, kết quả nửa đường xảy ra tai nạn xe hơi, và phát hiện ra tiểu cô nương là một hồn ma.

Chính nàng đã rối rắm, cũng chưa dẫn tiểu cô nương cùng nhau đi chơi.

.....

Đêm đó, Ôn Dư Nhiễm lại mơ thấy giấc mộng đó.

Trong giấc mơ, đầu của nàng bị bao phủ bởi mái tóc hoa râm.

Tiểu cô nương vẫn tràn đầy thanh xuân, từ đầu đến chân vẫn còn căng mịn.

Ôn Dư Nhiễm lại một lần nữa bừng tỉnh dậy.

Nàng lau mồ hôi lạnh trên trán, nghiêng đầu nhìn tiểu cô nương đang ngủ say bên gối, có chút thất thần.

Làm sao có thể như thế được?

Sáng nay có rượu, sáng nay say.

Ở bên nhau một ngày, thì tính một ngày.

Ôn Dư Nhiễm không biết bản thân đã ngồi trong bóng tối bao lâu, sau đó thật sự rất mệt mỏi ngủ thiếp đi lúc nào cũng không hay.

.....

Cuối tuần cũng đã đến.

Ôn Dư Nhiễm đã chuẩn bị đầy đủ, sau mấy giờ lái xe cuối cùng cũng dẫn tiểu cô nương đến dưới chân núi.

Cảnh tượng bình minh trên đỉnh núi ở đây rất nổi tiếng.

Nghe nói điều kiện ăn ở trên đỉnh núi cũng không lý tưởng, Ôn Dư Nhiễm không chọn leo vào ban đêm, mà đặt đồng hồ báo thức vào sáng sớm.

Rạng sáng, đồng hồ báo thức vang lên.

Ôn Dư Nhiễm choáng váng đứng dậy, cả hai mắt đều không mở ra được, đi đường có chút loạng choạng.

Tiểu cô nương dường như cũng không có việc gì.

Các nàng mang theo đèn pha, bắt đầu leo từ chân núi. Cũng may bây giờ chỉ là cuối tuần, không phải ngày lễ đặc biệt, cũng không

có mấy người leo núi, chỉ có vài bóng người thưa thớt.

Lúc bắt đầu, Ôn Dư Nhiễm mang túi ở trên lưng của mình.

Sau khi leo được một lúc, túi của Ôn Dư Nhiễm đã được mang trên lưng tiểu cô nương.

Sau khi leo được một lúc, người của Ôn Dư Nhiễm cũng được cõng trên lưng tiểu cô nương.

Cổ của tiểu cô nương rất lạnh, Ôn Dư Nhiễm vòng tay ôm lấy cổ, trong hốc tay cảm thấy có chút lạnh. Nhưng ngay sau đó, Ôn Dư Nhiễm đã thích nghi với nhiệt độ này và chìm vào giấc ngủ một cách nhàn nhã.

"Ôn Dư Nhiễm."

"Ôn Dư Nhiễm, lên đến nơi rồi."

Một giọng nói nhẹ nhàng chui vào trong lỗ tai, Ôn Dư Nhiễm giãy dụa vài cái, mới từ từ tỉnh lại.

Nàng đang gối đầu lên đùi của tiểu cô nương, cổ còn có chút tê dại. Ôn Dư Nhiễm dùng cánh tay chống đỡ trên mặt đất, từng chút ngồi dậy.

"Mặt trời mọc ở bên kia."

Ôn Dư Nhiễm quay đầu lại, nhìn về hướng tiểu cô nương chỉ.

Nhìn thấy một ánh sáng lơ lửng màu đỏ thẫm lan tỏa từ phía chân trời, thời gian chậm rãi trôi qua, ánh sáng đỏ nhảy vọt lên, ở trung tâm có một vòng tròn giống như lòng đỏ trứng, ánh sáng màu đỏ mênh mang phản chiếu những đám mây lốm đốm trên mái vòm

"Ôn Dư Nhiễm."

"Làm sao vậy?"

"Chị sẽ cùng em luôn ở bên nhau, đúng không?"

Giọng nói lơ lửng của tiểu cô nương, giống như chim không tìm được tổ, âm cuối tan ra trong không trung.

Ôn Dư Nhiễm trầm mặc.

Không biết đã trầm mặc bao lâu, rốt cuộc Ôn Dư Nhiễm cũng không nhịn được mà mở miệng.

"Tôi sẽ không bỏ rơi em. Nhưng tôi sẽ già đi..."

Nàng cố gắng hết sức để nói chuyện một cách tự nhiên, để che giấu tất cả những sự yếu ớt không xác định và lo lắng, giọng nói của nàng bình thản như một người đang tán gẫu

Giây tiếp theo, Ôn Dư Nhiễm nghe được tiếng cười.

"Em cũng sẽ già mà." Ninh An ngọt ngào mỉm cười. . Cập nhật truyện nhanh tại # trùmtruy ện.CO M #

Nhìn thấy tiểu cô nương vung tay lên, trên mặt hiện lên một nếp nhăn, tiểu cô nương lại vung tay lên, thì lại xuất hiện một nếp nhăn khác. Vẫy hai tay vào nhau, các nếp nhăn đã biến mất.

Rất giống như ảo thuật.

"Chị thích em trông như thế nào thì em sẽ trông như thế đó. Đến lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau già đi, cùng nhau đầu thai, cùng nhau uống canh Mạnh Bà." Từng lời nói của tiểu cô nương đều mang theo ý cười.

Ôn Dư Nhiễm không khỏi cong khoé miệng.

"Được." Ôn Dư Nhiễm cười nói.

Gánh nặng nhất trong lòng đã vứt xuống đất, Ôn Dư Nhiễm mỉm cười đến chân thành.

Thời gian không biết đã trôi qua bao lâu, mặt trời gần như đã hoàn toàn ló dạng, toàn bộ không trung đều đỏ cả một góc trời.

Có lẽ xung quanh quá yên tĩnh, Ôn Dư Nhiễm nhớ lại rất nhiều hồi ức.

Có tốt và xấu, nhưng kết quả cuối cùng là tốt.

Ôn Dư Nhiễm nghiêng đầu: "Ninh An, tôi vẫn luôn muốn hỏi em một chuyện."

"Chuyện gì, chị hỏi thì em sẽ nói." Ninh An chớp chớp mắt.

"Có lần, tôi bị oan hồn của Cát Thiên Hải quấn lấy, nhưng ngày hôm sau tôi không nhớ rõ em đã đến, giống như thiếu đi một phần ký ức vậy." Ôn Dư Nhiễm cẩn thận suy nghĩ, nói:

"Em có thể xóa trí nhớ của tôi hay không? "

Ninh An tạm dừng một lát, đáp: "Đúng vậy."

"Chúng ta rõ ràng đã biết nhau từ trước, nhưng tôi không nhớ rõ gì cả, có phải em cũng đã xóa trí nhớ của tôi?"

Lần này, Ninh An quay đầu đi, không trả lời.

Ôn Dư Nhiễm tiếp tục nói: "Sau này em đừng làm như vậy nữa, tôi muốn lưu giữ lại tất cả những ký ức chung của chúng ta."

Ninh An trầm mặc một hồi lâu.

Cuối cùng vẫn là nói câu đồng ý: "Được."

Ôn Dư Nhiễm cũng không truy vấn về cái gọi là ký ức đã mất của nàng.

Ninh An cũng không nói.

Bầu trời cũng đã sáng hơn.

Ninh An nhìn về phía bầu trời xa xăm, mọi ký ức đan xen vào một chỗ——

Làm gì có ký ức đã mất? Ninh An trong lòng cười một tiếng.

Thật ra thì Ôn Dư Nhiễm không nhớ ra được, bởi vì không quan trọng cho nên đã quên thôi.

Quên đi một cách dễ dàng và sạch sẽ.

Bản chất con người, có mấy ai sẽ nhớ đến một người mà mình đã tiện tay giúp đỡ?

Từ 5 năm trước đến bây giờ. Ninh An nhớ rất rõ từng giây từng phút cùng với Ôn Dư Nhiễm ở gần nhau, từng giây từng phút đó được nhai đi nhai lại liên tục. Cô cũng nhớ rất rõ sự đau đớn điên cuồng của việc cầu mà không được..

Có rất ít những hồi ức tốt đẹp, thiếu đến mức chúng cứ được nhai đi nhai lại. Những phần còn lại chỉ là mơ ước, thèm khát và ghen tị.

5 năm trước, chỉ có Điền Tiểu Hinh mới có thể được gọi nàng bằng tên " Ôn Dư Nhiễm ".

Còn cô chỉ có thể đóng cửa phòng lại, đối diện với bức ảnh mới dám một tiếng gọi tên đầy đủ.

Cô ngày đêm hy vọng và dùng hết toàn lực để thực hiện câu nói kia "Khi nào em lợi hại giống như tôi, thì tôi sẽ chấp nhận em".

Kết quả là người hứa hẹn đã quên.

Nhưng không sao cả, mọi thứ đã qua rồi, những hồi ức trong quá khứ cũng chỉ có một chút ít như vậy, những ký ức trong tương lai có thể càng ngày càng nhiều hơn nữa.

Ninh An nhìn người bên cạnh, lộ ra một nụ cười ngọt ngào——

Lần này,

Cô đã thật sự được như ước nguyện.

.....

Hoàn toàn văn

.....

Editor: Thế là đã hết truyện, chính thức lấp hố.

Một sự giúp đỡ trong lúc khó khăn, đối với những người khác tưởng chừng rất đơn giản, nhưng đối với người được giúp là cả vầng ánh dương.

Cảm ơn mọi người đã theo dõi trong thời gian qua.^^

Em mở hố mới " Thương gia đá quý cùng kim cương tiểu thư". Mọi người qua ủng hộ em.